Elizabeth Gilbert

Razboiul homarilor

calibre 0.8.44

ELIZABETH GILBERT

Autoarea bestsellerului

mănâncă roagă-te iubește

„Admirabilul roman de debut
al unei scriitoare destinate
longevității literare."

The Denver Post

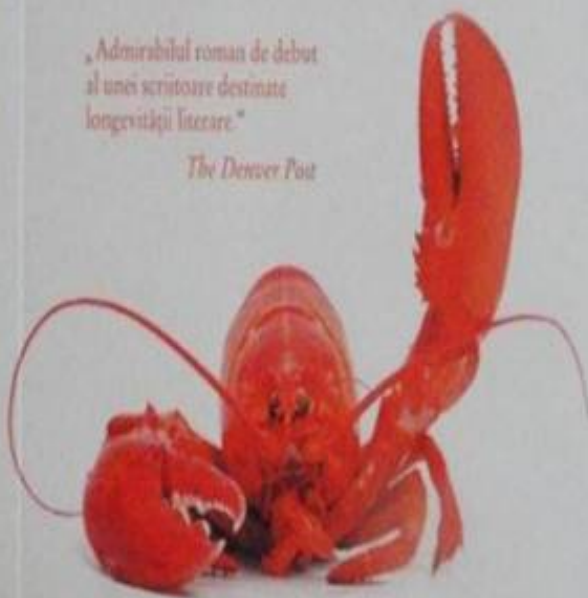

RĂZBOIUL HOMARILOR

HUMANITAS

Elizabeth Gilbert

Războiul homarilor

Traducere de Oana Elena Strugaru

ELIZABETH GILBERT
STERN MEN
EDITURA HUMANITAS , 2011

Elizabeth Gilbert (n. 1969 în Waterbury, Connecticut; studii de ştiinţe politice la New York University) a devenit celebră odată cu apariţia volumului autobiografic *Mănâncă, roagă-te, iubeşte* (2006), megabestseller internaţional (10 milioane de exemplare publicate în lume, traduceri în 30 de limbi) apărut în româneşte la Humanitas în 2008 (60 000 de exemplare publicate până la începutul lui 2011), ecranizat în 2010, cu Julia Roberts şi Javier Bardem în rolurile principale. Volumul de povestiri *Pelerinii* (1997; Premiul Pushcart şi nominalizare pentru Pen/Hemingway Award în 1998), apărut şi el în româneşte (Humanitas, 2010), reprezintă debutul ei literar. Au urmat romanul *Stern Men* (2000; tradus în versiunea de faţă sub titlul *Războiul homarilor*), încununat în 2001 cu Kate Chopin Literary Award, volumul non-fiction *Ultimul bărbat american* (2002; Humanitas, 2009), finalist în competiţia pentru două premii importante – National Book Award şi National Book Critics Award –, volumul autobiografic deja menţionat şi continuarea lui, *Şi am spus da. O poveste de iubire*, cu titlul original *Committed. A Skeptic Makes Peace with Marriage*, devenită curând bestseller în Statele Unite.

A fost colaboratoare la diverse publicaţii, printre care ediţia americană a revistei GQ, articolele ei primind două nominalizări pentru National Magazine Award. Un articol din 1997, „*The Muse of the Coyote Ugly Saloon*“, bazat pe experienţa autoarei ca angajată într-un bar newyorkez, a stat la baza filmului Coyote Ugly. În 2008, revista Time a inclus-o în topul celor mai influenţi 100 de oameni din lume.

Elizabeth Gilbert locuieşte împreună cu soţul ei, José Nunes, într-un orăşel din New Jersey; lucrează în prezent la un nou roman.

Lui Michael Cooper, pentru nonşalanţa de care a dat dovadă

În vara anului 1892, într-un acvariu de la Woods Hole, un melc a fost pus la un loc cu o femelă de homar de aproape douăzeci şi cinci de centimetri, care era ţinută în captivitate cam de opt săptămâni. Melcul, de dimensiuni obişnuite, nu a fost atacat vreme de mai multe zile, dar, în cele din urmă, răzbit de foame, homarul i-a spart cochilia, bucată cu bucată, şi i-a devorat părţile moi.

Homarul american:

Studiu asupra comportamentului şi dezvoltării

Dr. Francis Hobart Herrick
1895

Prolog

La douăzeci de mile de coasta statului Maine se află insulele Fort

Niles şi Courne Haven – două ticăloase care se înfruntă din priviri, fiecare convinsă că o păzeşte pe cealaltă. Nimic altceva în apropierea lor. Nimeni în jur. Pietroase şi asemeni unor cartofi, cele două alcătuiesc împreună un arhipelag. Să găseşti cele două insule pe hartă e cea mai surprinzătoare descoperire; e ca şi cum ai da peste nişte oraşe gemene într-o prerie, tabere identice într-un deşert sau colibe identice într-o tundră. Izolate de restul lumii, insulele Fort Niles şi Courne Haven sunt separate doar de o porţiune îngustă cunoscută sub numele de Canalul Worthy, pe unde marea se avântă cu repeziciune. Lat de aproape o milă, Canalul Worthy e pe alocuri atât de puţin adânc la reflux, încât, dacă nu te pricepi – dacă nu te pricepi cu adevărat – eziţi să-l traversezi chiar şi în canoe.

Cu caracteristicile lor geografice atât de specifice, cele două insule sunt aşa de asemănătoare, încât creatorul lor trebuie să fi fost fie un mare neghiob, fie un mare comic. Sunt aproape duplicate perfecte. Insulele – ultimele vârfuri ale aceluiaşi vechi lanţ muntos înghiţit de ape – sunt formate din aceeaşi centură de granit negru, de calitate, acoperit de o mantie luxuriantă de molizi. Fiecare insulă măsoară aproape patru mile lungime şi două lăţime, având fiecare câteva mici golfuri, iazuri cu apă dulce, plaje răzleţe pline de pietre şi una singură cu nisip, un singur deal înalt, un singur golf adânc, ascuns cu grijă în spatele lui, ca o comoară.

Pe fiecare insulă există o şcoală şi o biserică. Lângă port se află strada principală (numită chiar aşa, Strada Principală) şi câteva clădiri publice – un oficiu poştal, o băcănie, o tavernă. Drumurile nu sunt asfaltate. Casele seamănă una cu alta, iar bărcile din port sunt identice. Clima e la fel, mult mai cald iarna şi mai frig vara decât în oricare alt oraş de pe coastă, şi destul de des se aşterne aceeaşi ceaţă stranie. Aceleaşi specii de ferigi, orhidee, ciuperci şi trandafiri sălbatici se găsesc pe ambele insule. În fine, sunt populate de aceleaşi specii de păsări, broaşte, căprioare, şobolani, vulpi, şerpi şi oameni.

Indienii penobscot au lăsat primele mărturii despre aceste două insule. Au descoperit aici o mulţime de ouă de păsări marine, iar în anumite golfuri încă se mai găsesc arme vechi de piatră ale acestor locuitori. Indienii penobscot nu rămâneau multă vreme în largul mării, dar foloseau insulele ca locuri temporare pentru pescuit. La fel făcuseră şi francezii la începutul secolului al XVII-lea.

Primii locuitori de pe Fort Niles şi Courne Haven au fost doi fraţi olandezi, Andreas şi Walter Van Heuvel, care, după ce şi-au adus soţiile, copiii şi întreaga gospodărie pe insule în iunie 1702, au pretins câte o insulă pentru fiecare familie. Şi-au numit aşezările Bethel şi Canaan. Temelia casei lui Walter Van Heuvel – o grămadă de pietre acoperită de muşchi pe o pajişte de pe insula numită de el Canaan – marchează locul exact unde Walter a fost ucis de fratele său la numai

un an după ce sosiseră acolo. În aceeaşi zi, Andreas i-a ucis şi pe copiii lui Walter, iar pe soţia acestuia a luat-o cu el pe insula Bethel, să locuiască împreună cu familia lui. Se spune că Andreas era supărat că soţia sa nu îi născuse copii destul de repede şi, dornic să aibă mai mulţi moştenitori, a pus ochii pe singura femeie care se mai afla în preajmă. Câteva luni mai târziu, Andreas Van Heuvel şi-a rupt piciorul în timp ce construia un hambar şi a murit în urma unei infecţii. Femeile şi copiii au fost salvaţi de un vas britanic aflat în trecere şi duşi la palisada de la Fort Pemaquid. Ambele femei erau însărcinate în acel moment. Una din ele a adus pe lume un băieţel sănătos, pe care l-a botezat Niles. Copilul celeilalte a murit la naştere, dar viaţa mamei a fost salvată de un doctor englez, pe nume Thaddeus Courne. Cumva, aceste evenimente au dat numele celor două insule: Fort Niles şi Courne Haven – două locuri foarte frumoase, care n-aveau să mai fie locuite vreme de cincizeci de ani.

Următorii care au ajuns acolo – şi au şi rămas – au fost scoţieni-irlandezi. Un anume Archibald Boyd, împreună cu soţia, surorile lui şi soţii acestora au ocupat Courne Haven în 1758. În următorii zece ani le-au urmat familiile Cobb, Pommeroy şi Strachan. În 1761, Duncan Wishnell şi familia lui au pus bazele unei ferme de oi pe Fort Niles, iar puţin după aceea Wishnell s-a trezit înconjurat de vecini ca Dalgleish, Thomas, Addams, Lyford, Cardoway şi O'Donnell, dar şi de unii membri ai familiei Cobb veniţi de pe Fort Niles. Fetele de pe o insulă s-au căsătorit cu băieţii de pe cealaltă, iar numele au început să circule dintr-o parte în alta ca nişte balize în derivă. Pe la mijlocul anilor 1800 au apărut nume noi, odată cu nou-veniţii: Friend, Cashion, Yale şi Cordin.

Aceşti oameni aveau cam aceiaşi strămoşi. Şi pentru că nu erau foarte mulţi, nu e de mirare că, în timp, locuitorii au ajuns să semene tot mai mult. De vină erau numeroasele căsătorii între membrii aceleiaşi familii. Totuşi, Fort Niles şi Courne Haven au reuşit să evite soarta insulei Malaga, ai cărei locuitori ajunseseră să semene atât de mult între ei, încât autorităţile au fost nevoite să intervină pentru evacuarea populaţiei. Cu timpul, s-au dezvoltat o alură (oameni scunzi, musculoşi şi îndesaţi) şi o fizionomie (piele deschisă la culoare, sprâncene întunecate şi bărbie îngustă) distinctive, trăsături care au ajuns să fie asociate atât cu Courne Haven, cât şi cu Fort Niles. După câteva generaţii se putea spune cu uşurinţă că fiecare bărbat semăna cu vecinul său şi fiecare femeie ar fi fost recunoscută de strămoşii ei la prima vedere.

Erau toţi fermieri şi pescari. Presbiterieni şi congregaţionişti. Ca orientare politică, erau toţi conservatori. În timpul Războiului de Independenţă au fost patrioţi coloniali, iar în timpul Războiului Civil şi-au trimis tinerii îmbrăcaţi în haine albastre din lână să lupte pentru

Uniune în îndepărtata Virginie. Nu le plăcea să fie conduşi sau să plătească impozite. Nu aveau încredere în experţi şi nu-i interesau opiniile sau prezenţa străinilor. De-a lungul anilor, insulele au fost, cu diferite ocazii şi din diferite motive, încorporate rând pe rând în mai multe teritorii de pe continent. Aceste fuziuni politice nu s-au sfârşit niciodată cu bine. Fiecare s-a dovedit în cele din urmă nesatisfăcătoare pentru insulari şi, pe la 1900, Courne Haven şi Fort Niles au fost lăsate să formeze o administraţie locală independentă. Aşa că au alcătuit împreună micul domeniu numit Skillet. Dar şi acesta a fost un aranjament temporar. Până la urmă, cele două insule s-au despărţit; se pare că oamenii de pe fiecare insulă se simţeau mai bine, mai siguri şi mai autonomi când erau lăsaţi complet singuri.

Populaţia insulelor a continuat să crească. Spre sfârşitul secolului al XIX-lea, apariţia comerţului cu granit a provocat o adevărată expansiune. Un tânăr industriaş din New Hampshire, doctorul Jules Ellis, şi-a adus compania, Ellis Granite, pe ambele insule şi a strâns rapid o avere din excavarea şi vânzarea pietrelor negre şi lucioase.

În 1889, Courne Haven a atins un vârf demografic, cu un total de 618 locuitori. Printre aceştia se numărau şi imigranţii suedezi care fuseseră angajaţi de compania Ellis Granite ca braţe de muncă pentru minerit (unele bucăţi de granit de pe Courne Haven erau atât de fisurate şi de zgrunţuroase, încât nu puteau fi folosite decât ca piatră de pavaj, treabă numai bună pentru nişte muncitori necalificaţi ca suedezii). În acelaşi an, populaţia de pe Fort Niles ajunsese la 627 de suflete, incluzându-i aici şi pe imigranţii italieni, mineri îndemânatici, angajaţi de compania de granit. (Granitul de pe Fort Niles era de bună calitate şi potrivit pentru mausolee, şi numai pricepuţii muncitori italieni îl puteau manevra.) Pentru localnici nu prea era de lucru în carierele de granit. Compania Ellis Granite prefera să angajeze imigranţi, fiindcă mâna de lucru era mai ieftină şi mai uşor de controlat. Rar se amestecau muncitorii imigranţi cu localnicii. Pe Courne Haven, nişte pescari de prin partea locului s-au căsătorit cu femei suedeze, şi o urmă de blond a colorat populaţia insulei. Pe Fort Niles, aspectul scoţian cu pielea deschisă la culoare şi părul negru a rămas însă nealterat. N-a avut loc nici o căsătorie între localnici şi italieni. Aşa ceva ar fi fost inacceptabil.

Anii au trecut. Pescuitul s-a schimbat, de la undiţă la năvoade şi de la cod la merluciu. Şi bărcile au evoluat, iar fermele nu-şi mai găseau locul pe insule. Pe Courne Haven a fost ridicată o primărie, iar pe Fort Niles – un pod peste Murder Creek. Telefonul a fost adus pe insule în 1895, printr-un cablu submarin, iar până în 1918 mai multe case aveau electricitate. Comerţul cu granit a decăzut şi a ajuns în cele din urmă la faliment, odată cu apariţia betonului. Populaţia s-a redus, aproape la fel de repede precum crescuse. Tinerii au plecat de pe

insule să muncească în fabricile din oraşele mari. Numele vechi au început treptat să dispară din registre. Ultimii membri ai familiei Boyd de pe Courne Haven au murit în 1904. Pe Fort Niles nu mai exista nici un O'Donnell după 1910, iar cu fiecare deceniu al secolului XX numărul familiilor de pe Courne Haven şi Fort Niles a continuat să scadă. Puţin locuite odinioară, insulele au redevenit pustii.

Bună convieţuire – iată de ce aveau nevoie, şi asta dintotdeauna, cele două insule. Atât de izolaţi de restul lumii, atât de asemănători ca temperament, ereditate şi trecut istoric, locuitorii insulelor Courne Haven şi Fort Niles ar fi trebuit să trăiască în bună vecinătate. Aveau nevoie unii de alţii şi ar fi trebui să se ajute reciproc. Ar fi trebuit să împartă resursele şi greutăţile şi să coopereze în toate. Şi poate aşa ar fi reuşit să fie vecini buni, iar destinul lor n-ar mai fi însemnat un lung şir de conflicte. Pentru prima dată în aproape două secole de existenţă între cele două insule ar fi domnit, fără îndoială, pacea. Poate dacă oamenii de pe Fort Niles şi Courne Haven ar fi rămas simpli fermieri sau pescari, ar fi fost cei mai buni vecini. N-avem de unde să ştim ce-ar fi fost, pentru că, în cele din urmă, au devenit pescari de homari. Şi asta a pus punct oricărei bune vecinătăţi.

Homarii nu cunosc hotare. Şi, de aceea, nici pescarii de homari nu le cunosc. Îi caută pretutindeni unde s-ar putea ascunde, adică de-a lungul întregii coaste, unde apa e rece şi puţin adâncă. Se bat pentru cele mai bune locuri de pescuit. Îşi taie calea unii altora, îşi încâlcesc năvoadele, se pândesc şi-şi fură unii altora informaţii. Pescarii de homari se ceartă pentru fiecare metru cub de mare. Fiecare homar prins de un pescar înseamnă un homar pierdut de altul. E o afacere meschină, potrivită oamenilor meschini. La urma urmei, ca fiinţe umane, devenim ceea ce căutăm. La fermele de lapte, oamenii sunt aşezaţi, demni de încredere şi cumpătaţi; vânătorii de căprioare sunt tăcuţi, rapizi şi sensibili; pescuitul homarilor îi face pe oameni suspicioşi, îndârjiţi şi nemiloşi.

Primul război al homarilor dintre insulele Fort Niles şi Courne Haven a început în 1902. Alte insule din celelalte golfuri din Maine au avut, şi ele, războaiele lor, dar nici unul n-a început atât de devreme. Nu se prea putea vorbi despre o industrie a homarului în 1902; homarul nu devenise încă o delicatesă rară. În 1902 homarii erau un lucru comun, fără valoare, câteodată chiar o pacoste. După furtunile mari, sute şi mii de homari trebuiau strânşi cu furcile şi roabele. Existau legi care le interziceau oamenilor înstăriţi să-şi hrănească servitorii cu homari mai mult de trei zile pe săptămână. La acea vreme, pescuitul de homari era o ocupaţie secundară a insularilor, pentru suplimentarea veniturilor obţinute din munca la ferme şi pescuitul cu barca. Oamenii de pe Fort Niles şi Courne Haven pescuiau homari doar de vreo treizeci de ani, şi continuau s-o facă fără vreun

echipament special. Era o branşă nouă şi de aceea e surprinzător că putea exista cineva atât de implicat, încât să declanşeze un război. Dar exact asta s-a întâmplat în 1902.

Primul război al homarilor dintre Courne Haven şi Fort Niles a început prin celebra şi nesăbuita scrisoare a domnului Valentine Addams. În 1902, numele Addams se găsea pe ambele insule; Valentine Addams era un Addams de pe Fort Niles. Se ştia că e destul de inteligent, dar i se dusese vestea, că-i înverşunat şi poate un pic nebun. În primăvara anului 1902, Valentine Addams a întocmit scrisoarea adresată preşedintelui celei de-a doua Conferinţe Internaţionale a Pescarilor din Boston, un prestigios eveniment la care Addams nu fusese invitat. A trimis cópii ale scrisorii sale la mai multe ziare de pe Coasta de Est care tratau subiectul pescuitului. Iar prin feribot a expediat o copie şi celor de pe Courne Haven.

Iată ce scria Valentine:

Domnilor!

Cu tristeţe şi respect trebuie să raportez o nouă şi oribilă fărădelege săvârşită de unii membri escroci ai comunităţii noastre de pescari. Am numit această infracţiune „capturarea homarilor mici". Mă refer aici la modul în care unii pescari fără scrupule scot pe ascuns la vreme de noapte năvoadele unor pescari cinstiţi şi schimbă captura acestora de homari mari cu cea a escrocilor, o captură de homari mici şi fără valoare. Gândiţi-vă la uimirea cu care pescarul cinstit îşi ridică năvoadele pe timp de zi numai ca să descopere o captură de homari mici şi nefolositori! Am fost pus în încurcătură de nenumărate ori din pricina acestor practici săvârşite de propriii mei vecini, locuitorii insulei din apropiere, Courne Haven! Vă rog să vă adresaţi comisiei dumneavoastră şi să luaţi măsuri în ceea ce priveşte reţinerea şi pedepsirea acestor bandiţi ai homarilor mici de pe insula Courne Haven (ale căror nume le trimit pentru agenţii dumneavoastră în lista alăturată).

Al dumneavoastră fidel corespondent,
Valentine Addams

În primăvara anului 1903, Valentine Addams a adresat o scrisoare participanţilor la cea de-a treia ediţie a Conferinţei Internaţionale a Pescarilor, organizată tot la Boston. La această conferinţă, chiar mai mare decât cea din anul precedent, participau oameni din provinciile canadiene, din Scoţia, Norvegia şi Ţara Galilor. Din nou, Addams nu fusese invitat. Şi de ce-ar fi fost? Ce legătură avea el, un pescar obişnuit, cu o asemenea adunare? Conferinţa era o întâlnire a experţilor şi legiuitorilor, şi nici pe departe un prilej pentru răbufnirea nemulţumirilor locale. De ce-ar fi fost invitat la un loc cu toţi demnitarii din Ţara Galilor şi din Canada, cu toţi angrosiştii de succes

din Massachusetts şi cu renumiţi specialişti în protecţia mediului? Şi ce-i cu asta? Le-a mai adresat, în orice caz, o scrisoare:

Domnilor!

Cu tot respectul, vă rog din suflet să prezentaţi colegilor dumneavoastră următoarele: o femelă de homar poartă în pântece între 25000 şi 80000 de icre, cărora noi, pescarii, le spunem „boabe“. Ca produs culinar, aceste boabe sărate erau odinioară un adaos foarte obişnuit pentru ciorbe. Vă reamintesc: consumul acestor produse a fost descurajat în mod oficial în urmă cu câţiva ani şi obiceiul de a vinde femelele de homar purtătoare de icre a fost scos în afara legii. Logic, domnilor! Această măsură a fost luată pentru a rezolva problema homarilor de pe Coasta de Est şi pentru a-i proteja. Domnilor! Probabil că aţi auzit deja că unii pescari ticăloşi încalcă legea şi răzuiesc icrele valoroase de pe pântecele creaturilor care le poartă. Aceşti pescari lipsiţi de scrupule urmăresc să păstreze homarii buni de prăsilă pentru vânzare şi pentru profitul lor personal!

Domnilor! Înlăturate în felul acesta, ouăle de homar nu se transformă în puiet sănătos, ci mai degrabă devin între 25000 şi 80000 de momeli pentru bancurile flămânde de cod şi calcan. Domnilor! Căutaţi mulţimea de homari dispăruţi din apele noastre în burta acestor peşti lacomi! Întrebaţi-i pe aceşti pescari fără scrupule, răzuitori de pântece, despre populaţia redusă de homari. Domnilor! Scripturile ne întreabă: „Li se vor tăia, oare, toate oile şi toţi boii, ca să le ajungă? Sau tot peştele mării li se va aduna, ca să-i îndestuleze?“1

Ştiu din surse sigure, domnilor, că pe insula învecinată Courne Haven fiecare pescar e răzuitor de pântece! Paznicii angajaţi de stat nu vor să-i aresteze sau măcar să-i împiedice pe hoţii de pe Courne Haven – pentru că asta sunt, hoţi! –, în ciuda rapoartelor mele. Intenţionez să încep de îndată să-i înfrunt personal pe aceşti ticăloşi şi să-i pedepsesc cum cred de cuviinţă, potrivit suspiciunilor mele întemeiate şi în numele comisiei dumneavoastră. Domnilor!

Rămân pentru dumneavoastră acelaşi om de încredere, Valentine R. Addams.

(şi includ tot aici numele ticăloşilor de pe Courne Haven.)

Chiar în luna următoare, singurul debarcader al insulei Courne Haven a ars. Mai mulţi pescari de homari de pe Courne Haven l-au suspectat pe Valentine Addams; o suspiciune pe care Addams n-a infirmat-o, stând la apus în barca lui ca o păstaie, chiar lângă ţărm, fluturându-şi pumnii şi ţipând: „Târfe portugheze! Ia uitaţi-vă la cerşetorii ăştia catolici!“ Asta în timp ce pescarii de pe Courne Haven (care nu erau mai portughezi sau mai catolici decât Valentine Addams însuşi) se chinuiau să-şi salveze bărcile. După câteva zile, Addams a

fost găsit înecat în golful Fineman, tras la fundul mării de doi saci de sare, de câte 23 de kilograme fiecare. Un pescar de scoici a găsit cadavrul.

Paznicul însărcinat cu vânătoarea şi pescuitul a stabilit că fusese o sinucidere. Şi avea dreptate. Într-un fel fusese un act de sinucidere. E cât se poate de sinucigaş să dai foc singurului debarcader de pe insula vecină. Toţi ştiau asta. Nici un om întreg la minte de pe insula Fort Niles n-ar fi putut să-i învinuiască pe pescarii de pe Courne Haven pentru răzbunarea lor, oricât de violentă ar fi fost. Cu toate acestea, s-au ivit probleme. Addams lăsase în urmă o văduvă gravidă. Dacă ar fi rămas pe insula Fort Niles, ar fi fost un mare neajuns pentru vecinii ei, care ar fi trebuit s-o întreţină. După cum s-a dovedit, tocmai asta intenţiona să facă. Ar fi fost o povară pe Fort Niles, o sursă de cheltuieli pentru o comunitate ale cărei familii abia se puteau întreţine. Frica de obligaţii a trezit resentimente cu privire la moartea lui Valentine Addams. În plus, înecarea unui om cu bucăţile de sare în care-şi ţinea la păstrare momeala împuţită era mai mult decât o jignire. Se cerea o compensaţie.

Drept răzbunare, oamenii de pe insula Fort Niles au vâslit într-o noapte până la insula Courne Haven şi au uns cu un strat de smoală scaunele de pe bărcuţele ancorate în port. Asta n-a fost decât o glumă proastă. Dar nu s-au oprit aici. Au tăiat toate balizele care indicau capcanele pentru homari din zonele de pescuit ale insulei Courne Haven. Năvoadele s-au scufundat în apa adâncă, iar capcanele au dispărut pentru totdeauna. Asta a distrus comerţul cu homari al comunităţii – atâta cât era în 1903 – pentru întreg sezonul.

O răzbunare îndreptăţită!

După aceea a fost linişte o săptămână. Apoi un locuitor de vază de pe insula Fort Niles, Joseph Cardoway, a fost prins în faţa unei taverne de pe continent de vreo 12 pescari de homari din Courne Haven, care l-au bătut cu o cange din lemn de stejar. Când Cardoway s-a vindecat, îi lipsea urechea stângă, cu ochiul stâng nu mai vedea, iar degetul mare de la mâna stângă i se bălăngănea ca un ornament inutil. Atacul i-a indignat pe toţi cei de pe Fort Niles. Cardoway nici măcar nu era pescar. Era tăietor de gheaţă şi avea o mică moară pe Fort Niles. N-avea nici o legătură cu pescuitul de homari din cauza căruia fusese schilodit. Atunci războiul homarilor a atins punctul culminant.

Pescarii de pe insulele Courne Haven şi Fort Niles s-au luptat vreme de zece ani, din 1903 până în 1913. Nu tot timpul, bineînţeles. Războaiele homarilor nu sunt, şi nu erau nici pe-atunci, statornice şi continue. Sunt dispute teritoriale îndelungate, în episoade spasmodice de represalii şi retragere a trupelor. Dar într-un război al homarilor există o tensiune permanentă şi riscul de a pierde toate uneltele de pescuit din cauza cuţitului unui alt pescar. Oamenii devin atât de

grijulii să-şi apere mijloacele de trai, încât ajung să şi le distrugă. Pierd atâta vreme în confruntări, pânde şi provocări directe, încât le rămâne prea puţin timp pentru pescuit.

Ca în orice conflict, unii s-au implicat mai mult, alţii mai puţin. Pe Fort Niles, oamenii din familia Pommeroy erau cei mai prinşi în disputele teritoriale şi, drept consecinţă, au fost cu totul nimiciţi de conflictele care i-au adus la sapă de lemn. Pe Courne Haven, pescarii din familia Burden s-au ruinat şi ei; au abandonat pescuitul ca să le zădărnicească truda celor din familia Pommeroy, de pe Fort Niles. Pe ambele insule, cei din familia Cobbs au fost cât pe ce să fie cu totul distruşi. Henry Dalgliesh a fost atât de descurajat de acest război, încât şi-a luat pur şi simplu familia şi s-a mutat de pe insula Courne Haven în Long Island, New York, unde a devenit funcţionar de poliţie. Cine a crescut pe Fort Niles şi Courne Haven în timpul acestor zece ani de război a cunoscut sărăcia lucie, mai ales cei din familiile Pommeroy, Burden sau Cobb. Şi ura. Pentru ei, a fost o adevărată perioadă de foamete.

Cât despre văduva celui ucis, Valentine Addams, ea a adus pe lume în 1904 doi băieţi gemeni: unul obraznic, pe care l-a botezat Angus, şi unul grăsuţ şi apatic, pe nume Simon. Văduva Addams nu era cu nimic mai chibzuită decât răposatul ei soţ. Nu suporta să se pronunţe cuvintele „Courne Haven“ în preajma ei. La auzul lor, începea să se vaite ca şi cum ea ar fi fost cea omorâtă. Răzbunătoare, a devenit o femeie acră, îmbătrânită de furie şi care-şi aţâţa vecinii împotriva pescarilor de pe cealaltă parte a Canalului Worthy. Dacă ura vecinilor scădea, ea avea grijă să le-o înteţească. Pe de o parte din cauza instigărilor văduvei, pe de altă parte din pricina înverşunării caracteristice oricărui conflict, gemenii văduvei aveau mai mult de 10 ani când războiul homarilor stârnit de tatăl lor s-a sfârşit cu totul.

Un singur pescar, Ebbett Thomas, s-a ţinut departe de aceste evenimente. După ce a ars debarcaderul insulei Courne Haven, Thomas şi-a scos liniştit toate năvoadele din mare. Le-a curăţat şi le-a pus în pivniţă, dimpreună cu celelalte unelte de pescuit. Şi-a tras barca pe ţărm, a curăţat-o şi a acoperit-o cu o prelată. Până atunci nu mai existase un război al homarilor, aşa că unii se întreabă cum de-a fost în stare să anticipe întâmplările devastatoare care au urmat, dar Ebbett Thomas avea o intuiţie extraordinară. Bănuia probabil, ca un pescar care simte vremea rea, că era mai bine să nu se implice.

După ce şi-a ascuns cu grijă uneltele de pescuit, Ebbett Thomas a urcat singurul deal de pe insula Fort Niles, spre birourile companiei Ellis Granite, şi a cerut un loc de muncă. Nu se mai auzise una ca asta – un localnic să caute de lucru în mine –, şi totuşi Ebbett Thomas a izbutit să găsească de lucru la compania Ellis Granite. A reuşit să-l convingă pe însuşi doctorul Jules Ellis, fondatorul şi proprietarul

companiei, să-l angajeze. Ebbett Thomas a devenit şeful de echipă al atelierului companiei de granit, supraveghind construirea lăzilor şi cuferelor de lemn în care erau transportate de pe insulă bucăţile de granit finisat. Ebbett era pescar, strămoşii lui fuseseră cu toţii pescari, iar urmaşii lui aveau să devină tot pescari, dar Ebbett Thomas nu şi-a mai dus barca la apă zece ani de-atunci încolo. Intuiţia sa fantastică l-a făcut să depăşească acest episod dificil fără să sufere sărăcia cu care se confruntau vecinii. S-a ţinut deoparte şi şi-a protejat familia de întreaga încurcătură.

Ebbett Thomas era un om neobişnuit pentru vremea lui. N-avea nici un fel de educaţie, dar era isteţ şi destoinic în felul său. Doctorul Jules Ellis îl socotea inteligent şi regreta că un om atât de capabil trebuia să se limiteze la o insulă atât de mică şi ignorantă şi la o viaţă mizerabilă de pescar. Ellis a crezut mereu că, în alte împrejurări, Ebbett Thomas ar fi devenit un priceput om de afaceri, poate chiar profesor. Dar Ebbett Thomas n-a avut niciodată această şansă, aşa că a trăit toată viaţa pe Fort Niles, nefăcând mare lucru în afară de munca de pescar, destul cât să-şi asigure un câştig decent şi ţinându-se mereu departe de disputele meschine dintre vecini. S-a căsătorit cu verişoara lui de-a treia, o femeie deosebit de practică, pe nume Patience Burden, şi au avut doi fii, Stanley şi Len.

Ebbett Thomas a trăit bine, dar n-a trăit mult. A murit în urma unui atac cerebral la vârsta de cincizeci de ani. N-a trăit destul cât să-l vadă căsătorit pe primul născut, Stanley. Şi, din păcate, n-a trăit destul cât să-şi cunoască nepoata, Ruth, născută de soţia lui Stanley în 1958. Şi chiar că e păcat, pentru că Ebbett Thomas ar fi fost fascinat de Ruth. Poate nu şi-ar fi înţeles pe deplin nepoata, dar cu siguranţă i-ar fi privit viaţa cu oarecare curiozitate.

Spre deosebire de alte crustacee, cărora nu le pasă de binele puilor lor, femela de homar îşi ţine puii aproape până când aceştia sunt destul de mari ca să se avânte singuri în viaţă.

Cuvinte despre crabi, creveţi şi homari
William B. Lord
1867

Naşterea lui Ruth Thomas n-a fost dintre cele mai uşoare. A venit pe lume într-o săptămână plină de furtuni cumplite, legendare. În ultima săptămână din mai 1958, n-a fost chiar un uragan, dar nici vreme calmă, iar insula Fort Niles a fost de-a dreptul biciuită. În timpul acestei furtuni, soţia lui Stan Thomas, Mary, a îndurat un travaliu neobişnuit de greu. Era primul ei copil. Nu era o femeie masivă, iar copilul se încăpăţâna să nu iasă. Mary Thomas ar fi trebuit dusă la un spital de pe continent şi îngrijită de un doctor, dar pe o astfel de vreme nu puteai să transporţi cu barca o femeie în chinurile facerii. Pe Fort Niles nu era nici un doctor; nici măcar asistente. Femeia n-a avut parte de nici un fel de îngrijire medicală. A trebuit să se descurce de una singură.

Mary s-a văitat şi a plâns în timpul travaliului, în timp ce vecinele ei, un fel de echipă de moaşe amatoare, o alinau şi-i dădeau sfaturi, şi plecau de lângă ea numai ca să dea veşti despre starea ei. Adevărul era că lucrurile nu arătau deloc bine. Femeile cele mai bătrâne şi înţelepte erau convinse dinainte că soţia lui Stan nu va trăi. Oricum, Mary Thomas nu era de pe insulă şi femeile n-aveau prea mare încredere în forţa ei. O vedeau pe Mary Thomas în cel mai bun caz ca fiind oarecum alintată, un pic prea delicată, plângăcioasă şi timidă. Erau destul de sigure că le va părăsi în mijlocul travaliului şi că va muri de durere chiar acolo, în faţa tuturor. Cu toate astea, se agitau şi-şi făceau de lucru în jurul ei. Se certau una cu alta despre cel mai bun tratament, cea mai bună poziţie, cel mai bun sfat. Şi când se întorceau iute la casele lor ca să aducă prosoape curate sau gheaţă pentru femeia suferindă, le spuneau bărbaţilor lor că situaţia la casa Thomas e într-adevăr foarte gravă.

Auzind zvonurile, senatorul Simon Addams decise să gătească faimosul său pui cu piper pe care-l credea un leac bun pentru femeile aflate la ananghie. Senatorul Simon era un celibatar în vârstă care locuia alături de fratele său geamăn, Angus, un alt celibatar în vârstă. Cei doi bărbaţi, ajunşi acum la maturitate, erau fiii lui Valentine Addams. Angus era cel mai dur şi mai agresiv pescar de homari de pe insulă. Senatorul Simon n-avea nici o legătură cu pescuitul de homari. Îi era frică de mare; nici măcar nu putea pune piciorul într-o barcă. Simon se apropiase cel mai tare de mare pe plaja Gavin, când fusese la un pas de valuri. În adolescenţă, un bătăuş din zonă încercase să-l târască pe doc; Simon îi zgâriase aproape toată faţa şi era cât pe ce să-i rupă mâna. Îl strânsese atât de tare de gât pe bătăuş, că puştiul căzuse inconştient. Cu siguranţă senatorului Simon nu-i plăcea apa.

Cu toate astea, era îndemânatic şi câştiga bani reparând pentru

alţi oameni mobilă, capcane de homari şi bărci (aflându-se în siguranţă pe ţărm). Era cunoscut ca un om extravagant şi-şi petrecea timpul citind cărţi şi studiind hărţi pe care şi le comanda prin poştă. Ştia multe despre lume, cu toate că nu părăsise Fort Niles niciodată în viaţa lui. Cultura sa bogată în atât de multe domenii îi câştigase porecla de „senator“, o poreclă care nu era decât pe jumătate batjocură. Simon Addams era un om ciudat, dar era văzut ca o autoritate a insulei.

Senatorul credea că o supă de pui bună şi piperată putea să vindece orice, chiar şi durerile facerii. Aşa că pregăti o porţie zdravănă pentru soţia lui Stanley Thomas, pe care-o admira şi de a cărei stare era îngrijorat. În după-amiaza zilei de 28 mai, senatorul a dus la casa familiei Thomas un castron plin cu supă fierbinte. Vecinele l-au lăsat să intre şi au anunţat venirea pe lume a copilului. Îl asigurară că toată lumea se simţea bine. Copilul era sănătos, iar mama îşi revenea, şi chiar avea nevoie de acea supă de pui.

Simon Addams s-a aplecat deasupra leagănului unde se afla micuţa Ruth Thomas. O fetiţă. Un copil neobişnuit de frumos, cu un păr negru şi des şi o expresie hotărâtă. Senatorul Simon Addams a observat imediat că pielea fetiţei nu avea culoarea roşie-vineţie a bebeluşilor. Nu semăna deloc cu un iepure jupuit şi opărit. Pielea îi era de un măsliniu adorabil, iar faţa avea o expresie prea serioasă pentru un nou-născut.

— O, e un bebeluş minunat, spuse senatorul Simon Addams, şi femeile îi dădură voie s-o ţină în braţe pe micuţa Ruth Thomas.

Cu nou-născutul în braţe, arăta ca un uriaş, iar femeile începură să râdă – un holtei gigantic legănând un copil micuţ. Dar în braţele senatorului Ruth scoase un fel de suspin, îşi strânse buzele şi clipi îngrijorată. Senatorul Simon se simţi străbătut de un fior de mândrie, ca un bunic. Aşa că o legănă şi-i gânguri.

— O, e cel mai scump copil, spuse el, iar femeile continuară să râdă. Nu-i aşa că-i o comoară?

Ruth Thomas era un bebeluş adorabil şi deveni o fetiţă foarte drăgălaşă, cu sprâncene negre, umeri laţi şi o postură remarcabilă. Încă din primii ani ai copilăriei îşi ţinea spatele drept ca o scândură. Chiar şi când învăţa să meargă, părea aproape un adult. Primul ei cuvânt a fost un „Nu“ ferm. Prima propoziţie: „Nu, mulţumesc!“ Nu era deosebit de încântată de jucării. Îi plăcea să stea în braţele tatălui ei şi să citească împreună ziarul. Îi plăcea să fie în preajma adulţilor şi era destul de liniştită încât să stea ore în şir neobservată. Era o băgăcioasă clasa întâi. Când părinţii se aflau în vizită la vecini, Ruth stătea de obicei sub masa din bucătărie, mică şi tăcând chitic, atentă la fiecare cuvânt. În copilărie i se spunea cel mai des: „Vai, Ruth, nici n-am observat că eşti acolo!“

Ruth Thomas trecea neobservată datorită înclinaţiei ei de a observa lucrurile, dar şi agitaţiei din jurul ei creată de familia Pommeroy. Domnul şi doamna Pommeroy locuiau alături de familia lui Ruth şi aveau şapte băieţi. Ruth era născută după cel mai mic dintre ei. În tot vacarmul creat de Webster şi Conway şi John şi Fagan şi Timothy şi Chester şi Robin Pommeroy, Ruth aproape că dispărea. Băieţii Pommeroy erau un eveniment pe Fort Niles. Cu siguranţă că existau şi alte femei în istoria insulei care născuseră la fel de mulţi copii, dar în zeci de ani şi împotriva dorinţei lor. Şapte copii născuţi în mai puţin de şase ani într-o singură familie atât de înfloritoare păreau aproape o epidemie.

Fratele geamăn al senatorului Simon, Angus, obişnuia să spună despre neamul Pommeroy: „Asta nu-i familie. E o clocitoare.“

Totuşi, Angus Addams putea fi suspectat de gelozie, pentru că el n-avea familie, cu excepţia excentricului său frate geamăn, aşa că întreaga problemă a familiilor fericite ale altor oameni era ca o cangrenă pentru Angus Addams. Senatorul, pe de altă parte, o găsea încântătoare pe doamna Pommeroy. Era fascinat de sarcinile ei. Spunea că doamna Pommeroy arăta tot timpul ca şi cum ar fi fost gravidă pentru că nu putea altfel. Dar, adăuga el, îşi purta sarcina într-un mod graţios şi apologetic.

Doamna Pommeroy era neobişnuit de tânără când se căsătorise – nu împlinise încă şaisprezece ani – şi-şi trăia din plin viaţa alături de soţul ei. Era tot timpul pusă pe şotii. Tânăra doamnă Pommeroy bea ca o sugativă. Îi plăcea să tragă la măsea. De fapt, băuse atât de mult în timpul fiecărei sarcini, încât vecinii bănuiau că le provocase celor mici leziuni pe creier. Nu se ştie de ce, nici unul dintre cei şapte fii Pommeroy n-a învăţat vreodată să citească foarte bine. Nici măcar Webster Pommeroy nu putea citi o carte, şi el era cel mai deştept din familie.

În copilărie, Ruth Thomas stătea adeseori tăcută în vreun copac şi, când se ivea prilejul, arunca pietre în Webster Pommeroy. El arunca pietrele înapoi şi-i spunea că e o împuţită, iar ea îi răspundea: „Da? Ai citit asta undeva?“ Atunci Webster Pommeroy o dădea pe Ruth jos din copac şi-o lovea peste faţă. Ruth era o fată isteaţă care câteodată nu se putea abţine să n-o facă pe deşteapta. Credea că aşa sunt lovite peste faţă fetiţele deştepte care locuiesc lângă atâţia Pommeroy.

Când Ruth avea nouă ani, în viaţa ei s-a petrecut un eveniment important. Mama ei plecă de pe Fort Niles. Tatăl, Stan Thomas, plecă împreună cu ea. Au plecat amândoi la Rockland. Ar fi trebuit să rămână acolo doar o săptămână sau două. Planul era ca Ruth să stea o vreme la familia Pommeroy. Numai până când se întorceau părinţii ei. Dar în Rockland s-a petrecut un eveniment complicat şi mama lui Ruth nu s-a mai întors deloc. La momentul respectiv, detaliile nu i-au

fost explicate lui Ruth.

În cele din urmă, tatăl lui Ruth s-a întors, dar nu pentru mult timp, iar ea a trebuit să locuiască multe luni la familia Pommeroy. De fapt rămase la ei toată vara. Ruth n-a fost cu totul traumatizată de acest eveniment, pentru că o iubea pe doamna Pommeroy. Îi plăcea ideea să locuiască la ea. Ar fi vrut să stea cu ea tot timpul. Iar doamna Pommeroy o iubea pe Ruth.

„Eşti ca propria mea odraslă!“ îi plăcea doamnei Pommeroy să-i spună lui Ruth. „Eşti ca nenorocita de odraslă pe care n-am avut-o niciodată.“

Doamna Pommeroy pronunţa cuvântul odaslă, gâdilându-i plăcut ca o pană urechile lui Ruth. Ca toţi cei născuţi pe Fort Niles sau Courne Haven, doamna Pommeroy vorbea cu accentul recunoscut în New England ca Down East – doar cu o şoaptă mai jos decât accentul original al scoţienilor-irlandezi care se stabiliseră la început pe insulă, caracterizat de o ignorare aproape criminală a literei r. Lui Ruth îi plăcea cum sună. Mama lui Ruth nu avea accentul acela minunat şi nici nu folosea cuvinte ca nenorocit, futu-i, rahat sau bou, cuvinte care piperau delicios vorbirea pescarilor şi a multe dintre nevestele lor. Şi mama lui Ruth nu bea cantităţi imense de rom ca să devină apoi toată duioasă şi iubitoare, cum făcea doamna Pommeroy în fiecare zi.

Pe scurt, doamna Pommeroy o întrecea cu totul pe mama lui Ruth.

Doamna Pommeroy nu era o femeie care să te ia tot timpul în braţe, dar cu siguranţă ştia să dea ghionturi. Tot timpul o înghiontea pe Ruth Thomas, dându-i câte un bobârnac plin de afecţiune, câteodată atât de puternic, încât o punea la pământ. Mereu iubitoare. O îmbrâncea pe Ruth numai pentru că Ruth era încă atât de mică. Ruth Thomas încă nu crescuse cu totul, iar doamna Pommeroy o lovea peste funduleţ cu o dragoste pură şi dulce.

— Eşti ca nenorocita de odraslă pe care n-am avut-o niciodată! spunea doamna Pommeroy, apoi un ghiont şi apoi – buf! – Ruth se ducea de-a berbeleacul.

Odaslă!

Probabil că doamnei Pommeroy i-ar fi priit o fiică după cei şapte fii care-o ţineau mereu ocupată. Cu siguranţă ştia să iubească o fiică după ani în şir petrecuţi cu Webster şi Conway şi John şi Fagan şi aşa mai departe, care mâncau cât şapte şi ţipau ca din gură de şarpe. Când Ruth s-a mutat cu ei, doamna Pommeroy se gândea că i-ar fi prins bine o fiică, aşa că dragostea ei pentru Ruth era bine cunoscută.

Dar mai mult decât pe oricine altcineva doamna Pommeroy îşi iubea bărbatul. Îl iubea nebuneşte pe domnul Pommeroy. Domnul Pommeroy era scund şi îndesat, cu mâini mari şi grele cât clanţele de la uşi. Era încrucişat şi umbla cu pumnii în şolduri. Avea o faţă ciudată şi încreţită. Buzele îi erau mereu ţuguiate într-o jumătate de

sărut. Se încrunta şi privea chiorâş, ca şi cum ar fi făcut în minte cine ştie ce calcule dificile. Doamna Pommeroy îl adora. Când trecea pe lângă soţul ei prin holurile casei, îl prindea de sfârcurile care se vedeau prin maiou. Îl ciupea de sfârcuri şi striga „Ciup!“.

Iar domnul Pommeroy striga „Uuu!“ şi-apoi o apuca de încheieturile mâinilor şi-i spunea:

— Wanda, termină! Urăsc chestia asta!

Apoi:

— Wanda, dacă mâinile nu ţi-ar fi tot timpul atât de calde, te-aş arunca naibii afară din casă.

Dar o iubea. Seara, dacă stăteau pe canapea ascultând radioul, se întâmpla ca domnul Pommeroy să sugă o şuviţă din părul doamnei Pommeroy ca şi cum ar fi fost lemn dulce. Câteodată stăteau ore întregi, ea împletind veşminte din lână, el împletind plase pentru capcanele lui de homari. Între ei, pe podea, era o sticlă de rom din care beau amândoi. După ce doamna Pommeroy bea o vreme, îi plăcea să-şi ridice picioarele de pe podea, să şi le lipească de soţul ei şi să-i spună:

— Picioarele pe tine.

— Nici un picior pe mine, Wanda, răspundea el sec, fără să se uite la ea, dar zâmbind.

Ea continua să-l înghiontească cu picioarele.

— Picioarele pe tine, spunea ea. Picioarele pe tine.

— Te rog, Wanda. Nici un picior pe mine.

(Îi spunea Wanda, cu toate că se numea Rhonda. Gluma se datora fiului lor Robin, care – pe lângă faptul că prinsese obiceiul de prin partea locului de-a nu pronunţa r la sfârşitul cuvântului – nu putea rosti nici un cuvânt care începea cu r. Ani de zile, Robin nu şi-a putut spune corect numele, cât despre cel al maică-sii, nici nu se punea problema. Mai mult, o bună bucată de timp, toţi oamenii de pe Fort Niles l-au imitat. Pe toată insula puteai auzi pescari puternici plângându-se că trebuie să-şi înoade cozile, sau să-şi repare instumentele, sau să cumpere un adio pentru unde scurte. Iar femeile în toată firea întrebau dacă pot împrumuta ghebla.)

Ira Pommeroy îşi iubea mult soţia, lucru lesne de înţeles pentru toată lumea, fiindcă Rhonda Pommeroy era o adevărată frumuseţe. Purta fuste lungi pe care şi le ridica atunci când mergea, ca şi cum ar fi fost o doamnă din Atlanta. Faţa ei avea mereu o expresie de uimire şi încântare. Când cineva pleca din cameră fie şi pentru o clipă, ea îşi arcuia la întoarcere sprâncenele şi spunea, plină de farmec: „Unde-ai fost?“ Deşi avea şapte fii, era tânără şi-şi lăsa părul lung, ca o fetişcană. Şi-l purta ridicat în jurul capul într-un coc ambiţios şi lucios. Ca toată lumea de pe Fort Niles, şi Ruth Thomas socotea că doamna Pommeroy e o adevărată frumuseţe. O adora şi deseori se prefăcea că

e doamna Pommeroy.

În copilărie, Ruth era tunsă scurt, băieţeşte, şi, când îşi imagina că este doamna Pommeroy, îşi înnoda un prosop în jurul capului, aşa cum poartă unele femei după baie. Dar prosopul de pe capul ei era cocul vestit şi lucios al doamnei Pommeroy. Ruth îl punea pe Robin Pommeroy, cel mai mic dintre băieţi, să fie domnul Pommeroy. Cu Robin îi era uşor s-o facă pe şeful. În plus, şi lui îi plăcea jocul ăsta. Când Robin era domnul Pommeroy, îşi strâmba gura cu aceeaşi schimonoseală a feţei ca taică-său şi mergea apăsat în jurul lui Ruth cu mâinile în şolduri. Putea să înjure şi să ameninţe. Îi plăcea autoritatea pe care-o câştiga în acest fel.

Ruth Thomas şi Robin Pommeroy se prefăceau tot timpul că sunt domnul şi doamna Pommeroy. Era jocul lor preferat. Îşi petreceau ore şi săptămâni întregi în copilărie jucându-l. Se jucau afară, în pădure, aproape în fiecare zi a acelei veri în care Ruth a stat la familia Pommeroy. Jocul începea cu o sarcină. Ruth îşi punea o piatră în buzunarul de la pantaloni şi spunea că este unul dintre fraţii Pommeroy, încă nenăscut. Robin îşi strângea gura pungă şi-i ţinea lui Ruth lecţii despre meseria de părinte.

— Deci ascultă-mă, spunea Robin, cu mâinile în şolduri. Când apae copilul ăsta, n-o să aibă dinţi. M-auzi? N-o să fie în stae să mănânce mâncae aşa ca tine. Wanda! Tebuie să hăneşti copilul ăsta cu nişte zeamă!

Ruth mângâia copilul de piatră din buzunar şi spunea:

— Cred că sunt gata să nasc chiar acum.

Arunca piatra pe pământ. Aşa se năştea copilul. Era atât de uşor!

— Numai uită-te la copilul ăsta! spunea Ruth. E-aşa de mare!

În fiecare zi, prima piatră care se năştea era Webster, pentru că el era cel mai mare. După ce Webster era botezat, Robin găsea o altă piatră care-l reprezenta pe Conway. I-o dădea lui Ruth să şi-o pună în buzunar.

— Wanda, ce-i asta? întreba el după aceea.

— Uită-te şi tu, răspundea Ruth. Iarăşi. O să mai am un blestemat de copil.

Robin se încrunta.

— Ascultă-mă, Wanda. Când apae copilul ăsta, o să aibă oasele de la picioae pea moi pentu cizme. Wanda! Să nu te-apuci să-ndeşi picioaele copilului în cizme!

— Pe ăsta o să-l cheme Kathleen, spunea Ruth.

(Tot timpul dorea să mai fie încă o fetiţă pe insulă.)

— Nu, spunea Robin. Copilul ăsta tot băiat o să fie.

Şi cu siguranţă aşa era. Pietroiul era botezat Conway şi aruncat lângă fratele său mai mare, Webster. Curând, foarte curând, prin pădure creştea o grămadă de băieţi. Iar Ruth Thomas îi năştea toată

vara. Câteodată călca pe câte o piatră şi spunea:

— Picioarele pe tine, Fagan! Picioarele pe tine, John!

În fiecare zi dădea naştere la toţi acei băieţi, Robin călcând apăsat în jurul ei cu mâinile în şolduri, bombănind şi făcându-i morală. Şi câteodată, când la sfârşitul jocului îi venea rândul şi pietroiului cu numele Robin să se nască, Ruth spunea:

— O s-arunc copilul ăsta nenorocit. E prea gras. Nici măcar nu poate să vorbească aşa cum trebuie.

Atunci Robin se întorcea şi smucea prosopul purtat în loc de păr de pe capul lui Ruth. Ea îl lovea cu prosopul peste picioare, lăsându-i urme roşii sub genunchi. Îi dădea şi câte un pumn în spate dacă încerca să fugă. Ruth avea o lovitură bună când ţinta era Robin cel încet şi gras. Prosopul se uda din cauza pământului, se îmbiba cu noroi şi nu mai era bun de nimic, aşa că-l lăsau acolo şi a doua zi luau unul nou. În curând prin pădure creştea un morman de prosoape. Doamna Pommeroy nu ştia niciodată de ce.

Ia spune, unde-au dispărut toate prosoapele? Ha? Ce s-a-ntâmplat cu prosoapele mele?

Familia Pommeroy locuia într-o casă mare care fusese a unui frate de-al bunicilor lor şi care era înrudit cu amândoi. Domnul şi doamna Pommeroy erau rude înainte de-a se căsători. Erau veri, şi avantajul lor era că fiecare purta numele de Pommeroy. („Parc-ar fi familia Roosevelt, la dracu'“, spunea Angus Addams.) Ca să fim cinstiţi, bineînţeles, nu era ceva neobişnuit pe Fort Niles. Nu prea mai aveai de unde să alegi, aşa că toţi deveniseră o mare familie.

Unchiul Pommeroy, cel care murise, era aşadar unchiul comun al amândurora. Ridicase o casă mare lângă biserică, cu banii câştigaţi înainte de primul război al homarilor din afacerea sa, un magazin cu de toate. Domnul şi doamna Pommeroy moşteniseră casa. Când Ruth avea nouă ani, în vara în care a locuit la familia Pommeroy, doamna Pommeroy a încercat s-o convingă să doarmă în camera care aparţinuse unchiului ei mort. Camera se afla sub un acoperiş liniştit, avea o fereastră în faţa căreia se înălţa un molid şi o podea moale din scânduri late. O cameră minunată pentru o fetiţă. Singura problemă era că unchiul îşi luase zilele tocmai în acea cameră, trăgându-şi un glonţ în gură, şi pe tapet încă se mai vedeau pete mici de sânge, de un ruginiu-închis. Ruth Thomas refuză pur şi simplu să doarmă acolo.

— Doamne, Ruthie, omul e mort şi-ngropat, i-a spus doamna Pommeroy. Nu-i nimic în camera asta care să te sperie.

— Nu, răspunse Ruth.

— Şi chiar dacă vezi o stafie, Ruthie, n-ar fi decât fantoma unchiului meu şi n-o să-ţi facă nici un rău. Iubea copiii.

— Nu, mulţumesc.

— Pe tapet nici măcar nu e sânge! minţi doamna Pommeroy. E-o

ciupercă, de la umezeală.

Doamna Pommeroy îi spuse lui Ruth că şi ea avea pe tapetul din dormitor aceeaşi ciupercă, care apărea din când în când, dar n-avea probleme cu somnul. Spuse că în fiecare noapte doarme ca un bebeluş. În cazul acesta, o anunţă Ruth, urma să doarmă în camera doamnei Pommeroy. Şi în cele din urmă aşa şi făcu.

Ruth dormea pe podea, lângă patul doamnei şi domnului Pommeroy. Avea o pernă mare şi un fel de saltea alcătuită din pături de lână care răspândeau un miros puternic. Ruth auzea fiecare zgomot scos de soţii Pommeroy, chiar şi atunci când chicoteau şi făceau sex. Îi auzea şi când sforăiau, chercheliţi. Când domnul Pommeroy se trezea în fiecare dimineaţă la ora patru, să vadă dacă e vânt şi să plece la pescuit, Ruth îl auzea mişcându-se de colo-colo. Îşi ţinea ochii închişi şi-i asculta toate mişcările.

Domnul Pommeroy avea un terier care-l urma peste tot, chiar şi-n bucătărie, la patru dimineaţa, iar ghearele lui loveau ritmic podeaua. Domnul Pommeroy vorbea încet cu câinele în timp ce-şi pregătea micul dejun.

— Du-te înapoi şi te culcă, câine, îi spunea. Nu vrei să dormi? Nu vrei să te odihneşti, câine?

Câteodată domnul Pommeroy spunea:

— Câine, tu mă urmăreşti peste tot ca să-nveţi cum să-mi faci cafeaua? Încerci să-nveţi cum să-mi faci micul dejun?

O vreme a fost şi o pisică în casa Pommeroy. Era o pisică uriaşă şi agresivă, adusă din port, care se mutase în casa Pommeroy din cauză că ura terierul şi-i ura şi pe băieţii Pommeroy atât de mult, încât nu se mişca niciodată de lângă ei. În timpul unei lupte, pisica lăsă terierul fără un ochi, şi orbita goală a câinelui se umplu de o infecţie urâtă şi puturoasă. Drept răsplată, Conway închise pisica într-o cuşcă pentru homari, îi dădu drumul în valuri şi trase în ea cu puşca tatălui său. După asta, terierul, cu bietul său ochi puturos, a dormit în fiecare noapte pe podea, alături de Ruth Thomas.

Lui Ruth îi plăcea să doarmă pe podea, dar avea tot felul de vise ciudate. Visa că fantoma unchiului mort al familiei Pommeroy o fugărea până în bucătărie, unde Ruth căuta cuţite cu care să-l înjunghie, dar nu găsea nimic cu care să se apere, doar nişte teluri din sârmă şi nişte spatule plate. Avea şi alte vise în care se făcea că ploua cu găleata în curtea din spate a familiei Pommeroy şi băieţii se luau la trântă unul cu altul. Ea trebuia să se plimbe în jurul lor cu o umbrelă mică, acoperind rând pe rând pe fiecare băiat. În timpul luptei, cei şapte băieţi formau o grămadă în jurul ei.

În fiecare dimineaţă, după ce domnul Pommeroy pleca, Ruth adormea înapoi şi se trezea câteva ore mai târziu, când soarele era mai sus pe cer. Atunci se furişa în patul doamnei Pommeroy. Doamna

Pommeroy se trezea, îi gâdila gâtul şi-i spunea poveşti despre toţi câinii pe care-i avusese tatăl ei când ea era mică, aşa ca Ruth.

— Mai întâi a fost Beadie, apoi Brownie, Cassie, Pince, Tally, Whippet... spunea doamna Pommeroy, şi cu timpul Ruth învăţase pe de rost atât de bine numele tuturor răposaţilor câini, că ar fi trecut orice test despre ei.

Ruth Thomas locui la familia Pommeroy vreme de trei luni, după care tatăl ei se întoarse pe insulă, singur. Complicatul incident se rezolvase. Domnul Thomas o lăsase pe mama lui Ruth într-un oraş numit Concord, New Hampshire, unde ea avea să rămână pentru o perioadă nedefinită de timp. Lui Ruth i s-a dat de înţeles că mama ei n-avea să se mai întoarcă niciodată. Tatăl ei o luă din casa Pommeroy şi o duse la casa lor, adică la uşa vecină, unde Ruth putea dormi din nou în propriul ei dormitor. Gândindu-se la viaţa liniştită alături de taică-său, Ruth înţelese că nu-i era foarte dor de mama ei. Dar îi era foarte dor să doarmă pe podea alături de domnul şi doamna Pommeroy.

Apoi domnul Pommeroy s-a înecat.

Toţi spuneau că Ira Pommeroy s-a înecat pentru că pescuia singur şi pentru că bea când era cu barca în larg. Ţinea şipuri cu rom legate de capcanele pentru homari, în timp ce conducea barca pe apele îngheţate cu o viteză de douăzeci de stânjeni, la jumătatea distanţei dintre balizele plutitoare şi capcanele fixe de homari. Toţi făceau asta din când în când. Nu fusese ideea domnului Pommeroy, dar el o îmbunătăţise substanţial, şi lumea a înţeles c-o îmbunătăţise atât de mult, încât ajunsese să-i facă rău. Într-o zi, când valurile erau prea mari şi puntea prea alunecoasă, pur şi simplu s-a îmbătat prea tare. A căzut din barcă într-o clipită, pierzându-şi echilibrul în timp ce se întorcea brusc ca să scoată o capcană. Şi nu ştia să înoate. Aproape nici un pescar de homari de pe Fort Niles sau Courne Haven nu ştia să înoate. Nu că înotatul i-ar fi fost de mare ajutor domnului Pommeroy. Oricum s-ar fi dus rapid la fund din cauza cizmelor înalte, a mănuşilor impermeabile şi grele şi a apei reci şi înşelătoare. Măcar aşa s-a isprăvit totul repede. Câteodată, dacă ştii să înoţi nu faci decât să-ţi prelungeşti moartea.

Angus Addams a fost cel care a găsit corpul trei zile mai târziu, în timp ce se afla la pescuit. Cadavrul domnului Pommeroy era încâlcit şi strâns în plasele lui Angus, ca o bucată de şuncă umflată şi sărată. Acolo ajunsese. Un corp poate să plutească în derivă, iar în jurul insulei Fort Niles erau kilometri întregi de funii ascunse în apă care formau un fel de filtru şi adunau orice cadavru plutitor. Domnul Pommeroy plutise până pe teritoriul lui Angus, şi ochii îi fuseseră deja mâncaţi de pescăruşi.

Angus Addams a tras una din plase ca să-şi strângă o capcană şi,

odată cu capcana, a scos şi un cadavru. Barca lui Angus era atât de mică, încât abia mai încăpea încă un om, fie el viu sau mort, aşa că a aruncat trupul domnului Pommeroy peste homarii prinşi în dimineaţa aceea care, încă vii şi mişcând, aveau cleştii legaţi ca să nu se rupă în bucăţi. La fel ca domnul Pommeroy, Angus pescuia de unul singur. La vremea aceea, Angus nu avea nici un ajutor pe punte, pentru că nu voia să-şi împartă câştigul cu vreun adolescent. Nici măcar nu avea un radio, lucru neobişnuit pentru un pescar; dar lui Angus nu-i plăcea să fie bătut la cap. În acea zi, Angus avea zeci de capcane de scos. Întotdeauna îşi vedea de treabă, indiferent de ce găsea. Aşa că, deşi pescuise şi un cadavru, Angus continuă să-şi scoată plasele, ceea ce mai dură câteva ore bune. Măsura fiecare homar, după cum trebuia să facă, îi arunca pe cei mici înapoi şi-i păstra numai pe cei care erau de dimensiuni legale, cărora le lega cleştii. Îi arunca apoi în rezervorul rece, departe de lumina soarelui şi deasupra cadavrului.

Pe la trei şi jumătate în după-amiaza aceea, porni spre Fort Niles şi-şi ancoră barca. Aruncă trupul domnului Pommeroy în barca cu vâsle, în aşa fel încât să nu-l încurce, îşi măsură prada din lada de depozitare, umplu găleţile cu momeală pentru a doua zi, curăţă puntea şi, în cele din urmă, îşi puse în cui impermeabilul. După ce-şi termină treburile, se urcă în barca în care era domnul Pommeroy şi o porni spre port. Îşi legă barca şi urcă scările. Le povesti apoi tuturor pe cine găsise în acea dimineaţă pe teritoriul lui de pescuit, mort ca un prost.

— Era prins cu totul în frânghiile mele, spuse Angus pe un ton sumbru.

Din întâmplare, Webster şi Conway şi John şi Fagan şi Timothy şi Chester Pommeroy se aflau în port când Angus Addams adusese cadavrul tatălui lor. Se jucaseră acolo toată după-amiaza. Văzură cadavrul umflat şi fără ochi al tatălui lor aşezat pe dig. Webster, cel mai mare, îl zări primul. Începu să se bâlbâie şi să scâncească, şi apoi îl văzură şi ceilalţi băieţi. Alcătuiră, ca nişte soldaţi speriaţi, o grămadă nefirească şi o zbughiră laolaltă către casă. Alergară prin port şi, plângând, trecură de drum şi de biserica dărăpănată până ajunseră acasă. Pe scări, vecina lor, Ruth Thomas, se bătea cu fratele lor mai mic, Robin. Băieţii Pommeroy îi prinseră pe Ruth şi Robin în fuga lor, şi toţi opt năvăliră în bucătărie şi se izbiră în doamna Pommeroy.

Doamna Pommeroy se aşteptase la vestea asta încă de când barca fusese găsită cu trei nopţi în urmă, plutind în derivă, şi nici urmă de soţul ei. Ştia deja că e mort şi bănuia că n-o să-i găsească niciodată corpul. Dar acum, când băieţii ei şi Ruth Thomas dădură buzna în bucătărie, cu feţele desfigurate, doamna Pommeroy înţelese că trupul lui fusese găsit. Şi că fiii ei îl văzuseră.

Băieţii se izbiră de doamna Pommeroy şi o trântiră la podea ca şi cum ar fi fost nişte soldaţi nemaipomenit de curajoşi şi ea o grenadă gata să explodeze. O acoperiră cu totul, aproape sufocând-o. Plângeau şi o striveau cu trupurile lor. Ruth Thomas fusese şi ea răpusă la pământ şi acum, nedumerită, stătea întinsă pe podeaua din bucătărie. Robin Pommeroy, care nu pricepuse încă ce se întâmplă, întreba mereu „Ce? ce?“, alergând în jurul grămezii formate din mama şi fraţii lui care suspinau.

Ce era un cuvânt pe care Robin îl putea pronunţa foarte uşor, spre deosebire de propriul nume, aşa că-l repeta întruna.

— Ce? Ce? Webster, ce? întrebă el uitându-se nedumerit la grămada aceea jalnică de băieţi şi la mama lui, atât de tăcută sub greutatea fiilor ei.

Robin era prea mic ca să i se spună ce se întâmplase. Trântită pe podea, doamna Pommeroy tăcea mâlc. Era acoperită de fiii ei. Când reuşi să se ridice, o făcu odată cu băieţii lipiţi de ea. Îi culegea unul câte unul de fusta ei lungă ca şi cum ar fi fost nişte mure sau nişte cărăbuşi. Dar de fiecare dată când unul dintre băieţi era dat jos, se căţăra înapoi în braţele ei. Erau toţi de-a dreptul isterici. Doamna Pommeroy rămase însă tăcută, desprinzându-i de pe ea.

— Webster, ce? întrebă Robin. Ce? Ce?

— Ruthie, spuse în cele din urmă doamna Pommeroy, du-te acasă. Spune-i lui taică-tău.

Vocea ei avea o tristeţe minunată şi emoţionantă. Spune-i lui taică-tău... Ruth simţi că era cea mai frumoasă propoziţie pe care-o auzise vreodată.

Senatorul Simon Addams făcu sicriul domnului Pommeroy, dar nu veni la înmormântare, pentru că se temea de mare şi nu fusese niciodată la înmormântarea cuiva care se înecase. Era o frică insuportabilă, şi nu conta cine murise. Trebuia să se ţină deoparte. Dar îi făcu domnului Pommeroy un sicriu din lemn de molid alb pe care-l şlefui şi-l lustrui cu ulei. Un sicriu reuşit.

Era prima înmormântare la care participa Ruth Thomas şi se dovedi una potrivită pentru prima experienţă. Doamna Pommeroy arăta deja că va fi o văduvă excepţională. În dimineaţa aceea curăţă gâturile şi unghiile lui Webster, Conway, John, Fagan, Timothy, Chester şi Robin. Le aranjă părul pieptănându-l cu un pieptene elegant din baga înmuiat într-un pahar înalt cu apă rece. Ruth era acolo cu ei. De obicei nu putea sta departe de doamna Pommeroy, darămite într-o zi atât de importantă ca asta. Se aşeză la rând, aşa că părul îi fu pieptănat şi ei cu apă rece. Unghiile şi gâtul îi fură curăţate cu tot felul de perii. Doamna Pommeroy o îngriji pe Ruth Thomas la urmă, ca şi cum fetiţa ar fi fost ultimul ei fiu. Ruth îşi simţea capul fierbinte de la pieptănat. Unghiile îi străluceau ca nişte monede. Toţi băieţii

Pommeroy stăteau cuminţi, în afară de Webster, cel mai mare, care se bătea nervos cu degetele peste şolduri. De dragul mamei lor, băieţii au fost foarte cuminţi în ziua aceea.

Apoi doamna Pommeroy, aşezată la masa din bucătărie în faţa oglinzii luate de la măsuţa de toaletă din dormitor, îşi demonstră măiestria aranjându-şi propriul păr. Împleti o cosiţă complicată şi o prinse cu nişte clame în jurul capului. Îşi unse părul cu un ulei ciudat până când căpătă o splendidă strălucire de granit. Îşi acoperi capul cu o eşarfă neagră. Ruth Thomas şi băieţii Pommeroy o priveau atenţi. Avea o anumită gravitate, aşa cum e de aşteptat la o văduvă respectabilă. Părea că se pricepe la asta. Arăta spectaculos de tristă şi era atât de frumoasă, c-ar fi trebuit să fie fotografiată în acea zi.

Oamenii de pe Fort Niles fură nevoiţi să aştepte mai mult de o săptămână până să organizeze înmormântarea; atât a durat până când preotul a fost convins să vină în barca sa misionară, New Hope2. Pe Fort Niles nu exista un preot permanent, şi nici pe Courne Haven. Pe ambele insule, bisericile se dărâmau pentru că nu erau folosite. Până în 1967, nici nu erau destui oameni pe Fort Niles sau Courne Haven (abia dacă depăşeau o sută de suflete în total) ca să susţină o biserică. Aşa că locuitorii împărţeau un preot cu alte douăsprezece insule îndepărtate, aflate într-o situaţie la fel de grea, de-a lungul coastei statului Maine. Vasul New Hope era o biserică plutitoare care migra de la o comunitate izolată la alta, pentru misiuni scurte şi eficiente. New Hope zăbovea în port doar cât era nevoie ca oamenii să fie botezaţi, cununaţi sau înmormântaţi, şi apoi pornea din nou la drum. Cu această barcă se mai făceau câteodată şi opere de caritate, se aduceau cărţi şi, uneori, chiar şi corespondenţa. Din 1915, când fusese construită, mulţi preoţi o folosiseră cu încredere. Preotul actual era născut pe insula Courne Haven, dar rareori putea fi găsit acolo. Meseria lui îl purta departe, încât ajungea câteodată până în Noua Scoţie. Parohia lui era într-adevăr întinsă şi adeseori era greu de găsit imediat.

Preotul despre care vorbim era Toby Wishnell, din familia Wishnell de pe insula Courne Haven. Toată lumea de pe Fort Niles îi ştia pe cei din familia Wishnell. Erau cunoscuţi drept ceea ce se cheamă pescari de „prima clasă“, adică foarte pricepuţi şi, în consecinţă, foarte bogaţi. Erau pescari vestiţi, mai buni decât toţi ceilalţi. Erau bogaţi, fantastic de pricepuţi şi reuşiseră să exceleze (prin comparaţie) chiar şi în timpul războaielor homarilor. Pescarii din familia Wishnell reuşeau întotdeauna să scoată cantităţi mari de homari din orice fel de apă, la orice adâncime şi în orice anotimp, şi pentru asta nimeni nu-i avea la inimă. Pentru ceilalţi pescari nu era logic câţi homari prindeau cei din familia Wishnell. Era ca şi cum ar fi avut o înţelegere secretă cu Dumnezeu. Mai mult, era ca şi cum ar fi

avut o înţelegere cu întreaga specie a homarilor.

Cu siguranţă, homarii considerau că e o onoare şi un privilegiu să intre în capcanele Wishnell. Veneau de departe, târându-se peste capcanele altor oameni mile întregi pe fundul mării, numai ca să fie prinşi de un Wishnell. Se spunea că un Wishnell putea să găsească un homar şi sub o piatră din gradina cu flori a bunicii. Se mai spunea că familii întregi de homari se strângeau ca rozătoarele între pereţii caselor Wishnell şi că băieţii Wishnell se năşteau cu cleşti şi carapace pe care le lepădau în ultimele zile de alăptare.

Norocul la pescuit al familiei Wishnell era obscen, jignitor şi ereditar. Bărbaţii Wishnell se pricepeau în special la distrugerea încrederii în propriile forţe a celorlalţi bărbaţi de pe Fort Niles. Dacă un pescar de pe Fort Niles se afla pe uscat pentru tot felul de treburi în Rockland, să spunem, şi se întâlnea cu vreun Wishnell la bancă sau la benzinărie, se trezea fără doar şi poate purtându-se ca un idiot. Îşi pierdea toată stăpânirea de sine şi se înjosea. Rânjea şi începea să se bâlbâie, lăudându-l pe domnul Wishnell pentru noua lui tunsoare sau noua lui maşină. Şi se mai şi scuza pentru murdăria de pe salopetă. Încerca prosteşte să-i explice domnului Wishnell că trebăluise pe lângă barcă – zdrenţele murdare de pe el nu erau decât hainele de lucru şi, fără îndoială, avea să le arunce cât de curând. Domnul Wishnell îşi vedea de drum, şi pescarul de pe Fort Niles rămânea înnebunit de ruşine pentru tot restul săptămânii.

Cei din familia Wishnell erau mari inovatori. Au fost primii pescari care au folosit plase subţiri de nailon în locul celor învechite din funii de cânepă care trebuiau acoperite atent cu smoală fierbinte ca să nu putrezească în apa mării. Pescarii Wishnell au fost primii care au transportat capcanele pentru homari cu macarale mecanizate. De fapt, au fost primii pescari care au folosit bărci motorizate. Ăsta era felul lor de-a fi. Erau mereu primii şi mereu cei mai buni. Se spunea că-şi cumpărau momeala de la Isus însuşi. În fiecare săptămână vindeau cantităţi enorme de homari, glumind pe seama norocului lor nefiresc.

Pastorul Toby Wishnell a fost primul şi singurul bărbat născut în familia sa care nu avea de-a face cu pescuitul. Şi ce insultă bine gândită era asta! Să te naşti un Wishnell – magnet pentru homari, magnat al homarilor – şi să dai cu piciorul unui asemenea dar! Să întorci spatele avantajelor acestei dinastii! Cine ar fi aşa de idiot încât să facă una ca asta? Bineînţeles, Toby Wishnell. Toby Wishnell renunţase la tot pentru Dumnezeu şi acest lucru era privit pe Fort Niles ca intolerabil şi jalnic. Dintre toţi membrii familiei Wishnell, pe Toby Wishnell îl urau cel mai mult oamenii de pe Fort Niles. Pur şi simplu îi scotea din sărite. Şi urau şi mai tare faptul că el le era preot. Nu voiau ca bărbatul acela să se atingă în vreun fel de sufletele lor.

— Toby Wishnell ăsta ne ascunde ceva, zicea tatăl lui Ruth Thomas, Stan.

— E poponar, asta e, răspundea Angus Addams. Pur şi simplu e un poponar.

— E un mincinos împuţit. Şi un nenorocit sadea, spunea Stan Thomas. Şi poate să fie şi poponar. Sau poate că e doar poponar, ce ştim noi!

Ziua în care tânărul pastor Toby Wishnell a venit cu barca lui New Hope ca să oficieze slujba de înmormântare a domnului Pommeroy, cel înecat, beţiv, umflat şi fără ochi, era o minunată zi de început de toamnă, cu cer senin, albastru, şi vânt tăios. Şi Toby Wishnell arăta bine. Avea o ţinută elegantă. Purta un costum subţire din lână neagră. Pantalonii îi erau îndesaţi în cizme grele pescăreşti din cauciuc care să-l ferească de pământul noroios.

Era ceva nefiresc de frumos la pastorul Toby Wishnell, ceva prea atrăgător în trăsăturile sale sculptate. Era rafinat. Era cultivat. Mai mult, era blond. Undeva pe drum, cei din familia Wishnell trebuie să se fi căsătorit cu vreuna dintre fetele născute într-o familie de suedezi de la compania Ellis Granite. Asta se întâmplase cu mult timp în urmă, la cumpăna secolelor, iar părul blond şi moale rămăsese drept dovadă. Nimeni de pe insula Fort Niles nu avea părul blond, aproape toţi erau palizi şi bruneţi. Pe Courne Haven mai erau câţiva locuitori cu părul blond şi frumos, şi erau tare mândri de asta. Devenise o dispută nerostită între cele două insule. Pe Fort Niles, blonzii erau detestaţi de fiecare dată când erau văzuţi. Un alt motiv pentru a-l urî pe pastorul Toby Wishnell.

Pastorul Toby Wishnell a făcut pentru Ira Pommeroy o slujbă de înmormântare cât se poate de elegantă. Avea nişte maniere perfecte. O conduse pe doamna Pommeroy la cimitir, ţinându-i braţul. O însoţi până la marginea mormântului proaspăt săpat. Len, unchiul lui Ruth Thomas, îl săpase cu mâna lui timp de câteva zile. Len, unchiul lui Ruth, mereu în căutare de bani, ar fi acceptat orice treabă. Era nechibzuit şi în general nu-i păsa de nimic în viaţă. Se oferise de asemenea să păstreze timp de o săptămână corpul înecat al domnului Pommeroy în propria-i pivniţă, în ciuda protestelor nevesti-sii. Cadavrul fusese acoperit cu multă sare, ca să taie mirosul. Lui Len nu-i păsa.

Ruth Thomas îi privi pe doamna Pommeroy şi pe pastorul Wishnell îndreptându-se către mormânt. Păşeau perfect sincronizaţi, potrivindu-şi fiecare mişcare, aşa cum fac patinatorii. Formau un cuplu frumos. Doamna Pommeroy se străduia din răsputeri să nu plângă. Îşi ţinea graţios capul plecat pe spate, ca şi cum i-ar fi curs sânge din nas.

În faţa mormântului, pastorul Toby Wishnell se adresă celor

adunaţi acolo. Vorbea cu grijă, iar cuvintele îi trădau educaţia aleasă.

— Gândiţi-vă la acest brav pescar, începu el, şi la pericolele mării...

Pescarii ascultau fără nici o tresărire, privindu-şi cizmele pescăreşti. Cei şapte băieţi Pommeroy stăteau neclintiţi în linie descrescătoare lângă mama lor, ca şi cum ar fi fost pironiţi de pământ, toţi cu excepţia lui Webster, care se tot fâţâia de pe un picior pe altul de parcă ar fi fost gata s-o ia la fugă. Webster nu mai stătuse locului de când văzuse pentru prima dată cadavrul tatălui său întins pe dig. De atunci se tot mişca, bătea din picioare şi se foia întruna nervos. Ceva se întâmplase cu Webster în acea după-amiază. Se purta prosteşte, era agitat şi speriat, şi această reacţie nu mai dispărea. Cât despre doamna Pommeroy, frumuseţea ei tulbura aerul tăcut dimprejur.

Pastorul Wishnell aminti de priceperea domnului Pommeroy şi de dragostea lui pentru bărci şi copii şi regreta că un asemenea accident se abătuse asupra unui marinar atât de priceput. Pastorul Wishnell îi sfătui pe toţi cei adunaţi acolo, vecini şi rude, să nu se întrebe care au fost motivele Domnului.

N-au prea curs lacrimi. Webster Pommeroy plângea, şi Ruth Thomas plângea, şi doamna Pommeroy îşi ştergea colţul ochilor destul de des, dar cam asta a fost tot. Oamenii de pe insulă erau tăcuţi şi respectuoşi, dar feţele lor nu trădau nici o durere personală profundă cauzată de acest eveniment. Femeile de pe insulă, mame şi soţii, tot şuşoteau şi se priveau insistent, judecând mormântul, pe doamna Pommeroy, pe Toby Wishnell şi, în cele din urmă, evaluându-şi destul de sincer fiii şi soţii. Ceea ce se întâmplase, socoteau ele, era cu siguranţă o tragedie. E greu să pierzi un bărbat. Dureros. Nedrept. Însă dincolo de aceste gânduri pline de compasiune, fiecare dintre ele îşi zicea, probabil: „Dar nu a fost al meu.“ Se simţeau cu totul uşurate. În fond, câţi bărbaţi se puteau îneca într-un an? Înecurile erau rare. Aproape niciodată nu fuseseră două înecuri în acelaşi an într-o comunitate atât de mică. Superstiţia spunea că înecul domnului Pommeroy îi făcuse imuni pe toţi ceilalţi bărbaţi. Pentru un timp, bărbaţii lor urmau să fie în siguranţă. Şi în acel an n-aveau să piardă nici un fiu.

Pastorul Toby Wishnell îi rugă pe cei adunaţi să-şi aducă aminte că Hristos însuşi a fost pescar şi că Hristos însuşi îl aştepta pe domnul Pommeroy în tovărăşia îngerilor. Îi rugă pe cei adunaţi ca, fiind o comunitate a lui Dumnezeu, să nu neglijeze educaţia spirituală a celor şapte fii ai domnului Pommeroy. Pastorul le reaminti celor prezenţi că acum, când băieţii Pommeroy îşi pierduseră tatăl pământesc, era deosebit de important să nu-şi piardă şi tatăl ceresc. Sufletele lor se aflau în grija acestei comunităţi, şi dacă-şi pierdeau credinţa

Dumnezeu avea să considere că e vina comunităţii, pedepsindu-i pe toţi aşa cum se cuvine.

Pastorul Wishnell îi rugă pe cei adunaţi să socoată povaţa şi mărturia Sfântului Matei drept un avertisment. Le citi din Biblie: „Iar cine va sminti pe unul dintr-aceştia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară şi să fie afundat în adâncul mării.“3

În spatele pastorului Wishnell erau chiar marea şi portul Fort Niles, sclipind în lumina puternică a după-amiezii. Printre bărcile îngrămădite ale pescarilor, era ancorată New Hope, lungă şi subţire şi strălucind puternic. Ruth Thomas putea vedea toate astea din locul unde stătea, pe coasta dealului, lângă mormântul domnului Pommeroy. Cu excepţia senatorului Simon Addams, toţi locuitorii insulei veniseră la înmormântare. Toţi erau acolo, lângă Ruth. Toţi fuseseră luaţi în calcul. Dar jos, în debarcaderul Fort Niles, stătea un băiat necunoscut, înalt şi blond. Cu toate că se afla la o distanţă considerabilă, Ruth îşi putea da seama că avea o statură mai impunătoare decât oricare dintre băieţii Pommeroy. Avea capul mare, ca o cutie de vopsea, şi braţe lungi şi groase. Stătea perfect nemişcat, cu spatele către insulă, şi privea marea.

Ruth Thomas deveni atât de interesată de băiatul acela ciudat, încât uită să mai plângă moartea domnului Pommeroy. Îl privi cât dură slujba, dar el nu se mişcă deloc. În tot acest timp, el rămase cu faţa la mare, cu mâinile lipite de corp. Stătea acolo, nemişcat şi tăcut. Abia mult după ce înmormântarea se terminase, pastorul Wishnell coborî către doc şi atunci băiatul se mişcă. Fără să-i spună nimic pastorului, băiatul cel mare şi blond coborî scara debarcaderului şi-l duse cu barca până la New Hope. Ruth se uită la ei cu mare interes.

Dar toate astea se întâmplară după înmormântare. Între timp, slujba continuă fără nici o piedică. În cele din urmă, domnul Pommeroy, care zăcea între cele patru scânduri lungi de molid, fu coborât în ţărână. Bărbaţii aruncară peste el bulgări de pământ; femeile aruncară flori. Webster Pommeroy se foia şi se bâţâia, ca şi cum ar fi fost gata în orice moment s-o ia la fugă. Doamna Pommeroy îşi pierdu sângele rece şi începu să plângă deznădăjduit. Ruth Thomas privea cu o oarecare furie cum era îngropat bărbatul femeii pe care-o iubea cel mai mult din lume.

„Doamne, de ce n-a înotat să se salveze?“ gândi Ruth.

În acea seară, senatorul Simon Addams le dărui fiilor doamnei Pommeroy o carte învelită într-o pânză protectoare. Doamna Pommeroy le pregătea băieţilor cina. Încă mai purta rochia neagră de la înmormântare, făcută dintr-un material cam gros pentru acel anotimp. Curăţa o găleată de morcovi din grădina ei. Senatorul îi adusese o sticlă mică de rom; doamna Pommeroy nu credea că are să

bea, dar îi mulţumi oricum.

— N-ai refuzat niciodată o gură de rom, spuse senatorul Simon Addams.

— Pentru mine nu mai e nici o plăcere să beau, senatorule. N-ai să mă mai vezi bând de-acum înainte.

— A fost vreodată vorba de plăcere? întrebă senatorul. A fost vreodată?

— O...

Doamna Pommeroy suspină şi zâmbi trist.

— Ce e în pânza aceea?

— Un cadou pentru băieţii tăi.

— Rămâi să mănânci cu noi?

— Da, o să rămân. Mulţumesc foarte mult.

— Ruthie! spuse doamna Pommeroy, toarnă-i senatorului un pahar din romul lui.

Dar micuţa Ruth Thomas deja făcuse asta, şi-i adusese şi o bucată de gheaţă. Senatorul Simon mângâie capul lui Ruth cu mâna lui mare şi moale.

— Închide ochii, Ruthie, îi spuse el. Am un cadou pentru tine.

Ascultătoare, Ruth închise ochii, cum făcea întotdeauna, încă de când era foarte mică, iar el o sărută pe frunte. Îi dădu o pupătură pe cinste. Ăsta era mereu cadoul lui. Ea deschise ochii şi-i zâmbi. O iubea.

Acum senatorul îşi lipi vârfurile degetelor arătătoare şi spuse:

— OK, Ruthie, taie murătura.

Ruth îşi transformă în foarfece degetele de la mâna dreapta şi tăie drept printre degetele lui.

— Acum gâdilitura, exclamă el şi o gâdilă.

Ruth era prea mare pentru acest joc, dar senatorului îi plăcea şi râdea întruna. Ea zâmbea înţelegător. Câteodată se amuzau astfel chiar şi de patru ori pe zi.

În acea seară, Ruth Thomas lua cina cu familia Pommeroy, deşi era seara înmormântării. Ruth mânca aproape întotdeauna cu ei. Era mai bine decât să mănânce acasă. Taică-său nu se prea pricepea să gătească o masă caldă. Era destul de cumsecade şi de curat, dar nu se prea îngrijea de casă. N-avea nimic împotriva sendvişurilor reci în loc de cină. Şi nici nu ezita să repare tivul fustiţelor lui Ruth cu pistolul de capsat. Se gospodărea în felul lui, şi aşa făcuse de când mama lui Ruth plecase. Nimeni n-avea să moară de foame sau de frig sau să iasă din casă fără un pulover, dar nu era o atmosferă prea îmbietoare. Aşa că Ruth îşi petrecea mai tot timpul la familia Pommeroy, unde era mult mai cald şi mai uşor. În acea seară, doamna Pommeroy îl invitase şi pe Stan Thomas la cină, dar el preferase să rămână acasă. Socotea că nu se cade ca un bărbat să primească o invitaţie la masă din partea unei

femei care tocmai plângea moartea soţului.

În timpul cinei, cei şapte băieţi Pommeroy au fost sfâşietor de trişti. Cookie, câinele senatorului, trăgea un pui de somn după scaunul acestuia. Câinele fără nume şi fără un ochi al familiei Pommeroy, încuiat în baie pe durata vizitei senatorului, urla şi lătra furios ştiind că un alt câine se află în casa lui. Dar Cookie nu-l băga în seamă. Era moartă de oboseală. Câteodată se avânta după bărcile de pescari până departe, în larg, chiar şi când marea era furtunoasă; risca tot timpul să se înece. Era groaznic – o potaie de-un an destul de nebună încât să creadă că poate să înoate împotriva oceanului. Odată fusese luată de curent şi târâtă până aproape de insula Courne Haven, dar s-a întâmplat ca barca ce aducea corespondenţa s-o culeagă şi s-o aducă înapoi pe jumătate moartă. Era groaznic când înota lătrând după bărci. Senatorul Simon Addams se repezea până lângă doc, atâta cât îndrăznea, şi-o implora pe Cookie să se întoarcă. Implora întruna! Căţelul înota în cercuri mici din ce în ce mai departe, strănutând din cauza vaporilor de la bărcile cu motor. Bărbaţii de pe punte aruncau cu bucăţi de hering în Cookie şi strigau: „Pleac' de-aici!“

Desigur, senatorul nu putea niciodată ieşi în larg după câinele lui. Nu el, căruia îi era tot atât de frică de apă pe cât era atras de ea câinele lui. „Cookie!“ striga el. „Te rog, Cookie, vino înapoi! Vino înapoi, Cookie! Cookie, întoarce-te acum!“

Era un spectacol greu de privit, şi aşa se întâmplase încă de când Cookie era doar un pui. Cookie se avânta după bărci aproape în fiecare zi şi era obosită în fiecare seară. Seara aceea nu era o excepţie. Astfel încât în timpul cinei Cookie dormi epuizată după scaunul senatorului. La sfârşit, senatorul luă cu furculiţa ultima bucată de carne de porc din farfurie şi-o flutură în spatele scaunului. Bucata de carne căzu pe podea. Cookie se trezi, mestecă meticulos şi adormi înapoi.

Senatorul scoase din învelitoarea de pânză cartea pe care-o adusese cadou băieţilor. Era o carte imensă, grea ca o placă de gresie.

— Pentru băieţii tăi, îi spuse el doamnei Pommeroy.

Ea o examină şi i-o întinse lui Chester. Şi Chester o examină. „O carte pentru băieţii ăştia?“ gândi Ruth Thomas. Îi părea rău să-l vadă pe Chester cu o carte atât de mare în mână, privind-o fără să înţeleagă nimic.

— Ştii, îi spuse Ruth Thomas senatorului Simon, ei nu pot să citească.

Apoi i se adresă lui Chester, „Scuze!“, gândindu-se că nu se cuvenea să aducă în discuţie un asemenea lucru în ziua înmormântării tatălui lor, dar nu era sigură dacă senatorul ştia că băieţii Pommeroy habar n-aveau să citească. Nu ştia dacă el auzise de boala lor.

Senatorul Simon luă cartea din mâinile lui Chester. Fusese cartea

străbunicului său, spuse el, care-o cumpărase din Philadelphia, singura dată în viaţă când părăsise Fort Niles. Coperţile erau făcute dintr-o piele maro, groasă şi scorţoasă. Senatorul deschise cartea şi începu să citească de pe prima pagina.

Citi:

— Dedicată regelui, lordului comisar al Amiralităţii, căpitanilor şi ofiţerilor Marinei Regale şi publicului larg. Cea mai exactă, elegantă şi desăvârşită ediţie a tuturor operelor şi descoperirilor marelui explorator, căpitanul James Cook.

Senatorul Simon făcu o pauză şi se uită la fiecare dintre băieţii Pommeroy în parte.

— Explorator! exclamă el.

Băieţii îl priviră lipsiţi de orice expresie.

— Un explorator, băieţi! Căpitanul Cook a navigat în jurul lumii, de la un capăt la altul. V-ar plăcea să faceţi şi voi asta într-o zi?

Timothy Pommeroy se ridică de la masă, merse în camera de zi şi se aşeză pe podea. John mai luă câţiva morcovi. Webster rămase aşezat, lovind sacadat cu picioarele în podeaua de piatră a bucătăriei.

Doamna Pommeroy întrebă politicos:

— Serios, senatorule? Chiar a navigat în jurul lumii?

Senatorul citi mai departe:

— Conţinând istoria completă, autentică şi amuzantă a primelor trei călătorii ale căpitanului Cook.

Îi zâmbi doamnei Pommeroy.

— Asta e o carte minunată pentru băieţi. Inspiratoare. Ştii, căpitanul a fost omorât de sălbatici. Băieţilor le plac poveştile de felul ăsta. Băieţi! Dacă vreţi să fiţi marinari, trebuie să învăţaţi despre James Cook!

La vremea aceea numai unul dintre băieţii Pommeroy era un soi de marinar. Conway lucra ca ajutor pentru Duke Cobb, un pescar din Fort Niles. Câteva zile pe săptămână, Conway pleca de-acasă la cinci dimineaţa şi se întorcea târziu după-amiaza, duhnind a hering. Scotea capcanele din mare, lega homarii, umplea pungile cu momeală şi primea zece la sută din profiturile muncii sale. Soţia domnului Cobb îi pregătea prânzul lui Conway, şi asta făcea parte din câştigul lui. Barca domnului Cobb, ca toate celelalte, nu ieşea niciodată în larg mai departe de o milă sau două de Fort Niles. Domnul Cobb nu era cu siguranţă un explorator. Şi nici Conway, un puşti morocănos şi leneş, nu prea dădea semne că va deveni unul.

Webster, cel mai în vârstă, avea paisprezece ani. Era singurul dintre băieţii Pommeroy destul de mare ca să muncească, dar se dovedise un dezastru pe barcă, absolut nefolositor. Aproape că orbea de la răul de mare, avea dureri ucigătoare de cap şi voma şi maţele din el. Webster creştea câteva găini şi voia să devină fermier.

— Vreau să vă arăt ceva, îi spuse senatorul Simon lui Chester, care stătea cel mai aproape de el.

Puse cartea pe masă şi o deschise la mijloc. Întreaga pagină era acoperită cu un text mărunt, dens, gros şi cam şters, ca un mic model pe o bucată veche de pânză.

— Ce vezi aici? Uită-te la scris.

Linişte mormântală din partea lui Chester, care se holba.

— Nu apare nicăieri litera s, nu-i aşa băiete? Tiparniţele foloseau f în loc de s, nu-i aşa? Toată cartea e scrisă în felul ăsta. Era cât se poate de normal. Dar nouă ni se pare ciudat, nu-i aşa? Nouă ni se pare că a explora înseamnă a eşua4. Ni se pare că de fiecare dată când căpitanul Cook explora lumea pe câte un vas de fapt eşua în misiunea lui. Dar, bineînţeles, n-a eşuat niciodată. Era un mare explorator. Imaginează-ţi, Chester, ce-ai face dacă cineva ţi-ar spune într-o zi că ai să eşuezi cu barca? Ha?

— Ha! fu Chester de acord.

— Rhonda, au vorbit cu tine? o întrebă dintr-odată senatorul Simon pe doamna Pommeroy, închizând cartea care se trânti cu zgomotul unei uşi grele.

— Cine, senatorule?

— Toţi ceilalţi.

— Nu.

— Băieţi, spuse atunci senatorul Simon, tăiaţi-o de-aici. Eu şi mama voastră trebuie să vorbim. Valea! Luaţi-vă cartea şi mergeţi afară şi vă jucaţi.

Băieţii ieşiră bosumflaţi din cameră. Câţiva se duseră la etaj, restul ieşiră afară în şir indian. Chester luă cu el darul imens şi nepotrivit despre explorările căpitanului Cook. Ruth se strecură neobservată sub masa din bucătărie.

— O să înceapă curând să vină, Rhonda, îi spuse senatorul doamnei Pommeroy după ce camera se golise. Bărbaţii o să înceapă să treacă pe la tine ca să stea de vorbă.

— Bine.

— Am vrut să te pun în gardă. Ştii ce-o să-ţi ceară?

— Nu.

— O să vrea să ştie dacă ai de gând să stai aici, pe insulă. O să vrea să ştie dacă rămâi aici sau ai de gând să te muţi pe continent.

— Bine.

— Probabil c-o să vrea să pleci.

Doamna Pommeroy nu răspunse.

De sub masa din bucătărie, Ruth auzi un fel de susur, şi-şi dădu seama că senatorul Simon îşi turna o porţie proaspătă de rom peste gheaţa din pahar.

— Deci, crezi c-o să rămâi pe Fort Niles? întrebă el.

— Cred că probabil o să rămânem, senatorule. Nu ştiu pe nimeni pe continent. N-aş avea unde să mă duc.

— Şi chiar dacă rămâi sau nu, o să vrea să cumpere barca soţului tău. Şi-o să vrea să pescuiască pe teritoriul lui.

— Bine.

— Rhonda, ar trebui să păstrezi şi barca, şi teritoriul pentru băieţi.

— Nu prea văd cum aş putea face asta, senatorule.

— Sincer vorbind, Rhonda, nici eu.

— Ştii, senatorule, băieţii sunt încă mici. Sunt prea mici ca să devină pescari.

— Ştiu, ştiu. Nici eu nu văd cum ţi-ai putea permite să păstrezi barca. O să ai nevoie de bani, şi dacă oamenii vor vrea s-o cumpere, va trebui să le-o vinzi. N-o poţi lăsa pur şi simplu pe ţărm aşteptând să-ţi crească băieţii. Şi nici nu poţi ieşi în larg în fiecare zi să alungi oamenii de pe teritoriul de pescuit al familiei tale.

— Aşa e, senatorule.

— Şi nici nu văd cum te-ar lăsa oamenii să păstrezi barca sau teritoriul de pescuit. Ştii ce-o să-ţi spună, Rhonda? Vezi tu, o să-ţi spună că vor să pescuiască acolo numai câţiva ani, ca să nu se irosească teritoriul. Numai până când băieţii cresc destul de mari să preia lucrul. Dar aşteptaţi voi mult şi bine, băieţi, să vă luaţi teritoriul înapoi! N-o să-l mai vedeţi niciodată!

Doamna Pommeroy asculta toate acestea cu indiferenţă.

— Timothy, strigă senatorul Simon întorcând capul către camera de zi, vrei să pescuieşti? Chester, vrei să pescuieşti? Băieţi, vreţi să deveniţi pescari de homari când o să creşteţi mari?

— Senatorule, i-ai trimis afară pe băieţi, spuse doamna Pommeroy. Nu te pot auzi.

— Aşa e, aşa e. Dar vor să se facă pescari?

— Bineînţeles că vor să se facă pescari, senatorule, spuse doamna Pommeroy. Ce altceva ar putea face?

— Armata.

— Toată viaţa? Cine stă toată viaţa în armată, senatorule? O să vrea să se întoarcă pe insulă ca să pescuiască, aşa cum fac toţi bărbaţii.

— Şapte băieţi.

Senatorul Simon îşi privi mâinile.

— Oamenii se vor întreba dac-o să fie destui homari ca încă şapte bărbaţi să-şi câştige traiul. Câţi ani are Conway?

Doamna Pommeroy îi răspunse senatorului că are 12 ani.

— A, îţi vor lua totul, cu siguranţă îţi vor lua totul. E păcat, mare păcat. Vor lua teritoriul de pescuit al familiei Pommeroy şi-l vor împărţi între ei. Vor cumpăra barca şi echipamentul soţului tău pe nimic, şi toţi banii vor dispărea într-un an cât ai să-ţi hrăneşti băieţii.

Vor lua teritoriul de pescuit al soţului tău, şi băieţii tăi vor avea mult de luptat ca să-l câştige înapoi. Mare păcat. Şi pun pariu că tatăl lui Ruthie va avea cel mai mult de profitat din asta. El şi lacomul de fratemiu. Lacomul Numărul Unu şi Lacomul Numărul Doi.

Sub masă, Ruth Thomas se încruntă umilită. Faţa i se înfierbântase. Nu înţelegea chiar toată conversaţia, dar dintr-odată se simţi profund ruşinată de tatăl ei şi de ea însăşi.

— Păcat, spuse senatorul. Ţi-aş spune să lupţi, Rhonda, dar sincer vorbind nu prea ştiu cum ai putea să faci asta. Nu singură. Băieţii tăi sunt prea mici ca să intre într-o luptă pentru orice fel de teritoriu.

— Nu vreau ca băieţii mei să se lupte pentru nimic, senatorule.

— Atunci ar fi bine să-i înveţi o altă meserie, Rhonda. Ar fi bine să-i înveţi o altă meserie.

Cei doi adulţi şezură tăcuţi o vreme. Ruth îşi încetini respiraţia. Apoi doamna Pommeroy spuse:

— Nu era un pescar foarte bun, senatorule.

— Mai bine murea peste şase ani, când băieţii ar fi fost pregătiţi. Asta ar fi trebuit să facă.

— Senatorule!

— Sau poate n-ar fi schimbat nimic. Sincer, nu văd sub nici o formă cum s-ar fi putut rezolva totul. M-am gândit la asta, Rhonda, încă din capul locului, de când i-ai născut pe băieţi. Am tot încercat să-mi dau seama cum s-ar putea rezolva până la urmă, şi n-am văzut nimic bun. Chiar dacă soţul tău ar fi trăit, cred că băieţii s-ar fi luptat între ei. Nu sunt destui homari ca să ajungă pentru toată lumea; ăsta-i adevărul. Păcat de nişte băieţi aşa de buni şi puternici. Desigur, e mai uşor cu fetele. Ele pot să plece de pe insulă şi să se mărite. Ar fi trebuit să faci fete, Rhonda! Ar fi trebuit să te închidem într-un staul până începeai să faci copile.

Copchile!

— Senatorule!

Se mai auzi un susur în pahar şi senatorul spuse:

— Şi încă ceva. Am venit să-mi cer iertare că n-am fost la înmormântare.

— Nu-i nimic, senatorule!

— Ar fi trebuit să fiu acolo. Ar fi trebuit să fiu acolo. Am fost mereu un prieten al familiei tale. Dar nu pot să suport, Rhonda. Nu pot să suport înecul.

— Nu poţi suporta înecul, senatorule. Toată lumea ştie asta.

— Mulţumesc pentru înţelegere. Eşti o femeie bună, Rhonda. O femeie bună. Şi încă ceva. Am venit şi pentru un tuns.

— Un tuns? Astăzi?

— Sigur, sigur, răspunse el.

Senatorul Simon împinse în spate scaunul ca să se ridice şi dădu

peste Cookie. Cookie se trezi brusc şi imediat o observă pe Ruthie sub masa din bucătărie. Începu să latre şi continuă aşa până când senatorul, cu oarecare efort, se aplecă, ridică faţa de masă şi-o văzu pe Ruthie. Râse.

— Fetiţo, ieşi de-acolo, spuse el, şi Ruth îl ascultă. Poţi să te uiţi la mine cât mă tund.

Senatorul scoase un dolar din buzunarul de la cămaşă şi-l puse pe masă. Doamna Pommeroy luă un cearşaf vechi, foarfecele şi pieptenele ei din dulapul de la bucătărie. Ruth împinse un scaun până în mijlocul bucătăriei pentru ca Simon Addams să se aşeze. Doamna Pommeroy înfăşură cearşaful în jurul lui Simon şi al scaunului său şi-l prinse de gâtul lui. Senatorului i se vedeau numai capul şi vârfurile cizmelor.

Ea înmuie pieptenele într-un pahar cu apă, udă părul senatorului lipindu-l de capul lui mare în formă de geamandură şi apoi îl împărţi în rânduri înguste. Îi tăie părul, şuviţă cu şuviţă, nivelând cu degetele arătătoare fiecare segment, apoi îndepărtă firele mai lungi. Ruth privea toate acele gesturi familiale, ştiind dinainte ce-avea să urmeze. Când doamna Pommeroy termină cu tunsul, mânecile de la rochia ei neagră de înmormântare erau pline de părul senatorului. Îi curăţă gâtul cu pudră de talc, împături cearşaful şi-i spuse lui Ruth să-l ducă afară şi să-l scuture. Cookie o urmă pe Ruth şi începu să latre la cearşaful scuturat, încercând să prindă cu gura smocurile de păr.

— Cookie! striga senatorul. Puiule, vino înapoi!

Mai târziu, desigur, oamenii o vizitară pe doamna Pommeroy.

S-a întâmplat chiar în seara următoare. Tatăl lui Ruth merse la casa Pommeroy, pentru că era chiar lângă a lui, dar ceilalţi trecură pe acolo în camionetele lor fără număr de înmatriculare pe care le foloseau să transporte pe insulă gunoiul şi copiii. Aduseră tarte de afine şi caserole ca dar de la soţiile lor, şi stătură în bucătărie, mulţi dintre ei sprijinindu-se de masă sau de pereţi. Doamna Pommeroy le oferi politicos câte o cafea.

Afară, pe iarba de sub geamul bucătăriei, Ruth Thomas încerca să-l înveţe pe Robin Pommeroy cum să-şi pronunţe numele sau orice alt cuvânt care conţinea r. El repeta după Ruth, pronunţând apăsat fiecare consoană, mai puţin acel r imposibil.

— Rob-in, spunea Ruth.

— Uăb-in, insista el. Uăb-in!

— Zmeură, spunea Ruth. Rubarbă. Ridiche.

— Uidiche, răspundea el.

În casă, bărbaţii i-au oferit soluţii doamnei Pommeroy. Se discutară câteva lucruri. Aveau ceva idei despre cum să împartă între ei teritoriul de pescuit al familiei Pommeroy, doar ca să-l îngrijească şi să-l folosească până când unul dintre băieţi ar fi spus că vrea să se

ocupe de pescuit şi să arate că se pricepe la această meserie. Până când unul dintre băieţi va putea mânui barca şi capcanele.

— Resturi, îl instruia Ruth Thomas pe Robin sub geamul bucătăriei.

— Uestui, pronunţa el.

— Ruth, îi spunea ea lui Robin. Ruth.

El nici măcar nu mai încercă; Ruth era mult prea greu. În plus, Robin se plictisise de jocul ăsta care nu-l făcea decât să pară prost. Şi nici Ruth nu se distra foarte bine. Iarba era plină de melci negri, lucioşi şi vâscoşi, iar Robin era prea ocupat să-şi tragă palme peste cap. Ţânţarii făceau prăpăd în noaptea aceea. Nu fusese destul de frig încât să dispară. O muşcau pe Ruth Thomas şi pe toţi cei de pe insulă. Dar erau într-adevăr o problemă pentru Robin Pommeroy. În cele din urmă, Robin şi Ruth trebuiră să se adăpostească de ţânţari, şi se ascunseră într-o debara până când toţi bărbaţii de pe Fort Niles ieşiră pe rând din casa familiei Pommeroy.

Tatăl lui Ruth o strigă, iar ea îl luă de mână. Se îndreptară împreună spre casa lor, chiar lângă cea a doamnei Pommeroy. Bunul prieten al lui Stan Thomas, Angus Addams, veni cu ei. Soarele asfinţise şi se făcuse frig. După ce intrară, Stan aprinse focul în soba de lemne de la intrare. Angus o trimise sus pe Ruth după tabla de cribbage din camera lui taică-său, apoi îi spuse să aducă din bufetul din sufragerie cărţile de joc. Angus aşeză vechea masă de joc chiar lângă sobă.

Ruth stătu la masă, iar cei doi bărbaţi începură jocul. Ca de obicei, jucau în linişte, fiecare hotărât să câştige. Ruth îi privise pe cei doi jucând cribbage de sute de ori în frageda ei viaţă. Ştia cum să fie tăcută şi de folos ca să nu fie alungată de la masa de joc. Când era nevoie, le aducea bere din frigider. Le muta piesele pe tablă ca ei să nu fie nevoiţi să se aplece. Şi când ei mutau piesele, număra mutările cu voce tare. Cei doi bărbaţi vorbeau puţin.

Câteodată Angus spunea:

— Ai mai văzut aşa noroc?

Uneori:

— Am văzut mâini mai bune şi la un ciung.

Şi alteori:

— Cine-a făcut cărţile astea amărâte?

Tatăl lui Ruth îl bătea conştiincios pe Angus, iar Angus punea jos cărţile şi le spunea glume proaste.

— Nişte bărbaţi erau într-o zi în larg, la pescuit, şi băuseră cam mult, începu el.

Tatăl lui Ruth puse şi el jos cărţile de joc şi se lăsă pe spătarul scaunului ca să asculte. Angus îşi spunea bancurile cu multă grijă.

— Deci tipii ăştia sunt la pescuit, beau şi se distrează de minune.

Se cherchelesc de-a binelea. De fapt, beau aşa de mult, încât unul dintre ei, domnul Smith, cade din barcă şi se îneacă. Asta strică totul, la dracu'! Nu-i nici o distracţie la pescuit când unul se îneacă. Aşa că tipii beau şi mai mult, simţindu-se îngrozitor, fiindcă nici unul nu vrea să se întoarcă acasă să-i spună doamnei Smith că soţul ei s-a înecat.

— Eşti groaznic, Angus, îl întrerupse tatăl lui Ruth. Ce fel de glumă mai e şi asta într-o asemenea seară?

Dar Angus continuă.

— Unul dintre ei are o idee minunată. Le zice că poate-ar trebui să-l angajeze pe domnul Jones Vorbă-Dulce să meargă să-i dea doamnei Smith vestea cea rea. Aşa. Se pare că este în oraş un om pe nume Jones, vestit pentru felul dulce în care vorbeşte. E perfect pentru treaba asta. O să-i spună doamnei Jones despre soţul ei, dar aşa de frumos, că ei nici n-o să-i mai pese. Ceilalţi bărbaţi se gândesc: „Hei, ce idee bună!" Aşa că pleacă să-l găsească pe Jones Vorbă-Dulce. Tipul spune c-o să facă treaba asta fără nici o problemă. Aşa că Jones Vorbă-Dulce îşi pune cel mai bun costum. Îşi pune cravată şi pălărie. Se duce la casa familiei Smith. Bate la uşă. O femeie răspunde. Jones Vorbă-Dulce zice: „Mă scuzaţi, doamnă, sunteţi cumva văduva Smith?"

Auzind asta, tatăl lui Ruth pufni în râs în timp ce ducea paharul de bere la gură, iar spuma din pahar zbură pe masă. Angus Addams îşi ridică mâna. Bancul nu era gata. Aşa că-l termină.

— Doamna spune: „Vai, eu sunt doamna Smith, dar nu sunt văduvă!" şi Jones Vorbă-Dulce spune: „Pe dracu', drăguţă, sigur că eşti."

Ruth se juca în minte cu acel cuvânt: dră-guţă, dră-cuţă...

— O, e groaznic.

Tatăl lui Ruth îşi frecă buzele. Cu toate astea, râdea.

— E groaznic, Angus. Doamne, Dumnezeule, ce glumă proastă poţi să faci. Nu pot crede că spui un banc ca ăsta în aşa o seară. Doamne, Dumnezeule.

— Dar de ce, Stan? Îţi sună cunoscut? spuse Angus.

Apoi întrebă pe un ton prefăcut:

— Sunteţi cumva văduva Pommeroy?

— Angus, asta e groaznic, spuse tatăl lui Ruth, râzând şi mai tare.

— Nu sunt groaznic. Spun bancuri.

— Eşti groaznic, Angus. Eşti groaznic.

Cei doi bărbaţi râseră cu poftă o vreme, dar până la urmă se potoliră. Apoi tatăl lui Ruth şi Angus Addams reîncepură să joace cribbage şi se lăsă din nou liniştea.

Câteodată tatăl lui Ruth spunea:

— Isuse!

Uneori:

— Ar trebui să fiu împuşcat pentru mutarea asta.

La sfârşitul serii, Angus Addams câştigase un joc, iar Stan Thomas câştigase două. Se făcu schimb de bani. Cei doi lăsară deoparte cărţile şi demontară tabla de cribbage. Ruth duse tabla înapoi în dulapul din camera tatălui ei. Angus Addams strânse masa de joc şi o puse în spatele canapelei. Bărbaţii se mutară în bucătărie şi se aşezară la masă. Ruth coborî din nou. Tatăl ei o bătu cu palma peste fund şi spuse:

— Nu cred că Pommeroy i-a lăsat nevesti-sii destui bani cât să plătească pentru sicriul ăla frumos pe care i l-a construit frate-tău.

Angus Addams îi răspunse:

— Glumeşti? Pommeroy n-a lăsat nimic. Nu e nici un ban în familia aia blestemată. Nici un ban pentru o amărâtă de înmormântare, pot să te asigur. Nici un ban pentru sicriu. Nici un ban ca să cumpere un os, să şi-l bage în fund să-i care câinii cadavrul de-aici.

— Ce interesant, spuse cu totul impasibil tatăl lui Ruth. Nu cunosc tradiţia asta.

Atunci Angus Addams fu cel care începu să râdă şi-i spuse tatălui lui Ruth că e groaznic.

— Eu sunt groaznic? spuse Stan Thomas. Eu sunt groaznic? Tu eşti cel groaznic.

Ceva din asta îi făcu pe amândoi să râdă. Tatăl lui Ruth şi Angus Addams, care erau prieteni foarte buni, îşi spuseră unul altuia că sunt groznici cât fu seara de lungă. Groaznic! Groaznic! Ca şi cum ar fi fost ceva reconfortant. Îşi spuneau unul altuia groaznic, putred, mortal.

Stătură treji târziu în noapte, şi Ruth rămase cu ei până când începu să plângă de cât se chinuia să rămână trează. Fusese o săptămână lungă şi ea avea doar nouă ani. Era un copil puternic, dar văzuse o înmormântare, ascultase conversaţii pe care nu le înţelegea, şi acum era trecut de miezul nopţii şi se simţea extenuată.

— Hei, spuse Angus. Ruthie? Ruthie? Nu plânge! Ce-i? Am crezut că suntem prieteni, Ruthie.

Tatăl lui Ruth o compătimi:

— Sărăcuţa.

O luă în braţe. Ea voia să se oprească din plâns, dar nu reuşea. Nu suporta să plângă în faţa cuiva. Totuşi continuă să plângă până când taică-său o trimise în sufragerie după pachetul de cărţi şi-o lăsă să stea în braţele lui şi să le amestece, un joc pe care obişnuiau să-l joace când era mică. Acum era prea mare să-i mai stea în braţe şi să amestece cărţile, dar era o mângâiere.

— Hai, Ruthie, spuse Angus, zâmbeşte-ne un pic.

Ruthie încercă să-i facă pe plac, dar zâmbetul nu ieşi destul de convingător. Angus îi rugă pe Ruth şi pe tatăl ei să-i spună cel mai bun banc pe care-l ştiau, cel care-i plăcea lui atât de tare. Şi ei l-au spus.

— Tăticule, tăticule, spuse Ruth cu o voce prefăcută de copil mic. De ce toţi ceilalţi copii merg la şcoală şi eu trebuie să stau acasă?

— Taci şi fă cărţile, puştoaico, mârâi tatăl ei.

Angus începu să râdă în hohote.

— Asta-i groaznic! spuse el. Sunteţi amândoi groaznici.

Se pare că, după ce-şi dă seama că este captiv, ceea ce se întâmplă foarte repede, homarul îşi pierde orice poftă pentru momeală şi-şi petrece timpul învârtindu-se în capcană, căutând un mod de evadare.

Pescuitul homarilor în Maine

John N. Cobb, agent al Comisiei pentru Pescuit din Statele Unite

1899

Trecură nouă ani.

Ruth Thomas ajunse la adolescenţă şi fu trimisă la o şcoală privată pentru fete, undeva departe, în Delaware. Era o elevă bună, dar nu eminentă, cum ar fi trebuit să fie cineva cu mintea ei. Muncea atât cât era nevoie ca să obţină note onorabile, dar nici un pic mai mult. Ura faptul că fusese trimisă departe la şcoală, deşi era limpede că trebuia făcut ceva pentru ea. La acea vreme, în 1970, insula Fort Niles putea oferi educaţie copiilor doar până la vârsta de treisprezece ani. Pentru cei mai mulţi băieţi (adică viitori pescari de homari) era suficient. Pentru ceilalţi – fete şi băieţi inteligenţi şi cu ambiţii mai mari – trebuiau făcute aranjamente speciale. În general, asta însemna că erau trimişi pe continent să locuiască la familiile din Rockland şi să frecventeze şcoala publică de acolo. Se întorceau pe insulă numai în vacanţele mai lungi sau vara. Taţii lor îi verificau când mergeau în Rockland ca să-şi vândă captura de homari.

Acesta era sistemul pe care l-ar fi preferat şi Ruth Thomas. Era normal să meargă la liceul din Rockland şi se aştepta la asta. Dar pentru Ruth fusese făcută o excepţie. Una costisitoare. I se aranjase o educaţie privată, departe de casă. Ideea mamei lui Ruth, care locuia acum în Concord, New Hampshire, era să-şi expună fiica şi la altceva în afară de pescarii de homari, alcoolism, ignoranţă şi vreme rece. Tatăl lui Ruth, deprimat şi tăcut, îşi dădu permisiunea, aşa că Ruth nu avu de ales. Merse la şcoală, nu fără să protesteze. Citi cărţile, învăţă calculele, îşi ignoră colegele şi, în cele din urmă, termină şcoala. În fiecare vară se întorcea pe insulă. Mama ei îi sugera alte activităţi pe timpul verii: să meargă în tabără, să călătorească sau să găsească o meserie interesantă, dar Ruth refuza fără să lase loc de negocieri.

Ruth Thomas credea cu putere că locul ei este pe insula Fort Niles şi nicăieri altundeva. Asta era şi poziţia pe care-o afişa faţă de maică-sa: se simţea într-adevăr fericită pe Fort Niles; Fort Niles era sufletul ei, îl avea în sânge; şi singurii care-o înţelegeau erau locuitorii insulei. Trebuie spus că nimic din toate astea nu era cu totul adevărat.

În principiu, era important pentru Ruth să se simtă fericită pe Fort Niles, cu toate că în cea mai mare parte a timpului se plictisea aici. Insula îi lipsea când era departe, dar când se întorcea simţea imediat că n-are nimic de făcut. Îşi luase obiceiul ca, atunci când ajungea

acasă, să iasă la o plimbare lungă pe ţărm („m-am gândit la asta tot anul!“ spunea ea), dar plimbarea dura numai câteva ceasuri. La ce se gândea oare în timpul acestei plimbări? Nu la mare lucru. Uite un pescăruş; uite o focă; încă un pescăruş. Peisajul îi era la fel de cunoscut ca tavanul dormitorului. Lua cu ea tot soiul de cărţi, spunând că-i place să citească ascultând valurile, dar tristul adevăr era că Fort Niles oferea locuri mai bune de citit decât pietrele reci şi ude acoperite cu crustacee. Când Ruth nu se afla pe Fort Niles, insula căpăta caracteristicile unui paradis îndepărtat, dar când se întorcea acolo găsea insula căreia-i spunea „acasă“ rece, umedă, vântoasă şi lipsită de orice confort.

Cu toate astea, de fiecare dată când era pe Fort Niles Ruth îi scria mamei sale scrisori, spunându-i: „În sfârşit, pot să respir din nou!“

Mai mult decât orice, pasiunea lui Ruth pentru Fort Niles era o formă de protest. Era modul în care opunea rezistenţă celor care-o trimiseseră departe, aşa-zicând, spre binele ei. Ruth ar fi vrut să hotărască singură ce era spre binele ei. Era convinsă că se cunoştea cel mai bine şi că, lăsată în pace, ar fi făcut alegeri mai corecte. Cu siguranţă n-ar fi ales să fie trimisă la o şcoală privată de elită, la sute de mile depărtare, unde fetele erau în primul rând preocupate de îngrijirea tenului şi a cailor. Lui Ruth nu-i trebuiau cai, nu, mulţumesc. Nu era genul acela de fată. Era mai aspră. Ei îi plăceau bărcile, sau cel puţin asta spunea. Îi plăcea insula Fort Niles. Îi plăcea pescuitul.

Adevărul e că Ruth petrecuse o vreme lucrând cu taică-său pe barca lui de pescuit, şi experienţa nu fusese niciodată deosebit de plăcută. Era destul de puternică pentru munca asta, dar monotonia o omora. Să lucrezi ca ajutor pe punte însemna să stai la pupă, să scoţi capcanele din apă, să culegi homarii, să pui momeala în capcane şi să le arunci înapoi în apă, şi apoi să scoţi din apă şi mai multe capcane. Şi din nou capcane şi iarăşi capcane. Însemna să te trezeşti înainte de răsăritul soarelui, să mănânci sendvişuri la micul dejun şi la prânz, să vezi de fiecare dată acelaşi peisaj, în fiecare zi, şi să te aventurezi rareori mai departe de două mile de ţărm. Însemna ca Ruth să petreacă ore întregi singură cu tatăl ei pe o barcă mică, unde cei doi nu păreau niciodată să se înţeleagă.

Aveau multe motive de ceartă. Şi stupide. Tatăl lui Ruth obişnuia să-şi mănânce sendvişul şi să arunce punga în care-l ţinuse direct în ocean, şi asta o înnebunea pe Ruth. După aceea îşi arunca şi cutia de suc. Ea ţipa la taică-său din pricina asta, iar el se îmbufna şi rămânea tăcut şi încordat toată ziua. Sau se sătura de atitudinea ei şi-şi petrecea toată călătoria certând-o şi făcându-i observaţii. Nu lucra destul de repede; nu mânuia homarii cu destulă grijă; într-o bună zi avea să calce pe o funie şi, dacă nu era atentă, avea să fie trasă peste

bord şi să se înece. Lucruri de felul ăsta.

Într-una din primele lor călătorii, Ruth îşi avertiză tatăl despre un butoi care plutea la „babord“. Iar el îi râse în nas.

— Babord? spuse el. Ruth, aici nu suntem în marină. Nu trebuie să te gândeşti la babord şi tribord. Trebuie doar să ai grijă să nu mă încurci.

Ruth părea că-l calcă pe nervi chiar şi atunci când nu-şi propunea asta, deşi câteodată o făcea dinadins, numai ca să-şi mai omoare timpul. Într-o zi umedă de vară, de exemplu, scoaseră plase după plase, dar nu găsiră nici un homar. Tatăl lui Ruth devenea din ce în ce mai agitat. Nu prindea decât alge, crabi şi arici de mare. Opt sau nouă plase mai târziu, Ruth scoase dintr-o capcană un mascul homar de dimensiuni impresionante.

— Tată, ce-i asta? întrebă ea pe un ton inocent, ţinând homarul ridicat. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Poate-ar trebui să-l luăm cu noi în oraş să-l vindem cuiva.

— Nu-i deloc amuzant, spuse tatăl ei, cu toate că Ruth credea că făcuse o glumă bună.

Barca era îngrozitoare. Chiar şi pe timp de vară era frig. Când era vreme rea, puntea bărcii sărea şi pocnea, iar pe Ruth o dureau picioarele de la efortul făcut ca să-şi menţină echilibrul. Barca era mică şi abia dacă avea acoperiş. Trebuia să urineze într-o găleată şi apoi să arunce conţinutul peste bord. Mâinile îi erau tot timpul îngheţate, iar taică-său începea să ţipe la ea dacă lua o pauză să şi le încălzească lângă ţeava fierbinte de evacuare. El nu lucra niciodată cu mănuşi, nici măcar în decembrie. Ea de ce nu putea să îndure frigul în mijlocul lui iulie?

Cu toate astea, când mama lui Ruth o întreba ce vrea să facă pe timpul verii, Ruth răspundea invariabil că dorea să lucreze pe barca de homari.

— Vreau să lucrez cu tata, spunea Ruth. Sunt cu adevărat fericită numai pe mare.

Cât despre relaţia ei cu ceilalţi oameni de pe insulă, se poate să nu fi fost atât de bine înţeleasă de ei cum îi spunea maică-sii. O iubea pe doamna Pommeroy. Îi iubea pe fraţii Addams, şi ei o iubeau pe ea. Dar pentru că petrecea mult timp în Delaware, la şcoală, mai toţi ceilalţi au uitat-o sau, mai grav, au renegat-o. Nu mai era ca ei. Adevărul e că din capul locului nu fusese ca ei. Fusese un copil închis în sine, nu ca băieţii Pommeroy, de exemplu, care ţipau şi se băteau şi aşa puteau fi perfect înţeleşi de toată lumea. Şi acum, că Ruth îşi petrecea cea mai mare parte a timpului undeva, foarte departe, vorbea diferit. Citea o groază de cărţi. Şi pentru mulţi dintre vecinii ei părea îngâmfată.

Ruth termină şcoala la sfârşitul lui mai 1976. N-avea alt plan

pentru viitor decât să se întoarcă pe Fort Niles, unde, lucru atât de evident, îi era locul. Nu ridică un deget ca să meargă la facultate. Nici măcar nu studiase broşurile de la universităţi împrăştiate prin şcoala ei, nu luă în considerare sfaturile date de profesori şi nici nu ţinu cont de sugestiile timide ale maică-sii.

În mai 1976, Ruth Thomas împlini optsprezece ani. Avea un metru şi şaizeci şi şapte de centimetri. Părul strălucitor şi aproape negru îi ajungea până la umeri; îl purta în fiecare zi strâns într-o coadă simplă. Era aşa de gros, că-l putea folosi în loc de aţă, să coasă cu el nasturi la haină. Avea faţa rotundă şi ochii depărtaţi unul de altul, un nas inofensiv şi gene frumoase şi lungi. Pielea îi era mai închisă la culoare decât a oricui altcuiva de pe Fort Niles, şi când o prindea soarele devenea netedă şi cafenie. Era musculoasă şi un pic cam plinuţă pentru înălţimea ei. Avea fundul mai mare decât ar fi vrut, dar nu prea făcea caz de asta, pentru că ultimul lucru pe care-l dorea era să fie ca una dintre fetele acelea de la şcoala din Delaware care erau oribile şi enervante şi se plângeau mereu de corpurile lor. Dormea mult. Era independentă. Era sarcastică.

Când Ruth se întoarse pe Fort Niles la sarcastica, independenta vârstă de optsprezece ani, a făcut-o cu barca tatălui ei. El o luă de la autogară cu vechea lui camionetă pe care-o ţinea parcată lângă feribot şi-o folosea pentru afaceri şi cumpărături ori de câte ori venea în oraş, ceea ce se întâmpla cam o dată la două săptămâni. O luă pe Ruth, acceptă un sărut puţin cam ironic din partea ei şi-o anunţă imediat că avea s-o lase la magazin să cumpere provizii cât timp el o să aibă o afurisită de discuţie cu afurisitul de angrosist, nenorocitul naibii. („ştii de ce-avem nevoie acolo“, spuse el. „Numai să nu cheltui mai mult de 50 de dolari.“) Apoi îi povesti lui Ruth motivul pentru care nenorocitul de angrosist era un mizerabil, poveste pe care ea o mai auzise şi-o cunoştea până în cel mai mic amănunt. Se retrase pur şi simplu din conversaţie şi se gândi cât de ciudat era că tatăl ei, care n-o mai văzuse de câteva luni, nu se gândise s-o întrebe nimic, nici măcar despre ceremonia de absolvire. Nu că i-ar fi păsat. Dar era ciudat.

Călătoria cu barca până la Fort Niles dură mai bine de patru ore, timp în care Ruth şi tatăl ei nu vorbiră mult, pentru că nu se prea auzeau din cauza zgomotului şi pentru că ea trebuia să se plimbe de colo-colo pe punte să se asigure ca nu cumva lăzile de cumpărături să se răstoarne şi să se ude. Se gândi la planurile ei pentru acea vară. N-avea nici unul. În timp ce încărcau barca, taică-său o informă că angajase un ajutor pe timpul verii – dintre toţi oamenii, îl găsise tocmai pe Robin Pommeroy. Tatăl lui Ruth n-avea de lucru pentru fiică-sa. Deşi s-a plâns tatălui ei că fusese lăsată pe dinafară, în secret era mulţumită că nu trebuia să mai lucreze pentru el. Ar fi lucrat ca ajutor numai din principiu, dacă el ar fi rugat-o, dar s-ar fi simţit

mizerabil acolo, în larg. Aşa că era o uşurare. Cu toate astea, însemna că n-are cu ce-şi omorî timpul. Şi chiar dacă ar fi vrut foarte, foarte tare să-şi găsească de lucru, ceea ce nu prea era cazul, n-avea destulă încredere în priceperea ei ca ajutor pe punte ca să abordeze şi alţi pescari. Pe lângă asta, după cum tot tatăl ei îi spusese, toţi pescarii de pe Fort Niles aveau deja ajutor. Toate parteneriatele fuseseră negociate. Cu săptămâni întregi înainte ca Ruth să se întoarcă, fiecare pescar bătrân de pe Fort Niles îşi găsise un tânăr pentru munca grea din spatele bărcii.

— Poate reuşeşti să iei locul cuiva care e concediat sau se îmbolnăveşte, strigă deodată taică-său, pe la jumătatea călătoriei către Fort Niles.

— Da, poate-aşa o să fac, îi răspunse Ruth, ţipând la rândul ei.

Deja se gândea la cele trei luni ce-aveau să vină şi – pe cine încerca să păcălească? – la tot restul vieţii, care acum n-avea nici un sens. „Doamne, Dumnezeule!“ îşi spuse ea. Stătea pe o cutie cu conserve, în spatele bărcii, cu faţa către mare, şi privea în larg. Rockland dispăruse de mult de la orizont în acea zi ceţoasă, şi toate celelalte insule, locuite sau nu, păreau – în timp ce treceau atât de lent şi de zgomotos pe lângă ele – mici, maronii şi umede ca nişte grămezi de rahat. Sau cel puţin aşa socotea Ruth. Se întreba dacă o să-şi poată găsi altceva de lucru pe Fort Niles, cu toate că ideea unei meserii pe Fort Niles care n-avea de-a face cu homarii era ca un fel de glumă. „Ha-ha.“

„Cum naiba o să-mi petrec timpul?“ gândi Ruth. În timp ce barca pufăia şi sălta prin golful rece din Atlantic, Ruth simţi cum înăuntrul ei prindea formă o oribilă şi familiară plictiseală. Din câte-şi dădea seama, pentru ea nu era nimic făcut, şi ştia exact ce înseamnă acest lucru. Nimic de făcut însemna să piardă timpul laolaltă cu ceilalţi locuitori ai insulei care n-aveau nimic de făcut. Ruth îşi închipuia deja întregul tablou. Avea să-şi petreacă toată vara pierzând vremea cu doamna Pommeroy şi cu senatorul Simon Addams. Putea vedea totul foarte clar. Nu era chiar aşa de rău, îşi spunea ea. Doamna Pommeroy şi senatorul Simon erau prietenii ei; îi erau dragi. Aveau multe de vorbit. Urmau s-o întrebe totul despre ceremonia de absolvire. N-avea să fie chiar atât de plictisitor.

Dar sentimentul nefiresc şi neplăcut al plictiselii care se apropia rămase în stomacul lui Ruth ca răul de mare. În cele din urmă îşi alungă plictiseala – gata! – compunând în gând o scrisoare către maică-sa. O va scrie în acea seară în dormitor. Scrisoarea va începe aşa: „Dragă mamă, Imediat ce-am pus piciorul pe Fort Niles, toată tensiunea a dispărut din corpul meu şi pentru prima dată după luni şi luni am reuşit să respir adânc. Aerul mirosea a speranţă!“

Exact asta îi va spune. Ruth hotărî acest lucru pe barca de homari

a tatălui ei, cu exact două ore înainte ca Fort Niles să apară la orizont. Îşi petrecu restul călătoriei compunând în minte o scrisoare cât se poate de poetică. Acest exerciţiu o înveseli considerabil.

În acea vară senatorul Simon Addams avea şaptezeci şi trei de ani şi se ocupa de un proiect deosebit. Era un proiect ambiţios şi excentric. Avea să caute un colţ de elefant care, credea el, era îngropat în mlaştinile plajei Potter. Senatorul credea că pot fi chiar doi colţi îngropaţi acolo, cu toate că, spunea el, ar fi fost bucuros să găsească măcar unul.

Convingerea senatorului că un material aşa dur ca fildeşul nu avea cum să se fi deteriorat în 138 de ani de când stătea în apa mării îi dădea suficientă încredere ca să-şi vadă de căutările lui. Ştia că fildeşul trebuia să fie pe undeva. Poate că acei colţi se separaseră de schelet, sau unul de altul, dar în nici un caz n-aveau cum să se descompună. Erau fie îngropaţi în nisipul din largul mării, fie aduşi de valuri pe plajă. Şi senatorul credea că era foarte posibil să-şi fi găsit drumul pe insula Fort Niles. Colţii rari de elefant ar fi putut fi aduşi de curent – aşa cum erau aduse de secole şi epavele – chiar acolo, pe plaja Potter. De ce nu?

Colţii, credea senatorul, proveneau de la un elefant care fusese pasager pe un vapor cu aburi de 400 de tone, numit Clarice Monroe, un vas care se scufundase la sfârşitul lui octombrie 1838 chiar lângă Canalul Worthy. Fusese un mare eveniment la acea vreme. Ambarcaţiunea, prevăzută cu roţi laterale şi construită din lemn, luase foc imediat după miezul nopţii, în timpul unei furtuni de zăpadă. Se poate ca focul să fi fost provocat de un accident minor, cum ar fi o lampă răsturnată, dar vânturile furtunii l-au răspândit înainte de-a putea fi stins, iar puntea vasului a fost repede cuprinsă de flăcări.

Căpitanul de pe Clarice Monroe era un beţiv. Aproape sigur focul n-a fost vina lui, dar i-a distrus reputaţia. S-a panicat într-un mod ruşinos. Fără să trezească pasagerii sau echipajul, i-a ordonat marinarului de cart să coboare o singură barcă de salvare cu care au plecat el, soţia lui şi tânărul marinar. Căpitanul a lăsat vasul condamnat să ardă cu tot cu pasageri şi încărcătură. Cei trei supravieţuitori s-au pierdut în furtună, au vâslit o zi întreagă, n-au mai putut să continue şi au plutit în derivă încă o zi. Când au fost salvaţi de un vas al marinei comerciale, căpitanul murise din cauza insolaţiei, soţia sa îşi pierduse degetele, picioarele şi urechile din cauza degerăturilor, iar tânărul marinar înnebunise cu totul.

Rămas fără căpitan, Clarice Monroe, încă în flăcări, se lovise de stâncile insulei Fort Niles şi se risipise în valuri. Nu a existat nici un supravieţuitor printre cei nouăzeci şi şapte de pasageri. Multe cadavre au plutit până s-au adunat grămadă în apa şi mâlul de pe plaja Potter, împreună cu bucăţi arse, rupte din vasul cu aburi. Oamenii de pe Fort

Niles adunară cadavrele, le înveliră în pânză de sac şi le depozitară în gheţărie. Unele cadavre au fost recunoscute de membrii familiilor care au venit toată luna octombrie cu feribotul pe Fort Niles, ca să-şi recupereze fraţii, soţiile, mamele şi copiii. Cei mai puţin norocoşi, pe care nu i-a revendicat nimeni, au fost îngropaţi în cimitirul Fort Niles, sub o piatră mică de granit pe care scria, simplu, ÎNECAŢI.

Dar vasul cu aburi pierduse şi o altă încărcătură.

Clarice Monroe transportase, de la New Brunswick până la Boston, un mic circ format din mai multe elemente remarcabile: şase cai albi, câteva maimuţe, o cămilă, un urs dresat, nişte câini de spectacol, o colivie cu păsări exotice şi un elefant african. După ce vasul s-a spart în bucăţi, caii de circ au încercat să înoate prin furtuna de zăpadă. Trei s-au înecat, iar ceilalţi trei au ajuns pe ţărmul insulei Fort Niles. Când vremea s-a mai îmbunătăţit a doua zi dimineaţă, toţi locuitorii insulei au venit să vadă cele trei iepe albe magnifice călcând cu băgare de seamă printre bolovanii înghеţaţi.

Nici un alt animal nu a supravieţuit. Tânărul marinar de pe Clarice Monroe, găsit în barca de salvare împreună cu căpitanul mort şi cu soţia devastată a acestuia, a spus când a fost salvat, delirând din cauza expunerii la furtună – a insistat! –, că a văzut un elefant sărind peste balustrada epavei în flăcări şi înotând puternic prin valuri, cu colţii şi trompa ridicate deasupra apei învolburate şi reci ca gheaţa. A jurat că a văzut elefantul înotând prin zăpada sărată în timp ce el însuşi vâslea îndepărtându-se de epavă. A văzut elefantul înotând întruna şi apoi, mugind o ultimă dată din trompa sa măreaţă, scufundându-se în valuri.

Aşa cum s-a spus, marinarul înnebunise deja în momentul când a fost salvat, dar unii îi credeau povestea. Senatorul Simon Addams o crezuse întotdeauna. Auzise povestea încă din copilărie şi fusese fascinat de ea. Senatorul încerca să găsească acum, 138 de ani mai târziu, în primavara anului 1976, tocmai colţii acelui elefant de circ.

Dorea să expună cel puţin unul din acei colţi la Muzeul de Istorie Naturală din Fort Niles. În 1976, Muzeul de Istorie Naturală din Fort Niles nu exista, dar senatorul se ocupa şi de asta. De ani de zile aduna obiecte şi specimene pentru muzeu, depozitându-le în subsolul casei sale. Lui îi aparţinea întreaga idee. Nu avea nici un sponsor, şi era singurul custode. Credea că un colţ de fildeş ar fi fost piesa centrală cea mai importantă a colecţiei sale.

Evident, senatorul nu putea să caute singur colţii de elefant. Era un bătrân viguros, dar nu putea scormoni prin mlaştini cât era ziua de lungă. Chiar de-ar fi fost mai tânăr, n-ar fi avut curajul să se bălăcească în amestecul diluat de apă de mare şi nămol mişcător care se întindea pe plaja Potter. Îi era mult prea frică de apă. Aşa că-şi luă un asistent, pe Webster Pommeroy.

Oricum, Webster Pommeroy, care în acea vară împlinise douăzeci şi trei de ani, n-avea nimic altceva de făcut. În fiecare zi senatorul şi Webster mergeau pe plajă şi căutau colţii de elefant. Era o treabă perfectă pentru Webster Pommeroy, fiindcă nu era capabil să facă nimic altceva. Felul său blând de a fi şi răul de mare îl împiedicau să devină pescar de homari sau ajutor pe punte, dar problemele lui erau mai mari de-atât. Ceva era în neregulă cu Webster Pommeroy. Toată lumea vedea asta. Ceva se întâmplase cu Webster în ziua în care văzuse cadavrul umflat şi fără ochi al tatălui său întins pe docul din Fort Niles. În momentul acela, ceva se rupsese în Webster Pommeroy, ceva se făcuse bucăţele. Se oprise din crescut, nu se mai dezvolta şi aproape că nu mai vorbea. Deveni o tragedie locală, agitat, nervos şi puternic zdruncinat. La douăzeci şi trei de ani, era la fel de mic şi de slab ca la paisprezece. Părea să fi încremenit în corpul unui băieţandru. Părea să fie pentru totdeauna prizonier al momentului în care-şi recunoscuse tatăl mort.

Senatorul Simon Addams era sincer îngrijorat pentru soarta lui Webster Pommeroy. Ar fi vrut să-l ajute. Băiatul îi rupea inima. Simţea că are nevoie de o vocaţie. Senatorul avu totuşi nevoie de câţiva ani buni ca să descopere valoarea lui Webster, pentru că nu-i fusese imediat clar la ce era bun sau dacă era bun la ceva. Singura idee a senatorului a fost să-l implice pe tânăr în proiectul său pentru Muzeul de Istorie Naturală.

La început, senatorul îl trimitea la casele învecinate de pe Fort Niles, ca să le ceară să doneze pentru muzeu orice obiect vechi interesant, dar Webster, fiind timid, eşuase mizerabil în această misiune. Bătea la uşă, dar când vecinul deschidea stătea acolo cel mai adesea mut şi bătând din picior. Toate casnicele de prin partea locului au fost deranjate de comportamentul lui. Webster Pommeroy nu era făcut să ceară ceva, rămânea în prag şi părea gata să plângă.

Mai apoi senatorul încercă să-l antreneze pe Webster în construirea unui şopron în curtea din spate a casei Addams, unde să-şi depoziteze colecţia crescândă de obiecte pentru muzeu. Dar Webster, deşi meticulos, nu era un tâmplar înnăscut. Nu era nici puternic, nici îndemânatic. Iar tremurăturile sale îl făceau inutil în munca de construcţie. De fapt, era mai rău decât nefolositor. Era un pericol pentru el însuşi şi pentru cei din jur, fiindcă tot timpul scăpa din mână fierăstraie şi burghie, şi mereu îşi dădea cu ciocanul peste degete. Aşa că senatorul îl scoase pe Webster din acest proiect.

Şi alte sarcini pe care senatorul i le trasă lui Webster se dovediră la fel de nepotrivite. S-ar fi zis că Webster nu era în stare de nimic. Senatorului îi trebuiră aproape nouă ani ca să descopere la ce era bun Webster.

La nămol.

Plaja Potter era o veritabilă întindere de nămol, vizibilă pe de-a-ntregul numai la reflux. În timpul celor mai puternice refluxuri, nămolul ocupa mai bine de patruzeci de acri, plat şi uniform şi mirosind a sânge rânced. Din când în când oamenii căutau acolo scoici şi deseori descopereau comori ascunse – bucăţi de bărci antice, balize de lemn, cizme pierdute, oase ciudate, linguri de bronz şi instrumente de fier dispărute de mult. Golful de nămol părea un magnet natural pentru obiectele pierdute – iată de ce ajunsese senatorul la ideea că va găsi colţii de elefant. De ce n-ar fi fost acolo? Unde altundeva puteau fi?

Îl întrebă pe Webster dacă ar fi interesat să se bălăcească prin nămol aşa cum face un căutător de scoici şi, la fel ca acesta, să găsească tot felul de obiecte. Ar fi putut Webster, încălţat în cizmele lui înalte, să caute prin mlaştinile cele mai puţin adânci de pe plaja Potter? L-ar fi deranjat asta foarte tare? Webster Pommeroy ridică din umeri. Nu părea deranjat. Aşa îşi începu Webster Pommeroy cariera de căutător în mlaştini. Şi se pricepea de minune.

După cum se dovedi, Webster Pommeroy se putea mişca prin orice fel de nămol. Se descurca fără probleme prin nămolul care-i ajungea până la piept. Se putea mişca prin nămol ca un vas construit în acest scop şi găsea comori minunate – un ceas, un dinte de rechin, un craniu de balenă, o roabă întreagă. Zi după zi, senatorul stătea pe pietrele murdare de lângă ţărm şi-l privea pe Webster cum înaintează. În fiecare zi din vara anului1975 senatorul l-a privit pe Webster căutând prin nămol.

Iar la sfârşitul lui mai 1976, când Ruth Thomas se întoarse acasă de la pension, senatorul şi Webster erau din nou puşi pe treabă. Fără să aibă nimic altceva de făcut, fără un loc de muncă şi fără prieteni de vârsta ei, Ruth Thomas îşi luă obiceiul ca în fiecare dimineaţă să coboare la mlaştinile de pe plaja Potter pentru a-l privi pe Webster Pommeroy răscolind nămolul. Stătea ore întregi pe plajă, lângă senatorul Simon Addams, privind. La sfârşitul fiecărei zile, cei trei se întorceau împreună în oraş.

Senatorul, Ruth şi Webster formau un trio ciudat. Webster era ciudat în orice companie. Simon Addams, un om neobişnuit de solid, avea o formă nefirească a capului; părea că la un moment dat fusese lovit şi nu se vindecase cum trebuie. Făcea haz de nasul lui mare şi ciudat. („N-am nici o legătură cu nasul ăsta“, îi plăcea lui să spună. „A fost un cadou de ziua mea.“) şi deseori îşi frământa mâinile mari şi moi. Avea un corp puternic, dar suferea de severe atacuri de panică; spunea despre el că e un un campion fricos. Deseori arăta ca şi cum s-ar fi temut să nu apară cineva de după colţ şi să-l lovească. Era exact opusul lui Ruth Thomas, care părea gata să lovească pe oricine apărea de după colţ.

Câteodată, când Ruth stătea pe plajă uitându-se la imensul senator Simon şi la micuţul Webster Pommeroy, se întreba cum de se încurcase cu oamenii aceia slabi şi ciudaţi. Cum îi deveniseră buni prieteni? Ce-ar fi gândit fetele din Delaware dac-ar fi ştiut de acest mic grup? Se convingea singură că nu-i era ruşine cu senatorul şi cu Webster. În faţa cui ar fi trebuit să-i fie ruşine, acolo, departe, pe insula Fort Niles? Dar cei doi erau într-adevăr ciudaţi, şi orice om care nu era de pe insulă şi care ar fi aruncat o privire la acel trio ar fi considerat-o şi pe Ruth ciudată.

Totuşi, trebuia să recunoască, era fascinant să-l priveşti pe Webster târându-se prin nămol, căutând un colţ de elefant. Ruth nu credea câtuşi de puţin că Webster o să-l găsească, dar era distractiv să-l priveşti la muncă. Era într-adevăr ceva care merita văzut.

— E periculos ce face Webster acolo, îi spunea senatorul lui Ruth în timp ce-l priveau pe Webster adâncindu-se din ce în ce mai mult în nămol.

Era într-adevăr periculos, dar senatorul n-avea nici o intenţie să intervină, nici când Webster se scufunda în cea mai adâncă, cea mai instabilă şi cea mai încleştată mlaştină, cu mâinile adâncite în nămol, pipăind mâlul în căutarea obiectelor. Senatorul avea emoţii, şi Ruth avea emoţii, dar Webster se mişca stoic, fără frică. De fapt numai în asemenea momente corpul său tremurând putea sta cu adevărat nemişcat. În nămol, Webster era calm. Nu-i era niciodată frică. Câteodată părea că se scufundă. Se oprea din căutat, iar senatorul şi Ruth Thomas îl vedeau afundându-se încet. Era groaznic. Câteodată ai fi zis că sunt gata să-l piardă.

— Ar trebui să mergem după el? sugera sfios senatorul.

— Nu în capcana aia nenorocită, spunea Ruth. Nu eu.

(Pe la vârsta de optsprezece ani, Ruth ajunsese să aibă o gură cam spurcată. Tatăl ei comenta adeseori: „Nu ştiu de unde dracu' ai luat gura asta spurcată a ta“, spunea el, iar ea îi răspundea: „Ei, ăsta da mister.“)

— Eşti sigură că se descurcă? întreba senatorul.

— Nu, răspundea Ruth, cred că e posibil să se ducă la fund. Dar eu nu mă duc după el, şi nici tu nu te duci. Nu în capcana aia nenorocită.

Nu, nu ea. Nu acolo, unde homari şi scoici şi midii şi viermi de mare creşteau uitaţi de Dumnezeu, şi unde numai Hristos ştie ce se mai învârtea. Când scoţienii veniseră pentru prima dată pe Fort Niles, se aplecaseră de pe stânci în aceleaşi mlaştini şi scoseseră de acolo cu cârligele homari vii de mărimea unui om. Scriseseră despre asta în jurnalele lor; mărturii despre homari monstruoşi, hidoşi de un metru jumătate. Erau specii de homari la fel de vechi ca aligatorii şi care, acoperiţi de nămol şi nemişcaţi de secole în ascunzişul lor, atinseseră

dimensiuni înfricoşătoare. Chiar Webster, căutând orbeşte cu mâinile goale, descoperi în acel nămol câţiva cleşti pietrificaţi de homar, mari cât mănuşile de baseball. Mai scoase la suprafaţă moluşte cât pepenii, arici de mare, rechini mici şi peşti morţi. Ruth Thomas n-avea de gând să intre acolo. Sub nici o formă.

Aşa că senatorul şi Ruth erau nevoiţi să stea să-l privească pe Webster scufundându-se. Ce puteau face? Nimic. Şedeau tăcuţi. Câteodată un pescăruş le zbura pe deasupra capetelor. Alteori nu era nici un fel de mişcare. Priveau şi aşteptau şi, din când în când, simţeau frica năvălindu-le în inimi. Dar Webster nu se panica niciodată în nămol. Stătea cufundat până la brâu şi aştepta. Părea că aşteaptă ceva necunoscut pe care, în cele din urmă, avea să-l găsească. Sau poate acel ceva avea să-l găsească pe el. Apoi Webster începea să se mişte prin nămolul alunecos.

Lui Ruth nu-i era limpede cum făcea el asta. De pe plajă părea că o şină fusese ridicată de dedesubt ca să sprijine picioarele goale ale lui Webster, iar el stătea acum în siguranţă pe această şină, care-l ducea încet şi lin departe de locurile periculoase. De pe plajă părea de fiecare dată că cineva îl salvează încet şi sigur pe Webster.

De ce nu rămânea niciodată blocat? De ce nu se tăia niciodată în crustacee, sticle, homari, bucăţi de fier sau pietre? Toate pericolele ascunse în nămol păreau că se dau politicoase la o parte ca să-i facă loc lui Webster Pommeroy. Desigur, nu era tot timpul în pericol. Câteodată pierdea vremea în mlaştinile puţin adânci de lângă ţărm, în nămolul care-i ajungea până la glezne, holbându-se lipsit de expresie la mâlul din jurul lui. Asta putea fi plictisitor. Şi când devenea prea plictisitor, senatorul Simon şi Ruth, aşezaţi pe pietre, începeau să vorbească unul cu altul. De cele mai multe ori vorbeau despre hărţi, descoperiri, naufragii, comori ascunse, subiectele preferate de conversaţie ale senatorului. Mai ales despre naufragii.

Într-o după-amiază, Ruth îi spuse senatorului că s-ar putea să încerce să-şi găsească de lucru pe o barcă de pescuit. Nu era cu totul adevărat, deşi exact asta-i spusese şi maică-sii în scrisoarea lungă trimisă cu o zi înainte. Ruth voia să lucreze pe o barcă de pescuit, dar nu era vorba de o dorinţă reală. Îi menţionă şi senatorului ideea numai pentru că-i plăcea cum sună.

— M-am tot gândit, spuse ea, să-mi găsesc de lucru pe o barcă de pescuit homari.

Deodată, senatorul deveni iritat. Detesta s-o audă pe Ruth spunând că vrea să pună piciorul pe vreo barcă. Îi fusese destul de frică într-o zi când ea plecase cu taică-său la Rockland. Senatorul fusese supărat tot timpul cât Ruth lucrase cu tatăl ei. În fecare zi îşi imagina c-o să cadă peste bord şi o să se înece sau că barca o să se scufunde, sau că era o furtună cumplită care avea s-o ducă în larg. Aşa

că, atunci când Ruth pomeni această idee, senatorul spuse că el n-o să rişte s-o piardă pe mare. Spunea c-o să-i interzică hotărât să lucreze pe o barcă de pescuit homari.

— Vrei să mori? întreba el. Vrei să te îneci?

— Nu, vreau să câştig nişte bani.

— În nici un caz. În nici un caz. Locul tău nu e pe barcă. Dacă ai nevoie de bani, îţi dau eu bani.

— Nu e un mod prea cinstit de a-ţi câştiga existenţa.

— De ce vrei să munceşti pe o barcă? Cu capul tău? Bărcile sunt pentru idioţi ca băieţii Pommeroy. Ar trebui să laşi asta în seama lor. Ştii ce-ar trebui să faci? Du-te pe continent şi rămâi acolo. Du-te să locuieşti în Nebraska. Asta aş face eu. Du-te cât mai departe de ocean.

— Dacă pescuitul de homari e destul de bun pentru băieţii Pommeroy, e destul de bun şi pentru mine, spuse Ruth.

Nu credea asta, dar aşa părea că are principii.

— O, Doamne, Ruth.

— Întotdeauna i-ai încurajat pe băieţii Pommeroy să devină marinari, senatorule. Tot timpul ai încercat să le obţii locuri de muncă legate de pescuit. Tot timpul le spui c-ar trebui să devină exploratori. Nu înţeleg de ce nu mă încurajezi şi pe mine din când în când.

— Dar te încurajez.

— Nu ca să mă fac pescar.

— Ruth, dacă te faci pescar mă omor. O să mă omor în fiecare zi.

— Şi totuşi, ce s-ar întâmpla dac-aş vrea să mă fac pescar? Dac-aş vrea să mă fac marinar? Dac-aş vrea să mă înrolez în Paza de Coastă? Ce s-ar întâmpla dac-aş vrea să devin explorator?

— Nu vrei să fii explorator.

— Aş putea să vreau să fiu explorator.

Ruth nu voia să devină explorator. Făcea pur şi simplu conversaţie. Ea şi senatorul petreceau ore întregi vorbind nimicuri de acest fel. Zi de zi. Nici unul din ei nu dădea prea multă atenţie vorbăriei celuilalt. Senatorul Simon mângâie capul câinelui său şi spuse:

— Ştii ce zice Cookie? „Ce tot vorbeşte Ruth că vrea să fie explorator? Ruth nu vrea să fie explorator.“ Nu asta ai spus, Cookie? Nu-i aşa, Cookie?

— Cookie, nu te băga, răspunse Ruth.

O săptămână mai târziu, senatorul aduse din nou în discuţie subiectul, în timp ce-l priveau pe Webster scormonind prin mlaştini. Aşa vorbeau mereu, senatorul şi Ruth, în cercuri veşnice şi largi. De fapt, aveau o singură conversaţie, singura pe care o purtaseră de când Ruth avea zece ani. Se învârteau în cerc. Discutau iar şi iar despre aceleaşi lucruri, ca nişte şcolăriţe.

— Pentru Dumnezeu, la ce-ţi ajută experienţa pe o barcă de

pescuit? întrebă senatorul Simon. Nu eşti prizonieră pe insula asta, ca cei din familia Pommeroy. Ei sunt nişte proşti amărâţi. Nu ştiu decât să pescuiască.

Ruth uitase că-i spusese senatorului că vrea să-şi găsească de lucru pe o barcă de pescuit. Dar acum apăra ideea.

— O femeie poate să facă meseria asta la fel de bine ca oricine altcineva.

— Nu spun că o femeie n-ar putea-o face. Spun că nimeni n-ar trebui s-o facă. E o meserie groaznică. E o meserie pentru nemernici. Şi dacă toată lumea ar încerca să devină pescar de homari, destul de curând toţi homarii ar dispărea.

— Sunt destui homari pentru toată lumea.

— Nu-i adevărat, Ruthie. Pentru Dumnezeu, cine ţi-a spus asta?

— Tata.

— Ei bine, pentru el sunt destui homari.

— Ce vrei să spui cu asta?

— El e Lacomul Numărul Doi. Tot timpul îşi ia partea.

— Nu-i spune aşa tatălui meu. Urăşte porecla asta.

Senatorul îşi mângâie câinele.

— Tatăl tău este Lacomul Numărul Doi. Fratele meu e Lacomul Numărul Unu. Toată lumea ştie asta. Chiar şi Cookie aici de faţă ştie asta.

Ruth se uită spre mlaştină la Webster şi nu răspunse. După câteva minute, senatorul Simon spuse:

— Ştii, nu sunt bărci de salvare pe bărcile de pescuit homari. Nu eşti în siguranţă.

— De ce-ar fi bărci de salvare pe bărcile de pescuit homari? Din capul locului bărcile pentru homari nu sunt cu mult mai mari decât bărcile de salvare.

— Nu că o barcă de salvare ar putea într-adevăr să salveze pe cineva...

— Bineînţeles că o barcă de salvare poate salva pe cineva. Bărcile de salvare salvează tot timpul oameni, afirmă Ruth.

— Chiar şi într-o barcă de salvare, trebuie să speri că vei fi salvat repede. Dacă te găsesc plutind în barca ta de salvare în prima oră de la naufragiu, bineînţeles, eşti salvat...

— Cine vorbeşte de naufragii? întrebă Ruth, dar ştia foarte bine că senatorul anticipa mereu cu trei minute o discuţie despre naufragii. De ani de zile îi tot vorbea de naufragii.

Senatorul spuse:

— Dacă nu eşti salvat în prima oră, şansele scad văzând cu ochii. Şi rămân foarte puţine, Ruthie. Şi scad cu fiecare oră. După o zi întreagă pierdută pe mare într-o barcă de salvare, poţi să presupui că nu vei fi niciodată salvat. Ce-ai face atunci?

— Aş vâsli.

— Ai vâsli. Ai vâsli dac-ai fi blocată pe o barcă de salvare şi soarele ar apune şi n-ar fi nici o posibilitate de salvare la orizont? Ai vâsli? Ăsta e planul tău?

— Cred c-ar trebui să-mi treacă ceva prin cap.

— Ce să-ţi treacă prin cap? Ce poate să-ţi treacă prin cap? Cum să vâsleşti până pe un alt continent?

— Doamne, senatorule. N-o să mă pierd niciodată pe mare într-o barcă de salvare. Îţi promit.

— Odată ce naufragiezi, spuse senatorul, vei fi salvată numai de noroc – dacă vei fi salvată. Şi aminteşte-ţi, Ruthie, cei mai mulţi supravieţuitori ai unui naufragiu sunt răniţi. Nu e ca şi cum ar sări peste bord să înoate puţin în marea calmă. Cei mai mulţi supravieţuitori ai naufragiilor au picioare rupte, tăieturi groaznice sau arsuri. Şi ce crezi că te omoară până la urmă?

Ruth ştia răspunsul.

— Expunerea la soare? greşi ea intenţionat, numai ca să menţină conversaţia.

— Nu.

— Rechinii?

— Nu. Lipsa apei. Setea.

— Serios? întrebă Ruth politicos.

Dar acum intervenise subiectul despre rechini şi senatorul făcu o pauză. În cele din urmă spuse:

— La tropice, rechinii vin direct în bărcile de salvare. Îşi apropie boturile de bărci, ca nişte câini care adulmecă pe ici, pe colo. Dar şi mai rele sunt baracudele. Să spunem că naufragiezi. Te ţii de o bucată de epavă. O baracudă vine şi-şi înfige dinţii în tine. Poţi s-o smulgi de pe tine, Ruthie, dar capul îi rămâne acolo, prins de tine. Ca o ţestoasă, Ruthie. O baracudă se ţine de tine mult după ce-a murit. Aşa-i.

— Nu prea mă îngrijorează aici baracudele, senatorule. Şi cred că nici tu n-ar trebui să-ţi faci griji din cauza lor.

— Ei bine, dar de lufari ce spui? Nu trebuie să te afli la tropice pentru lufari, Ruthie. Avem bancuri întregi de lufari chiar acolo.

Senatorul Simon Addams îşi flutură mâna arătând dincolo de mlaştini şi Webster, în largul Atlanticului.

— Şi lufarii vânează în grup, ca lupii. Şi pisicile-de-mare! Supravieţuitorii naufragiilor au povestit că pisici-de-mare uriaşe au venit exact sub barca lor şi au stat toată ziua acolo, dându-le târcoale. Obişnuiau să le numească peşti-pătură. Puteai găsi în larg pisici-de-mare mai mari decât micuţa ta barcă de salvare. Se unduiesc pe sub barcă, parc-ar fi o umbră a morţii.

— E o descriere foarte exactă, senatorule. Bine spus.

Senatorul întrebă:

— Ce fel de sendviş ai, Ruthie?

— Salată cu şuncă. Vrei jumătate?

— Nu, nu. Ai nevoie de el.

— Poţi să iei o gură.

— Cu ce e? Cu muştar?

— Senatorule, de ce nu iei o gură?

— Nu, nu. Ai nevoie de el. Să-ţi mai spun ceva. Oamenii îşi pierd minţile într-o barcă de salvare. Pierd noţiunea timpului. Pot sta în larg şi câte douăzeci de zile într-o barcă neacoperită. Apoi sunt salvaţi, dar descoperă uimiţi că nu mai pot merge. Picioarele le putrezesc de la umezeală şi au infecţii deschise de la cât au stat în băltoace cu apă sărată; au răni din cauza naufragiului şi arsuri din cauza soarelui; şi sunt surprinşi, Ruthie, când îşi dau seama că nu pot merge. Niciodată nu înţeleg situaţia în care se află.

— Delir.

— Aşa e. Delir. Exact. Unii oameni din aceeaşi barcă de salvare suferă de ceea ce se numeşte „delir colectiv“. Să spunem că sunt doi oameni într-o barcă. Amândoi îşi pierd minţile în acelaşi fel. Unul din ei spune „Mă duc la crâşmă să beau o bere“ şi păşeşte afară din barcă şi se îneacă. Celălalt om spune „Vin şi eu cu tine, Ed“ şi calcă şi el lângă barcă şi se îneacă.

— Cu rechini care dau târcoale.

— Şi lufari. Şi uite, Ruthie, încă un exemplu de delir colectiv. Să spunem că sunt doi oameni într-o barcă de salvare. Când în cele din urmă sunt salvaţi, amândoi o să jure că a mai fost tot timpul şi un al treilea. O să spună „Unde e prietenul meu?“ şi salvatorii o să le explice „Prietenul tău e în pat lângă tine. E-n siguranţă“. Şi cei doi vor insista „Nu, unde-i celălalt prieten al meu? Unde-i celălalt om?“ Dar niciodată n-a fost un alt om. Ei n-o să creadă. Tot restul vieţii o să întrebe: „Unde-i celălalt om?“

Ruth Thomas îi dădu senatorului jumătate din sendviş, iar el îl mâncă repede.

— În Oceanul Arctic, bineînţeles, mor de frig, continuă el.

— Bineînţeles.

— Adorm. Oamenii care adorm în bărcile de salvare nu se mai trezesc niciodată.

— Bineînţeles că nu se mai trezesc.

În alte zile vorbeau despre cartografie. Senatorul era un mare admirator al lui Ptolemeu. Se lăuda cu Ptolemeu de parcă ar fi fost fiul lui înzestrat.

— Nimeni n-a modificat harta lui Ptolemeu până în 1511! spunea el mândru. Asta da perioadă. O mie trei sute de ani, omul ăsta a fost expertul! Nu-i rău, Ruth. Nu-i rău deloc.

Un alt subiect preferat al senatorului era naufragiul vaselor

Victoria şi Camperdown, despre care discuta încontinuu. Nici nu avea nevoie de vreun pretext anume. De exemplu, într-o după-amiază de sâmbătă de la mijlocul lui iunie, Ruth îi povestea senatorului despre cât de mult urâse ceremonia de absolvire de la şcoala ei, şi senatorul spuse:

— Ruthie, aminteşte-ţi naufragiul vaselor Victoria şi Camperdown!

— Bine, încuviinţă Ruth. Dacă insişti.

Şi Ruth Thomas chiar îşi aminti naufragiul navelor Victoria şi Camperdown, pentru că senatorul îi tot povestise despre el încă de când ea era un copil. Acest naufragiu fusese mai şocant pentru senator decât Titanicul.

Victoria şi Camperdown erau nave amiral ale măreţei Marine Britanice. În 1893, s-au ciocnit una de alta în plină zi şi pe marea calmă, pentru că un comandant dăduse un ordin stupid în timpul manevrelor. Naufragiul a avut un impact atât de puternic asupra senatorului pentru că se întâmplase într-o zi în care nici o barcă n-ar fi trebuit să se scufunde şi pentru că marinarii erau cei mai buni din lume. Chiar şi vasele erau cele mai bune din lume, iar ofiţerii – cei mai pricepuţi din Marina Britanică, dar vasele s-au scufundat. Victoria şi Camperdown s-au ciocnit pentru că cei mai buni ofiţeri – conştienţi că ordinul primit era unul prostesc – l-au îndeplinit din simţul datoriei şi au murit pentru asta. Victoria şi Camperdown au dovedit că orice se poate întâmpla pe mare. Indiferent cât de liniştită e vremea, indiferent cât de priceput este echipajul, o persoană aflată într-o barcă nu e niciodată în siguranţă.

După cum îi povestea senatorul lui Ruth Thomas de ani de zile, în orele care-au urmat coliziunii Victoriei cu Camperdown, marea s-a umplut de oameni înecaţi. Elicele vaselor care se scufundau îi ciopârţiseră oribil. Erau făcuţi bucăţi, sublinia el întotdeauna.

— Erau făcuţi bucăţi, Ruthie, spuse senatorul.

Ruth nu vedea cum se leagă asta de povestea ei despre absolvire, dar o lăsă baltă.

— Ştiu, senatorule, spuse ea. Ştiu.

În următoarea săptămână, pe plaja Potter, Ruth şi senatorul ajunseră din nou să discute despre naufragii.

— Dar ce spui de Margaret B. Rouss? întrebă Ruth după ce senatorul tăcu o vreme. Naufragiul acela s-a terminat cu bine pentru toată lumea.

Adusese prudent în discuţie numele acelui vas. Câteodată numele Margaret B. Rouss îl liniştea pe senator, alteori îl agita mai tare.

— Doamne, Dumnezeule, Ruthie! explodă el. Doamne Dumnezeule!

De data asta îl agitase.

— Margaret B. Rouss era plin cu cherestea şi a durat o veşnicie până s-a scufundat. Ştii asta, Ruthie. Doamne, Dumnezeule! Ştii c-a fost o excepţie. Ştii că de obicei nu-i aşa uşor să scapi dintr-un naufragiu. Şi să-ţi mai spun ceva. Nu-i deloc plăcut să fii lovit de torpile, indiferent de încărcătură şi indiferent de ce s-a întâmplat cu echipajul blestematei de Margaret B. Rouss.

— Şi ce s-a întâmplat cu echipajul, senatorule?

— Ştii destul de bine ce s-a întâmplat cu echipajul de pe Margaret B. Rouss.

— Au vâslit patruzeci de mile...

— ...patruzeci şi cinci.

— Au vâslit patruzeci şi cinci de mile până la Monte Carlo, unde s-au împrietenit cu prinţul de Monaco. Şi din acel moment au trăit în lux. Asta e o poveste cu final fericit despre un naufragiu, nu?

— Un naufragiu neobişnuit de uşor, Ruthie.

— Cred şi eu.

— O excepţie.

— Tata spune că-i o excepţie când se scufundă un vas.

— Ei bine, nu-i aşa c-o face pe deşteptul? şi nu-i aşa c-o faci şi tu pe deşteapta? Crezi că datorită vasului Margaret B. Rouss te poţi simţi în siguranţă lucrând pe mare în barca de pescuit homari a cuiva?

— Nu-mi petrec viaţa pe nici o mare, senatorule. N-am spus decât că poate-mi găsesc ceva de lucru ca să petrec trei luni pe apă. De cele mai multe ori aş fi la mai puţin de două mile de ţărm. Spuneam doar că vreau să lucrez pe apă pe timpul verii.

— Ştii, Ruth, că e deosebit de periculos să trimiţi o barcă în larg. E foarte periculos acolo. Şi cei mai mulţi oameni nu-s în stare să vâslească patruzeci şi cinci de mile către nu ştiu care Monte Carlo.

— Îmi pare rău c-am adus vorba de asta.

— În cele mai multe cazuri, ai muri oricum până atunci din cauza insolaţiei. A fost un naufragiu la Cercul Arctic. Oamenii au stat trei zile în bărcile de salvare, în apă îngheţată până la genunchi.

— Care naufragiu?

— Nu-mi amintesc exact numele.

— Serios?

Ruth nu auzise niciodată de un naufragiu al cărui nume senatorul să nu-l cunoască.

— Nu contează numele. În cele din urmă, marinarii naufragiaţi au ajuns pe-o insulă din Islanda. Toţi aveau degerături. Eschimoşii au încercat să le vindece membrele degerate. Şi ce-au făcut, Ruthie? Au frecat puternic cu ulei picioarele oamenilor. Puternic! Oamenii ţipau, implorându-i pe eschimoşi să se oprească. Dar ei au continuat să frece puternic cu ulei picioarele oamenilor. Nu-mi vine în minte numele naufragiului. Dar ar trebui să-ţi aminteşti asta când mai pui piciorul

pe-o barcă.

— N-am de gând să navighez în Islanda.

— Unii dintre oamenii aceia de pe insula din Islanda au leşinat din cauza durerii provocate de frecatul puternic şi au murit pe loc.

— Nu spun că naufragiile sunt bune, senatorule.

— În cele din urmă, toţi oamenii aceia au avut nevoie de amputări.

— Senatorule?

— Până la genunchi, Ruthie.

— Senatorule? spuse Ruth din nou.

— Au murit din cauza durerii provocate de frecat.

— Senatorule, te rog.

— Supravieţuitorii au fost nevoiţi să rămână la Cercul Polar până în vara următoare, şi singura mâncare pe care-o aveau, Ruth, era osânză.

— Te rog, spuse ea.

Te rog. Te rog.

Pentru că Webster stătea în faţa lor. Era acoperit de nămol până la brâu. Părul îi era ud din cauza transpiraţiei şi pe faţă avea urme de nămol. Iar în mâna lui murdară şi întinsă ţinea un colţ de elefant.

— O, senatorule, spuse Ruth. Doamne.

Webster aşează colţul pe nisip, la picioarele senatorului, ca şi cum ar fi aşezat un dar în faţa unui regent. Ei bine, senatorul nu avea cuvinte pentru darul acela. Cei trei oameni de pe plajă – bătrânul, tânăra femeie şi tânărul cel micuţ şi plin de nămol – priveau colţul de elefant. Nimeni nu făcu nici un gest, până când Cookie se ridică adulmecând suspicioasă şi-o porni târâş către acel obiect.

— Nu, Cookie, spuse senatorul Addams, şi câinele luă poziţia Sfinxului, cu nasul îndreptat către colţ, ca şi cum ar fi încercat să-l miroasă.

În cele din urmă, cerându-şi parcă scuze şi ezitând, Webster spuse:

— Cred că era un elefant mic.

Într-adevăr, colţul era mic. Foarte mic, pentru un elefant care crescuse până la dimensiuni impresionante în timpul celor 138 de ani de când dura mitul. Colţul era puţin mai lung decât braţul lui Webster. Era un colţ subţire, cu un arc abia vizibil. La un capăt era bont, ca degetul mare de la mână. Celălalt capăt era zimţat din cauza rupturii de pe schelet. Fildeşul avea crăpături adânci şi negre.

— Cred că era un elefant mic, repetă Webster, pentru că senatorul încă nu răspunsese.

De data asta, Webster părea de-a dreptul disperat.

— Cred că ne închipuiam c-o să fie mai mare, nu-i aşa?

Senatorul se ridică atât de încet şi de ţeapăn, de parcă ar fi stat 138 de ani pe plajă, aşteptând colţul de elefant. Îl mai privi o vreme,

apoi îşi puse braţele pe umerii lui Webster.

— Bună treabă, fiule, spuse el.

Webster se lăsă în genunchi şi senatorul se aplecă lângă el şi-şi puse mâna pe umărul slab al băiatului.

— Eşti dezamăgit, Webster? întrebă el. Ai crezut c-o să fiu dezamăgit? E-un colţ minunat.

Băiatul ridică din umeri, părând uimit. Se porni briza, şi Webster începu să tremure încetişor.

— Cred că era doar un elefant micuţ, repetă el.

Ruth spuse:

— Webster, colţul de elefant e magnific. Ai făcut o treabă bună. Ai făcut o treabă foarte bună.

Webster suspină adânc de două ori.

— Ei, haide, băiete, spuse senatorul cu vocea înecată de emoţie.

Webster plângea. Ruth îşi întoarse capul. Dar tot îl mai auzea scoţând sunetele acelea triste, aşa că se ridică, se îndepărtă de stânci şi o porni spre molizii aliniaţi pe ţărm. Îi lăsă o vreme pe senator şi pe Webster aşezaţi pe plajă, în vreme ce ea se plimbă printre copaci, culegând beţe şi rupându-le. Ţânţarii roiau în jur, dar nu-i păsa. Nu suporta să-i vadă pe oameni plângând. Din când în când privea spre plajă, dar Webster încă suspina şi senatorul încă încerca să-l consoleze, şi ea nu voia să aibă nimic de-a face cu toate astea.

Ruth se aşeză pe un buştean acoperit cu muşchi, cu spatele către plajă. Ridică o piatră netedă din faţa ei, şi o salamandră o zbughi de sub ea, făcând-o să tresară. Poate c-ar fi trebuit să devină vegetariană, se gândi ea într-o doară. Citise de curând o carte dată de senator despre creşterea câinilor de vânătoare, şi-i plăcuse. Cartea era scrisă în 1870 în cea mai frumoasă limbă. O impresionase aproape până la lacrimi descrierea celui mai bun labrador Chesapeake pe care autorul îl văzuse vreodată, unul care recuperase o pasăre de mare doborâtă sărind peste bucăţi plutitoare de gheaţă şi înotând în larg mai departe de cât putea ochiul să cuprindă. Câinele, pe nume Bugle, se întorsese la ţărm, aproape mort de îngheţat, dar aducând cu el pasărea pe care-o ţinea cu grijă în gură. Nici o urmă de dinţi pe ea.

Ruth aruncă o privire peste umăr spre Webster şi senator. S-ar fi zis că Webster se oprise din plâns. Coborî atunci către ţărm, unde băiatul stătea uitându-se încruntat în gol. Senatorul curăţa colţul de elefant într-o baltă cu apă călduţă. Ruth Thomas se apropie de Webster, iar el se îndreptă de spate şi-i întinse colţul. Ea îl şterse de cămaşă. Era uşor ca un os şi galben ca un dinte bătrân, şi golul dinăuntru era plin cu nămol. Era călduţ. Nici măcar nu-l văzuse pe Webster când îl găsise. Stătuse atâtea ore pe plajă privindu-l cum caută prin nămol, şi ratase tocmai momentul în care-l găsise.

— Nici tu nu l-ai văzut când l-a găsit, îi spuse ea senatorului.

El clătină din cap. Ruth cântări colţul în mâini.

— Incredibil, spuse ea.

— Nu-mi închipuiam c-o să-l găsească, Ruth, spuse senatorul, şoptind disperat. Acum ce dracu' o să fac cu el? Uită-te la el, Ruth.

Ruth se uită. Webster tremura ca un motor vechi la ralanti.

— E supărat? întrebă ea.

— Bineînţeles că-i supărat! Proiectul l-a făcut să meargă înainte un an întreg. Nu ştiu, şopti senatorul panicat, ce să fac acum cu băiatul ăsta.

Webster Pommeroy se ridică şi se apropie de Ruth şi senator. Senatorul îşi îndreptă spatele şi zâmbi larg.

— L-ai curăţat? întrebă Webster. Arată mai b-b-bine?

Senatorul se răsuci, îl strânse în braţe pe micuţul Webster Pommeroy şi spuse:

— O, e splendid! E superb! Sunt aşa de mândru de tine, fiule! Sunt aşa de mândru de tine!

Webster suspină şi începu din nou să plângă. Ruth închise instinctiv ochii.

— Ştii ce cred eu, Webster? îl auzi Ruth spunând pe senator. Cred că-i o descoperire magnifică. Chiar cred asta. Şi cred c-ar trebui să i-l ducem domnului Ellis.

Ruth deschise alarmată ochii.

— Şi ştii ce-o să facă domnul Ellis când o să ne vadă venind cu colţul ăsta de elefant? întrebă senatorul ţinându-şi mâna imensă pe umărul lui Webster. Ştii, Webster?

Webster nu ştia şi ridică jalnic din umeri.

Atunci senatorul spuse:

— Domnul Ellis o să zâmbească. Nu-i aşa, Ruthie? N-o să fie aşa? Nu crezi că domnului Ellis o să-i placă?

Ruth nu răspunse.

— Nu crezi asta, Ruthie? Nu crezi?

3

Homarii, prin forţa instinctului,
Se mişcă repede şi fără gând.
De fiecare dată purtarea le e aspră,
Cu demnitatea intactă scăpând.
Doctorul şi poetul
J.H. Stevenson
1718–1785

Domnul Lanford Ellis locuia în casa Ellis, construită în 1883. Casa

era cea mai frumoasă construcţie de pe insula Fort Niles, şi mai reuşită chiar decât orice clădire de pe Courne Haven. Era făcută din granit negru, după modelul unei bănci sau al unei gări, numai că la proporţii ceva mai mici. Avea coloane, bolţi, ferestre adâncite şi un hol cu pardoseală sclipitoare de mărimea unei băi romane vaste şi cu ecou. Casa Ellis, construită în cel mai înalt punct al insulei Fort Niles, era cât se poate de departe de port şi se afla la capătul străzii Ellis. Mai bine spus, casa Ellis închidea brusc strada Ellis, ca un poliţist mare cu fluier şi cu braţul întins autoritar.

Strada Ellis data din 1880. Era un vechi drum industrial care lega cele trei cariere de piatră ale companiei Ellis Granite de pe insula Fort Niles. La un moment dat, strada Ellis fusese o cale de acces cât se poate de aglomerată, dar în ziua în care Webster Pommeroy, senatorul Simon Addams şi Ruth Thomas îşi croiau drum spre casa Ellis, în acea dimineaţă de iunie a anului 1976, nu mai era de mult folosită.

De-a lungul străzii Ellis se întindea calea ferată Ellis, abandonată şi ea, o cale ferată de două mile care fusese construită în 1882 pentru căratul tonelor de blocuri de granit de la mine până la şalupele care aşteptau în port. Ani întregi şalupele acelea grele căraseră granit până la New York, Philadelphia şi Washington. Porneau încet către oraşele care mereu aveau nevoie de piatra de pavaj de pe insula Courne Haven şi de granitul pentru monumente de pe insula Fort Niles. Zeci de ani şalupele transportaseră granitul de pe cele două insule, întorcându-se, câteva săptămâni mai târziu, încărcate cu cărbune folosit drept combustibil pentru a excava şi mai mult granit, pentru a săpa şi mai adânc în pântecele insulelor.

Pe lângă vechea cale ferată Ellis, erau împrăştiate maldăre ruginite de piese de maşini şi unelte de minerit – ciocane, pene, distanţiere şi alte unelte – pe care nimeni, nici măcar senatorul Simon, nu le mai putea deosebi. Strungul imens al companiei Ellis Granite, mai mare chiar decât un motor de locomotivă, ruginea în pădurile din apropiere şi n-avea să mai fie vreodată mutat de-acolo. Strungul, mizerabil şi acoperit de nămol şi buruieni agăţătoare, părea că fusese alungat acolo, ca un fel de pedeapsă. Cele 140 de tone de piese mecanice se degradau într-o încleştare mânioasă. Cabluri ruginite de lungimea unui piton stăteau pitite în iarba din jur.

Cei trei, Webster Pommeroy, senatorul Simon Addams şi Ruth Thomas, se îndreptau încet către casa Ellis, ducând cu ei colţul de elefant. Urcară strada Ellis şi trecură pe lângă calea ferată Ellis. Nu râdeau, nici măcar nu zâmbeau. Casa Ellis nu era un loc pe care vreunul dintre ei să-l viziteze prea des.

— Nu ştiu de ce ne batem noi capul cu asta, spuse Ruth. Nici măcar n-o să fie acasă. E încă în New Hampshire. Se întoarce abia sâmbăta viitoare.

— Anul ăsta a venit mai repede pe insulă, spuse senatorul.

— Ce vrei să spui?

— Anul ăsta domnul Ellis a venit pe optsprezece aprilie.

— Glumeşti.

— Nu glumesc.

— E-aici? În tot timpul ăsta a fost aici? De când m-am întors eu de la şcoală?

— Exact.

— Mie nu mi-a spus nimeni.

— Dar ai întrebat pe cineva? N-ar trebui să fii aşa surprinsă. Lucrurile s-au schimbat la casa Ellis. Nu mai e ca altădată.

— Ei bine, cred c-ar fi trebuit să ştiu asta.

— Aşa e, Ruthie. Cred c-ar fi trebuit să ştii.

Senatorul alunga ţânţarii de pe cap şi gât în timp ce mergea, cu un evantai făcut din frunze de ferigă.

— Mama ta vine pe insulă vara asta, Ruth?

— Nu.

— Ai văzut-o pe mama ta anul ăsta?

— Nu prea.

— Serios? Anul ăsta n-ai fost în vizită la Concord?

— Nu prea.

— Mamei tale îi place să locuiască la Concord?

— Se pare că da. Locuieşte acolo de suficient timp.

— Pun pariu că are o casă frumoasă. E frumoasă?

— Ţi-am spus de-un milion de ori că e frumoasă.

— Ştii c-au trecut zece ani de când n-am mai văzut-o?

— Şi asta mi-ai mai spus de-un milion de ori.

— Deci spui că vara asta nu vine să viziteze insula?

— Niciodată nu vine, spuse deodată Webster Pommeroy. Nu înţeleg de ce toată lumea vorbeşte despre ea.

Asta puse punct conversaţiei. Cei trei nu mai schimbară nici o vorbă mult timp, după care Ruth spuse:

— Domnul Ellis chiar a venit aici pe optsprezece aprilie?

— Chiar a venit, răspunse senatorul.

Era o veste neobişnuită, uimitoare. Familia Ellis ajungea întotdeauna pe insula Fort Niles în a treia sâmbătă a lunii iunie, încă din 1883. Restul anului locuiau în Concord, New Hampshire. Primul cap al familiei Ellis, doctorul Jules Ellis, începuse acest obicei în 1883, mutându-şi pe timpul verii familia pe insulă, ca să fugă de bolile oraşului şi ca să-şi supravegheze compania de granit. Localnicii nu ştiau prea bine ce fel de doctor era în fond Jules Ellis. Cu siguranţă nu se comporta ca un medic. Se comporta mai degrabă ca un industriaş. Dar asta se întâmpla în alte timpuri, după cum îi plăcea senatorului să sublinieze, când un om putea avea mai multe îndeletniciri. Aşa ceva se

întâmpla în trecut, când un om putea să se ocupe în paralel de mai multe lucruri.

Nici unul dintre localnicii de pe Fort Niles nu-i simpatiza pe cei din familia Ellis, dar aveau un ciudat sentiment de mândrie că doctorul Ellis alesese să-şi construiască vila pe Fort Niles, nu pe Courne Haven, cu toate că Ellis Granite se întindea şi acolo. Dar motivul lor de mândrie nu era prea întemeiat; insularii n-aveau de ce să se simtă flataţi. Doctorul Jules Ellis nu alesese să-şi construiască vila pe Fort Niles pentru că insula îi plăcea mai mult. Făcuse această alegere pentru că, având casa pe cea mai înaltă stâncă din estul insulei, putea să ţină sub observaţie atât Fort Niles, cât şi Courne Haven, privind drept peste Canalul Worthy. Putea să locuiască pe vârful unei insule, s-o observe atent pe cealaltă şi să se bucure de avantajul de-a vedea şi soarele răsărind.

Cât a domnit doctorul Jules Ellis, vara aducea multă lume pe insula Fort Niles. Cu timpul, în fiecare vară veneau pe insulă cei cinci copii împreună cu numeroşi membri ai familiei Ellis; un continuu du-te-vino al eleganţilor invitaţi ai familiei Ellis şi al partenerilor de afaceri, la care se adăuga personalul de vară al casei Ellis, format din şaisprezece servitori. Aceştia aduceau din Concord, cu trenul şi apoi cu bărcile, lucrurile necesare pentru casa familiei Ellis. În a treia sâmbătă din iunie, servitorii apăreau pe docuri, descărcând cufere întregi cu porţelanuri pentru toată vara, lenjerie de pat, cristaluri şi draperii. În fotografii, grămezile de cufere păreau adevărate clădiri, ca nişte construcţii ciudate. A treia sâmbătă din iunie căpătase o mare importanţă datorită acestui eveniment major, sosirea familiei Ellis.

Servitorii familiei Ellis aduceau cu bărcile şi mulţi cai pentru călătoriile din timpul verii. Casa Ellis avea un grajd bun, pe lângă o grădină de trandafiri bine îngrijită, o sală de bal, o gheţărie, cabane pentru oaspeţi, un teren de tenis de câmp şi un lac cu peşti aurii. Cât era vara de lungă, familia Ellis şi prietenii lor se răsfăţau în fel şi chip pe Fort Niles. Iar la sfârşitul verii, în a doua sâmbătă din septembrie, se făceau nevăzuţi cu toţii: doctorul Ellis, soţia, cei cinci copii, caii de călărie, cei şaisprezece servitori, oaspeţii, argintăria, porţelanurile, lenjeriile de pat, cristalurile şi draperiile. Familia şi servitorii se îngrămădeau pe feribot. Bunurile erau împachetate în cuferele aşezate în grămezi înalte, şi toate şi toţi erau expediaţi înapoi la Concord, New Hampshire, pentru iarnă.

Dar toate astea se petreceau cu mult timp în urmă. De ani de zile nu mai avuse loc un eveniment aşa măreţ.

În cea de-a nouăsprezecea vară a lui Ruth Thomas, în 1976, singurul Ellis care mai venea pe insula Fort Niles era fiul cel mai mare al doctorului Jules Ellis, Lanford Ellis. Era foarte bătrân. Avea nouăzeci şi patru de ani.

Toţi ceilalţi copii ai doctorului Jules Ellis, mai puţin o fiică, muriseră. De casa de pe Fort Niles ar fi putut să se bucure nepoţii şi chiar strănepoţii doctorului Ellis, dar lui Lanford Ellis nu-i plăceau şi nu era de acord cu ei, aşa că-i ţinea departe. Era dreptul lui. Casa îi aparţinea în totalitate; era singurul moştenitor. Singura soră în viaţă a domnului Lanford Ellis, Vera Ellis, era unicul membru al familiei la care ţinea, dar Vera Ellis încetase să mai vină pe insulă cu zece veri înainte. Se credea prea plăpândă pentru o asemenea călătorie. Considera că sănătatea ei e precară. Petrecuse multe veri fericite pe Fort Niles, dar prefera acum să se odihnească în Concord, unde locuia tot anul cu însoţitorii care aveau grijă de ea.

Aşa că, de zece ani, Lanford Ellis îşi petrecea singur verile pe Fort Niles. Nu creştea cai şi nu invita oaspeţi. Nu juca crochet şi nu făcea excursii cu barca. N-avea nici un servitor la casa Ellis, cu excepţia unui singur om, Cal Cooley, angajat atât ca îngrijitor, cât şi ca asistent. Pregătea până şi mesele bătrânului. Pe tot parcursul anului, Cal Cooley locuia în casa Ellis ca să supravegheze lucrurile.

Senatorul Simon Addams, Webster Pommeroy şi Ruth Thomas se îndreptau către casa Ellis. Mergeau unul lângă altul, Webster sprijinindu-şi de umăr colţul de elefant, ca şi cum ar fi fost o muschetă din Războiul de Independenţă. În stânga lor se întindea nemişcată calea ferată Ellis. Departe, în pădurea din dreapta lor, se aflau rămăşitele morbide ale „cocioabelor“, micuţele colibe construite de compania Ellis Granite cu un secol înainte pentru a-şi găzdui muncitorii imigranţi italieni. Odinioară erau îngrămădiţi în cocioabe peste trei sute de imigranţi italieni. Nu erau bine-veniţi în comunitatea locală, cu toate că le era permis câteodată să organizeze parade pe strada Ellis când aveau câte o sărbătoare. Pe insulă era şi o mică biserică catolică, special construită pentru italieni. Doar atât. În 1976 trecuse mult timp de când biserica catolică arsese din temelii.

În epoca de glorie a companiei Ellis Granite, Fort Niles era un oraş adevărat, activ şi util. Era ca un ou Fabergé – un obiect incrustat în cel mai mic detaliu. O suprafaţă atât de mică şi atât de aglomerată! Existau atunci pe insulă două magazine de haine, un muzeu de monede, un patinoar, o tăbăcărie, un ziar, un circuit pentru cursele cu ponei, un hotel în al cărui hol se cânta la pian şi, peste drum, teatrul Ellis Eureka şi sala de dans Ellis Olympia. Până în 1976, toate fuseseră arse sau distruse. „Unde a dispărut totul?“ se întreba Ruth. „şi cum s-au potrivit toate astea aici din capul locului?“ Cea mai parte a ţinutului fusese din nou împânzită de păduri. Din întregul imperiu Ellis rămăseseră numai două clădiri: magazinul companiei Ellis Granite şi casa Ellis. Magazinul companiei, o construcţie din lemn de trei etaje, era gol şi se prăbuşea. Carierele, desigur, erau încă acolo – găuri în pământ, oblice şi uniforme, adânci de peste trei sute de metri,

umplute acum cu apa izvoarelor subterane.

Tatăl lui Ruth Thomas numea cocioabele din pădure „colibe din Guineea“, nume pe care trebuie să-l fi învăţat de la tatăl sau de la bunicul lui, pentru că acele cocioabe erau pustii chiar şi când tatăl lui Ruth era mic. Chiar şi când senatorul Simon Addams era copil, cocioabele se goleau. În 1910, afacerea cu granit începuse să dispară, iar în 1930, era moartă şi-ngropată. Nevoia de granit s-a stins înainte ca granitul să se termine. Compania Ellis Granite ar fi săpat de-a pururi în cariere dacă ar fi avut o piaţă de desfacere. Ar fi săpat după granit până când ar fi devastat Fort Niles şi Courne Haven. Până când din insule n-ar mai fi rămas decât nişte carcase subţiri de granit plutind pe ocean. Oricum, asta spuneau locuitorii insulelor. Umbla vorba că familia Ellis ar fi luat totul dacă lumea n-ar fi încetat să mai aibă nevoie de piatra din care erau făcute insulele.

Cei trei urcau pe strada Ellis; încetiniră doar o singură dată, când Webster văzu un şarpe mort în drumul lor şi se opri să-l împingă cu vârful colţului de elefant.

— Şarpe, spuse el.

— Nu-ţi face nimic, spuse senatorul Simon.

Într-un alt moment, Webster se opri din mers şi încercă să-i dea senatorului colţul.

— Ia-l tu, spuse el. Nu vreau să merg acolo şi nu vreau să văd nici un domn Ellis.

Dar senatorul refuză. Spuse că Webster era cel care găsise colţul şi că el trebuia să fie lăudat pentru descoperirea lui. N-aveai de ce să te temi de domnul Ellis, mai adăugă el. Domnul Ellis era un om bun. Cu toate că în trecut fuseseră membri ai familiei Ellis de care trebuia să-ţi fie frică, domnul Lanford Ellis era un om cuviincios, care, apropo, o privea pe Ruthie ca pe nepoata lui.

— Nu-i aşa, Ruthie? Nu-ţi zâmbeşte larg tot timpul? şi n-a fost tot timpul bun cu familia ta?

Ruth nu răspunse. Cei trei îşi continuară drumul.

Nu mai schimbară nici o vorbă până la casa Ellis. Nici o fereastră nu era deschisă, şi nici măcar o draperie trasă. Gardurile vii de afară erau încă acoperite de un material protector împotriva vânturilor aspre de iarnă. Locul părea abandonat. Senatorul urcă treptele negre de granit până la uşa principală de culoare întunecată şi sună clopoţelul. Bătu la uşă şi strigă. Nu răspunse nimeni. Pe aleea sub formă de lasou era parcată o camionetă verde, pe care cei trei au recunoscut-o ca fiind a lui Cal Cooley.

— Ei bine, se pare că bătrânul Cal Cooley e aici, spuse senatorul.

Merse până în spatele casei, urmat de Ruth şi de Webster. Trecură de grădini care nu mai semănau a grădini, ci a mormane de boscheţi neîngrijiţi. Trecură de terenul de tenis, care era acum ud şi năpădit de

buruieni, şi apoi de fântâna uscată, năpădită şi ea de buruieni. Se îndreptară către grajd şi găsiră uşa glisantă larg deschisă. Intrarea era destul de mare încât să încapă două trăsuri, una lângă alta. Grajdul era minunat, dar fusese de atâta vreme nefolosit, încât nu mai avea nici o urmă de miros de cal.

— Cal Cooley! strigă senatorul Simon. Domnule Cooley?

Cal Cooley era în mijlocul grajdului cu podea de piatră şi iesle reci, goale şi fără miros. Stătea pe un scaun simplu în faţa a ceva imens pe care-l lustruia cu o cârpă.

— Doamne! spuse senatorul. Ce minunăţie ai acolo!

Cal Cooley avea o piesă imensă, partea superioară a unui far. Era de fapt lentila circulară din sticlă şi alamă a unui far. Măsura probabil peste doi metri. Cal Cooley se ridică de pe scaunul lui şi măsura şi el aproape doi metri. Avea părul des de un negru-albăstrui, pieptănat pe spate, şi ochii mari tot negri-albăstrui. Avea faţa mare şi pătrată, un nas gros, o bărbie imensă şi o linie adâncă şi dreaptă de-a lungul frunţii care-l făcea să pară că s-ar fi lovit cândva de o sârmă de întins rufe. Părea să aibă ceva sânge indian. Cal Cooley fusese alături de familia Ellis aproape douăzeci de ani, dar în tot acest timp nu păruse să fi îmbătrânit o zi, şi ar fi fost greu pentru un străin să-şi dea seama dacă avea patruzeci sau şaizeci de ani.

— Ei, a venit bunul meu prieten, senatorul, spuse tărăgănat Cal Cooley.

Cal Cooley era din Missouri, un loc al cărui nume insista să-l pronunţe Missourah. Avea un puternic accent sudist pe care, socotea Ruth Thomas – cu toate că nu fusese niciodată în Sud –, avea tendinţa să-l exagereze. Credea că în general Cal Cooley e un prefăcut. Multe lucruri nu-i plăceau la Cal Cooley, în special accentul lui fals şi obiceiul de a se referi la el însuşi ca fiind Bătrânul Cal Cooley. Ca de exemplu „Bătrânul Cal Cooley abia aşteaptă primăvara“, sau „Bătrânului Cal Cooley pare că i-ar prinde bine încă un pahar“.

Ruth nu putea suferi comportamentul lui artificial.

— Ia te uită! Domnişoara Ruth Thomas!

Cal Cooley vorbea tărăgănat.

— Întotdeauna o plăcere. Şi uite cine e cu ea: un sălbatic.

Webster Pommeroy, confuz şi tăcut sub privirea lui Cal Cooley, stătea cu colţul de elefant în mână. Ţopăia de pe un picior pe altul, repede şi nervos, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o cursă.

— Ştiu ce-i asta, spuse senatorul Simon Addams, apropiindu-se de imensa şi minunata construcţie de sticlă pe care Cal Cooley o curăţa. Ştiu exact ce-i asta.

— Poti să ghiceşti, prietene? întrebă Cal Cooley, făcându-i cu ochiul lui Ruth Thomas, de parcă ei doi ar fi împărţit un minunat secret.

Ea îşi mută privirea în altă parte. Simţi cum i se înfierbântă faţa. Se întreba cum să-şi aranjeze viaţa astfel încât să poată locui pentru totdeauna pe Fort Niles fără să-l mai vadă vreodată pe Cal Cooley.

— E lentila Fresnel de la farul din Goat's Rock, nu-i aşa? întrebă senatorul.

— Da, ai dreptate. Exact asta e. Ai fost vreodată acolo? Trebuie să fi vizitat Goat's Rock, nu?

— Ei bine, nu, recunoscu senatorul, roşind. N-aş putea merge niciodată într-un loc ca Goat's Rock. Ştii, eu mă ţin departe de bărci.

„Cal Cooley ştia foarte bine chestia asta", îşi spuse Ruth.

— Serios? întrebă inocent Cal Cooley.

— Vezi tu, mi-e frică de apă.

— Ce suferinţă teribilă, murmură Cal Cooley.

Ruth se întreba dacă, vreodată în viaţa lui, Cal Cooley fusese bătut serios de cineva. I-ar fi plăcut să vadă asta.

— Doamne, se minună senatorul. Doamne. Cum de-ai pus mâna pe farul de la Goat's Rock? E un far remarcabil. E unul dintre cele mai vechi faruri din ţară.

— Ei bine, prietene, noi l-am cumpărat. Domnul Ellis şi l-a dorit mereu. Aşa că l-am cumpărat.

— Dar cum ai adus asta aici?

— Mai întâi cu o barcă şi după aceea cu un camion.

— Şi cum ai adus-o fără să ştie nimeni?

— Nu ştie nimeni?

— E superbă.

— O restaurez pentru domnul Ellis. Lustruiesc fiecare centimetru şi fiecare piuliţă. Lustruiesc deja de vreo nouăzeci de ore. Cred c-o să dureze luni de zile până când termin. Dar nu-i aşa că după aia o să strălucească frumos?

— Nu ştiam că farul de la Goat's Rock e de vânzare. Nu ştiam că poţi cumpăra un asemenea lucru.

— Paza de Coastă a înlocuit acest minunat obiect cu un dispozitiv modern. Noul far nici măcar nu are nevoie de un îngrijitor. Nu-i remarcabil? Totul e automat. Foarte ieftin de întreţinut. Noul far e complet electric şi foarte urât.

— Ce obiect! spuse senatorul. Ai dreptate. E perfect pentru un muzeu!

— Aşa e, prietene.

Senatorul Simon Addams studie lentila Fresnel. Era un lucru minunat, tot numai alamă şi sticlă, cu plăci oblice de sticlă, groase cât scândura, şi aşezate una peste alta în straturi. Mica porţiune pe care Cal Cooley deja o dezasamblase, o lustruise şi-o asamblase la loc părea o licărire de aur şi cristal. Când senatorul Simon Addams trecu pe după lentilă ca să privească întreaga construcţie, forma ei se reflectă

distorsionată şi ondulată, ca şi cum s-ar fi zărit printr-o bucată de gheaţă.

— N-am mai văzut niciodată un far, spuse el.

Vocea lui era înecată de emoţie.

— Nu în realitate. Niciodată n-am avut ocazia.

— Nu e un far, îl corectă maliţios Cal Cooley. E doar lentila unui far, domnule.

Ruth îşi dădu ochii peste cap.

— N-am văzut niciodată unul. O, Doamne, ce răsfăţ e asta pentru mine, ce răsfăţ. Bineînţeles, am văzut fotografii. Am văzut fotografii chiar cu farul ăsta.

— E un proiect al meu şi al domnului Ellis. Domnul Ellis a întrebat oficialităţile dacă-l poate cumpăra, ei au spus un preţ, şi el a acceptat. După cum spuneam, lucrez la asta de aproape nouăzeci de ore.

— Nouăzeci de ore, repetă senatorul, privind fix lentila Fresnel, ca şi cum ar fi fost hipnotizat.

— E construită în 1929, de francezi, spuse Cal. Cântăreşte peste două tone, prietene.

Lentila Fresnel era prinsă de placa originală de alamă pe care Cal Cooley o împinse uşor. La atingere, întreaga lentilă, nefiresc de uşoară, începu să se învârtă – imensă, tăcută şi perfect echilibrată.

— Două degete, spuse Cal Cooley, ţinând ridicate două degete. E tot ce-ţi trebuie ca să învârţi două tone. Îţi vine să crezi? Ai mai văzut vreodată o maşinărie atât de minunată?

— Nu, răspunse senatorul Simon. N-am văzut.

Cal Cooley învârti din nou lentila Fresnel. Lumina slabă care pătrundea în grajd părea că se aruncă pe lentila rotitoare, fiind apoi împroşcată în mii de scântei pe pereţii din jur.

— Uite cum mănâncă soarele, spuse Cal.

Pronunţa soare în aşa fel încât să semene cu arde.

— A fost odată pe o insulă din Maine, spuse senatorul, o femeie care a murit arsă de lumina soarelui reflectată de o asemenea lentilă.

— În zilele însorite, lentilele erau acoperite cu saci de iută de culoare închisă, spuse Cal Cooley. Altfel totul ar fi luat foc din cauza lor; aşa sunt de puternice.

— Întotdeauna mi-au plăcut farurile.

— Şi mie, domnule. Şi domnului Ellis.

— În timpul domniei lui Ptolemeu II, exista un far în Alexandria care era considerat una dintre minunile lumii antice. A fost distrus de un cutremur în secolul al XIV-lea.

— Sau aşa e legenda, spuse Cal Cooley. Există încă nişte dispute pe tema asta.

— Cele mai vechi faruri, medită senatorul, au fost construite de

libienii din Egipt.

— Ştiu farurile libienilor, răspunse răspicat Cal Cooley.

Lentila Fresnel a farului de la Goat's Rock se învârtea întruna în grajdul mare şi gol, şi senatorul o privea fascinat. Se învârtea din ce în ce mai încet şi în cele din urmă se opri. Senatorul era tăcut şi hipnotizat.

— Şi voi ce-aveţi? întrebă în cele din urmă Cal Cooley.

Cal îl privea pe Webster Pommeroy, care ţinea colţul de elefant. Webster, plin de nămol şi arătând cât se poate de jalnic, se agăţa disperat de mica lui descoperire. Nu-i răspunse lui Cal, dar bătea nervos din picioare. Nici senatorul nu răspunse. Încă era vrăjit de lentila Fresnel.

Aşa că Ruth Thomas spuse:

— Webster a găsit azi un colţ de elefant, Cal. E de la naufragiul vasului Clarice Monroe, de acum 138 de ani. Webster şi Simon îl caută de aproape un an. Nu-i aşa că-i minunat?

Şi într-adevăr era minunat. În oricare alte circumstanţe, colţul ar fi fost privit cu siguranţă ca un obiect minunat. Dar nu în umbra casei Ellis şi în prezenţa uimitoarei lentile Fresnel încă intactă, făurită de francezi în 1929 din alamă şi sticlă. Colţul păru dintr-odată ridicol. Pe lângă asta, Cal Cooley, cu statura şi comportamentul său, putea face ca orice lucru să pară neînsemnat. Cele nouăzeci de ore de lustruit ale lui părură eroice şi productive (fără ca el să spună un cuvânt, desigur); în comparaţie cu ele, un an întreg din viaţa băiatului, pierdut cu căutările prin nămol, părea o glumă deprimantă.

Colţul de elefant arăta deodată ca un os mic şi amărât.

— Cât de interesant! spuse în cele din urmă Cal Cooley. Ce proiect cât se poate de interesant!

— M-am gândit că domnului Ellis i-ar plăcea să-l vadă, spuse senatorul.

Se desprinsese din mirajul lentilei Fresnel şi acum îl privea umil pe Cal Cooley.

— M-am gândit c-o să zâmbească atunci când o să vadă colţul ăsta.

— Se poate.

Cal Cooley evita orice angajament.

— Dacă domnul Ellis e disponibil astăzi... începu senatorul, dar lăsă vorba neterminată.

Senatorul nu purta pălărie, dar dac-ar fi purtat una i-ar fi frământat marginile în mâinile lui nervoase. Aşa, îşi frământa numai mâinile.

— Da, prietene?

— Dacă domnul Ellis e disponibil, aş vrea să vorbesc cu el despre asta. Despre colţ. Vezi tu, cred că e genul de obiect care-l va convinge

că avem nevoie aici, pe insulă, de un Muzeu de Istorie Naturală. Aş vrea să-l rog pe domnul Ellis să mă lase să folosesc clădirea magazinului companiei Ellis Granite pentru Muzeul de Istorie Naturală. Ştii tu, în scopuri educative.

— Un muzeu?

— Un Muzeu de Istorie Naturală. Eu şi Webster strângem de mai mulţi ani obiecte. Avem o colecţie destul de mare.

Cal Cooley ştia lucrul ăsta. Şi domnul Ellis ştia. Toată lumea ştia. Ruth era acum furioasă în mod oficial. O durea stomacul. Simţea cum se încruntă şi se forţa să-şi păstreze fruntea netedă. Refuza să trădeze vreo emoţie în faţa lui Cal Cooley. Se străduia să pară indiferentă. Se întreba ce-ar fi trebuit făcut ca domnul Ellis să-l dea afară pe Cal Cooley. Sau să-l omoare.

— Avem multe obiecte, spuse senatorul. De curând am achiziţionat un homar alb, păstrat în alcool.

— Un Muzeu de Istorie Naturală, repetă Cal Cooley ca şi cum s-ar fi gândit pentru prima dată la aşa ceva. Ce interesant!

— Ne trebuie un spaţiu pentru muzeu. Exponate avem deja. Clădirea e destul de mare ca să putem continua în timp să colectăm obiecte. De exemplu, ar fi locul nimerit pentru expunerea acestei lentile Fresnel.

— Doar nu spui că vrei farul domnului Ellis?

Cal Cooley părea absolut îngrozit.

— O, nu. Nu! Nu, nu, nu! Nu vrem nimic de la domnul Ellis, doar permisiunea de a folosi clădirea magazinului companiei. O vom închiria, bineînţeles. Îi putem oferi ceva bani în fiecare lună în schimbul ei. S-ar putea să aprecieze asta, ştii, de vreme ce clădirea n-a mai fost folosită de mulţi ani. N-avem nevoie de nici un ban de la domnul Ellis. Nu vrem să-i luăm bunurile.

— Sincer, sper că nu cereţi bani.

— Ştii ce? spuse Ruth Thomas. O să aştept afară. Nu mai am chef să stau aici.

— Ruth, spuse îngrijorat Cal Cooley, pari agitată, drăguţo.

Ea nu-i dădu nici o atenţie.

— Webster, vrei să vii cu mine?

Dar Webster Pommeroy prefera să gonească pe loc, lângă senator, ţinând în mână colţul său plin de speranţă. Aşa că Ruth Thomas ieşi singură din grajd, printre ieslele abandonate, şi se îndreptă către stâncile dinspre est care dădeau către insula Courne Haven. Detesta să-l vadă pe Simon Addams umilindu-se în faţa îngrijitorului domnului Ellis. Mai văzuse asta şi înainte şi nu putea suporta. Aşa că se îndreptă spre marginea stâncilor şi începu să culeagă licheni de pe pietre. Peste canal, putea vedea limpede insula Courne Haven. Un miraj de căldură plutea deasupra ei, ca un nor sub formă de ciupercă.

Asta era a cincea oară când senatorul Simon Addams îl vizita pe domnul Lanford Ellis. A cincea oară de care ştia Ruth Thomas. Se poate să fi fost şi alte vizite de care Ruth nu aflase. Se poate să fi fost şi alte ore petrecute pentru nimic în curtea din faţă a casei Ellis, mai multe incidente în care Cal Cooley se scuza ipocrit că regretă, dar domnul Ellis nu se simţea bine şi nu primea vizite. De fiecare dată venea şi Webster, aducând câte ceva nou cu care senatorul spera să-l convingă pe domnul Ellis de necesitatea unui Muzeu de Istorie Naturală. Muzeul ar fi fost un loc public – senatorul era gata să explice sincer şi din toată inima – unde oamenii de pe insulă, în schimbul unei taxe de numai un cent, ar fi putut explora obiectele istoriei lor unice. Senatorul Simon avea pregătit pentru domnul Ellis cel mai elocvent discurs, dar niciodată nu se ivise prilejul să-l spună. De multe ori îi recitase discursul lui Ruth. Ea îl asculta politicos, cu toate că de fiecare dată îi rupea inima.

— Pledează mai puţin, sugera ea întotdeauna. Fii mai hotărât.

Ce-i drept, unele obiecte ale senatorului Simon erau neinteresante. Colecta totul şi nu era un curator foarte bun, care să le trieze şi să se debaraseze de cele banale. Senatorul credea că toate obiectele vechi erau valoroase. Pe o insulă oamenii aruncă anevoie ceva, aşa că, în esenţă, fiecare subsol de pe insula Fort Niles era deja un muzeu – un muzeu cu echipamente învechite de pescuit sau un muzeu al bunurilor strămoşilor sau un muzeu de jucării ale copiilor care crescuseră deja. Dar bunurile acestea nu erau sortate, catalogate sau explicate, şi dorinţa senatorului de a crea un muzeu era cât se poate de nobilă.

— E vorba de obiectele obişnuite care devin rare, îi spunea el întruna lui Ruth. În timpul Războiului Civil, obiectul cel mai des întâlnit era haina soldăţească din lână albastră. O haină albastră, simplă, cu nasturi de alamă. Fiecare soldat din Uniune avea una. Le-au păstrat soldaţii după război, ca amintire? Nu. A, s-au păstrat uniformele de gală ale generalilor şi frumoşii pantaloni de cavalerie, dar nimeni nu s-a gândit să păstreze vestoanele acelea simple, albastre. După ce bărbaţii s-au întors din război, şi-au purtat vestoanele la munca câmpului, iar când s-au rupt, soţiile lor le-au transformat în cârpe şi petice. Astăzi, un veston obişnuit din timpul Războiului Civil e unul dintre cele mai rare lucruri din lume.

Senatorul îi explica asta lui Ruth în timp ce punea câte o cutie goală de cereale sau o conservă nedesfăcută de ton într-o ladă pe care era scris PENTRU POSTERITATE.

— Nu putem şti de astăzi ce va fi valoros mâine, Ruth, spunea el.

— Cereale Wheaties? îi răspundea ea neîncrezătoare. Cereale Wheaties, senatorule? Wheaties?

Aşa că nu era de mirare că senatorul nu mai avea loc în casă pentru colecţiile lui tot mai numeroase. Şi nu era de mirare că

senatorului îi venise ideea să obţină magazinul companiei Ellis Granite, care stătea gol de 40 de ani. Era un spaţiu care se irosea. Cu toate astea, domnul Ellis nu-i dăduse niciodată senatorului vreun răspuns, vreun semn sau vreo înştiinţare, în afară de o permanentă amânare a subiectului. Era ca şi cum s-ar fi aşteptat ca senatorul să renunţe. Ca şi cum Lanford Ellis s-ar fi aşteptat să trăiască mai mult decât senatorul, ceea ce-ar fi rezolvat întreaga problemă fără inconvenientul de-a lua o decizie.

Bărcile de homari erau încă la muncă pe canal. De pe stâncile pe care stătea, Ruth văzu barca domnului Angus Addams, barca domnului Duke Cobb şi pe cea a tatălui ei. În spatele lor era o a patra barcă, poate a cuiva de pe insula Courne Haven; nu-şi putea da seama. Canalul era atât de împânzit cu balizele de la capcanele de homari, încât arăta ca o duşumea presărată cu confetti sau ca o autostradă plină de gunoi. În acel canal oamenii aproape că-şi puneau capcanele una peste cealaltă. Era riscant să pescuieşti acolo. Graniţa dintre Fort Niles şi Courne Haven nu fusese niciodată stabilită, dar nicăieri nu era disputată mai aprig decât în Canalul Worthy. Oamenii de pe cele două insule îşi defineau teritoriul şi-l apărau cu greu, încercând mereu să invadeze teritoriul celorlalţi. Îşi tăiau unii altora capcanele şi organizau atacuri colective împotriva celor de pe cealaltă insulă.

— O să ajungă să-şi pună afurisitele de capcane chiar în faţa uşii noastre, dacă-i lăsăm să ne invadeze teritoriul, spunea Angus Addams.

Bineînţeles că pe insula Courne Haven se spunea acelaşi lucru despre pescarii de pe Fort Niles, şi ambele afirmaţii erau adevărate.

În acea zi, Ruth Thomas se gândi că barca de pe Courne Haven dădea târcoale un pic cam prea aproape de Fort Niles, dar nu era chiar sigură, nici măcar privind de sus. Încercă să numere rândurile de balize. Culese de jos un fir de iarbă şi-l presă între degetele mari, transformându-l în fluier. Se juca singură, încercând să-şi imagineze că vede priveliştea pentru prima dată în viaţa ei. Închise ochii o vreme, apoi îi deschise încet. Marea! Cerul! Era minunat. Locuia, într-adevăr, într-un loc minunat. Încercă să privească bărcile de pescuit homari prefăcându-se că nu ştie cât costau sau ale cui erau şi ce miros aveau. Cum s-ar fi uitat la întreaga privelişte un vizitator? Cum ar fi privit Canalul Worthy cineva, să spunem, din Nebraska? Bărcile i-ar fi părut nişte jucării, adorabile şi robuste ca acelea cu care te joci în cadă, mânuite de oameni din Down East care munceau din greu, se îmbrăcau în salopete pitoreşti şi-şi făceau prieteneşte semn cu mâna stând la proră.

„N-o să vezi de-astea pe-aicea...“

Ruth se întreba dacă i-ar fi plăcut mai mult pescuitul homarilor în cazul în care-ar fi avut propria ei barcă, dacă ar fi fost ea căpitanul. Poate că toată munca era aşa de neplăcută din cauză că lucra cu tatăl

ei. Dar nu-şi putea imagina pe cine-ar fi angajat ca ajutor pe punte. Se gândi pe rând la numele tuturor tinerilor de pe Fort Niles şi-şi confirmă repede că, într-adevăr, erau toţi nişte idioţi. Până la ultimul beţiv. Incompetenţi, leneşi, morocănoşi, incoerenţi, ciudaţi. Nu avea răbdare cu nici unul dintre ei, poate cu excepţia lui Webster Pommeroy, pe care-l compătimea şi pentru care-şi făcea griji, ca o mamă. Dar Webster nu era întreg la minte, şi cu siguranţă nu era de ajutor pe punte. Nu că Ruth ar fi fost pescar de homari. Nu se putea amăgi cu gândul ăsta. Nu ştia mare lucru despre navigaţie şi nimic despre cum se întreţine o barcă. Odată ţipase „Foc!“ către tatăl ei când văzuse ieşind fum din depozit; fum care se dovedise a fi doar aburul de la un furtun fisurat.

— Ruth, îi spusese el, eşti drăguţă, dar nu te prea duce capul.

Dar o ducea capul. Ruth avusese tot timpul sentimentul că e mai deşteaptă decât toţi cei din jurul ei. De unde-i venise ideea asta? Cine-i spusese aşa ceva? Dumnezeu era martor că Ruth n-ar fi recunoscut public niciodată ce simte cu adevărat. Ar fi sunat îngrozitor, oribil, să admită ce credea ea despre propria-i inteligenţă.

— Te crezi mai deşteaptă decât toţi.

Ruth auzise de multe ori această acuzaţie de la vecinii ei de pe Fort Niles. I-o spuseseră câţiva dintre băieţii Pommeroy, şi Angus Addams, şi surorile doamnei Pommeroy, şi căţeaua aia bătrână de pe Langly Road, căreia Ruth îi tunsese peluza într-o vară pentru doi dolari tura.

— O, mai scuteşte-mă, spunea Ruth de obicei.

Nu putea nega acuzaţia cu mai multă convingere decât atât, pentru că ea chiar credea că e cu mult mai deşteaptă decât toţi ceilalţi. Era un sentiment înrădăcinat nu în creier, ci în piept. Îl simţea adânc, până-n plămâni.

Era cu siguranţă destul de inteligentă ca să-şi dea seama, dacă voia, cum să facă rost de propria ei barcă. Dacă asta ar fi vrut, asta ar fi obţinut. Sigur. Cu siguranţă nu era mai proastă decât oricare alt om de pe Fort Niles sau Courne Haven care-şi câştiga un trai bun din pescuitul homarilor. De ce nu? Angus Addams ştia o femeie pe insula Monhegan care pescuia singură şi câştiga bine din asta. Fratele femeii murise şi-i lăsase ei barca. Avea trei copii şi nu era măritată. O chema Flaggie. Flaggie Cornwall. Reuşise de minune... Angus povestea că balizele ei erau roz-aprins, cu puncte galbene în formă de inimă. Dar şi Flaggie Cornwall era dură. Tăia şi ea capcanele altor oameni dacă socotea că-i încurcă treburile. Angus Addams o admira. Vorbea deseori despre ea.

Şi Ruth putea face asta. Putea pescui de una singură. Totuşi nu şi-ar fi vopsit balizele roz cu inimioare galbene. „Doamne, Flaggie, ai un pic de respect pentru tine!“ şi-ar fi vopsit balizele în clasicul albastru-

verzui. Ruth se întreba ce fel de nume era Flaggie. Trebuie să fi fost vreo poreclă. Florence? Agatha? Ea nu avusese niciodată o poreclă. Hotărî că dacă va deveni vreodată pescar de homari – pescăriţă de homari? persoană care pescuieşte homari? – va găsi un mod de a-şi câştiga bine traiul fără să se trezească dis-de-dimineaţă. Sincer, exista vreun motiv pentru care un pescar inteligent să se trezească la patru dimineaţa? Trebuia să existe o soluţie mai bună.

— Îţi place priveliştea noastră?

Cal Cooley stătea chiar în spatele lui Ruth. Tresări, dar nu lăsă să se vadă. Se întoarse încet şi-l fixă cu privirea.

— Poate.

Cal Cooley nu se aşeză; rămase în picioare acolo, chiar în spatele lui Ruth Thomas. Genunchii lui aproape că-i atingeau umerii.

— Ţi-am trimis prietenii acasă, spuse el.

— Domnul Ellis s-a întâlnit cu senatorul? întrebă Ruth, ştiind deja răspunsul.

— Domnul Ellis nu e-n apele lui astăzi. N-a putut să-l primească pe senator.

— Asta-l face să nu se simtă în apele lui? Niciodată nu se întâlneşte cu senatorul.

— Poate că aşa e.

— Habar n-aveţi cum să vă comportaţi. Nici nu ştiţi cât sunteţi de nepoliticoşi.

— Nu ştiu ce crede domnul Ellis despre oamenii ăştia, Ruth, dar i-am trimis acasă. M-am gândit că e prea devreme ca să aibă de-a face cu un handicapat mintal.

— E patru după-amiaza, cretinule.

Lui Ruth i-a plăcut cum a sunat asta. Foarte calm.

Cal Cooley rămase o vreme în spatele lui Ruth. Stătea în spatele ei ca un majordom, dar ceva mai aproape. Politicos, dar prea aproape. Apropierea lui îi dădea un sentiment inconfortabil. Şi nu-i plăcea să discute cu el fără să-l vadă.

— De ce nu stai jos? spuse ea în cele din urmă.

— Vrei să mă aşez lângă tine, nu-i aşa? întrebă el.

— Asta depinde numai de tine, Cal.

— Mulţumesc, spuse el şi se aşeză. Eşti foarte ospitalieră. Mulţumesc pentru invitaţie.

— E proprietatea ta. Nu pot fi ospitalieră pe proprietatea ta.

— Nu-i proprietatea mea, domnişoară. E proprietatea domnului Ellis.

— Serios? Tot timpul uit asta, Cal. Uit că nu-i proprietatea ta. Nu uiţi şi tu câteodată?

Cal nu răspunse. În schimb o întrebă pe Ruth:

— Cum îl cheamă pe băieţel? Băieţelul cu colţul de elefant.

— Webster Pommeroy.

Cal Cooley ştia deja asta.

Cal privea pierdut în larg şi începu să recite monoton:

— Pommeroy cel de pe barcă era al naibii băietan. Îşi băgă un ciob în fund şi-l tăie-mprejur pe căpitan.

— Drăguţ, spuse Ruth.

— Pare un puşti de treabă.

— Cal, are douăzeci şi trei de ani.

— Şi cred că e îndrăgostit de tine. Aşa-i?

— Doamne, Cal. Vorbele tale sunt într-adevăr relevante.

— Ascultă ce spui, Ruth! Eşti atât de educată acum! E-aşa o plăcere să te-aud folosind cuvinte atât de mari! Simt o mare satisfacţie, Ruth. Ne bucurăm cu toţii să vedem că educaţia ta costisitoare a dat roade.

— Ştiu că-ncerci să mă enervezi, Cal, dar nu sunt sigură ce câştigi tu din asta.

— Nu-i adevărat, Ruth. Nu-ncerc să te enervez. Sunt cel mai înfocat susţinător al tău.

Ruth râse ascuţit.

— Ştii ceva, Cal? Colţul acela de elefant e-ntr-adevăr o descoperire importantă.

— Da. Chiar ai spus asta.

— Nici n-ai fost atent la poveste, o poveste interesantă despre un naufragiu neobişnuit. Nu l-ai întrebat pe Webster cum l-a găsit. E-o poveste incredibilă, şi tu nu i-ai dat nici o importanţă. Ar fi fost enervant dacă n-ar fi fost atât de al dracului de tipic pentru tine.

— Nu-i adevărat. Am fost atent la tot.

— Ai fost într-adevăr atent la anumite lucruri.

— Bătrânul Cal Cooley nu poate să nu fie atent.

— Atunci ar fi trebuit să acorzi mai multă atenţie colţului de elefant.

— Mă interesează colţul acela, Ruth. De fapt, l-am păstrat pentru ca domnul Ellis să-l poată vedea mai târziu. Cred că într-adevăr va fi foarte interesat.

— Cum adică l-ai păstrat?

— Îl păstrez.

— Adică l-ai luat?

— Ţi-am spus, îl păstrez.

— L-ai luat. I-ai alungat de-aici fără colţul lor. Doamne, Dumnezeule! De ce-ar face cineva aşa ceva?

— Vrei să împarţi o ţigară cu mine, domnişoară?

— Cred că sunteţi cu toţii nişte cretini.

— Dacă vrei să fumezi o ţigară, n-o să spun nimănui.

— Eu nu fumez, Cal, la dracu'!

— Sunt convins că faci multe lucruri rele despre care nu spui nimănui.

— Ai luat colţul acela din mâinile lui Webster şi l-ai alungat de-aici? Ei bine, ăsta e un lucru cu adevărat oribil. Şi tipic.

— Chiar arăţi minunat astăzi, Ruth. Am vrut să-ţi spun asta imediat, dar nu s-a ivit ocazia.

Ruth se ridică.

— OK, spuse ea, mă duc acasă.

Făcu doi paşi, dar Cal Cooley spuse:

— De fapt, cred că trebuie să rămâi.

Ruth se opri din mers. Nu se întoarse, dar rămase nemişcată, pentru că ştia din tonul vocii lui ce urma.

— Dacă nu eşti prea ocupată astăzi, spuse Cal Cooley, domnul Ellis ar vrea să te vadă.

S-au îndreptat împreună către casa Ellis. Trecură tăcuţi pe lângă păşuni şi pe lângă grădinile vechi, urcară treptele verandei din spate către marile uşi franţuzeşti. Trecură prin camera de zi, vastă şi întunecată, prin hol, spre scările modeste din spate – scări de serviciu –, de-a lungul unui alt hol şi, în cele din urmă, ajunseră la o uşă.

Cal Cooley stătea ca şi cum s-ar fi pregătit să ciocănească, dar în loc să facă asta se dădu câţiva paşi înapoi. Străbătu înapoi holul şi dispăru sub tocul adânc al unei uşi. Când îi făcu semn lui Ruth să-l urmeze, ea nu protestă. Cal Cooley îşi puse mâinile mari pe umerii lui Ruth şi-i şopti:

— Ştiu că mă urăşti.

Şi zâmbi.

Ruth asculta.

— Ştiu că mă urăşti, dar dacă vrei să ştii, pot să-ţi spun despre ce-i vorba.

Ruth nu-i răspunse.

— Vrei să ştii?

— Nu-mi pasă dacă-mi spui sau nu, zise Ruth. Nu-mi schimbă cu nimic viaţa.

— Bineînţeles că-ţi pasă. Mai întâi, spuse Cal cu o voce şoptită, domnul Ellis vrea doar să te vadă. Tot întreabă de tine de câteva săptămâni şi eu l-am tot minţit. I-am spus mereu că eşti încă la şcoală. După aceea i-am spus că lucrezi cu tatăl tău pe barcă.

Cal Cooley aştepta ca Ruth să răspundă; ea nu spuse nimic.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti pentru asta, zise el. Nu-mi place să-l mint pe domnul Ellis.

— Atunci nu-l minţi, spuse Ruth.

— O să-ţi dea un plic, spuse Cal. În el o să fie trei sute de dolari.

Din nou, Cal aşteptă un răspuns, dar Ruth nu-i făcu pe plac, aşa că el continuă.

— Domnul Ellis o să-ţi spună că sunt bani de distracţie, doar pentru tine. Şi până la un punct aşa e. Poţi să-i cheltui pe ce vrei tu. Dar ştii de fapt pentru ce sunt, nu? Domnul Ellis vrea să te roage să-i faci o favoare.

Ruth rămase tăcută.

— Aşa e, spuse Cal Cooley. Vrea să-ţi vizitezi mama în Concord. Eu trebuie să te duc acolo.

Stăteau încă sub tocul adânc al uşii. Ruth îi simţea pe umeri mâinile mari, grele ca plumbul. Cal şi Ruth rămaseră aşa mult timp. În cele din urmă, el spuse:

— Termină odată cu asta, domnişoară.

— Rahat, spuse Ruth.

El îşi coborî mâinile.

— Ia banii. Sfatul meu e să nu i te opui.

— Niciodată nu m-am opus.

— Ia banii şi poartă-te civilizat. Vom stabili detaliile mai târziu.

Cal Cooley se îndreptă din nou spre prima uşă. Ciocăni. Îi şopti lui Ruth:

— Asta e ce-ai vrut, nu? Să ştii? Nimic să nu te ia prin surprindere. Vrei să ştii tot ce se-ntâmplă, nu-i aşa?

Deschise uşa şi Ruth păşi singură înăuntru. Uşa se închise în urma ei cu un zgomot frumos ca de perie, ca foşnetul unui material scump.

Se afla în dormitorul domnului Ellis.

Patul era aranjat de parcă n-ar fi fost folosit niciodată. Ca şi cum aşternuturile ar fi fost produse în acelaşi timp cu mobila şi prinse de lemnărie cu cuie sau cu adeziv. Arăta ca un pat expus într-un magazin scump. Peste tot erau corpuri de bibliotecă, cu rafturi întregi de cărţi întunecate, fiecare având aceeaşi formă şi culoare ca aceea de lângă ea, ca şi cum domnul Ellis ar fi avut un singur volum pe care-l multiplicase ca să umple camera. Focul ardea în cămin, şi pe şemineu erau momeli grele pentru raţe. Tapetul mucegăit era întrerupt de imaginile înrămate ale unor clipere şi veliere.

Domnul Ellis stătea lângă foc, într-un fotoliu mare şi negru. Era foarte, foarte bătrân şi foarte slab. O pătură groasă, trasă până peste talie, îi învelea picioarele. Nu avea nici un fir de păr pe cap, iar chelia lui părea rece şi subţire. Întinse braţele spre Ruth Thomas şi-şi ridică palmele paralizate. Ochii lui albaştri înotau în lacrimi.

— Mă bucur să vă văd, domnule Ellis, spuse Ruth.

El zâmbea întruna.

Când este în căutarea prăzii, homarul se mişcă sprinten pe fundul mării, datorită picioarelor lui delicate. Odată scos din apă, nu poate decât să se târască, din cauza corpului greu şi a cleştilor mari pe care picioarele lui subţirele nu-i mai pot susţine.

Homarul american:

Studiu asupra comportamentului şi dezvoltării

Dr. Francis Hobart Herrick

1895

În seara aceea, când Ruth Thomas i-a spus tatălui ei că fusese la casa Ellis, el i-a răspuns:

— Ruth, nu mă interesează cu cine-ţi petreci tu timpul.

Ruth îl căutase pe tatăl ei imediat după ce plecase de la domnul Ellis. Coborâse în port şi-i văzuse barca ancorată acolo, dar ceilalţi pescari i-au spus că-şi terminase de mult treaba pe ziua aceea. Încercă şi acasă, dar când l-a strigat, n-a răspuns nimeni. Aşa că Ruth s-a urcat pe bicicletă şi a mers la casa fraţilor Addams, să vadă dacă nu cumva tatăl ei se afla în vizită la Angus, la un pahar. Şi chiar acolo era.

Cei doi bărbaţi stăteau în verandă, aşezaţi comod în scaune pliante, fiecare cu o bere în mână. Cookie, câinele senatorului Simon, zăcea întins la picioarele lui Angus, gâfâind. Soarele aproape asfinţise, şi aerul licărea auriu. Pe deasupra capului liliecii zburau cu viteză, dar foarte aproape. Ruth îşi lăsă bicicleta în curte şi urcă în verandă.

— Bună, tată!

— Bună, scumpo.

— Bună, domnule Addams.

— Salut, Ruth.

— Cum merge treaba cu homarii?

— Minunat, minunat, spuse Angus. Strâng bani pentru un pistol, să-mi zbor dracului creierii.

Angus Addams, opusul fratelui său geamăn, era tot mai slab pe măsură ce îmbătrânea. Pielea îi era afectată de toţi anii petrecuţi în mijlocul intemperiilor. Privea mijit, ca şi cum s-ar fi uitat în soare. Surzea, după o viaţă în care stătuse mereu prea aproape de motoarele zgomotoase ale bărcilor, şi vorbea tare. Ura cam pe toată lumea de pe Fort Niles, şi nimeni nu-l putea face să tacă atunci când se apuca să explice în cel mai mic detaliu de ce.

Celor mai mulţi locuitori ai insulei le era frică de Angus Addams. Tatăl lui Ruth îl plăcea. Când tatăl lui Ruth era copil, lucrase pentru Angus ca ajutor pe punte şi fusese un ucenic deştept, puternic şi ambiţios. Acum, desigur, tatăl lui Ruth avea propria barcă şi cei doi bărbaţi dominau afacerile cu homari de pe Fort Niles. Lacomul Numărul Unu şi Lacomul Numărul Doi. Pescuiau indiferent de vreme, fără limită, fără pic de milă faţă de semenii lor. Băieţii de pe insulă care lucrau ca ajutoare pe punte pentru Angus Addams şi Stan Thomas îşi dădeau de obicei demisia după câteva săptămâni, incapabili să ţină pasul. Alţi pescari – mai beţivi, mai graşi, mai leneşi şi mai proşti (după părerea tatălui lui Ruth) – erau şefi mai indulgenţi.

Cât despre tatăl lui Ruth, el încă mai era cel mai chipeş bărbat de pe insula Fort Niles. Nu se recăsătorise după plecarea mamei lui Ruth, dar Ruth ştia că avusese mai multe legături amoroase. Bănuia cam

cine-i puteau fi partenerele, dar el nu-i vorbise niciodată despre ele, şi Ruth prefera să nu se gândească prea mult la asta. Tatăl ei nu era un bărbat înalt, dar avea umeri laţi şi şolduri înguste. „Nici urmă de fund“, îi plăcea lui să spună. La patruzeci şi cinci de ani avea aceeaşi greutate ca la douăzeci şi cinci. Era atât de atent cu hainele, că părea mofturos, şi se bărbierea în fiecare zi. O dată la două săptămâni mergea la doamna Pommeroy ca să se tundă. Ruth suspecta că se întâmplă ceva între tatăl ei şi doamna Pommeroy, dar nu putea suporta gândul ăsta, aşa că niciodată nu zăbovea prea mult asupra lui. Părul tatălui lui Ruth era şaten închis, iar ochii aproape verzi. Şi avea mustaţă.

La optsprezece ani, Ruth credea că tatăl ei arată destul de bine. Ştia că-şi făcuse o reputaţie de zgârcit şi de şarlatan în pescuitul de homari, dar mai ştia şi că reputaţia asta prinsese rădăcini în mintea celor care adeseori cheltuiau banii câştigaţi într-o săptămână pe o singură noapte la crâşmă. Oamenii ăştia credeau că o viaţă moderată e o aroganţă şi o jignire. Nu se puteau socoti egalii tatălui lui Ruth, lucru pe care ei îl ştiau şi-l detestau. Ruth ştia de asemenea că cel mai bun prieten al tatălui său era un certăreţ şi un habotnic, dar, oricum, ea îl plăcuse dintotdeauna pe Angus Addams. În orice caz, nu-l considera un ipocrit, ceea ce-l plasa deasupra multora.

De cele mai multe ori, Ruth se înţelegea cu taică-său. Cel mai bine se înţelegea cu el când nu lucrau împreună, sau când el nu încerca s-o înveţe câte ceva, de exemplu cum să conducă o maşină, să dreagă o funie sau să navigheze după busolă. În asemenea situaţii, era obligatoriu să se audă ceva ţipete. Nu ţipatul o deranja cel mai tare pe Ruth. Nu-i plăcea că tatăl ei tăcea. Tipic pentru el era să devină cu totul tăcut când venea vorba de mama lui Ruth. Din acest punct de vedere, Ruth îl credea laş. Tăcerea lui o dezgusta câteodată.

— Vrei o bere? o întrebă Angus Addams pe Ruth.

— Nu, mulţumesc.

— Foarte bine, spuse Angus. Te face grasă ca dracu’.

— Tu nu te-ai îngrăşat, domnule Addams.

— Asta din cauză că eu muncesc.

— Şi Ruth poate să muncească, spuse Stan Thomas despre fiica lui. I-a venit ideea asta să muncească toată vara pe o barcă de pescuit homari.

— La naiba, tot vorbiţi despre asta de aproape o lună. Vara-i pe sfârşite.

— Vrei s-o iei tu ca ajutor pe punte?

— Ia-o tu, Stan.

— Ne-am scoate ochii, spuse tatăl lui Ruth. Ia-o tu.

Angus Addams dădu din cap.

— Să-ţi spun adevărul, zise el, nu-mi place să pescuiesc cu nimeni,

dacă depinde de mine. Aşa era pe vremuri, pescuiam singuri. Era mai bine. Nu împărţeam nimic cu nimeni.

— Ştiu că nu-ţi place să împarţi, spuse Ruth.

— Nu suport să împart, domnişoară. Şi am să-ţi spun de ce. În 1936, am pescuit până am picat lat şi-am câştigat numai trei sute cincizeci de dolari în tot anul ăla afurisit. Trei sute de dolari i-am cheltuit. Aşa c-am rămas cu cincizeci de dolari să-mi ajungă toată iarna. Şi-a trebuit să mai am grijă şi de amărâtul de frate-meu. Aşa că, dacă depinde de mine, nu împart nimic cu nimeni.

— Haide, Angus. Dă-i o slujbă lui Ruth. E puternică, spuse Stan. Vino aici, Ruth. Suflecă-ţi mânecile, puiule. Arată-ne cât de puter-nică eşti.

Ruth urcă scările şi, ascultătoare, îşi arătă muşchii de la mâna dreaptă.

— Are aici o adevărată gheară de strivit, spuse tatăl ei în timp ce-i strângea muşchiul.

Apoi Ruth îşi îndoi mâna stângă şi el îi strânse şi muşchiul stâng, spunând:

— Şi aici are gheara de sugrumat!

Angus răspunse:

— O, drace!

— Fratele tău e pe-aici? îl întrebă Ruth pe Angus.

— A plecat la familia Pommeroy, răspunse Angus. E-al dracului de îngrijorat de amărâtul ăla mucos.

— E-ngrijorat din cauza lui Webster?

— Ar trebui să-l adopte pe amărât.

— Deci senatorul l-a lăsat pe Cookie cu tine, nu? întrebă Ruth.

Angus mârâi din nou şi mângâie câinele cu piciorul. Cookie se trezi şi privi calmă în jur.

— Măcar câinele e pe mâini bune, spuse rânjind tatăl lui Ruth. Simon şi-a lăsat câinele cu cineva care are grijă de el.

— Grijă şi multă dragoste, adăugă Ruth.

— Îl urăsc pe afurisitul ăsta de câine, spuse Angus.

— Serios? întrebă Ruth făcând ochii mari. Chiar aşa? Nu ştiam. Tată, tu ştiai?

— N-am auzit nimic despre asta, Ruth, niciodată.

— Îl urăsc pe afurisitul ăsta de câine, spuse Angus. Şi faptul că trebuie să-i mai dau şi de mâncare îmi macină sufletul.

Ruth şi tatăl ei începură să râdă.

— Urăsc javra asta, repetă Angus, şi vocea îi răsuna tot mai puternic în timp ce vorbea despre problemele cu Cookie. Câinele ăsta are o infecţie păcătoasă la o ureche şi a trebuit să-i cumpăr nişte afurisite de picături; trebuie să ţin câinele de două ori pe zi ca Simon să-i pună picăturile în ureche. A trebuit să-i cumpăr afurisitele alea de

picături, eu care-aş prefera să-l văd surd. Bea apă din toaletă. Vomită în fiecare zi şi n-a avut în viaţa lui un scaun solid.

— Te mai deranjează şi altceva? întrebă Ruth.

— Simon vrea să-i arăt câinelui că ţin la el, dar asta e împotriva instinctului meu.

— Şi care e acela? întrebă Ruth.

— Să-l calc în picioare cu nişte bocanci.

— Eşti groaznic, spuse tatăl lui Ruth, îndoindu-se de râs. Eşti groaznic, Angus.

Ruth intră în casă şi-şi luă un pahar cu apă. Bucătăria casei Addams era imaculată. Angus Addams era neglijent, dar senatorul Simon Addams se îngrijea de fratele lui geamăn ca o nevastă, aşa că totul strălucea şi frigiderul era plin. Ruth ştia sigur că senatorul Simon se trezea în fiecare dimineaţă la ora patru şi-i pregătea lui Angus micul dejun (biscuiţi, ouă, o felie de plăcintă) şi împacheta sendvişuri pentru prânzul pe care Angus îl lua pe barcă. Celorlalţi bărbaţi de pe insulă le plăcea să-l sâcâie pe Angus, spunându-i că le-ar plăcea să aibă şi ei aşa ceva acasă, şi lui Angus Addams îi plăcea să le spună să-şi ţină gurile spurcate şi, apropo, n-ar fi trebuit din capul locului să se însoare cu nişte târfe grase şi leneşe. Ruth privi pe geamul din bucătărie către curtea din spate, unde tot felul de salopete şi izmene erau întinse în bătaia vântului, la uscat. Pe masă era o bucată de drob, aşa că-şi tăie o felie şi, mâncând-o, ieşi înapoi pe verandă.

— Eu nu vreau, mulţumesc, spuse Angus.

— Scuze. Voiai şi tu o bucată?

— Nu, dar aş vrea încă o bere, Ruth.

— Ţi-o aduc data viitoare când ajung în bucătărie.

Angus ridică din sprâncene şi fluieră.

— Aşa-şi tratează fetele educate prietenii, nu?

— Măi frate!

— Aşa se poartă fetele Ellis cu prietenii lor?

Ruth nu răspunse, şi tatăl ei îşi coborî ochii, privindu-şi picioarele. Pe verandă se lăsă o linişte apăsătoare. Ruth aşteptă să vadă dacă tatăl ei avea de gând să-i amintească lui Angus Addams că ea e o Thomas, nu o Ellis, dar taică-său nu scoase nici un cuvânt.

Angus îşi aşeză sticla goală de bere pe podeaua verandei şi spuse:

— Cred c-o să-mi iau singur, şi intră în casă.

Tatăl lui Ruth o privi.

— Ce-ai făcut azi, scumpo? o întrebă el.

— Putem să vorbim despre asta la cină.

— În seara asta iau cina aici. Putem vorbi acum.

Aşa că ea spuse:

— L-am văzut azi pe domnul Ellis. Tot mai vrei să vorbim despre asta acum?

Tatăl ei îi răspunse monoton:

— Nu-mi pasă despre ce şi când vorbim.

— Te supără faptul că l-am văzut?

Angus Addams ieşi din casă chiar când tatăl lui Ruth îi spunea:

— Ruth, nu mă interesează cu cine-ţi petreci tu timpul.

— Cu cine dracu' îşi petrece timpul? întrebă Angus.

— Lanford Ellis.

— Tată. Nu vreau să vorbesc acum despre asta.

— Iar nenorociţii ăia, spuse Angus.

— Ruth a avut o mică întâlnire cu el.

— Tată...

— Ruth, nu trebuie să avem secrete faţă de prietenii noştri.

— Bine, spuse Ruth, şi-i aruncă tatălui ei plicul pe care i-l dăduse domnul Ellis.

El ridică clapa şi trase cu ochiul la bancnotele dinăuntru. Aşeză plicul pe braţul scaunului.

— Ce dracu' e-acolo? întrebă Angus. Ce-i acolo, o grămadă de bani? Domnul Ellis ţi-a dat bani, Ruth?

— Da. Da, mi-a dat.

— Ei bine, să i-i dai dracului înapoi.

— Nu cred că-i treaba ta, Angus. Tată, vrei să dau banii înapoi?

— Nu-mi pasă cum aruncă oamenii ăştia cu bani, Ruth, spuse Stan Thomas.

Dar luă din nou plicul, scoase bancnotele şi le numără. Erau cincisprezece. Cincisprezece bancnote de douăzeci de dolari.

— Pentru ce sunt afurisiţii ăştia de bani? întrebă Angus. Pentru ce naiba ţi-a dat dracului bani?

— Nu te băga, Angus, spuse tatăl lui Ruth.

— Domnul Ellis a spus că sunt bani de distracţie pentru mine.

— Bani ciudaţi? întrebă tatăl ei.

— Bani de distracţie.5

— Bani de distracţie? Bani de distracţie?

Ea nu răspunse.

— Cu siguranţă e distractiv până acum, spuse tatăl ei. Te distrezi, Ruth?

Din nou nu răspunse.

— Ăştia din familia Ellis chiar ştiu cum să se distreze.

— Nu ştiu pentru ce sunt, dar mişcă-ţi fundul şi dă-i înapoi, spuse Angus.

Cei trei stăteau tăcuţi cu banii aşezaţi între ei.

— Şi încă ceva despre bani, spuse Ruth.

Tatăl lui Ruth îşi trecu mâinile peste faţă, doar o singură dată, ca şi cum şi-ar fi dat seama brusc că-i obosit.

— Da?

— Mai e ceva cu banii ăia. Domnul Ellis ar vrea să folosesc o parte din ei ca s-o vizitez pe mama. Mama mea.

— Doamne, Dumnezeule! explodă Angus Addams. Doamne Dumnezeule, Ruth, ai fost plecată tot anu' ăsta afurisit. Tocmai ai venit dracului înapoi, şi ei încearcă să te trimită iar de-aici!

Tatăl lui Ruth nu spuse nimic.

— Afurisita asta de familie Ellis te fugăreşte peste tot, îţi spune ce să faci, unde să mergi şi pe cine să vezi, continuă Angus. Faci fiecare afurisit de lucru pe care afurisita aia de familie îţi spune să-l faci. O să devii la fel ca afurisita de maică-ta.

— Nu te băga, Angus! ţipă Stan Thomas.

— Ai fi de acord cu vizita asta, tată? întrebă Ruth cu băgare de seamă.

— Doamne, Dumnezeule, Stan! bolborosi Angus. Spune-i afurisitei de fiică-ta să rămână aici, unde îi e locul.

— În primul rând, îi spuse tatăl lui Ruth lui Angus, ţine-ţi dracului gura.

În al doilea rând n-a mai spus nimic.

— Dacă nu vrei s-o văd, nu mă duc, spuse Ruth. Dacă vrei să duc banii înapoi, îi duc înapoi.

Tatăl lui Ruth atinse plicul cu degetul. După o clipă de tăcere, îi răspunse fiicei lui de optsprezece ani:

— Nu-mi pasă cu cine-ţi petreci timpul.

Îi aruncă plicul înapoi.

— Care-i problema ta? ţipă Angus Addams la prietenul său. Care dracu' e problema cu voi toţi?

Cât despre mama lui Ruth, cu siguranţă era o problemă mare cu ea.

Oamenii de pe insula Fort Niles avuseseră tot timpul probleme cu mama lui Ruth Thomas. Cea mai mare problemă era ascendenţa ei. Nu era ca toţi ceilalţi, ale căror familii fuseseră acolo dintotdeauna. Nu era ca restul oamenilor, care ştiau exact care le sunt strămoşii. Chiar dacă mama lui Ruth Thomas se născuse pe Fort Niles, nu-şi avea rădăcinile acolo. Era o problemă cu mama lui Ruth Thomas, pentru că era fiica unei orfane şi a unui imigrant.

Nimeni nu ştia numele adevărat al orfanei; nimeni nu ştia ceva sigur despre imigrant. De aceea, mama lui Ruth Thomas avea un arbore genealogic frânt la ambele capete – două drumuri care nu duceau nicăieri. Mama lui Ruth nu avea strămoşi sau strămoaşe, sau trăsături de familie care s-o ajute să ştie cine este. În timp ce Ruth Thomas putea identifica două secole de strămoşi din partea tatălui ei fără să părăsească cimitirul de pe insula Fort Niles, nu reuşea niciodată să treacă de imigrantul şi de orfana care începeau şi terminau istoria frântă a maică-sii. Fără să se recunoască deschis,

mama ei fusese tot timpul privită pieziş pe insula Fort Niles. Fusese produsul a două mistere, în vreme ce în istoria celorlalţi nu exista nici un mister. Nu puteai să apari pur şi simplu pe Fort Niles fără o cronică de familie drept garanţie. Asta făcea ca oamenii să nu se simtă în largul lor.

Bunica lui Ruth Thomas – mama mamei ei – fusese o orfană numită în grabă şi din lipsă de inspiraţie Jane Smith. În 1884, când era doar un prunc, Jane Smith fusese abandonată pe treptele spitalului de orfani Bath Naval. Asistentele au luat-o de acolo, au spălat-o şi i-au dat numele ei cât se poate de comun, socotindu-l la fel de bun ca oricare altul. La acea vreme, spitalul de orfani Bath Naval era o instituţie destul de nouă. Fusese înfiinţat imediat după Războiul Civil, pentru copiii rămaşi orfani după război, în special pentru copiii ofiţerilor de marină ucişi în luptă.

Spitalul pentru orfani Bath Naval era o instituţie riguroasă şi bine organizată, unde erau încurajate curăţenia, exerciţiul fizic şi clismele regulate. E posibil ca pruncul numit Jane Smith să fi fost fiica unui marinar, poate chiar a unui ofiţer de marină, dar nu exista nici un fel de indiciu care să ateste acest lucru. Nu era nici un bilet, nici un obiect grăitor, nici o haină distinctă. Doar un prunc destul de sănătos, înfăşat strâns şi aşezat în linişte pe treptele orfelinatului.

În 1894, când orfana numită Jane Smith a împlinit zece ani, a fost înfiată de un anume domn Jules Ellis, un doctor. Jules Ellis era tânăr, dar avea deja o reputaţie bună. Era fondatorul companiei Ellis Granite din Concord, New Hampshire. Se pare că doctorul Jules Ellis îşi petrecea întotdeauna vacanţa de vară pe insulele din Maine, unde avea câteva mine în funcţiune. Îi plăcea în Maine. Credea că cetăţenii de acolo sunt oameni excepţional de rezistenţi şi de cumsecade; de aceea, când hotărâse că a venit momentul să adopte un copil, a căutat unul în orfelinatul din Maine. S-a gândit că asta avea să-i garanteze o fiică sănătoasă.

Motivele pentru care adoptase o copilă erau următoarele. Doctorul Jules Ellis avea deja o fiică preferată, o răsfăţată de nouă ani pe nume Vera, iar Vera cerea insistent o soră. Avea câţiva fraţi, dar se plictisea de moarte cu ei, şi voia o tovarăşă de joacă pentru a-i ţine companie în verile lungi petrecute pe insula Fort Niles. Aşa că doctorul Jules Ellis a luat-o pe Jane Smith ca soră pentru fetiţa lui.

— Asta-i sora ta geamănă, îi spuse el Verei la cea de-a zecea aniversare.

Jane, în vârstă de zece ani, era o fetiţă mare şi timidă. În ziua adopţiei primise numele de Jane Smith-Ellis, o altă invenţie pe care ea o acceptă fără să protesteze, la fel ca prima oară când fusese botezată. În ziua în care domnul Jules Ellis o prezentase fiicei sale, aşeză în părul fetei o fundă mare şi roşie. Făcuseră fotografii; funda arăta

ridicol pe capul copilei robuste îmbrăcate în rochia de la orfelinat. Funda arăta ca o insultă.

De atunci încolo, Jane Smith-Ellis o însoţi pretutindeni pe Vera Ellis. În cea de-a treia sâmbătă din iunie, fetele veneau pe Fort Niles, şi în fiecare a doua sâmbătă din septembrie, Jane Smith-Ellis o însoţea pe Vera Ellis înapoi la vila Ellis din Concord.

Nu a existat niciodată vreun motiv pentru care să se creadă că bunica lui Ruth Thomas fusese considerată, fie şi pentru o clipă, adevărata soră a domnişoarei Vera Ellis. Cu toate că prin adopţie cele două fete deveniseră surori legale, gândul că erau egale în casa Ellis ar fi fost ridicol. Vera Ellis n-o iubea pe Jane Smith-Ellis ca pe o soră, dar se baza întru totul pe ea ca servitoare. Deşi Jane Smith-Ellis avea responsabilităţile unei cameriste, era, prin lege, un membru al familiei şi, în consecinţă, nu primea nimic pentru munca ei.

„Bunica ta“, spunea întotdeauna tatăl lui Ruth, „a fost o sclavă pentru familia aia afurisită“.

„Bunica ta“, spunea întotdeauna mama lui Ruth, „a avut noroc să fie adoptată de o familie atât de generoasă ca familia Ellis“.

Domnişoara Vera Ellis nu era foarte frumoasă, dar avea avantajul bogăţiei, şi-şi petrecea zilele în haine minunate. Existau fotografii în care domnişoara Vera Ellis era perfect pregătită pentru înot, călărie, patinaj, citit şi, după ce crescu mai mare, pentru dans, condus maşini şi nuntă. Aceste costumaţii de sfârşit de secol erau complicate şi grele. Bunica lui Ruth Thomas avea grijă ca domnişoara Vera Ellis să rămână impecabilă; îi sorta mănuşile din piele, se ocupa de penele de la pălării şi-i clătea ciorapii şi dantelăriile. Bunica lui Ruth Thomas era cea care selecta, aranja şi împacheta corsetele, jupele, pantofii, crinolinele, umbrelele de soare, rochiile de seară, pudrele, broşele, capele, rochiile de zi şi poşetele necesare pentru sejururile de vară din fiecare an de pe insula Fort Niles. Bunica lui Ruth Thomas era cea care împacheta toate ţinutele domnişoarei Vera Ellis pentru întoarcerea la Concord în fiecare toamnă, fără a încurca un singur obiect.

Bineînţeles, se întâmpla ca domnişoara Vera Ellis să viziteze Bostonul pentru un weekend, sau Husdon Valley în octombrie, sau Parisul pentru desăvârşirea manierelor sale. Şi avea nevoie şi în aceste condiţii să fie îngrijită. Bunica lui Ruth Thomas, orfana Jane Smith-Ellis, îşi făcea conştiincioasă treaba.

Nici Jane Smith-Ellis nu era o frumuseţe. Nici una din femei nu arăta excepţional. În fotografii, domnişoara Vera Ellis avea măcar o expresie interesantă a feţei – expresia arogantă a bogăţiei –, dar bunica lui Ruth n-avea nici măcar asta. Mereu în spatele perfect plictisitei domnişoare Vera Ellis, faţa lui Jane Smith-Ellis nu trăda nimic. Nici inteligenţă, nici o bărbie hotărâtă sau o gură bosumflată. Nu era nici o sclipire în ea, dar nici vreo urmă de blândeţe. Mai

degrabă o oboseală adâncă şi surdă.

În vara anului 1905, domnişoara Verra Ellis se căsători cu Joseph Hanson, un băiat din Boston. Căsătoria n-avea cine ştie ce însemnătate; şi chiar dacă familia lui Joseph Hanson era destul de bună, familia Ellis era mult mai puternică. Aşa că domnişoara Vera deţinea în continuare toată puterea. Nu suferea de nici un neajuns de pe urma acestei căsătorii. Niciodată nu s-a referit la ea însăşi ca fiind doamna Joseph Hanson; a rămas mereu domnişoara Vera Ellis. Cuplul locuia în casa în care copilărise mireasa, vila Ellis din Concord. În a treia sâmbătă a fiecărui iunie cuplul urma tiparul cunoscut, mutându-se pe insula Fort Niles, iar în a doua sâmbătă din fiecare septembrie se muta înapoi în Concord.

Mai mult, căsătoria dintre domnişoara Vera Ellis şi Joe Hanson n-a schimbat câtuşi de puţin viaţa bunicii lui Ruth. Îndatoririle lui Jane Smith-Ellis erau foarte clare. Chiar şi în ziua nunţii a servit-o pe domnişoara Vera. (Nu ca domnişoară de onoare. Fiicele prietenilor de familie şi verişoarele jucau acest rol. Jane a fost servitoarea care a îmbrăcat-o pe domnişoara Vera, s-a ocupat de nenumăraţii nasturi de perlă de pe spatele rochiei, i-a încheiat ghetele de nuntă şi i-a aranjat voalul franţuzesc.) De asemenea, bunica lui Ruth a însoţit-o pe domnişoara Vera în luna de miere în Bermude. (Ca să strângă umbrelele de plajă, să scuture nisipul din părul domnişoarei Vera, să aibă grijă de costumele de baie care trebuiau să se usuce fără cute.) Bunica lui Ruth a rămas cu domnişoara Vera şi după nuntă şi luna de miere.

Domnişoara Vera şi Joseph Hanson n-au avut copii, dar Verei îi reveneau importante obligaţii sociale. Erau tot felul de evenimente la care trebuia să meargă, întâlniri pe care trebuia să le respecte, scrisori pe care trebuia să le scrie. Domnişoara Vera obişnuia să stea întinsă în pat în fiecare dimineaţă după ce căuta nod în papură bunicii lui Ruth care-i aducea micul dejun pe o tavă, şi dicta – încercând să imite tonul cuiva cu o meserie adevărată care dictează unui adevărat subordonat – responsabilităţile pentru ziua în curs.

— Ai grijă să te ocupi de asta, Jane, spunea ea.

În fiecare zi, ani de-a rândul.

Această rutină ar fi continuat cu siguranţă multă vreme dacă nu s-ar fi întâmplat un anume eveniment. Jane Smith-Ellis rămase însărcinată. La sfârşitul anului 1925, fata orfană şi tăcută pe care familia Ellis o înfiase de la spitalul de orfani Bath Naval aştepta un copil. Jane avea patruzeci şi unu de ani. Aşa ceva era de neimaginat. Nu mai trebuie spus că era necăsătorită şi că nimănui nu i-ar fi trecut prin minte c-ar putea avea un pretendent. Nimeni din familia Ellis, bineînţeles, nu se gândise la Jane Smith-Ellis ca la o femeie în intimitatea ei. Nu se aşteptaseră ca ea să aibă un prieten, şi cu atât

mai puţin un iubit. Era ceva la care nu se gândise nimeni niciodată. Alţi servitori ajungeau mereu în tot felul de situaţii idioate, dar Jane era mult prea practică şi mult prea necesară ca să aibă necazuri. Domnişoara Vera nu-i lăsa lui Jane suficient timp liber încât să dea de necaz. Şi de ce-ar fi căutat Jane astfel de necazuri din capul locului?

Într-adevăr, familia Ellis avea tot soiul de întrebări despre sarcina ei. Avea multe întrebări. Şi pretenţii. Cum de se întâmplase aşa ceva? Cine era de vină pentru acel dezastru? Dar bunica lui Ruth Thomas, deşi ascultătoare, nu le spuse nimic, cu excepţia unui detaliu.

— E italian, spuse ea.

Italian? Italian? Strigător la cer! Ce trebuiau ei să înţeleagă din asta? Evident, bărbatul responsabil era unul dintre sutele de muncitori imigranţi italieni din minele companiei Ellis Granite de pe Fort Niles. Asta era de neconceput pentru familia Ellis. Cum îşi găsise Jane Smith-Ellis drumul până la mine? Sau, şi mai tulburător, cum îşi găsise un muncitor drumul până la ea? Oare bunica lui Ruth vizitase, în mijlocul nopţii, cocioabele unde locuiau italienii? Sau – oroare! – vizitase vreun muncitor italian casa Ellis? Poate ani întregi de întâlniri ascunse? Mai fuseseră şi alţi iubiţi? Fusese o scăpare, sau Jane ducea o perversă viaţă dublă? Fusese un viol? Un moft? O legătură amoroasă?

Muncitorii italieni din mine nu vorbeau engleza. Se schimbau permanent şi nici măcar supraveghetorii lor direcţi nu ştiau cum îi cheamă. Din punctul de vedere al şefilor de echipă de la mine, italienii puteau să se schimbe între ei de câte ori pofteau. Nimeni nu se gândea la ei ca la nişte indivizi. Erau catolici. Nu interacţionau sub nici o formă cu localnicii, şi cu atât mai puţin cu cineva din familia Ellis. Italienii erau în bună măsură ignoraţi. Erau luaţi în considerare numai ca să fie atacaţi. Ziarul de pe insula Fort Niles, care s-a desfiinţat imediat după căderea industriei granitului, tipărea editoriale ocazionale, tunând şi fulgerând împotriva italienilor.

Din Trompeta din Fort Niles, februarie 1905: „Aceşti garibaldieni sunt cele mai sărace, cele mai dezgustătoare creaturi din Europa. Copiii şi nevestele lor sunt schilodiţi şi corupţi de depravarea bărbaţilor italieni.“

„Aceşti napolitani“, se scria într-un alt editorial, „ne şochează copiii care trebuie să treacă pe lângă ei pe drumurile noastre, în timp ce ei pălăvrăgesc şi latră înspăimântător“.

Era de neconceput ca un italian, un garibaldian, un napolitan să-şi fi croit drum către casa Ellis. Totuşi, în timp ce familia Ellis o interoga despre tatăl copilului, bunica lui Ruth Thomas răspundea doar atât: „E italian.“

S-a căutat o soluţie. Dr. Jules Ellis voia ca Jane să fie imediat dată afară, dar soţia lui îi aminti că ar fi fost dificil şi un pic cam nepoliticos s-o dai afară pe femeia care era, la urma urmei, nu un

angajat, ci un membru al familiei, cu aceleaşi drepturi ca şi ceilalţi.

„Atunci trebuie dezmoştenită!“ tunau fraţii Verei Ellis, dar Vera nu voia să audă. Jane călcase strâmb, şi Vera se simţea trădată, dar Jane era indispensabilă. Nu, nu exista cale de mijloc: Jane trebuia să rămână cu familia pentru că Vera Ellis nu putea trăi fără ea. Chiar şi fraţii Verei au fost nevoiţi să admită că era un motiv întemeiat. În fond, Vera era de nesuportat şi fără grija constantă a lui Jane s-ar fi transformat într-o mică harpie ucigaşă.

În loc s-o pedepsească pe Jane, Vera a cerut pedepsirea întregii comunităţi de italieni de pe Fort Niles. Probabil nu cunoştea expresia „trupă de linşaj“, dar cam asta avea în minte. Îl întrebă pe tatăl ei dacă ar fi prea mare deranjul să adune nişte italieni care să fie bătuţi, sau să se dea foc la o cocioabă sau două. Dar doctorul Jules Ellis nici nu voia să audă. Doctorul Ellis era un om de afaceri mult prea deş-tept ca să întrerupă lucrul în mină sau să-şi rănească muncitorii, aşa că s-a decis ca întreaga problemă să fie muşamalizată şi rezolvată cât mai discret.

Jane Smith-Ellis a rămas cu familia Ellis pe timpul sarcinii, văzându-şi în continuare de treburile ei pentru domnişoara Vera. Copilul s-a născut pe insulă în iunie 1926, chiar în noaptea în care familia Ellis a ajuns pe Fort Niles pentru vară. Nimeni nu s-a gândit să modifice programul, ţinând cont că Jane devenise uriaşă din cauza sarcinii. În starea ei n-ar fi trebuit să se apropie de vreo barcă, dar Vera o obligase să călătorească, deşi sarcina ajunsese în luna a noua. Practic, copilul veni pe lume în portul Fort Niles. Fetiţa a fost botezată Mary. Fiica nelegitimă a unei orfane şi a unui imigrant, şi mama lui Ruth.

Domnişoara Vera o învoi pe Jane o săptămână de la îndatoririle ei, după naşterea dificilă a lui Mary. La sfârşitul săptămânii, Vera o chemă pe Jane şi-i spuse, aproape izbucnind în lacrimi:

— Dragă, am nevoie de tine. Copilul e minunat, dar eu am nevoie de ajutorul tău. Pur şi simplu nu mă descurc fără tine. De-acum va trebui să ai grijă de mine.

Aşa că Jane Smith-Ellis începu să stea trează toată noaptea, ca să aibă grijă de copil, şi să lucreze întreaga zi pentru domnişoara Vera – cosând, împletindu-i părul, pregătind băi, încheind şi descheind rochie după rochie. Servitorii casei Ellis încercau în timpul ăsta să aibă grijă de copil, dar şi ei aveau treburile lor. Mama lui Ruth, cu toate că era de fapt şi de drept o Ellis, îşi petrecu prima parte a copilăriei prin camerele, cămările şi pivniţele servitorilor, trecută în linişte din mână în mână ca şi cum ar fi fost marfă de contrabandă. Era la fel de rău şi în timpul iernii, când familia se întorcea în Concord. Vera nu-i dădea lui Jane nici un moment de răgaz.

La începutul lui iulie 1927, când Mary abia împlinise un an,

domnişoara Vera Ellis se îmbolnăvi de pojar şi făcu febră mare. Un doctor, care era unul dintre oaspeţii de vară de pe Fort Niles, o tratã pe Vera cu morfinã, ceea ce-i scădea disconfortul şi o făcea să doarmă ore în şir în fiecare zi. Aceste ore îi ofereau lui Jane Smith-Ellis primele momente de odihnă de când venise în casa Ellis, în copilărie. Pentru prima oară află ce înseamnă liniştea, răgazul de la munca de zi cu zi.

Aşa că, într-o după-amiază, în timp ce domnişoara Vera şi Mary dormeau, bunica lui Ruth coborî cărarea îngustă şi abruptă către ţărmul de est al insulei. Era oare prima ei ieşire? Primele ore libere din viaţa sa? Probabil că da. Îşi luase cu ea într-o sacoşă neagră trusa de împletit. Era o zi minunată şi senină, iar oceanul era liniştit. Ajunsă pe ţărm, Jane Smith-Ellis se cocoţă pe o stâncă masivă ce se întindea până în mare, şi acolo se apucă de împletit. Valurile se ridicau şi coborau liniştite sub ea. Pescăruşii zburau în cercuri. Era singură şi împletea. Soarele strălucea sus pe cer.

La casa Ellis, după câteva ore, domnişoara Vera se trezi şi sună clopoţelul. Îi era sete. O servitoare veni în cameră cu un pahar mare de apă, dar domnişoara Vera îl refuză.

— O vreau pe Jane, spuse ea. Eşti drăguţă, dar eu o vreau pe sora mea, Jane. Vrei s-o chemi? Unde poate fi?

Servitoarea îi spuse majordomului. Majordomul trimise după un tânăr ajutor de grădinar şi-i spuse s-o aducă pe Jane Smith-Ellis. Tânărul grădinar merse de-a lungul stâncilor până o văzu pe Jane stând pe piatra ei şi împletind.

— Domnişoară Jane! strigă el şi-i făcu semn cu mâna.

Ea dădu din cap şi zâmbi. Şi atunci, după cum mărturisi tânărul grădinar, un val uriaş şi tăcut se ridică din mare şi acoperi cu totul imensa piatră pe care stătea cocoţată Jane Smith-Ellis. Când valul gigantic se retrase, ea nu mai era acolo. Fluxul îşi reluă mişcările monotone, dar nici urmă de Jane. Grădinarul îi strigă pe ceilalţi servitori, care alergară pe cărarea îngustă dintre stânci ca s-o caute, dar nu găsiră nici măcar un pantof. Jane dispăruse. Fusese pur şi simplu luată de ape.

— Prostii, spuse domnişoara Vera Ellis când află că Jane dispăruse. Bineînţeles că n-a dispărut. Mergeţi şi găsiţi-o. Acum. Găsiţi-o.

Servitorii o căutară. O căutară şi locuitorii de pe Fort Niles, dar nimeni n-o găsi pe Jane Smith-Ellis. Zile întregi echipele de căutători răscoliră ţărmul, dar nu descoperiră nici măcar o urmă.

— Găsiţi-o, continua să comande domnişoara Vera. Am nevoie de ea. Nimeni altcineva nu mă poate ajuta.

Şi aşa o ţinu săptămâni întregi, până când tatăl său, doctorul Jules Ellis, şi cei patru fraţi veniră în camera ei şi-i explicară cu grijă

situaţia.

— Îmi pare foarte rău, draga mea, îi spuse doctorul Ellis singurei sale fiice naturale. Îmi pare nespus de rău, dar Jane nu mai este. Nu are sens s-o mai căutăm.

Domnişoara Vera se încruntă încăpăţânată.

— Şi nu poate nimeni să-i găsească măcar corpul? Nu poate cineva să-l aducă la suprafaţă?

Cel mai tânăr frate al domnişoarei Vera o luă peste picior.

— Vera, nimeni nu poate pur şi simplu să dragheze marea ca şi cum ar fi o baltă cu peşte.

— O să amânăm cât se poate înmormântarea, o asigură doctorul Ellis pe fiica lui. Poate că în timp corpul lui Jane o să iasă la suprafaţă. Dar trebuie să încetezi să le mai spui servitorilor s-o găsească pe Jane. E o pierdere de timp, şi casa trebuie îngrijită.

— Vezi tu, explică cel mai mare dintre fraţii Verei, Lanford, n-o s-o găsească. Nimeni n-o s-o găsească vreodată pe Jane.

Familia Ellis amână înmormântarea lui Jane Smith-Ellis până în prima săptămână din septembrie. Apoi, pentru că trebuiau să se întoarcă la Concord în câteva zile, nu mai putură amâna evenimentul. Nu se punea problema să aştepte până vor ajunge în Concord, ca să-i facă mormântul în cimitirul familiei; locul lui Jane nu era acolo. Fort Niles părea un loc la fel de potrivit ca oricare altul pentru înmormântarea lui Jane. Fără un cadavru care să fie îngropat, slujba a fost mai mult una de comemorare decât o înmormântare adevărată. O astfel de slujbă nu era un lucru neobişnuit pe o insulă, unde adeseori victimele înecului nu sunt găsite. În cimitir fu aşezată o piatră funerară din granitul negru de pe Fort Niles, pe care stătea scris:

JANE SMITH-ELLIS

?1884–10 iulie 1927

REGRETE ETERNE

Domnişoara Vera participă resemnată la sujbă. Încă nu putea accepta că Jane o abandonase. De fapt, era mai degrabă furioasă. La sfârşitul slujbei, domnişoara Vera le ceru servitorilor s-o aducă pe fetiţa lui Jane. Mary abia împlinise un an. Avea să crească şi să devină mama lui Ruth Thomas, dar la acea vreme era doar un copil. Domnişoara Vera o luă în braţe pe Mary Smith-Ellis şi o legănă. Îi zâmbi copilului şi spuse:

— Ei bine, micuţă Mary. De-acum ne vom concentra asupra ta.

Popularitatea homarului depăşeşte cu mult graniţele insulei noastre. El călătoreşte în toată lumea, ca un spirit prizonier într-o cutie închisă ermetic.

Cuvinte despre crabi, creveţi şi homari
William B. Lord
1867

Cal Cooley făcu aranjamentele necesare ca Ruth Thomas să-şi

viziteze mama în Concord. Pregăti totul şi apoi o chemă pe Ruth şi-i spuse să fie în veranda casei, cu bagajele făcute, în dimineaţa următoare la ora şase. Ea fu de acord, dar cu puţin înainte de şase dimineaţa se răzgândi. Avu un scurt moment de panică şi-o luă la fugă. Nu ajunse departe. Îşi lăsă bagajele în veranda casei tatălui ei şi fugi alături, la doamna Pommeroy.

Ruth ştia că doamna Pommeroy va fi trează la ora aceea şi mai ştia că s-ar putea să-i pregătească micul dejun. Bineînţeles, doamna Pommeroy era trează. Dar nu era singură şi nu pregătea micul dejun. Îşi vopsea bucătăria. Cele două surori mai mari ale ei, Kitty şi Gloria, o ajutau. Toate trei purtau nişte pungi negre de gunoi, ca să-şi protejeze hainele, şi aveau mâinile şi capetele acoperite cu o învelitoare de plastic. Ruth îşi dădu repede seama că stătuseră treze toată noaptea. Când intră în casă, femeile săriră pe ea în acelaşi timp, strivind-o între corpurile lor şi lăsându-i peste tot urme de vopsea.

— Ruth! ţipau ele. Ruthie!

— E şase dimineaţa! spuse Ruth. Uitaţi-vă la voi!

— Vopsim! ţipă Kitty. Vopsim!

Kitty flutură pensula către Ruth, stropindu-i şi mai tare hainele cu vopsea, apoi se lăsă în genunchi, râzând. Kitty era beată. Kitty era de fapt o beţivă. („Bunica ei a fost la fel“, îi spusese odată senatorul Simon lui Ruth. „Tot timpul lua capacul de la rezervorul Fordului ei hârbuit ca să tragă vaporii în piept. Toată viaţa s-a împleticit năucă pe insula asta.“) Gloria îşi ajută sora să se ridice. Kitty îşi acoperi delicat gura cu mâna, ca să se oprească din râs, apoi îşi duse palmele spre cap, aranjându-şi părul cu un gest foarte feminin.

Toate cele trei surori Pommeroy aveau un păr magnific, pe care-l purtau înfoiat în aceeaşi coafură care-o făcuse pe doamna Pommeroy vestită pentru frumuseţea ei. Doamna Pommeroy albea din ce în ce mai tare în fiecare an. Albise atât de mult, încât, când îşi întorcea capul în bătaia soarelui, părul îi strălucea ca un păstrăv care înoată. Kitty şi Gloria aveau acelaşi păr superb, dar nu erau la fel de atrăgătoare ca doamna Pommeroy. Gloria avea o faţă mare şi mereu nefericită, iar faţa lui Kitty fusese distrusă de un accident. Pe unul din obraji avea o cicatrice groasă ca o bătătură, o arsură în urma unei explozii care se petrecuse cu mulţi ani în urmă la o fabrică de conserve.

Gloria, cea mai mare, nu se căsătorise niciodată. Kitty, sora mijlocie, era când căsătorită, când despărţită de fratele tatălui lui Ruth, nechibzuitul unchi al lui Ruth, Len Thomas. Kitty şi Len nu aveau copii. Doamna Pommeroy era singura dintre surorile Pommeroy care avea grămada aceea de băieţi: Webster şi Conway şi Fagan şi aşa mai departe. În 1976, băieţii crescuseră mari. Patru părăsiseră insula, dar Webster, Timothy şi Robin erau încă acasă. Locuiau în

dormitoarele lor din casa imensă de lângă cea a tatălui lui Ruth. Webster, bineînţeles, n-avea nici o slujbă. Dar Timothy şi Robin lucrau pe bărci, ca ajutoare pe punte. Băieţii Pommeroy nu-şi găseau decât slujbe temporare pe bărcile altor oameni. N-aveau bărcile lor cu care să-şi câştige existenţa. Din câte se vedea, Timothy şi Robin aveau să fie pentru totdeauna mână de lucru. În acea dimineaţă amândoi erau deja plecaţi la pescuit; porniseră înainte să se lumineze de ziuă.

— Ce planuri ai pentru astăzi, Ruthie? întrebă Gloria. De ce te-ai trezit aşa de dimineaţă?

— Mă ascund de cineva.

— Stai aici, Ruthie! spuse doamna Pommeroy. Poţi să stai aici şi să te uiţi la noi.

— Mai degrabă să mă feresc de voi, spuse Ruth, arătând spre petele de vopsea de pe cămaşa ei.

La această glumă, Kitty căzu iar în genunchi, râzând în hohote. Kitty reacţiona mereu puternic la glume, ca şi cum ar fi fost lovită de ele. Gloria aşteptă ca Kitty să se oprească din râs şi-o ajută din nou să se ridice. Kitty suspină şi-şi trecu mâinile prin păr.

Toate obiectele din bucătăria doamnei Pommeroy erau puse unul peste altul pe masă sau acoperite cu cearşafuri. Scaunele din bucătărie erau în sufragerie, aruncate pe canapea, ca să nu le încurce. Ruth îşi luă un scaun şi se aşeză în mijlocul bucătăriei, iar cele trei surori Pommeroy se apucară din nou de vopsit. Doamna Pommeroy vopsea pervazurile cu o pensulă mică. Gloria vopsea peretele cu un rulou. Kitty îndepărta vopseaua veche de pe un alt perete, cu mişcări precipitate de beţiv.

— Când ai hotărât să vopseşti bucătăria? întrebă Ruth.

— Aseară, spuse doamna Pommeroy.

— Ruthie, nu-i aşa că-i oribilă culoarea? întrebă Kitty.

— E foartă urâtă.

Doamna Pommeroy făcu un pas înapoi de lângă pervaz şi-şi admiră munca.

— E urâtă, recunoscu ea, dar pe un ton deloc nefericit.

— Nu cumva e vopsea pentru balize? ghici Ruth. Îţi vopseşti bucătăria cu vopsea pentru balize?

— Mi-e teamă că ai dreptate, dragă. E vopsea pentru balize. Recunoşti culoarea?

— Nu-mi vine să cred, spuse Ruth, pentru că într-adevăr o recunoştea.

În mod surprinzător, doamna Pommeroy îşi vopsea bucătăria exact cu aceeaşi vopsea cu care soţul ei decedat obişnuia să-şi vopsească balizele pentru capcane – un verde-lămâie puternic, care înţepa ochii. Pescarii de homari foloseau întotdeauna culori ţipătoare pentru balize, ca să-i ajute să-şi găsească mai repede capcanele pe

întinderea albastră a mării, pe orice fel de vreme. Era o vopsea groasă, industrială, deloc potrivită pentru vopsitul unei bucătării.

— Ţi-e frică să nu-ţi pierzi bucătăria în ceaţă? întrebă Ruth.

Kitty pică iar în genunchi şi începu să râdă. Gloria se încruntă şi spuse:

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Kitty, revino-ţi.

Şi o ridică în picioare. Kitty îşi potrivi părul şi spuse:

— Dac-ar trebui să stau într-o bucătărie de culoarea asta, aş vomita.

— Ai voie să foloseşti vopsea de balize pentru interior? întrebă Ruth. Pentru vopsit interiorul, n-ar trebui să foloseşti o vopsea specială? Nu te îmbolnăveşti de cancer sau ceva de felul ăsta?

— Nu ştiu, spuse doamna Pommeroy. Am găsit aseară toate cutiile astea de vopsea în şopronul cu scule şi m-am gândit că-i mai bine să n-o irosesc! Şi-mi aminteşte de soţul meu. Când Kitty şi Gloria au venit la cină, am început să chicotim şi ne-am trezit vopsind bucătăria. Ce crezi?

— Sincer? întrebă Ruth.

— Las-o baltă, spuse doamna Pommeroy. Mie-mi place.

— Dac-ar trebui să locuiesc în bucătăria asta, aş vomita aşa de mult, că mi-ar cădea capul de pe umeri, anunţă Kitty.

— Ai grijă, Kitty, spuse Gloria. Poate o să trebuiască în curând să locuieşti şi tu aici.

— Ba pe dracu'!

— Kitty e bine-venită oricând să locuiască aici, spuse doamna Pommeroy. Ştii asta, Kitty. Şi tu ştii asta, Gloria.

— Eşti aşa de rea, Gloria, spuse Kitty. Eşti aşa de a dracului şi afurisită.

Gloria continuă să-şi vopsească peretele, cu gura strânsă, lăsând dungi uniforme de culoare cu ruloul.

Ruth întrebă:

— Unchiul Len te dă iar afară din casă, Kitty?

— Da, spuse Gloria în şoaptă.

— Nu! spuse Kitty. Nu mă dă afară din casă, Gloria! Eşti al dracului de rea, Gloria!

— A zis că o s-o dea afară din casă dacă nu se opreşte din băut, spuse Gloria, la fel de şoptit.

— Atunci de ce nu se opreşte şi el dracului din băut? întrebă Kitty. Len îmi spune să mă opresc din băut, dar nimeni nu bea cât el.

— Kitty se poate muta aici cu mine, spuse doamna Pommeroy.

— De ce el poate să bea în fiecare afurisită de zi? ţipă Kitty.

— Ei bine, spuse Ruth, pentru că el e un afurisit de alcoolic.

— E o puţă, spuse Gloria.

— Are cea mai mare puţă de pe insulă; asta cu siguranţă, spuse

Kitty.

Gloria îşi continuă vopsitul, dar doamna Pommeroy izbucni în râs. De sus se auzi un plânset de copil.

— O, Doamne, spuse doamna Pommeroy.

— Ei poftim, spuse Gloria. Ai trezit afurisitul ăla de copil, Kitty.

— Nu eu! ţipă Kitty, şi plânsetul copilului se transformă în bocet.

— O, Doamne, repetă doamna Pommeroy.

— Dumnezeule, ăsta da copil zgomotos, spuse Ruth, iar Gloria îi răspunse:

— Pe bune, Ruth.

— Cred că Opal e acasă, nu?

— S-a întors acum câteva zile, Ruth. Cred că ea şi Robin s-au împăcat, şi asta e bine. Acum formează o familie şi-ar trebui să fie împreună. Cred că sunt amândoi destul de maturi. Amândoi cresc frumos.

— Adevărul e, spuse Gloria, că familia lui Opal s-a săturat de ea şi-a trimis-o înapoi aici.

De sus se auziră paşi şi plânsetele scăzură. Curând după aceea, Opal coborî, ţinând copilul în braţe.

— Eşti mereu aşa de gălăgioasă, Kitty, se plânse Opal. Tot timpul îl trezeşti pe Eddie al meu.

Opal era soţia lui Robin Pommeroy, încă un motiv de nedumerire pentru Ruth: Robin Pommeroy cel gras şi îndesat, în vârstă de şaptesprezece ani, era însurat. Opal avea şi ea şaptesprezece ani şi era din Rockland. Taică-său avea acolo o benzinărie. Robin o cunoscuse în drumurile lui la oraş, când umplea canistre cu benzină pentru camioneta de pe insulă. Era destul de drăguţă. („O târfuliţă frumuşică“, spunea Angus Addams), cu părul blond-cenuşiu legat neglijent într-o coadă. În dimineaţa aceea purta un halat de casă şi nişte şlapi murdari şi-şi târâia picioarele ca o femeie bătrână. Era mai grasă decât şi-o amintea Ruth, dar n-o mai văzuse de vara trecută. Copilul avea un scutec mare şi plin şi purta o singură şosetă. Îşi scoase degetele din gură şi încercă să prindă ceva în aer.

— O, Doamne! exclamă Ruth. E imens.

— Bună, Ruth, spuse Opal timidă.

— Bună, Opal. Copilul tău e imens.

— Nu ştiam că te-ai întors de la şcoală, Ruth.

— M-am întors de aproape o lună.

— Te bucuri că te-ai întors?

— Bineînţeles.

— Să te-ntorci pe Fort Niles e ca şi cum ai cădea de pe cal, spuse Kitty Pommeroy. Niciodată nu uiţi cum.

Ruth nu-i dădu atenţie.

— Copilul tău e enorm, Opal! Salut, Eddie, Bună, băiete!

— Aşa-i! spuse Kitty. E copilaşul nostru mare! Nu-i aşa, Eddie? Nu eşti tu băiatul nostru mare?

Opal îl aşează pe Eddie pe podea între picioarele ei şi-şi întinse degetele arătătoare, ca el să se sprijine. Copilul încercă să-şi îndrepte genunchii şi se legănă ca un beţiv. Burta îi ieşea afară din scutec şi-şi ţinea încordate şoldurile durdulii. Braţele păreau făcute din bucăţi separate şi avea bărbie dublă. Pieptul îi era acoperit de salivă.

— O, e-aşa de mare! zâmbi larg doamna Pommeroy.

Îngenunche în faţa lui Eddie şi-i ciupi obrajii.

— Cine-i băiatul meu cel mare? Cât de mare eşti? Cât de mare e Eddie?

Încântat, Eddie ţipă:

— Gah!

— O, e mare într-adevăr, spuse Opal mulţumită. Abia dacă mai pot să-l ridic. Chiar şi Robin spune că Eddie începe să fie prea greu ca să-l duci în braţe. Cred că Robin spune c-ar fi bine ca Eddie să înveţe cât mai curând să meargă.

— Uite cine-o să fie un mare pescar! spuse Kitty.

— Nu cred c-am mai văzut vreodată un băiat aşa de mare şi de sănătos, spuse Gloria. Uită-te la picioarele alea. Băiatul ăsta sigur devine fotbalist. Ruth, nu-i aşa că-i cel mai mare bebeluş pe care l-ai văzut vreodată?

— E cel mai mare bebeluş pe care l-am văzut, încuviinţă Ruth.

Opal roşi.

— Toţi bebeluşii din familia mea sunt mari. Aşa spune mama. Şi Robin a fost un bebeluş mare. Nu-i aşa, doamnă Pommeroy?

— O, da, Robin a fost un bebeluş foarte mare. Dar nu aşa de mare ca domnul Eddie!

Doamna Pommeroy îi gâdilă burtica lui Eddie.

— Gah! ţipă el.

Opal spuse:

— Abia pot să-l satur. Trebuie să-l vezi cum mănâncă. Mănâncă mai mult ca mine! Ieri a mâncat cinci felii de şuncă!

— O, Doamne! spuse Ruth. Şuncă!

Nu-şi putea lua ochii de la puşti. Nu semăna cu nici un bebeluş pe care-l mai văzuse. Arăta ca un om gras şi chel, micşorat la şaizeci de centimetri.

— Are poftă de mâncare, de aia. Nu-i aşa? Nu-i aşa, băiatule?

Gloria îl ridică pe Eddie cu un icnet şi-i acoperi obrajii cu sărutări.

— Nu-i aşa, durduliule? Ai o poftă de mâncare de lup. Pentru că tu eşti micul nostru tăietor de lemne, nu-i aşa? Eşti micul nostru fotbalist, nu-i aşa? Eşti cel mai mare băieţel din lume.

Copilul chiţcăi şi o lovi tare pe Gloria. Opal interveni.

— Îl iau eu, Gloria. Are scutecul plin de caca.

Îl luă pe Eddie şi spuse:

— Îl duc sus să-l schimb. Ne vedem mai târziu. Pe curând, Ruth.

— Pe curând, Opal, spuse Ruth.

— Pa-pa, băiat mare! strigă Kitty, şi-i făcu semn cu mâna lui Eddie.

— Pa-pa, frumosule! strigă Gloria.

Surorile Pommeroy o urmăriră pe Opal urcând scările şi continuară să-i zâmbească şi să-i facă semn cu mâna lui Eddie până când cei doi dispărură. Apoi auziră paşii lui Opal în dormitorul de sus şi toate se opriră din zâmbit în acelaşi moment.

Gloria îşi şterse mâinile, se întoarse către surorile ei şi spuse aspru:

— Copilul ăla e prea mare.

— Îi dă prea mult să mănânce, spuse doamna Pommeroy încruntându-se.

— Nu-i face bine la inimă, fu de părere Kitty.

Femeile se întoarseră la vopsitul lor.

Imediat, Kitty începu din nou să vorbească despre soţul ei, Len Thomas.

— O, da, mă loveşte, sigur, îi spuse ea lui Ruth. Da' să-ţi zic ceva. Nu-mi poate face nimic mai rău decât pot să-i fac eu.

— Ce? spuse Ruth. Gloria, ce vrea să spună?

— Kitty vrea să spună că Len n-o poate lovi mai tare decât îl poate lovi ea.

— Aşa e, spuse mândră doamna Pommeroy. Kitty are o lovitură foarte bună.

— Aşa e, spuse Kitty. Îl trec dracului cu capul prin uşă, dacă am chef.

— Şi el o să-ţi facă la fel, Kitty, spuse Ruth. Vă înţelegeţi bine.

— O căsătorie bună, spuse Gloria.

— Aşa e, spuse Kitty satisfăcută. E-o căsătorie bună. Nu că tu ai şti ceva despre asta, Gloria. Şi nimeni nu loveşte pe nimeni în casa nimănui.

— Vedem noi, spuse şoptit Gloria.

În tinereţe, doamna Pommeroy se distrase cât putuse de mult, dar renunţase la băutură după moartea domnului Pommeroy. Gloria nu băuse deloc. Şi Kitty se distrase cât a fost tânără, şi-şi păstrase obiceiul. Era o beţivă incurabilă. Kitty Pommeroy era ceea ce poate-ar fi devenit doamna Pommeroy dacă nu s-ar fi lăsat de băut. În tinereţe, Kitty locuise o vreme în afara insulei. Lucrase ani buni într-o fabrică de conserve de hering şi pusese ban pe ban ca să-şi cumpere o maşină decapotabilă. Şi făcuse sex cu zeci de bărbaţi – sau cel puţin aşa povestea Gloria. Kitty făcuse avorturi, spunea Gloria, de aceea nu putea să aibă acum copii. După explozia de la fabrica de conserve,

Kitty Pommeroy s-a întors pe Fort Niles. S-a încurcat cu Len Thomas, un alt beţiv clasa întâi, şi cei doi se bătuseră întruna de-atunci. Ruth nu-l putea suporta pe unchiul Len.

— Am o idee, Kitty, spuse Ruth.

— Da?

— De ce nu-l omori într-o noapte în somn pe unchiul Len?

Gloria râse, şi Ruth continuă:

— De ce nu-l baţi cu o bâtă până moare, Kitty? Vreau să spun, înainte ca el să-ţi facă asta ţie. Ia-i-o tu înainte.

— Ruth! exclamă doamna Pommeroy, dar râdea şi ea.

— De ce nu, Kitty? De ce să nu-l ciomăgeşti?

— Taci, Ruth. Nu ştii nimic.

Kitty stătea pe scaunul pe care-l adusese Ruth. Îşi aprinse o ţigară, şi Ruth i se aşeză în braţe.

— Ridică-te dracului din poala mea, Ruth. Ai un fund osos, exact ca taică-tău.

— De unde ştii că taică-meu are fundul osos?

— Pentru că i-am tras-o, proasto, spuse Kitty.

Ruth râse ca şi cum ar fi fost o glumă bună, dar avu senzaţia că se putea să fie adevărat. Râse ca să-şi acopere stânjeneala şi se ridică brusc din braţele lui Kitty.

— Ruth Thomas, spuse Kitty, nu mai ştii nimic despre insula asta. Nu mai locuieşti aici, aşa că n-ai dreptul să spui nimic. Nici nu mai eşti de-aici.

— Kitty! exclamă doamna Pommeroy. Asta e-o răutate!

— Îmi pare rău, Kitty, dar chiar locuiesc aici.

— Câteva luni pe an, Ruth. Locuieşti aici de parc-ai fi turist, Ruth.

— Nu cred că din vina mea, Kitty.

— Aşa e, spuse doamna Pommeroy. Nu e vina lui Ruth.

— Tu mereu crezi că nimic nu e din vina lui Ruth.

— Cred c-am intrat în casa greşită, spuse Ruth. Cred că azi am intrat într-o casă plină de ură.

— Nu, Ruth, spuse doamna Pommeroy. Nu te supăra. Kitty te necăjeşte doar.

— Nu m-am supărat, spuse Ruth supărată. Cred că-i amuzant; doar atât.

— Eu nu necăjesc pe nimeni. Nu mai ştii nimic despre locul ăsta. De fapt, n-ai mai fost aici de patru ani. Multe se schimbă într-un loc în patru ani, Ruth.

— Da, mai ales într-un loc ca ăsta, spuse Ruth. Mari schimbări, peste tot pe unde mă uit.

— Ruth n-a vrut să plece, spuse doamna Pommeroy. Domnul Ellis a trimis-o la şcoală. N-a avut de ales, Kitty.

— Exact, spuse Ruth. Am fost alungată.

— Exact, spuse doamna Pommeroy şi se apropie de Ruth ca să-i dea un ghiont. A fost alungată! Au luat-o de lângă noi.

— Şi eu aş vrea ca un milionar să mă alunge la o şcoală privată de milionari, murmură Kitty.

— Nu, Kitty, crede-mă, n-ai vrea.

— Şi eu aş vrea să mă alunge un milionar la o şcoală privată, spuse Gloria, cu vocea un pic mai ridicată decât cea a surorii ei.

— Bine, Gloria, spuse Ruth. Tu s-ar putea să vrei asta. Dar Kitty nu vrea.

— Ce dracu' înseamnă asta? se răsti Kitty. Ce? Eu sunt prea proastă ca să merg la şcoală?

— Te-ai fi plictisit de moarte la şcoala aia. Gloriei s-ar putea să-i fi plăcut, dar tu ai fi urât-o.

— Dar asta ce mai însemnă? întrebă Gloria. Că eu nu m-aş fi plictisit? De ce nu, Ruth? Pentru că sunt plictisitoare? Mă faci plictisitoare, Ruth?

— Ajutor! spuse Ruth.

Kitty încă bombănea că era dracului destul de deşteaptă pentru orice şcoală, iar Gloria o privea încruntată pe Ruth.

— Ajută-mă, doamnă Pommeroy, spuse Ruth, şi doamna Pommeroy zise, ca să-i vină în ajutor:

— Ruth nu face pe nimeni prost. Spune doar că Gloria e-un pic mai deşteaptă decât Kitty.

— Bun, spuse Gloria. Aşa e.

— O, Doamne, apără-mă, spuse Ruth şi se ascunse sub masa din bucătărie în timp ce Kitty se repezi la ea din cealaltă parte a camerei.

Kitty se aplecă şi începu s-o pocnească pe Ruth peste cap.

— Au! spuse Ruth râzând.

Era ridicol. Ea venise doar pentru micul dejun! Doamna Pommeroy şi Gloria râdeau şi ele.

— Nu sunt proastă, la dracu', Ruth!

Kitty o plesni din nou.

— Au!

— Tu eşti aia proastă, Ruth, şi nici măcar nu mai eşti de-aici.

— Au!

— Nu te mai smiorcăi, spuse Kitty. Nu poţi suporta o palmă peste cap? Eu am avut cinci contuzii în viaţa mea.

Kitty se aplecă şi-o lăsă o clipă pe Ruth să-i pipăie contuziile.

— Am căzut dintr-un scaun înalt pentru copii. Am căzut de pe bicicletă. Am căzut în minele de granit, şi două contuzii le am de la Len. Şi am sărit în aer în explozia de la fabrică. Şi am eczemă. Aşa că nu-mi spune mie că nu suporţi o lovitură, fato!

O lovi din nou pe Ruth. Dar acum haios. Cu drag.

— Au! repetă Ruth. Sunt o victimă. Au!

Gloria Pommeroy şi doamna Pommeroy râdeau în continuare. În cele din urmă Kitty se opri şi spuse:

— E cineva la uşă.

Doamna Pommeroy deschise uşa.

— E domnul Cooley, spuse ea. Bună dimineaţa, domnule Cooley.

O vorbă tărăgănată se auzi în cameră:

— Doamnelor...

Ruth rămase sub masă, cu capul prins între mâini.

— E Cal Cooley, oameni buni! anunţă doamna Pommeroy.

— O caut pe Ruth Thomas, spuse el.

Kitty Pommeroy ridică un colţ al cearşafului de pe masă şi strigă:

— Ta-da!

Ruth dădu copilăreşte din degete, salutându-l pe Cal.

— Uite tânăra pe care-o caut, spuse el. Se ascunde de mine, ca întotdeauna.

Ruth ieşi de sub masă şi se ridică în picioare.

— Bună, Cal. M-ai găsit.

Nu era supărată că-l vede; se simţea relaxată. Ca şi cum Kitty i-ar fi golit capul cu loviturile ei.

— Pari într-adevăr ocupată, domnişoară Ruth.

— De fapt, sunt un pic ocupată, Cal.

— Se pare c-ai uitat de întâlnirea noastră. Trebuia să mă aştepţi la tine acasă. Poate că erai prea ocupată ca să-ţi aminteşti de întâlnirea noastră?

— Am întârziat, spuse Ruth. Îmi ajutam prietena să-şi vopsească bucătăria.

Cal Cooley privi îndelung prin cameră, observând verdele îngrozitor al vopselei de balize, surorile dezordonate învelite în pungi de gunoi, cearşafurile aruncate în grabă pe masa din bucătărie, vopseaua de pe bluza lui Ruth.

— Bătrânului Cal Cooley nu-i place să te ia de la treabă, spuse el cu o voce tărăgănată.

Ruth rânji.

— Nici mie nu-mi place să fiu luată de bătrânul Cal Cooley.

— Te-ai trezit devreme, şefule, spuse Kitty Pommeroy şi-l lovi pe Cal peste braţ.

— Cal, spuse Ruth, cred c-o ştii pe doamna Kitty Pommeroy, nu? Vă cunoaşteţi, nu-i aşa?

Surorile râseră. Înainte ca Kitty să se căsătorească cu Len Thomas – şi câţiva ani şi după aceea –, ea şi Cal Cooley fuseseră iubiţi. Lui Cal Cooley îi plăcea să creadă că informaţia asta era strict secretă, dar o ştia toată lumea de pe insulă, până la ultimul om. Şi toată lumea ştia că mai erau din când în când iubiţi, în ciuda căsătoriei lui Kitty. Bineînţeles, toată lumea în afară de Len Thomas. Oamenii se distrau

copios pe seama acestei aventuri.

— Mă bucur să te văd, Kitty, spuse Cal fără nici un fel de intonaţie.

Kitty pică în genunchi, râzând. Gloria o ajută să se ridice. Kitty îşi atinse gura, apoi părul.

— Îmi pare rău să te răpesc de la petrecerea ta cu fetele, Ruth, spuse Cal şi Kitty bufni în hohote zgomotoase de râs.

El tresări.

— Trebuie să plec acum, spuse Ruth.

— Ruth! exclamă doamna Pommeroy.

— Sunt alungată din nou.

— E-o victimă! ţipă Kitty. Ai grijă cu ăsta, Ruth. Crai a fost, crai o să rămână. Ţine-ţi picioarele încrucişate.

Chiar şi Gloria râse, însă nu şi doamna Pommeroy. O privi îngrijorată pe Ruth Thomas.

Ruth le îmbrăţişă pe cele trei surori. Când ajunse la doamna Pommeroy, o îmbrăţişă îndelung şi-i şopti la ureche:

— Mă obligă să-mi vizitez mama.

Doamna Pommeroy suspină. O strânse în braţe pe Ruth. Îi şopti la ureche:

— Adu-o aici înapoi cu tine, Ruth. Adu-o înapoi, aici unde-i este locul.

Lui Cal Cooley îi plăcea de multe ori să folosească o voce obosită când se afla lângă Ruth Thomas. Se prefăcea că-l oboseşte. Ofta deseori, îşi scutura capul, ca şi cum Ruth n-avea cum să aprecieze suferinţa pe care ea i-o pricinuia. Aşa că, în timp ce mergeau dinspre casa doamnei Pommeroy spre camioneta lui, el oftă, îşi scutură capul şi spuse, de parcă ar fi fost frânt de oboseală:

— De ce trebuie să te-ascunzi întotdeauna de mine, Ruth?

— Nu mă ascundeam de tine, Cal.

— Nu?

— Fugeam de tine. E inutil să mă ascund de tine.

— Tot timpul dai vina pe mine, Ruth, se lamentă Cal Cooley. Nu zâmbi, Ruth. Vorbesc serios. Tot timpul ai dat vina pe mine.

Deschise portiera camionetei şi se opri o clipă.

— N-ai nici un bagaj? întrebă el.

Ea dădu din cap şi urcă în camionetă.

Cal spuse, cu o epuizare dramatică:

— Dacă nu-ţi iei nici o haină la domnişoara Vera, va trebui să-ţi cumpere haine noi.

Când Ruth nu răspunse, el adăugă:

— Ştii asta, nu? Dacă e-o formă de protest, o să se întoarcă împotriva ta. Îţi complici inevitabil viaţa.

— Cal, şopti Ruth conspirativ şi se aplecă asupra lui în cabina

camionetei, nu-mi place să-mi iau bagaj când merg la Concord. Nu vreau ca cineva de la vila Ellis să creadă c-o să rămân acolo.

— Asta-i şmecheria ta?

— Asta-i şmecheria mea.

Se îndreptară către chei, şi Cal parcă maşina. Îi spuse lui Ruth:

— Eşti foarte frumoasă astăzi.

Acum Ruth suspină dramatic.

— Mănânci întruna, continuă Cal, şi nu te îngraşi niciodată. Asta-i minunat. Mă-ntreb când o să te prindă din urmă pofta ta de mâncare şi-o să te umfli ca un balon. Cred că asta te-aşteaptă.

Ea suspină din nou.

— Cal, mă oboseşti al dracului de tare.

— Ei bine, şi tu mă oboseşti al dracului de tare, drăguţo.

Cei doi coborâră din camionetă, şi Ruth privi în jos pe chei şi peste golf, dar barca familiei Ellis, Stonecutter6, nu se afla acolo. Asta era o surpriză. Ea ştia rutina. Cal Cooley o dusese pe Ruth cu feribotul ani de zile la şcoală, la mama ei. Tot timpul plecau cu Stonecutter de pe Fort Niles, mulţumită domnului Lanford Ellis. Dar în acea dimineaţă Ruth nu văzu plutind decât vechile bărci de pescuit homari. Şi o privelişte surprinzătoare: New Hope. Barca misionară aştepta lungă şi curată pe apă, cu motorul pornit.

— Ce caută New Hope aici?

— Pastorul Wishnell ne duce până la Rockland, spuse Cal Cooley.

— De ce?

— Domnul Ellis nu mai vrea ca Stonecutter să fie folosită pentru drumuri scurte. El şi pastorul Wishnell sunt buni prieteni. Ne face o favoare.

Ruth nu urcase niciodată pe New Hope, cu toate că o ştia de ani de zile. Era cea mai bună barcă din zonă, la fel de bună ca iahtul lui Lanford Ellis. Barca era mândria pastorului Toby Wishnell. Poate că renegase importanta moştenire de pescar a familiei Wishnell pentru numele Domnului, dar ştia să aprecieze o barcă frumoasă. Restaurase New Hope şi o transformase într-o minunăţie de doisprezece metri, toată numai sticlă şi alamă, şi chiar şi oamenii de pe insula Fort Niles, care-l detestau pe Toby Wishnell, trebuiau să admită că New Hope era o frumuseţe. Deşi nu le plăcea s-o vadă ancorând în port.

Dar n-o vedeau prea des. Pastorul Toby Wishnell apărea rareori pe acolo. Naviga pe întreaga coastă, din Casco până în Noua Scoţie, predicând pe fiecare insulă care-i ieşea în cale. Era aproape tot timpul pe mare. Şi, cu toate că stătea chiar de cealaltă parte a canalului, pe Courne Haven, nu vizita Fort Niles foarte des. Venea, bineînţeles, pentru înmormântări şi nunţi. Venea pentru botezuri ocazionale, deşi majoritatea locuitorilor de pe Fort Niles săreau peste această ceremonie tocmai pentru a nu-l chema. Venea pe Fort Niles numai

când era invitat, ceea ce se întâmpla rar.

Aşa că Ruth era într-adevăr surprinsă să-i vadă barca.

În acea dimineaţă, un tânăr stătea la capătul docului Fort Niles, aşteptându-i. Cal Cooley şi Ruth Thomas se îndreptară către el, iar Cal strânse mâna băiatului.

— Bună dimineaţa, Owney.

Tânărul nu răspunse, dar coborî treptele cheiului într-o bărcuţă albă şi curată. Cal Cooley şi Ruth Thomas coborâră după el, iar barca cu vâsle se legănă delicat sub greutatea lor. Tânărul îi dezlegă funia, se aşeză la pupă şi vâsli către New Hope. Era mare – împlinise poate douăzeci de ani – şi avea un cap aproape pătrat. Şi corpul îi era îndesat şi pătrăţos, cu şoldurile la fel de late ca umerii. Purta salopetă, ca un pescar de homari, şi avea cizme de cauciuc înalte ca ale unui pescar. Cu toate că era îmbrăcat ca un pescar de homari, salopeta îi era curată şi cizmele nu-i miroseau a momeală. Mâinile cu care ţinea vâslele erau pătrate şi îndesate, ca ale unui pescar, şi totuşi erau curate. Nu avea tăieturi, noduri sau cicatrici. Purta costumul unui pescar, avea corpul unui pescar, dar, evident, nu era pescar. În timp ce vâslea, Ruth îi văzu antebraţele uriaşe, care se bombau ca nişte picioare de curcan şi erau acoperite cu un puf blond, împrăştiat ca cenuşa. Avea o tunsoare foarte scurtă, făcută acasă, şi părul blond, o culoare nemaiîntâlnită pe Fort Niles. Păr de suedez. Şi ochii de un albastru-deschis.

— Mai spune-mi o dată cum te cheamă, îi zise Ruth băiatului. Owen?

— Owney, răspunse Cal Cooley. Numele lui e Owney Wishnell. E nepotul pastorului.

— Owney? spuse Ruth. E Owney? Serios? Bună, Owney.

Owney o privi pe Ruth, dar nu-i răspunse. Vâsli repede până la New Hope. Urcară scara şi Owney ridică barca cu vâsle în urma lui şi o aşeză pe punte. Era cea mai curată barcă pe care-o văzuse Ruth vreodată. Ea şi Cal Cooley se îndreptară către cabină, unde-l găsiră pe pastorul Toby Wishnell mâncând un sendviş.

— Owney, spuse pastorul Wishnell, hai să pornim.

Owney ridică ancora şi puse barca în mişcare. Ieşiră din port. Toţi îl priveau, deşi el nu părea conştient de asta. Conduse barca prin apele puţin adânci din jurul insulei Fort Niles, trecu de balizele care pluteau pe valuri cu clopoţeii lor de alarmă. Trecu chiar pe lângă barca tatălui lui Ruth. Era încă dimineaţa devreme, dar Stan Thomas ieşise deja la muncă de trei ore. Aplecându-se peste balustradă, Ruth îşi văzu tatăl pescuind cu cârligul lui lung de lemn baliza unei capcane. Îl văzu pe Robin Pommeroy la pupă, curăţând o capcană, aruncând înapoi în mare cu o smucitură a încheieturii homarii mici şi crabii. Ceaţa îi înconjura fantomatic. Ruth nu-l strigă. Robin Pommeroy se opri o

clipă din lucru şi privi către New Hope. Cu siguranţă îl surprinse s-o vadă pe Ruth. Rămase un moment cu gura căscată, holbându-se la ea. Tatăl lui Ruth nu-şi ridică deloc ochii. Nu-l interesa să vadă barca New Hope cu fiica lui la bord.

Mai departe, în larg, trecură pe lângă Angus Addams, care pescuia de unul singur. Nici el nu-şi ridică ochii. Îşi ţinu capul aplecat, îndesând pe furiş heringi putreziţi într-o pungă pentru momeală, ca şi cum ar fi îngrămădit prada într-un sac în timpul unui jaf la o bancă.

În cele din urmă, când Owney Wishnell era pe drumul cel bun, îndreptându-se în largul mării către Rockland, pastorul Toby Wishnell se întoarse către Cal Cooley şi Ruth Thomas. O privi pe Ruth în tăcere. Lui Cal îi spuse:

— Aţi întârziat.

— Îmi pare rău.

— Am spus la ora şase.

— La ora şase, Ruth nu era gata.

— Domnule Cooley, trebuia să plecăm la şase, ca să ajungem până după-amiază la Rockland. Ţi-am explicat asta, nu?

— A fost vina domnişoarei.

Ruth asculta conversaţia cu o oarecare plăcere. De obicei, Cal Cooley era un nenorocit arogant; se amuza să-l vadă smerit în faţa preotului. Nu-l văzuse pe Cal Cooley smerit în faţa nimănui. Se întreba dacă Toby Wishnell avea să-l facă arşice pe Cal Cooley. Tare i-ar mai fi plăcut să vadă aşa ceva.

Dar Toby Wishnell terminase cu Cal. Se întoarse să discute cu nepotul lui, şi Cal Cooley o privi pe Ruth. Ea ridică din sprâncene.

— A fost vina ta, spuse el.

— Eşti un om curajos, Cal.

El se încruntă. Ruth îşi îndreptă atenţia către pastorul Wishnell. Era încă un om deosebit de frumos, ajuns la vârsta de patruzeci şi cinci de ani. Probabil că petrecuse pe mare la fel de mult timp ca pescarii de pe Fort Niles sau Courne Haven, dar nu semăna cu nici un pescar pe care-l cunoştea Ruth. Avea o anumită eleganţă care se potrivea cu fineţea bărcii lui: linii frumoase, o economie a detaliului, o anumită şlefuire, un anumit finisaj. Părul lui blond era subţire şi drept, şi-l purta pe o parte, pieptănat cu grijă. Avea un nas îngust şi ochii de un albastru-deschis. Purta ochelari mici cu ramă subţire. Pastorul Toby Wishnell semăna cu un ofiţer britanic de elită: distins, temperat, strălucit.

Trecu mult timp fără ca nimeni să scoată o vorbă. Intrară în cel mai nesuferit tip de ceaţă, ceaţa rece care se aşază pe corp ca nişte prosoape ude, rea pentru plămâni, încheieturi şi genunchi. Nici păsările nu cântă pe o asemenea vreme, aşa că nu se auzeau ţipete de pescăruşi, iar drumul fu unul tăcut. Când se îndepărtară mai mult de

insulă, ceaţa se risipi şi apoi dispăru cu totul, iar ziua se însenină. Cu toate acestea, era o zi ciudată. Cerul era albastru, adia vântul, dar marea era învolburată – plină de hule imense, rotunde şi aspre. Asta se întâmplă câteodată dacă undeva, mult mai departe în larg, e furtună. Marea resimte urmele violente ale intemperiei, dar nici un semn de furtună nu se arată pe cer. E ca şi cum marea şi cerul nu şi-ar vorbi. Se observă unul pe celălalt, ca şi cum nu s-ar cunoaşte. Marinarii numesc asta vârtejuri. E tulburător să fii pe un ocean învolburat sub un cer albastru ca într-o zi de picnic. Ruth stătea sprijinită de balustradă privind marea clocotind şi spumegând.

— Nu te deranjează marea agitată? o întrebă pastorul Toby Wishnell.

— Nu am rău de mare.

— Eşti norocoasă.

— Nu cred că e cineva norocos astăzi, spuse Cal Cooley tărăgănând vorbele. Pescarii spun că aduce ghinion să ai la bord femei sau preoţi. Şi noi le avem pe amândouă.

Pastorul zâmbi vag.

— Să nu pleci niciodată vineri la drum, recită el. Niciodată să nu te urci pe o barcă al cărei prim drum a fost cu ghinion. Să nu te urci niciodată pe o barcă al cărei nume a fost schimbat. Să nu vopseşti nimic de pe barcă în albastru. Să nu fluieri niciodată pe barcă, pentru că poţi să chemi vântul. Să nu iei niciodată femei sau preoţi. Niciodată să nu strici cuibul unei păsări dacă e făcut pe barcă. Să nu spui numărul treisprezece. Să nu foloseşti cuvântul porc.

— Porc? spuse Ruth. Pe asta n-o ştiam.

— Ei bine, până acum a fost folosit de două ori, spuse Cal Cooley. Porc, porc, porc. Avem preoţi; avem femei; avem oameni care strigă în gura mare porc. Deci suntem condamnaţi. Mulţumesc tuturor celor care au contribuit la asta.

— Cal Cooley e aşa un lup de mare, îi spuse Ruth pastorului Wishnell. E din Missourah, şi tocmai s-a cufundat în înţelepciunea mării.

— Chiar sunt un lup de mare, Ruth.

— De fapt, Cal, eu cred că eşti un băiat de fermă, îl corectă Ruth. Cred că eşti un ţărănoi.

— Doar pentru că m-am născut în Missourah nu înseamnă că în inima mea nu pot fi un insular.

— Nu cred că ceilalţi insulari ar fi neapărat de acord cu asta, Cal.

Cal n-o băgă în seamă.

— Un om n-are cum să aleagă locul în care se naşte. O pisică poate să fete puii într-un cuptor, dar asta nu înseamnă că a făcut biscuiţi.

Ruth începu să râdă, dar Cal Cooley nici nu zâmbi. Pastorul

Wishnell o privea pe Ruth cu atenţie.

— Ruth? spuse el. Aşa te cheamă? Ruth Thomas?

— Da, domnule, spuse Ruth şi se opri din râs.

Îşi duse mâna la gură şi tuşi.

— Ai o faţă cunoscută, Ruth.

— Dacă par cunoscută e doar pentru că arăt exact ca toţi ceilalţi de pe Fort Niles. Noi toţi semănăm, domnule. Ştiţi ce se spune despre noi – suntem prea săraci să ne cumpărăm feţe noi, aşa că o împărţim pe aceeaşi. Ha.

— Ruth e mult mai frumoasă decât oricine altcineva de pe Fort Niles, interveni Cal. Mult mai închisă la culoare. Uită-te la ochii aceia întunecaţi. Are sânge italian. Sunt moşteniţi de la bunicul ei italian7.

— Cal, izbucni Ruth, opreşte-te.

Cal profita de orice ocazie ca să-i amintească lui Ruth de ruşinea bunicii sale.

— Italian? întrebă încruntat pastorul Wishnell. Pe Fort Niles?

— Ruth, povesteşte-i despre bunicul tău, spuse Cal.

Ruth îl ignoră pe Cal, la fel şi pastorul, care încă o privea pe Ruth cu mare atenţie. În cele din urmă spuse:

— A... dădu el din cap. Acum ştiu de unde te cunosc. Cred că ţi-am înmormântat tatăl, Ruth, când erai mică. Mi-am amintit. Cred că am ţinut slujba la înmormântarea tatălui tău. Nu-i aşa?

— Nu, domnule.

— Sunt foarte sigur de asta.

— Nu, domnule. Tatăl meu n-a murit.

Pastorul Wishnell se gândi un moment.

— Tatăl tău nu s-a înecat? Acum aproape zece ani?

— Nu, domnule. Cred că vă gândiţi la Ira Pommeroy. Aţi ţinut slujba la înmormântarea domnului Pommeroy acum zece ani. Am trecut pe lângă barca de pescuit homari a tatălui meu când am ieşit din port. E cât se poate de viu.

— Acest Ira Pommeroy a fost găsit prins în plasele de pescuit ale altui bărbat?

— Exact.

— Şi avea mulţi copii?

— Şapte băieţi.

— Şi o fată?

— Nu.

— Dar tu ai fost acolo, nu? La înmormântare?

— Da, domnule.

— Deci n-a fost doar o închipuire.

— Nu, domnule. Am fost acolo. Nu v-aţi închipuit.

— Cu siguranţă păreai un membru al familiei.

— Ei bine, nu sunt, domnule. Nu fac parte din familie.

— Şi văduva aceea minunată?...

— Doamna Pommeroy?

— Da, doamna Pommeroy. Nu e mama ta?

— Nu, domnule. Nu e mama mea.

— Ruth face parte din familia Ellis, spuse Cal Cooley.

— Fac parte din familia Thomas, îl corectă Ruth.

Îşi păstră vocea calmă, dar era furioasă. Ce-avea Cal Cooley de-i stârnea imediat gânduri ucigaşe? Nimeni nu-i mai provocase o asemenea reacţie. Era de-ajuns să deschidă gura, şi ea începea să-şi imagineze cum îl calcă nişte camioane. Incredibil.

— Mama lui Ruth e nepoata devotată a domnişoarei Vera Ellis, preciză Cal Cooley. Mama lui Ruth locuieşte cu domnişoara Vera Ellis în vila Ellis din Concord.

— Mama mea e însoţitoarea domnişoarei Vera Ellis, spuse Ruth, controlându-şi tonul vocii.

— Mama lui Ruth e nepoata devotată a domnişoarei Vera Ellis, repetă Cal Cooley. Acum mergem s-o vizităm.

— Serios? spuse pastorul Wishnell. Eram sigur că faci parte din familia Pommeroy, domnişoară. Eram sigur că văduva aceea frumoasă şi tânără e mama ta.

— Ei bine, nu. Şi nici ea nu e.

— Mai e pe insulă?

— Da, spuse Ruth.

— Cu fiii ei?

— Câţiva s-au înrolat în armată. Unul munceşte la o fermă în Orono. Trei stau acasă.

— Şi ea cum se descurcă? Cum câştigă bani?

— Fiii ei îi trimit bani. Şi e frizeriţă.

— Şi poate trăi din asta?

— Toţi de pe Fort Niles se tund la ea. Se pricepe foarte bine la asta.

— Poate că într-o zi ar trebui să merg şi eu să mă tundă.

— Cu siguranţă veţi fi mulţumit, spuse Ruth politicos.

Nu-i venea să creadă cum vorbea cu omul acela. „Cu siguranţă veţi fi mulţumit?“ Ce tot spunea? Ce-i păsa ei dacă pastorul Wishnell era mulţumit de propria tunsoare?

— Interesant. Spune-mi despre familia ta, Ruth. Deci tatăl tău e pescar de homari?

— Da.

— Cumplită meserie.

Ruth nu răspunse.

— Sălbatică. Scoate la iveală lăcomia unui om. Felul în care-şi apără teritoriile! N-am mai văzut o asemenea lăcomie! Au fost mai multe crime pe insulele astea pentru hotarele de pescuit homari...

Pastorul tăcu. Ruth, din nou, nu răspunse. Îl privea pe nepotul lui, Owney Wishnell, care stătea cu spatele la ea. Owney, aflat la cârmă, pilota barca New Hope către Rockland. Ai fi zis că Owney Wishnell e surd, judecând după felul în care-i ignorase toată dimineaţa. Cu toate astea, acum că pastorul Wishnell începuse să vorbească despre pescuitul de homari, se simţi o schimbare în corpul lui Owney. Părea să-şi ţină spatele mai ferm, ca o pisică aflată la vânătoare. O subtilă undă de încordare. Asculta.

— Normal, Ruth, reluă pastorul Wishnell, tu n-ai cum să vezi lucrurile ca mine. Tu vezi doar pescarii de homari de pe insula ta. Eu văd mulţi. Văd oameni ca vecinii tăi peste tot în susul şi în josul coastei. Văd dramele astea sălbatice pe toate insulele – câte insule sunt, Owney? Owney, pe câte insule ţinem noi slujbe? Câte războaie din cauza homarilor am văzut? Câte dispute pentru teritorii de pescuit homari am mediat numai în ultimii zece ani?

Dar Owney Wishnell nu răspunse. Stătea perfect nemişcat, ţinându-şi capul în formă de cutie de vopsea cu privirea aţintită drept înainte, cu mâinile mari odihnindu-se pe cârma de la New Hope şi picioarele mari – mari ca nişte lopeţi – înfipte în cizmele curate de pescari. Sub comanda lui, barca dobora valurile.

— Owney ştie cât de îngrozitoare e viaţa unui pescar de homari, spuse după o vreme pastorul Wishnell. În 1965 era doar un copil când nişte pescari de pe Courne Haven au încercat să formeze o cooperativă. Îţi aminteşti incidentul, Ruth?

— Îmi amintesc c-am auzit de el.

— Pe hârtie, bineînţeles, era o idee minunată. O cooperativă a pescarilor era singura cale de-a face o afacere bună, în loc să moară de foame. Negocieri colective cu angrosiştii, cu negustorii de momeală, stabilirea preţurilor, acorduri pentru hotare şi pentru capcane. Ar fi fost un lucru foarte înţelept. Dar spune asta tâmpiţilor ălora care-şi câştigă existenţa din pescuit.

— Le vine greu să aibă încredere unul în celălalt, spuse Ruth.

Tatăl lui Ruth era cu totul împotriva oricărei idei de afacere colectivă între pescari. La fel şi Angus Addams. Şi unchiul Len Thomas. Şi mai toţi pescarii pe care-i cunoştea.

— După cum am spus, sunt nişte tâmpiţi.

— Nu, spuse Ruth. Sunt independenţi, şi e greu pentru ei să se schimbe. Se simt mai în siguranţă dacă fac lucrurile aşa cum le-au făcut dintotdeauna, purtându-şi singuri de grijă.

— Tatăl tău? spuse pastorul Wishnell. Cum îşi duce homarii la Rockland?

— Cu barca lui.

Fără să-şi dea seama, conversaţia se transformase într-un interogatoriu.

— Şi cum face rost de momeală şi combustibil?

— Le aduce cu barca din Rockland.

— Şi aşa fac toţi ceilalţi de pe insulă, nu? Fiecare în bărcuţa lui, pufăind de unul singur către Rockland pentru că nu poate avea încredere în altul cu care să-şi combine prada şi să facă drumul pe rând. Corect?

— Tata nu vrea să afle cineva câţi homari prinde sau preţul cu care-i vinde. De ce-ar vrea să ştie toată lumea?

— Deci e destul de tâmpit ca să nu încheie un parteneriat cu vreunul dintre vecinii lui.

— Prefer să nu mă gândesc la tata ca la un tâmpit, spuse Ruth, în şoaptă. În plus, nimeni nu are fondurile necesare ca să înceapă o cooperativă.

Cal Cooley râse zgomotos.

— Taci, Cal, adăugă Ruth, cu o voce mai puţin şoptită.

— Ei bine, nepotul meu Owney a văzut de aproape războiul rezultat în urma tentativei de a pune bazele unei cooperative, nu-i aşa? Dennis Burden a fost cel care a încercat să înceapă o asemenea afacere pe Courne Haven. Şi-a pus viaţa în joc pentru asta. Şi copilaşilor lui Dennis Burden le-am dus noi mâncare şi haine după ce vecinii lui – propriii lui vecini – au dat foc bărcii şi bietul om nu şi-a mai putut câştiga existenţa.

— Am auzit că Dennis Burden făcuse o înţelegere secretă cu angrosiştii din Sandy Point, spuse Ruth. Am auzit că şi-a înşelat vecinii.

Făcu o pauză, apoi, imitând intonaţia pastorului, adăugă:

— Propriii lui vecini.

Pastorul se încruntă.

— Asta-i o legendă.

— Eu am auzit altceva.

— Tu ai fi dat foc bărcii omului?

— Eu n-am fost acolo.

— Nu. Tu n-ai fost acolo. Dar eu am fost, şi a fost şi Owney. Şi a fost o lecţie bună pentru Owney despre ce înseamnă de fapt afacerile cu homari. A văzut luptele astea medievale şi disputele de pe toate insulele, de aici până în Canada. Înţelege depravarea, pericolul şi lăcomia. Şi ştie că nu e bine să te bagi într-o asemenea profesie.

Owney Wishnell nu făcu nici un comentariu.

În cele din urmă, pastorul îi spuse lui Ruth:

— Ruth, eşti o fată deşteaptă.

— Mulţumesc.

— Se pare că ai primit o educaţie bună.

Cal Cooley adăugă:

— Prea multă educaţie. A costat dracului o avere.

Pastorul îl privi atât de urât pe Cal, că aproape o făcu pe Ruth să tresară. Cal îşi întoarse capul. Ruth simţi că auzise pentru ultima dată cuvântul drac pronunţat pe New Hope.

— Şi ce-o să se întâmple cu tine, Ruth? întrebă pastorul Toby Wishnell. Ai simţ practic, nu? Ce-o să faci cu viaţa ta?

Ruth Thomas se uită la spatele şi gâtul lui Owney Wishnell, şi-şi dădu seama că acesta încă asculta cu atenţie.

— Facultate? sugeră pastorul Toby Wishnell.

Ce postură impunătoare avea Owney Wishnell!

Aşa că Ruth se hotărî să treacă la atac.

— Mai mult decât orice altceva, domnule, aş vrea să devin pescar de homari, spuse ea.

Pastorul Toby Wishnell o privi rece, iar ea îi întoarse privirea.

— Pentru că-i o chemare atât de nobilă, domnule, spuse ea.

Aşa s-a încheiat conversaţia. Ruth îi pusese capăt. Nu se putea abţine. Nu se putea niciodată abţine să nu răspundă obraznic. Era ruşinată de felul în care-i vorbise omului acela. Ruşinată, dar şi un pic mândră. Da! Putea răspunde foarte obraznic! Dar, Doamne, ce tăcere nefirească. Poate-ar fi trebuit să aibă grijă cum se poartă.

New Hope se izbea de valuri şi se legăna pe marea învolburată. Cal Cooley era palid; se duse iute pe punte şi se sprijini de balustradă. Owney continuă să navigheze, tăcut, cu spatele şi gâtul înroşite. Ruth Thomas se simţea foarte stânjenită în prezenţa pastorului Wishnell, dar spera ca disconfortul ei să nu fie vizibil. Se străduia să pară relaxată. Nu încercă să stea de vorbă cu pastorul. Cu toate că el mai avea ceva de spus. Erau încă la o oră depărtare de Rockland când pastorul Toby Wishnell îi spuse lui Ruth un ultim lucru.

Se aplecă spre ea şi zise:

— Ruth, ştii că am fost primul bărbat din familia Wishnell care nu a devenit pescar de homari? ştiai asta?

— Da, domnule.

— Bine, spuse el. Atunci o să înţelegi ce-o să-ţi spun acum. Nepotul meu Owney va fi al doilea Wishnell care n-o să pescuiască.

Zâmbi, se lăsă din nou pe spate şi-o privi pe Ruth cu atenţie tot restul călătoriei. Ea îşi păstră zâmbetul discret şi sfidător. N-avea să-i arate omului aceluia că nu se simte confortabil. În nici un caz! El îşi fixă privirea rece şi inteligentă asupra ei. Ruth continuă să-i zâmbească. Se simţea mizerabil.

Cal Cooley o conduse pe Ruth Thomas la Concord în Buickul de două tone pe care familia Ellis îl deţinea încă de când Ruth era mică. După ce-i spuse lui Cal că e obosită, se întinse pe bancheta din spate, prefăcându-se că doarme. Cât ţinu călătoria, el fluieră la propriu Dixie. Ştia că Ruth e trează şi că asta o enervează foarte tare.

Ajunseră la Concord pe la apus. Ploua slab, şi Buickul scotea un

şuierat molcom pe macadamul umed – un sunet pe care Ruth nu-l auzea niciodată pe drumurile acoperite de praf din Fort Niles. Cal intră pe aleea lungă din curtea vilei Ellis şi opri maşina. Ruth încă se prefăcea că doarme, şi Cal s-a prefăcut că o trezeşte. Se răsuci de pe scaunul din faţă şi o bătu pe şold.

— Încearcă să-ţi revii.

Ea deschise încet ochii şi se întinse teatral.

— Am ajuns deja?

Coborâră din maşină, merseră până la uşa din faţă şi Cal apăsă pe sonerie. Îşi băgă mâinile în buzunarele de la jachetă.

— Eşti al dracului de nervoasă că te afli aici, spuse Cal şi începu să râdă. Mă urăşti atât de mult.

Uşa se deschise şi apăru mama lui Ruth. Tresări un pic, păşi pe prag şi-şi puse braţele pe umerii fiicei sale. Ruth îşi aşeză capul pe umărul maică-sii şi-i spuse:

— Uite c-am venit.

— Niciodată nu ştiu sigur dac-o să vii sau nu.

— Sunt aici.

Se îmbrăţişară.

Mama lui Ruth spuse:

— Arăţi minunat, Ruth, cu toate că Ruth îşi ţinea capul pe umărul ei, şi n-o prea vedea.

— Sunt aici, spuse Ruth. Sunt aici.

Cal Cooley tuşi politicos.

Puii care ies din ouăle de homar sunt cu totul diferiţi de adulţi în ceea ce priveşte forma, obiceiurile şi modul de deplasare.

William Saville-Ken
1897

Domnişoara Vera Ellis n-a vrut niciodată ca mama lui Ruth să se

mărite.

Când Mary Smith-Ellis era mică, domnişoara Vera îi spunea:

— Ştii cât de greu mi-a fost când a murit mama ta?

— Da, domnişoară Vera, răspundea Mary.

— Abia am supravieţuit fără ea.

— Ştiu, domnişoară Vera.

— Semeni atât de bine cu mama ta.

— Mulţumesc.

— Nu pot să fac nimic fără tine!

— Da, ştiu.

— Tovarăşa mea!

— Da, domnişoară Vera.

Mama lui Ruth a trăit o viaţă cât se poate de ciudată alături de domnişoara Vera. Mary Smith-Ellis n-a avut niciodată prieteni sau iubiţi. Viaţa ei s-a învârtit doar în jurul îndatoririlor pe care le avea: reparatul hainelor, trimiterea scrisorilor, împachetarea lucrurilor, cumpărăturile, împletitul părului, încurajatul, ajutatul, spălatul şi aşa mai departe. Moştenise toate îndatoririle care-o împovărau cândva pe mama ei şi fusese crescută pentru o viaţă de servitute, întocmai ca ea.

Iernile în Concord, verile pe Fort Niles. Mary fusese la şcoală, dar doar până la 16 ani şi doar pentru că domnişoara Vera nu voia să aibă o însoţitoare idioată. În afara acelor ani de şcoală, viaţa lui Mary Smith-Ellis s-a scurs trebăluind pentru domnişoara Vera. Aşa şi-a petrecut Mary copilăria şi adolescenţa. Apoi a devenit o tânără femeie, pe urmă una nu atât de tânără. N-a avut niciodată un peţitor. Nu pentru că nu era frumoasă, ci pentru că era întotdeauna ocupată. Avea treabă de făcut.

La sfârşitul verii din 1955, domnişoara Vera Ellis se hotărî să organizeze un picnic pentru oamenii de pe Fort Niles. Avea oaspeţi din Europa care vizitau casa Ellis şi dorea să le arate spiritul locului. Aşa că plănui pe plaja Gavin un ospăţ cu homari la care fuseseră invitaţi toţi locuitorii insulei. Nu se mai văzuse aşa ceva. Nu mai existaseră ocazii sociale la care să participe şi localnicii de pe Fort Niles, alături de familia Ellis, dar domnişoara Vera se gândi c-ar fi un eveniment plăcut. O noutate.

Desigur, Mary a organizat totul. A vorbit cu soţiile pescarilor şi a aranjat ca ele să facă plăcintele cu afine. Mary avea un anume fel de a fi, modestă, retrasă, aşa că soţiile pescarilor o plăceau îndeajuns de mult. Ştiau că lucrează pentru familia Ellis, dar nu-i purtau pică. Părea o fată drăguţă, chiar dacă un pic cam fricoasă şi timidă. Mary comandase şi porumb, cartofi, cărbune şi bere. A împrumutat mese lungi de la şcoala de pe insulă şi a aranjat ca băncile de la biserica de pe Fort Niles să fie mutate pe plajă. A vorbit cu domnul Fred Burden de pe Courne Haven, care era un scripcar destul de priceput, şi l-a

angajat ca să cânte la petrecere. În final, a trebuit să comande câteva sute de kilograme de homar. Soţiile pescarilor au sfătuit-o să discute cu domnul Angus Addams, cel mai prosper pescar de pe insulă. I-au spus să aştepte să-şi ancoreze barca Sally Chestnut după-amiază, la docuri.

Aşadar, într-o după-amiază vântoasă de august, Mary se îndreptă către docuri, strecurându-se printre grămezile de capcane stricate, de plase pescăreşti şi de butoaie. Pe măsură ce fiecare pescar puturos şi murdar trecea pe lângă ea, îl întreba:

— Scuzaţi-mă, domnule. Sunteţi cumva domnul Angus Addams? Sunteţi cumva căpitanul vasului Sally Chestnut?

Toţi dădeau din cap sau mormăiau un „nu“ aspru şi treceau repede mai departe. Chiar şi Angus Addams trecu pe lângă ea cu capul plecat. Nu ştia cine naiba era femeia aceea şi ce dracu' voia de la el, şi nici n-avea de gând afle. Şi tatăl lui Ruth Thomas trecu pe lângă ea şi când a fost întrebat „Sunteţi cumva domnul Angus Addams?“ a mârâit ca toţi ceilalţi că nu este. Dar, după ce-a trecut, s-a oprit s-o privească. Şi a privit-o îndelung.

Era drăguţă. Purta nişte pantaloni simpli de culoare cafenie, o bluză albă cu mânecă scurtă şi cu guler decorat cu mici flori brodate. Nu era machiată. Avea la mână un mic ceas argintiu, iar părul îi era scurt şi frumos ondulat. Avea la ea un carneţel şi un creion. Îi plăcu talia ei subţire şi aspectul curat. Arăta îngrijit. Lui Stan Thomas, un om cusurgiu, îi plăcură toate astea.

Da, Stan Thomas o măsură din cap până-n picioare.

— Domnule, sunteţi cumva domnul Angus Addams? l-a întrebat pe Wayne Pommeroy, care se împleticea ducând o capcană stricată.

Acesta, ruşinat şi totodată supărat de propria-i ruşine, trecu în viteză pe lângă ea fără să răspundă.

Stan Thomas încă nu-şi luase ochii de la ea când Mary se întoarse şi-i surprinse privirea. El îi zâmbi. Ea se îndreptă către el cu un sentiment de speranţă, zâmbind la rându-i. Avea un zâmbet frumos.

— Sunteţi sigur că nu sunteţi domnul Angus Addams? întrebă ea.

— Sigur. Sunt Stan Thomas.

— Eu sunt Mary Ellis, răspunse ea întinzând mâna. Lucrez pentru familia Ellis.

Stan Thomas nu răspunse, dar nu părea neprietenos, aşa că ea continuă.

— Mătuşa mea, Vera, dă o petrecere pentru întreaga insulă duminica viitoare şi ar vrea să cumpere câteva sute de kilograme de homar.

— Serios?

— Da.

— Şi de la cine vrea să cumpere?

— Presupun că nu contează de la cine. Mi s-a spus să-l caut pe Angus Addams, dar pentru mine nu contează.

— I-aş putea vinde eu, dar va trebui să plătească la kilogram.

— Ai atât de mulţi homari?

— Pot să fac rost. Sunt chiar acolo.

Îşi flutură mâna spre ocean şi zâmbi.

— Trebuie doar să-i prind.

Mary râse.

—Trebuie să plătească la kilogram, repetă el. Dacă-i vând ei.

— O, sunt sigură că n-o să fie o problemă. Vrea să se asigure că este destul.

— Nu vreau să pierd bani din afacerea asta. Am un distribuitor în Rockland care aşteaptă de la mine o anumită cantitate în fiecare săptămână.

— Sunt sigură c-o să fie de acord cu preţul tău.

— Cum ai de gând să pregăteşti homarii?

— Presupun că... Îmi pare rău... Nu ştiu sigur.

— O s-o fac eu în locul tău.

— O, domnule Thomas!

— O să fac un foc mare pe plajă şi-o să-i fierb cu alge în tomberoane de gunoi.

— O, Doamne! Aşa se face?

— Aşa se face.

— O, Doamne! În tomberoane? Nu mai spune!

— Familia Ellis poate să cumpere tomberoane noi. Le comand eu pentru tine. Trebuie doar să le iei peste câteva zile din Rockland.

— Serios?

— Porumbul vine deasupra. Şi scoicile. Fac eu totul. Soro, asta-i singura metodă!

— Domnule Thomas, o să vă plătim cu siguranţă pentru ce veţi face şi-o să fim foarte recunoscători. Habar n-aveam cum se pregătesc homarii.

— Nu trebuie, a zis Stan Thomas. La dracu', o fac gratis.

Rămase uimit când se auzi. Stan Thomas nu făcuse niciodată în viaţa lui ceva gratuit.

— Domnule Thomas!

— Tu poţi să m-ajuţi. Ce zici de asta, Mary? Poţi să fii ajutorul meu. Asta ar fi răsplata pentru mine.

Îşi puse mâna pe braţul lui Mary şi-i zâmbi. Mâinile lui erau murdare şi miroseau a momeală stricată de hering, dar ce dracu'. I-a plăcut culoarea pielii ei, mai închisă şi mai fină decât era el obişnuit să vadă pe insulă. Nu era atât de tânără pe cât crezuse iniţial. Acum, că erau atât de aproape unul de celălalt, văzu că nu era un copil. Dar era slăbuţă şi avea sânii frumoşi şi rotunzi. Îi plăcea cum se încruntă.

Şi avea şi gura frumoasă. Îi strânse puţin braţul.

— Cred c-o să fii un ajutor bun, spuse el.

Ea râse.

— Eu ajut tot timpul, spuse ea. Credeţi-mă, domnule Thomas, sunt un ajutor foarte bun!

Ploua în ziua picnicului şi a fost ultima dată când familia Ellis a încercat să ofere o distracţie pentru întreaga insulă. A fost o zi mohorâtă. Domnişoara Vera a stat la petrecerea de pe plajă doar o oră, şi aceea petrecută sub o prelată, tânguindu-se. Invitaţii ei europeni au plecat la o plimbare pe plajă şi vântul le-a luat umbrelele. Unul dintre domnii din Austria s-a plâns că aparatul lui de fotografiat a fost distrus de ploaie. Domnul Burden, scripcarul, s-a îmbătat şi a cântat dintr-o maşină cu geamurile ridicate şi cu portierele blocate. Nu l-au putut scoate de-acolo câteva ore. Domnul Stan Thomas n-a reuşit să facă focul din cauza nisipului ud şi a ploii care nu mai contenea, iar femeile de pe insulă îşi ţineau prăjiturile şi plăcintele aproape de ele, ca pe nişte bebeluşi. A fost un adevărat dezastru.

Mary Smith-Ellis se învârtea de colo-colo îmbrăcată într-o pelerină de ploaie împrumutată de la un pescar, mutând scaunele sub un copac şi acoperind mesele cu cearşafuri. Era imposibil să salvezi acea zi. Petrecerea pe care-o organizase s-a dovedit o calamitate, dar lui Stan Thomas i-a plăcut felul în care Mary a suportat înfrângerea fără să se oprească din treabă. Îi plăcea felul în care ea continua să se mişte de colo-colo, încercând să menţină buna dispoziţie. Era o femeie agitată, dar lui îi plăcea energia ei. Muncea din greu şi lui îi plăcea lucrul ăsta. Şi el muncea mult şi-i dispreţuia pe leneşi.

— Ar trebui să vii la mine acasă să te încălzeşti, îi spuse el la sfârşitul după-amiezii, în timp ce ea alerga pe lângă el.

— O, nu, spuse ea. Tu ar trebui să vii cu mine la casa Ellis să te încălzeşti.

Îi repetă invitaţia mai târziu, după ce el o ajută să ducă înapoi mesele la şcoală şi băncile la biserică, aşa că o conduse până la casa Ellis de pe vârful insulei. Ştia, bineînţeles, unde este, cu toate că nu fusese niciodată înăuntru.

— Sunt sigur că-i plăcut să locuieşti aici, spuse el.

Stăteau în camioneta lui, parcată pe aleea circulară; geamul era aburit de la respiraţie şi de la hainele lor ude.

— O, ei stau aici doar pe timpul verii, spuse Mary.

— Dar tu?

— Bineînţeles că şi eu stau aici. Stau oriunde stă întreaga familie. Am grijă de domnişoara Vera.

— Ai grijă de domnişoara Vera Ellis? Tot timpul?

— Îi ţin companie, spuse Mary cu un zâmbet obosit.

— Şi mai spune-mi o dată, care e numele tău de familie?

— Ellis.

— Ellis?

— Exact.

Stan nu era cu totul lămurit. Nu-şi putea da seama cine era femeia aceea. O servitoare? Ce-i drept, se comporta ca o servitoare, şi văzuse felul în care Vera Ellis era tot timpul arţăgoasă cu ea. Dar cum de se numea Ellis? Ellis? Era o rudă săracă? Cine mai auzise de un Ellis cărând peste tot scaune şi bănci, agitându-se de colo-colo prin ploaie, într-o pelerină împrumutată? Se gândi s-o întrebe care dracu' era povestea ei, dar era aşa drăguţă şi el nu voia s-o supere. În loc de asta, o luă de mână. Ea îl lăsă.

Până la urmă, Stan Thomas era un tânăr chipeş, cu o tunsoare îngrijită şi ochi negri şi frumoşi. Nu era înalt, dar avea un corp bine făcut şi zvelt şi o energie atrăgătoare, un soi de onestitate care lui Mary îi plăcea foarte mult. N-a deranjat-o deloc faptul că a luat-o de mână, chiar şi atât de repede după ce făcuseră cunoştinţă.

— Cât o să mai stai pe-aici? a întrebat el.

— Până în a doua săptămână din septembrie.

— Aşa e. Întotdeauna ei – tu – pleacă atunci.

— Aşa e.

— Vreau să te mai văd, spuse el.

Ea râse.

— Vorbesc serios, spuse el. Vreau să mai facem asta. Îmi place să te ţin de mână. Când pot să te mai văd?

Mary stătu pe gânduri câteva minute şi apoi spuse degajată:

— Şi eu aş vrea să te mai văd, domnule Thomas.

— Bine. Spune-mi Stan.

— Bine.

— Deci, când pot să te văd?

— Nu sunt sigură.

— Probabil că mâine o să vreau să te văd din nou. Ce zici dacă ne vedem mâine? Cum putem să ne vedem mâine?

— Mâine?

— Este vreun motiv pentru care să nu ne putem vedea mâine?

— Nu ştiu, spuse Mary şi se întoarse brusc către el cu o privire speriată. Nu ştiu!

— Nu ştii? Nu-ţi place de mine?

— Ba da. Sigur că-mi place de tine, domnule Thomas. Stan.

— Bine. O să trec pe-aici mâine pe la ora patru. Mergem la o plimbare cu maşina.

— O, Doamne.

— Aşa facem, spuse Stan Thomas. Spune cui trebuie să-i spui.

— Nu cred că trebuie să spun cuiva, dar nu ştiu dacă am timp să mergem la plimbare.

— Fă ce trebuie să faci, atunci. Găseşte o cale. Eu chiar vreau să te văd. Hei! Insist!

— Bine! spuse ea râzând.

— Bine. Mai e valabilă invitaţia înăuntru?

— Sigur! spuse Mary. Te rog să intri!

Coborâră din camionetă, dar Mary nu se îndreptă spre uşa principală. Mergând vioaie prin ploaie, înconjură casa, şi Stan Thomas o urmă. Ea o luă la fugă pe lângă marginea de granit a casei, pe sub streaşină, şi apoi se aplecă ca să intre pe o uşă simplă din lemn pe care-o ţinu deschisă ca să intre şi Stan. Se aflau în holul din spate. Ea îşi scoase pelerina şi o agăţă în cuierul de pe perete.

— Mergem în bucătărie, spuse ea deschizând o altă uşă.

Nişte scări imense de metal coborau spre o bucătărie veche de la subsol. Înăuntru se afla un imens şemineu cu cârlige de metal, oale şi forme care păreau să mai fie încă folosite pentru coptul pâinii. Un perete era plin de chiuvete, altul de sobe şi cuptoare. Mănunchiuri de ierburi aromatice atârnau de tavan, iar pardoseala veche din dale era curată. La masa lată de pin din centrul camerei stătea o femeie micuţă de vârsta a doua cu părul scurt şi roşcat şi o faţă ageră. Curăţa fasole verde într-un bol de argint.

— Bună, Edith, spuse Mary.

Femeia răspunse la salut dând din cap şi spuse:

— Te cheamă.

— Mă cheamă!

— Te-a tot strigat.

— De când?

— Toată după-amiaza.

— O, dar a trebuit să duc înapoi scaunele şi mesele, spuse Mary, şi se năpusti deasupra unei chiuvete, se spălă cu repeziciune pe mâini şi apoi şi le şterse de pantaloni.

— Mary, încă nu ştie că te-ai întors, spuse femeia pe nume Edith, deci poţi să stai jos şi să bei o cafea.

— Ar trebui să văd ce vrea.

— Dar prietenul tău?

— Stan! spuse Mary aruncându-i o privire.

Uitase de el.

— Îmi pare rău, dar până la urmă n-o să pot sta cu tine să mă încălzesc.

— Mary, bea şi tu o cafea şi ia loc, spuse Edith în timp ce rupea fasolea.

Vocea ei era autoritară.

— Încă nu ştie că te-ai întors.

— Da, Mary, ia loc şi bea o ceaşcă de cafea, spuse Stan Thomas.

În acel moment Edith, curăţătoarea de fasole, îl privi pieziş. O

privire scurtă, dar plină de înţeles.

— Dar dumneata de ce nu iei loc, domnule? îl întrebă Edith.

— Mulţumesc, doamnă.

Şi se aşeză.

— Mary, adu-i oaspetelui tău o cană de cafea.

Mary tresări.

— Nu pot, spuse ea. Trebuie să văd ce vrea domnişoara Vera.

— Nu moare dacă stai aici cinci minute şi te usuci, spuse Edith.

— Nu pot! spuse Mary.

Şi ieşi repede din bucătărie, trecând în viteză pe lângă Stan Thomas şi Edith. Îi auzeau paşii grăbiţi pe scări în timp ce striga „Îmi pare rău!“. Şi apoi dispăru cu totul.

— Cred că pot să-mi iau singur cafeaua, spuse Stan Thomas.

— Ţi-o dau eu. Asta-i bucătăria mea.

Edith lăsă fasolea şi-i turnă lui Stan o cană de cafea. Fără să-l întrebe ceva, adăugă un strop de frişcă, fără zahăr, ceea ce pe el nu l-a deranjat. Îşi pregăti şi ei o cană în acelaşi fel.

— Îi faci curte? îl întrebă ea după ce se aşeză.

Se uita la el suspicioasă, fără să încerce să ascundă acest lucru.

— Abia am cunoscut-o.

— Te interesează persoana ei?

Stan Thomas nu răspunse, dar îşi ridică sprâncenele într-un mod ironic şi surprins.

— Nu-ţi pot da nici un sfat, spuse Edith.

— Nu trebuie să-mi dai nici un sfat.

— Cineva ar trebui.

— Cine?

— Ştii, ea e deja măritată, domnule...?

— Thomas. Stan Thomas.

— E măritată, domnule Thomas.

— Nu. Nu poartă verighetă. Şi n-a spus nimic.

— E măritată cu nenorocita aia de sus, spuse Edith arătând cu degetul spre tavan. Ai văzut cum a luat-o la fugă chiar înainte s-o strige?

— Pot să te întreb ceva? spuse Stan. Cine dracu’ e ea?

— Nu-mi place cum vorbeşti, spuse Edith, deşi după tonul ei nu părea să-i pese chiar atât de mult.

Suspină.

— Mary este în mod legal nepoata domnişoarei Vera. Dar de fapt e sclava ei. E-o tradiţie de familie. La fel s-a întâmplat şi cu maică-sa. Biata femeie a scăpat de asta numai prin înec. Ea a fost femeia luată de valuri în 1927. Nu i-au găsit niciodată corpul. Ai auzit de asta, nu?

— Da, am auzit.

— O, Doamne, am spus povestea asta de un milion de ori.

Doctorul Ellis a adoptat-o pe Jane ca să-i fie tovarăşă de joacă fetiţei lui – care este acum urlătoarea aia de sus. Jane a fost mama lui Mary. A rămas însărcinată cu un muncitor italian de la cariera de piatră. A fost un scandal.

— Am auzit ceva.

— Ei bine, au încercat să ţină totul ascuns, dar oamenii se dau în vânt după un scandal bun.

— Asta cam aşa-i.

— Deci s-a înecat, ştii, şi domnişoara Vera a luat fetiţa şi a crescut-o ca să-i fie tovarăşă şi s-o înlocuiască pe mama ei. Asta-i Mary. Şi eu una nu pot să cred că oamenii care au grijă de copii permit acest lucru.

— Ce oameni care au grijă de copii?

— Nu ştiu. Nu pot să cred că în zilele noastre e legal ca un copil să fie născut sclav.

— Doar nu vorbeşti serios despre sclavie.

— Ştiu exact ce spun, domnule Thomas. Toţi am stat în casa asta şi am văzut cum s-a întâmplat, şi ne-am întrebat de ce nimeni n-a oprit un asemenea lucru.

— De ce n-ai încercat dumneata să opreşti un asemenea lucru?

— Eu sunt bucătăreasă, domnule Thomas. Nu sunt ofiţer de poliţie. Dar dumneata cu ce te ocupi? Stai, sigur ştiu. Locuieşti aici, pe insulă, deci sigur eşti pescar.

— Da.

— Câştigi bani frumoşi?

— Destui.

— Destui pentru ce?

— Destui pentru locurile astea.

— Ai o muncă periculoasă?

— Nu prea.

— Vrei o băutură adevărată?

— Sigur că vreau.

Bucătăreasa Edith se îndreptă către un dulap, mută nişte sticle şi se întoarse cu o butelcă argintie. Turnă din ea un lichid maroniu în două ceşti curate de cafea şi-i dădu una lui Stan.

— Nu eşti beţiv, nu? întrebă ea.

— Dumneata eşti?

— Foarte nostim; cu câtă muncă am eu... Foarte nostim.

Edith îl privi insistent pe Stan.

— Şi nu te-ai însurat niciodată cu cineva de pe-aici?

— Nu m-am însurat cu nimeni de pe nicăieri, spuse Stan şi începu să râdă.

— Pari un om de treabă. Totul ţi se pare o mare glumă. De când îi faci curte lui Mary?

— Nimeni nu-i face nimănui curte, doamnă.

— De când te interesează Mary?

— De-abia am cunoscut-o săptămâna asta. Cred că treaba e mai importantă decât am crezut. Consider că-i o fată drăguţă.

— E-o fată drăguţă. Dar nu sunt fete drăguţe şi aici, pe insula ta?

— Hei! Ia-o încetişor.

— Ei bine, mi se pare ciudat că nu eşti însurat. Câţi ani ai?

— Douăzeci şi ceva. Mă apropii de treizeci.

Stan Thomas avea douăzeci şi cinci de ani.

— Un bărbat bine şi amabil ca tine şi cu o afacere bună? Care nu-i beţiv? şi încă neînsurat. Din câte-am înţeles eu, oamenii se căsătoresc tineri pe-aici, mai ales pescarii.

— Poate pe-aici nu mă place nimeni.

— Te crezi deştept. Poate ai ambiţii mai mari.

— Eu doar am dus-o pe Mary cu maşina de colo-colo să facă nişte comisioane.

— Vrei să te mai întâlneşti cu ea?

— Aşa mă gândeam.

— Are aproape 30 de ani, ştii?

— Cred că arată foarte bine.

— Şi e o Ellis – e o Ellis cu acte în regulă –, dar n-are nici un ban, aşa că nu-ţi face cine ştie ce idei în legătură cu asta. N-o să-i dea nici un ban în afară de mâncare şi îmbrăcăminte.

— Nu ştiu ce fel de idei crezi că am.

— Asta încerc să înţeleg.

— Ei bine, văd că încerci să înţelegi ceva. Am priceput asta foarte limpede.

— Nu are mamă, domnule Thomas. E considerată importantă în casa asta pentru că domnişoara Vera are nevoie de ea, dar nimeni de-aici nu-i poartă de grijă. E o tânără fără o mamă care să aibă grijă de ea şi încerc să aflu ce intenţii ai.

— Ei bine, nu vorbeşti ca o mamă. Cu tot respectul, doamnă, dar vorbeşti ca un tată.

Lui Edith îi plăcu.

— Nici tată nu are.

— Ăsta da ghinion.

— Domnule Thomas, ce planuri ai pentru întâlnirile următoare?

— Cred c-o s-o iau cu maşina câteodată şi-o să mergem la plimbare.

— Aşa deci?

— Ce părere ai?

— Nu-i treaba mea.

Stan Thomas începu să râdă zgomotos.

— Ei, cred că poţi face ca totul să devină treaba ta, doamnă.

— Foarte amuzant spuse ea.

Şi mai luă o înghiţitură de rachiu.

— Pentru tine totul e-o glumă. Ştii că Mary pleacă peste câteva săptămâni. Şi n-o să se întoarcă până în iunie anul viitor.

— Atunci cred c-o să trebuiască să mă întâlnesc cu ea şi să mergem la plimbare în fiecare zi.

Stan Thomas îi zâmbi cât mai larg cu putinţă, de-a dreptul cuceritor.

Edith spuse:

— O să ai o mulţime de probleme. Păcat, pentru că-mi place de tine, domnule Thomas.

— Mulţumesc. Şi mie-mi place de dumneavoastră.

— Nu strica viaţa fetei.

— Nu vreau să stric viaţa nimănui, a răspuns el.

Edith socoti că discuţia luase sfârşit, şi se întoarse la fasolea ei. Nu-i spuse lui Stan Thomas să plece, aşa că acesta rămase o vreme pe scaunul din bucătăria familiei Ellis, sperând că Mary se va întoarce şi va sta cu el. Aşteptă mult, dar Mary nu se întoarse, şi în final plecă acasă. Se întunecase deja şi încă ploua. Îşi spuse c-avea s-o vadă în altă zi.

S-au căsătorit anul următor, în luna august. N-a fost o nuntă în grabă sau neaşteptată, în sensul că Stan i-a spus lui Mary în iunie 1956 – în ziua în care ea s-a întors cu familia Ellis pe insula Fort Niles – că se vor căsători până la sfârşitul verii. I-a spus că din acel moment va locui cu el pe insulă şi că putea să uite de viaţa de sclav al domnişoarei Vera Ellis. Aşa că el aranjase totul dinainte. Dar cununia păru una grăbită.

Căsătoria lui Mary şi Stan a avut loc în sufrageria lui Stan Thomas şi a fost oficiată de Mort Beekman, preotul insulelor din Maine de dinaintea lui Toby Wishnell. El era pe vremea aceea căpitanul vasului New Hope. Spre deosebire de Wishnell, pe Mort Beekman îl plăcea toată lumea. Părea că nu-i pasă de nimic, ceea ce era numai bine. Beekman nu era fanatic, şi din această cauză era respectat de pescarii din toate parohiile de pe insule.

Stan Thomas şi Mary Smith-Ellis n-au avut martori la ceremonie, nici verighete şi nici invitaţi, dar pastorul Mort Beekman, după cum îi era felul, a continuat ceremonia.

— Oricum, de ce dracu' ai avea nevoie de martori? întrebă el.

Beekman se afla întâmplător pe insulă pentru un botez; ce-i păsa lui de inele, invitaţi sau martori? Tinerii aceia păreau cu siguranţă adulţi. Puteau să semneze certificatele? Da. Erau destul de mari ca să nu aibă nevoie de permisiunea nimănui? Da. Avea să fie o mare bătaie de cap? Nu.

— Vreţi toate rugăciunile şi să vă citesc din Scripturi? îi întrebă

pastorul Beekman.

— Nu, mulţumim, spuse Stan. Doar partea cu nunta.

— Poate o mică rugăciune... sugeră Mary ezitând.

Pastorul Mort Beekman oftă şi încropi o ceremonie de nuntă cu o mică rugăciune de dragul doamnei. Nu putu totuşi să nu observe că arăta ca dracu', palidă şi tremurând toată. Întreaga ceremonie dură aproape patru minute. Stan Thomas îi strecură preotului o bancnotă de zece dolari şi acesta îşi văzu de drum.

— Mulţumim, spuse Stan. Mulţumim că aţi venit.

— Sigur, a spus preotul şi se îndreptă spre barca lui ca să poată pleca de pe insulă înainte de lăsarea întunericului; nu găsea pe Fort Niles nici un loc decent în care să fie găzduit, şi n-avea de gând să rămână peste noapte pe o stâncă atât de neprimitoare.

A fost cea mai modestă nuntă din istoria familiei Ellis. Asta dacă Mary Smith-Ellis putea fi considerată membră a familiei, o chestiune pusă acum serios sub semnul întrebării.

— Ca mătuşă a ta, îi mărturisise domnişoara Vera lui Mary, trebuie să-ţi spun că nu cred că-i o căsătorie potrivită pentru tine. Cred că-i o mare greşeală să te legi cu cătuşe de un pescar şi de insula asta.

— Dar iubiţi insula, i-ar fi spus Mary.

— Nu în februarie, draga mea.

— Aş putea să vă vizitez eu în februarie.

— Draga mea, o să trebuiască să ai grijă de soţul tău şi n-o să ai timp de vizite. Am avut şi eu odată un soţ şi ştiu. Totul era foarte restrictiv, spuse ea, deşi nu fusese deloc aşa.

Spre surprinderea multora, domnişoara Vera nu se împotrivi planurilor de nuntă ale lui Mary. Pentru cei care fuseseră martori la ieşirile violente ale domnişoarei Vera legate de sarcina mamei lui Mary în urmă cu treizeci de ani, sau la crizele de plâns de la moartea mamei lui Mary în urmă cu douăzeci şi nouă de ani (ca să nu mai vorbim de crizele de nervi provocate de lucruri neînsemnate), calmul cu care primise vestea lui Mary era un mister. Cum de-şi permitea să mai piardă încă un ajutor? Cum putea tolera acea lipsă de loialitate, acel abandon?

Probabil că nimeni nu fusese mai surprins de acea reacţie decât Mary, care slăbise zece kilograme pe parcursul acelei veri din cauza neliniştii pricinuite de căsătoria cu Stan Thomas. Ce era de făcut cu Stan Thomas? Nu stăruia s-o vadă, n-o lua de la responsabilităţile ei, dar insista să se căsătorească până la sfârşitul verii. Spusese acest lucru de la începutul lui iunie. Nu părea să lase loc de negocieri.

— Şi tu crezi că-i o idee bună, îi amintea el, şi ea chiar credea asta.

Chiar îi plăcea ideea de-a se mărita. Înainte nu se gândise la acest lucru, dar acum i se părea ceva bun. Şi el era aşa de frumos şi plin de

încredere!

— Nu întinerim, îi amintea el, şi chiar nu întinereau.

Totuşi, Mary vomită de două ori în ziua când a trebuit să-i spună domnişoarei Vera despre căsătoria ei cu Stan Thomas. Nu mai putea amâna acest lucru şi, la mijlocul lunii iulie, i-a dat vestea. Dar, spre surprinderea ei, conversaţia s-a derulat cât se poate de uşor. Vera nu se enervă, cu toate că se înfuria destul de des pentru lucruri mult mai mărunte. Adoptă atitudinea de mătuşă căreia-i pasă, spuse că este o mare greşeală şi se resemnă apoi întru totul cu acea idee, lăsând-o pe Mary să-şi pună panicată tot felul de întrebări.

— Ce-o să faceţi fără mine? întrebă ea.

— Mary, draga mea, nu te gândi la asta.

Îşi însoţi vorbele cu un surâs cald şi o atingere pe mână.

— Dar ce-o să fac eu? N-am fost niciodată departe de dumneavoastră.

— Eşti o tânără minunată şi capabilă. O să te descurci şi fără mine.

— Dar credeţi că n-ar trebui să fac asta, nu-i aşa?

— O, Mary. Ce contează ce cred eu?

— Credeţi c-o să fie un soţ rău.

— N-am spus nimic rău despre el.

— Dar nu vă place de el.

— Mary, ţie trebuie să-ţi placă de el.

— Credeţi c-o să ajung săracă şi singură.

— O, Mary, n-o să ajungi aşa. Întotdeauna o să ai un acoperiş deasupra capului. N-o să ajungi să vinzi chibrituri în oraş sau să faci ceva la fel de îngrozitor.

— Credeţi că n-o să-mi fac prieteni aici, pe insulă. Credeţi c-o să fiu singură şi mai credeţi c-o să înnebunesc iarna.

— Cine nu s-ar împrieteni cu tine?

— Credeţi că sunt uşuratică, că m-am încurcat cu un pescar. Credeţi c-o să ajung ca mama.

— Lucrurile pe care le gândesc! spuse domnişoara Vera şi începu să râdă.

— O să fiu fericită cu Stan, spuse Mary. O să fiu!

— Atunci nu pot decât să fiu fericită pentru tine. O mireasă fericită e-o mireasă împlinită.

— Dar unde-o să ne căsătorim?

— În casa Domnului, sper.

Mary tăcu; la fel şi domnişoara Vera. Era o tradiţie pentru miresele din familia Ellis să se mărite în grădinile casei Ellis, cu participarea episcopului de Concord, adus cu barca special pentru acea ocazie. Miresele din familia Ellis aveau parte de nunţi extravagante, la care participau toţi membrii familiei Ellis şi toţi

prietenii apropiaţi. Aveau parte de banchete elegante la casa Ellis. Aşa că, atunci când domnişoara Vera a sugerat că Mary ar trebui să se căsătorească într-o „casă a Domnului“ oarecare, Mary avu toate motivele să nu mai spună nimic.

— Dar vreau să mă căsătoresc aici, la casa Ellis.

— O, Mary. Nu vrei atâta bătaie de cap. Ar trebui să ai o ceremonie simplă, ca să termini repede.

— Dar o să fiţi acolo? întrebă Mary după o vreme.

— O, draga mea.

— O să fiţi?

— Aş plânge neîncetat şi ţi-aş strica ziua.

Mai târziu în acea după-amiază, domnul Lanford Ellis – fratele mai mare al domnişoarei Vera şi stăpânul familiei – o chemă pe Mary Smith-Ellis în camera lui, s-o felicite pentru apropiata nuntă. Îşi exprimă speranţa că Stan Thomas e un tânăr onorabil şi spuse:

— Ar trebui să-ţi cumperi o rochie frumoasă de mireasă.

Îi dădu un plic. Ea încercă să-l deschidă, dar el o opri:

— Nu-l deschide aici.

A sărutat-o, a strâns-o de mână şi i-a spus:

— Noi am ţinut întotdeauna la tine, cum nu se poate mai mult.

Doar atât.

Mary nu deschise plicul până seara târziu, când a rămas singură în camera ei. Numără o mie de dolari – zece bancnote de o sută pe care le băgă sub pernă. În 1956, era o sumă foarte mare pentru o rochie de mireasă, dar, în cele din urmă, Mary se căsători tot într-o rochie înflorată de bumbac pe care şi-o cususe chiar ea cu două veri înainte. N-a vrut să cheltuiască banii. În loc de asta, s-a hotărât să-i dea plicul lui Stan Thomas.

Banii aceia, hainele ei şi aşternuturile de pat – iată ce-a adus Mary în căsătorie. Erau singurele ei bunuri după zeci de ani în slujba familiei Ellis.

La conacul familiei Ellis din Concord, mama lui Ruth Thomas îi arătă acesteia camera în care urma să stea. Nu se mai văzuseră de ceva vreme. Lui Ruth nu-i plăcea să viziteze Concordul şi rareori mergea acolo. De fapt, fuseseră câteva sărbători de Crăciun când Ruth preferase să stea în camera ei de cămin. Îi plăcea mai mult acolo decât în Concord, la conacul familiei Ellis. De exemplu, Crăciunul trecut.

— Ruth, arăţi minunat, îi spuse mama ei.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi bine.

— N-ai nici un bagaj?

— Nu. De data asta nu.

— Am pus un tapet nou pentru tine.

— Arată frumos.

— Uite-aici o fotografie de când erai mică.

— Chiar aşa, răspunse Ruth, aplecându-se spre fotografia înrămată agăţată pe peretele de lângă şifonier. Aceea sunt eu?

— Eşti chiar tu.

— Ce-aveam în mâini?

— Pietricele. De pe aleea conacului Ellis.

— O, ia te uită ce pumni!

— Şi uite-mă şi pe mine, spuse mama lui Ruth.

— Uită-te şi pe tine.

— Încercam să te fac să-mi dai pietricelele.

— Nu pare că ţi le-aş fi dat.

— Da, aşa e. Pun pariu că n-am reuşit.

— Câţi ani aveam?

— Doi ani. Erai atât de adorabilă.

— Şi câţi ani aveai tu?

— O. Treizeci şi trei sau cam aşa ceva.

— Nu cred c-am mai văzut vreodată fotografia asta.

— Nu. Nu cred c-ai văzut-o.

— Mă întreb cine a făcut-o.

— Domnişoara Vera.

Ruth Thomas se aşeză pe pat, o minunată mobilă moştenită, din alamă şi acoperită cu o cuvertură din dantelă. Mama ei se aşeză lângă ea şi-o întrebă:

— Nu ţi se pare că e-un aer cam închis aici?

— Nu. E-n regulă.

Stătură tăcute o vreme. Mama lui Ruth se ridică şi trase draperia.

— Putem lăsa să intre şi puţină lumină.

Apoi se aşeză din nou.

— Mulţumesc, spuse Ruth.

— Când am cumpărat tapetul, credeam că e cu flori de cireş, dar acum, că mă uit la el, cred că e cu flori de măr. Nu-i aşa că-i nostim? Nu ştiu de ce n-am văzut diferenţa de la început.

— Florile de măr sunt frumoase.

— Nu contează, presupun.

— Oricum e frumos. Ai făcut o treabă bună cu tapetul.

— Am plătit pe cineva să-l pună.

— Arată foarte frumos.

După încă o tăcere lungă, Mary Smith-Ellis Thomas luă mâna fiicei ei şi-o întrebă:

— Mergem acum să-l vedem pe Ricky?

Ricky era într-un pătuţ, deşi avea nouă ani. Era mare cât un copil de trei ani, poate, şi ţinea degetele de la mâini şi de la picioare curbate ca nişte gheare. Avea părul scurt şi negru, încâlcit la spate din cauza felului în care-şi rotea întruna capul dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi căutat cu disperare ceva. La fel şi ochii, se roteau mereu la

stânga şi la dreapta, căutând. Scotea ţipete, gemete foarte ascuţite şi urla, dar când Mary se apropie de el se linişti şi începu o bolboroseală neîntreruptă.

— Uite-o pe mama, spuse ea. Uite-o pe mama.

Îl ridică din pătuţ şi-l aşeză, pe spate, pe un covor din blană de oaie întins pe jos. Nu se putea ridica şi nici nu-şi putea ţine capul. Nu se putea hrăni singur. Nu putea vorbi. Pe blana de oaie, picioruşele lui strâmbe erau într-o parte, iar mâinile în cealaltă. Îşi legăna capul înainte şi înapoi, iar degetele lui încovoiate şi încordate se agitau în aer ca nişte alge în apă.

— E ceva mai bine? întrebă Ruth.

— Păi, spuse mama ei, cred că da, Ruth. Întotdeauna cred că e ceva mai bine, dar nimeni altcineva nu vede asta.

— Unde-i infirmiera?

— O, pe-aici pe undeva. Poate e la bucătărie şi ia o pauză. E nouă şi pare foarte drăguţă. Îi place să-i cânte lui Ricky. Nu-i aşa, Ricky? Nu-i aşa ca Sandra îţi cântă? Pentru că ştie că-ţi place. Nu-i aşa?

Mary vorbea cu el aşa cum vorbesc mamele cu nou-născuţii, sau cum îi vorbea senatorul Simon Addams câinelui său Cookie, cu o voce iubitoare, fără să aştepte un răspuns.

— O vezi pe sora ta? îl întrebă ea. O vezi pe sora ta mai mare? A venit să te vadă, micuţule. A venit să-l salute pe Ricky.

— Salut, Ricky, spuse Ruth, încercând să imite ritmul din vocea maică-sii. Salut, frăţioare.

Lui Ruth i se făcu rău. Se aplecă şi-l mângâie pe Ricky pe cap, dar el se feri. Îi simţi părul încâlcit alunecându-i printre degete. Îşi retrase mâna şi el îşi lăsă capul să se odihnească o clipă. Apoi, deodată, zvâcni atât de repede şi de neaşteptat, încât o făcu pe Ruth să tresară.

Ricky se născuse când Ruth avea nouă ani, într-un spital din Rockland. Ruth nu-l văzuse niciodată pe când era bebeluş, fiindcă maică-sa nu s-a întors pe insulă după ce l-a născut. Tatăl ei a plecat cu soţia la Rockland când trebuia să se nască bebeluşul, şi Ruth a rămas cu doamna Pommeroy, vecina de alături. Mama ar fi trebuit să se întoarcă cu bebeluşul, dar nu s-a mai întors niciodată. Nu s-a întors, pentru că era ceva în neregulă cu copilul. Nimeni nu se aşteptase la asta.

Din câte auzise Ruth, tatăl ei, în momentul în care a văzut copilul retardat, a început să împartă vina, rapid şi meschin. Era scârbit şi furios. Cine-i făcuse una ca asta fiului său? A tras repede concluzia că băieţelul îşi moştenise soarta de la strămoşii lui Mary. La urma urmei, ce se ştia despre spitatul de orfani Bath Naval sau despre imigrantul italian? Cine ştia ce monştri se ascundeau în trecutul acela întunecat? Pe de altă parte, strămoşii lui Stan Thomas erau cunoscuţi de zece generaţii, şi niciodată nu apăruse un asemenea caz. Nu fusese nici un

monstru în familia lui Stan Thomas. Evident, spunea Stan, aşa păţeşti dacă te căsătoreşti cu cineva al cărui trecut nu-l cunoşti. Da, aşa păţeşti.

Mary, încă extenuată pe patul de spital, i-a plătit cu aceeaşi monedă, apărându-se nebuneşte. De obicei nu era o luptătoare, dar de data asta s-a luptat. Şi încă murdar. Zicea că strămoşii lui Stan erau cunoscuţi, fiindcă erau rude. Erau toţi fraţi şi veri primari, şi nu trebuia să fii un geniu ca să ştii că după destule cazuri de incest şi căsătorii între rude de sânge aşa păţeşti. Copilul ăsta cu cap ciudat şi mâini încovoiate.

— Ăsta e fiul tău, Stan! a spus ea.

Fusese o ceartă urâtă şi parşivă, care le-a supărat pe infirmierele de la maternitate. Câteva dintre cele tinere începură să plângă. Nu mai auziseră niciodată ceva asemănător. Infirmiera-şefă a venit în schimbul de noapte şi l-a condus afară pe Stan Thomas, departe de camera soţiei. Era o femeie vânjoasă, care nu se speria uşor, nici măcar de un pescar de homari spurcat la gură. L-a gonit în timp ce Mary încă ţipa la el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, se răsti infirmiera la Stan, femeia asta are nevoie de odihnă.

Câteva după-amiezi mai târziu, Mary şi Stan avură un vizitator la spital. Era domnul Lanford Ellis. Cumva, auzise vestea. Venise la Rockland, îmbarcat pe Stonecutter, ca să le transmită lui Mary şi Stan regretul familiei Ellis pentru tragica situaţie. Stan şi Mary se împăcaseră între timp. Cel puţin puteau sta amândoi în aceeaşi cameră.

Lanford Ellis îi povesti lui Mary despre conversaţia pe care-o avusese cu sora lui Vera şi despre înţelegerea la care ajunseseră. El şi sora lui discutaseră despre această problemă şi căzuseră de acord că Mary nu trebuia să ducă copilul pe insula Fort Niles. N-ar fi avut acolo nici un fel de sprijin medical, nici un fel de ajutor calificat pentru Ricky. Doctorii tocmai îi anunţaseră că Ricky urma să aibă nevoie permanentă de îngrijire pentru tot restul vieţii. Care era planul lui Mary şi-al lui Stan?

Mary şi Stan recunoscură că nu se gândiseră încă la nimic. Lanford Ellis îi înţelegea. Ştia că e un moment greu pentru amândoi, şi avea o sugestie. Cum familia Ellis era ataşată de Mary, erau gata s-o ajute. Lanford Ellis voia să plătească pentru îngrijirea lui Ricky într-o instituţie adecvată. Pe viaţă. Nu conta cât costă. Auzise despre o excelentă clinică privată din New Jersey.

— New Jersey? spuse neîncrezătoare Mary Thomas.

Într-adevăr, recunoscu Lanford Ellis, New Jersey părea să fie destul de departe. Dar spitalul era cel mai bun din ţară. Vorbise deja cu administratorul în acea dimineaţă. Dacă lui Stan şi lui Mary nu le

convenea acea soluţie, mai exista o posibilitate...

Sau...

Sau ce?

Dacă Mary şi familia ei s-ar fi mutat la Concord, unde Mary şi-ar fi reluat funcţia de însoţitor al domnişoarei Vera, familia Ellis ar fi asigurat îngrijirea necesară lui Ricky la conacul Ellis. Lanford Ellis ar fi transformat o parte din spaţiul servitorilor într-un loc confortabil pentru Ricky. Ar fi plătit pentru cele mai bune infirmiere particulare şi toată îngrijirea medicală. Pe viaţă. I-ar fi găsit o slujbă bună şi lui Stan Thomas şi ar fi trimis-o pe Ruth la o şcoală bună.

— Să nu te pună dracu' să-ndrăzneşti, spuse Stan Thomas cu o voce periculos de joasă. Să nu te pună dracu' să-ndrăzneşti s-o iei pe nevastă-mea înapoi.

— Nu-i decât o sugestie, răspunse Lanford Ellis. Decizia vă aparţine.

Şi apoi plecă.

— Ce dracu' i-aţi făcut? Aţi otrăvit-o? strigă Stan Thomas pe holul spitalului în timp ce bătrânul Lanford se îndepărta.

Stan îl urmări.

— Aţi otrăvit-o? Voi sunteţi vinovaţi pentru nenorocirea asta? Răspunde-mi! Voi, nenorociţilor, aţi pus asta la cale doar ca s-o luaţi înapoi?

Dar Lanford Ellis nu mai avea nimic de spus, şi infirmiera cea voinică, interveni din nou.

Evident, Ruth Thomas n-a ştiut niciodată detaliile discuţiilor dintre părinţii ei după oferta domnului Ellis. Dar ştia că nişte hotărâri au fost luate chiar acolo, în camera de spital. Sub nici o formă Mary Smith-Ellis Thomas, fiica unei orfane, nu şi-ar fi abandonat fiul într-o instituţie, oricât de handicapat ar fi fost. Şi sub nici o formă Stan Thomas, insular de zece generaţii, n-avea să se mute la Concord, New Hampshire. Şi nici n-ar fi admis ca fiica lui să se mute acolo, unde ar fi putut deveni sclava domnişoarei Vera Ellis, la fel ca mama şi bunica ei.

Acestea fiind stabilite, rămânea puţin loc de negocieri. Şi, oricât de dure ar fi fost discuţiile, decizia a fost rapidă şi finală. Mary s-a dus la Concord cu fiul ei. S-a întors la conacul Ellis, reluându-şi rolul de însoţitor al Verei Ellis. Stan Thomas a revenit singur pe insulă, alături de fiica lui. Dar nu imediat. A dispărut câteva luni.

— Unde-ai fost? îl întrebă Ruth când aceasta avea şaptesprezece ani. Unde-ai fugit atâta timp?

— Eram furios, răspunse el. Şi nu e treaba ta.

— Unde-i mama? l-a întrebat Ruth pe tatăl ei pe vremea când avea nouă ani şi când, în cele din urmă, Stan s-a întors acasă singur.

Explicaţia lui a fost un dezastru – ceva legat de lucruri care nu

contează, despre care nu merită să întrebi şi care ar trebui uitate. Ruth mai încercă o vreme să înţeleagă, dar când domnul Pommeroy s-a înecat – totul căpătă sens – s-a gândit că şi mama ei trebuie să se fi înecat. Bineînţeles. Acesta era răspunsul. La câteva săptămâni după ce ajunsese la acea concluzie, Ruth începu să primească scrisori de la maică-sa, ceea ce-o derută cu totul. Crezu o vreme că scrisorile veneau din rai. Pe măsură ce crescu, puse cap la cap, mai mult sau mai puţin, toată povestea. În cele din urmă, Ruth simţi c-a înţeles pe deplin cele întâmplate.

Acum, în camera lui Ricky care mirosea a medicamente, mama lui Ruth luă o sticlă de loţiune din dulap şi se aşeză pe podea alături de fiul ei. Îi unse cu loţiune picioruşele ciudate, masându-i şi întinzându-i degetele, apăsând cu degetele ei mari bolţile încovoiate.

— Ce face taică-tău? întrebă ea.

Ricky ţipă şi gânguri.

— E bine, răspunse Ruth.

— Are grijă de tine?

— Poate că eu am grijă de el.

— M-am temut că nu primeşti destulă dragoste.

— Am primit destulă.

Cu toate astea, mama lui Ruth părea atât de îngrijorată, încât Ruth încercă să se gândească la ceva care s-o liniştească, un eveniment legat de dragostea părintească a tatălui ei.

— De ziua mea, când îmi dă cadourile, spune întotdeauna: „Să nu-ţi foloseşti cumva privirea cu raze X ca să vezi ce cadou e.“

— Privire cu raze X?

— Ştii, înainte să deschid cadoul! Când mă uit la cutie spune întotdeauna: „Să nu-ţi foloseşti cumva privirea cu raze X pe cadou.“ E destul de amuzant.

Mary Smith-Ellis Thomas clătină încet din cap, fără să arate deloc mai puţin îngrijorată.

— Îţi dă cadouri frumoase?

— Sigur.

— Asta-i bine.

— Când eram mică, de ziua mea, mă urca în picioare pe un scaun şi mă întreba: „Te simţi mai mare azi? Sigur pari mai mare.“

— Îmi aduc aminte că făcea asta.

— Ne simţim bine împreună, spuse Ruth.

— Angus Addams mai e pe-acolo?

— Sigur. Îl vedem pe Angus aproape în fiecare zi.

— Pe mine mă speria. Odată, l-am văzut bătând un copil cu o baliză. Pe vremea când abia mă măritasem.

— Serios? Un copil?

— Un biet copil care lucra pe vasul lui.

— O, deci nu era un copil. Ajutorul lui, probabil. Vreun adolescent leneş. Angus e un şef dur, asta-i sigur. Nu mai poate pescui cu nimeni în ultima vreme. Nu se mai înţelege cu nimeni.

— Nu cred că avea o părere prea bună despre mine.

— Nu-i place să se vadă că are o părere bună despre cineva.

— Trebuie să înţelegi, Ruth, nu mai întâlnisem până atunci oameni de felul ăsta. Ştii, era prima iarnă pe care-o petreceam pe Fort Niles, când Angus Addams şi-a pierdut degetul în timp ce pescuia. Îţi aminteşti vorbindu-se despre asta? Era aşa de frig, şi el nu purta mănuşi, aşa că i-au îngheţat mâinile. Şi presupun că şi-a prins degetul în... ce era?

— Capătul vinciului.

— Şi-a prins degetul în capătul vinciului şi a rămas încurcat în nişte funii şi i-a fost smuls. Celălalt bărbat de pe barcă a spus că Angus a lovit degetul cu piciorul şi l-a aruncat peste bord. Apoi a continuat să pescuiască tot restul zilei.

— Eu am auzit, spuse Ruth, că şi-a cauterizat mâna cu capătul aprins al unei ţigări ca să poată pescui tot restul zilei.

— O, Ruth.

— Nu ştiu dacă să cred în poveştile astea. Nu l-am văzut niciodată pe Angus Addams cu o ţigară aprinsă în gură.

— O, Ruth.

— Un lucru e sigur. Îi lipseşte un deget.

Mama lui Ruth nu spuse nimic. Ruth îşi privi mâinile.

— Scuze, încercai să spui ceva?

— Doar că n-am fost niciodată în preajma unor oameni atât de duri.

Ruth se gândi să spună că multă lume o consideră pe domnişoara Vera Ellis destul de dură, dar îşi înghiţi vorbele şi zise:

— Înţeleg.

— Eram pe insulă de aproape un an, ştii, când Angus Addams a trecut pe la noi cu pisica lui, Snoopy. Şi mi-a spus: „Mary, m-am săturat de pisica asta. Dacă n-o iei de pe capul meu, o împuşc aici, în faţa ta.“ şi avea şi o puşcă. Ştii ce voce puternică are, cât de nervos pare de fiecare dată? Ei bine, l-am crezut şi bineînţeles am luat pisica. Taică-tău s-a înfuriat; mi-a spus să dau pisica înapoi, dar Angus a ameninţat din nou c-o împuşcă în faţa mea. N-am vrut să văd cum împuşcă pisica. Taică-tău a zis că n-o s-o împuşte, dar nu puteam fi sigură. Era o pisică frumoasă. Îţi aminteşti de Snoopy?

— Cred că da.

— O pisică aşa de frumoasă şi de mare. Taică-tău a spus că Angus ne păcăleşte, că ăsta-i felul lui de a scăpa de pisică. Presupun că a fost o păcăleală, pentru că după câteva săptămâni Snoopy a făcut cinci pisoi şi pisoii ăia erau pe capul nostru. Atunci m-am supărat eu, dar

Angus şi taică-tău spuneau că-i doar o glumă bună. El şi taică-tău m-au tachinat luni în şir cu asta. Ştii, până la urmă taică-tău a înecat pisoii.

— Păcat.

— Da. Oricum, cred că era ceva în neregulă cu ei.

— Mda, spuse Ruth. Nu ştiau să înoate.

— Ruth!

— Glumeam. Îmi cer scuze. A fost o glumă proastă.

Ruth se urî pentru vorbele ei. Rămase uimită, încă o dată, de cât de repede ajungea să facă glume crude pe seama unei femei atât de fragile. În ciuda intenţiilor bune, în câteva minute spunea ceva care-o rănea pe maică-sa. În preajma lui Mary, Ruth simţea cum se transformă într-un rinocer furios. Un rinocer într-un magazin cu porţelanuri. Dar de ce era maică-sa atât de sensibilă? De ce era de fapt ca un magazin cu porţelanuri? Ruth nu era obişnuită cu femei ca ea. Era obişnuită cu femei ca surorile Pommeroy, care treceau prin viaţă ca şi cum ar fi fost de neînvins. Ruth era mai în largul ei lângă oamenii duri. O făceau să se simtă mai puţin ca un... rinocer.

Mary îi masă picioarele fiului ei, întorcându-i cu blândeţe fiecare labă a piciorului şi întinzându-i gleznele.

— O, Ruth, spuse ea, am fost atât de supărată în ziua în care tatăl tău a înecat pisoii.

— Îmi pare rău, spuse Ruth, şi chiar îi părea rău. Îmi pare rău.

— Mulţumesc, draga mea. Vrei să mă ajuţi cu Ricky? Mă ajuţi să-l masez?

— Sigur, răspunse Ruth, cu toate că nu se putea gândi la ceva mai puţin atrăgător.

— Îi poţi masa mâinile. Se spune că e bine să nu le laşi să se îndoaie prea tare, drăguţul de el.

Ruth îşi turnă loţiune în palmă şi începu să maseze una din mâinile lui Ricky. Imediat simţi cum stomacul ei se mişcă şi se strânge într-un val crescând de greaţă. Nişte mânuţe atât de mici, atrofiate şi lipsite de viaţă!

Ruth pescuia odată cu tatăl ei când a scos o capcană cu un homar care-şi schimba carapacea. Nu era ceva neobişnuit ca pe timpul verii să găseşti homari cu carapacea moale şi nouă, de numai câteva zile, dar homarul acela tocmai şi-o lepădase pe cea veche. Cochilia veche şi goală stătea lângă el, în capcană, ca o armură nefolositoare. Ruth luă homarul în mână şi imediat i se întoarse stomacul pe dos. Un homar fără cochilie e ca o carne fără oase; când Ruth îl ridică, homarul moale atârnă în mâna ei ca o şosetă udă. Atârna acolo ca ceva care se topeşte şi e gata să ţi se prelingă printre degete. Nu semăna deloc cu un homar obişnuit, un luptător mic şi de temut. Şi totuşi îi putea simţi viaţa în mână, sângele lui vâjâindu-i prin palmă. Homarul era un jeleu

albăstrui, ca o moluscă crudă. Se cutremurase. Doar ţinându-l în mână, începuse să-l omoare, lăsându-şi urmele pe organele lui acoperite cu o pieliţă subţire. Îl aruncă peste bord şi privi cum masa aceea translucidă se scufunda. N-avea nici o şansă să supravieţuiască. Probabil că urma să fie mâncat înainte de-a atinge fundul apei.

— Gata, spuse mama lui Ruth. Îţi face bine.

— Bietul de el, spuse Ruth masând cu loţiune degetele ciudate ale fratelui ei, încheieturile şi antebraţele.

Vocea îi era încordată, dar maică-sa păru să nu observe.

— Bietul de el.

— Ştiai că pe vremea când tatăl tău era copil la şcoala de pe Fort Niles, prin anii ’40, profesorii îi învăţau pe elevi cum să lege noduri? Era o parte importantă a educaţiei de pe insulă. Şi mai erau învăţaţi cum să citească graficele mareelor. La şcoală! Îţi vine să crezi?

— Era probabil o idee bună, spuse Ruth. E normal pentru copiii de pe o insulă să ştie lucrurile astea. Mai ales pe vremea aceea. Urmau să devină pescari, nu?

— Bine, Ruth, dar la şcoală? Nu puteau mai întâi să-i înveţe pe copii să citească şi să lase nodurile pe după-amiază?

— Sunt sigură c-au învăţat şi să citească.

— De aceea am vrut să te trimitem la o şcoală particulară.

— Tata nu voia asta.

— Vreau să spun eu şi familia Ellis. Ruth, sunt foarte mândră de tine. Sunt mândră cât de bine te-ai descurcat. A unsprezecea din clasă! Şi sunt mândră c-ai învăţat franceza. Te rog, spune-mi ceva în franceză.

Ruth începu să râdă.

— De ce râzi? întrebă mama ei. Ce-i aşa de comic?

— Nimic. Doar că, atunci când vorbesc în franceză pe lângă domnul Angus Addams, spune întotdeauna: „Ce? Te doare ce?“

— O, Ruth.

Părea tristă.

— Am sperat să-mi spui ceva în franceză.

— Mamă! Nu merită. Am un accent ciudat.

— Ei bine. Cum vrei tu, draga mea.

Tăcură o vreme, apoi mama lui Ruth spuse:

— Probabil că taică-tău a vrut să rămâi pe insulă şi să înveţi cum să faci noduri!

— Sunt sigură că asta a vrut, spuse Ruth.

— Şi despre maree! Sunt sigură că taică-tău voia ca tu să înveţi despre maree. N-am putut niciodată înţelege, cu toate că am încercat. Taică-tău a încercat să mă înveţe cum să conduc o barcă. Condusul bărcii era uşor, dar cumva trebuia să ştiu unde sunt toate stâncile şi care ieşea din apă după nu ştiu care maree. Nu erau geamanduri

acolo, şi cele care existau nu erau niciodată la locul lor, şi taică-tău ţipa la mine dacă încercam să mă orientez după ele. N-avea încredere în geamanduri, dar eu de unde să ştiu? şi curenţii! Credeam că trebuie doar să îndrepţi barca în direcţia bună şi să accelerezi. Nu ştiam nimic despre curenţi.

— De unde aveai să ştii?

— De unde aveam să ştiu, Ruth? Credeam că ştiu cum e viaţa pe insulă, pentru că-mi petreceam verile acolo, dar nu ştiam nimic. Nu ştiam cât de rău bate vântul iarna. Ştiai că unii oameni au înnebunit din cauza asta?

— Cred că toţi oamenii de pe Fort Niles au înnebunit, spuse Ruth şi începu să râdă.

— Şi bate necontenit! În prima mea iarnă acolo, vântul s-a pornit la sfârşitul lui octombrie şi nu s-a mai oprit până în aprilie. Am avut nişte vise ciudate în iarna aceea. Visam întruna că insula e gata să fie luată de vânt. Copacii de pe insulă aveau nişte rădăcini lungi, lungi, care ajungeau până pe fundul oceanului, şi ăsta era singurul lucru care ţinea insula să nu fie luată de vânt.

— Erai speriată?

— Eram îngrozită.

— N-a fost nimeni amabil cu tine?

— Ba da. Doamna Pommeroy.

Cineva bătu la uşă şi mama lui Ruth tresări. Ricky începu să-şi legene capul înainte şi înapoi şi să ţipe foarte ascuţit; era un sunet groaznic, ca frânele uzate ale unei maşini vechi.

— Şşş, spunea mama lui. Şşş.

Ruth deschise uşa camerei şi în prag se ivi Cal Cooley.

— Depănaţi amintiri? întrebă el.

Intră şi-şi lăsă corpul înalt să alunece într-un balansoar. Îi zâmbi lui Mary, dar fără să se uite la Ricky.

— Domnişoara Vera vrea să iasă la plimbare, a spus el.

— O! exclamă Mary ridicându-se brusc. O chem pe infirmieră. Ne luăm hainele. Ruth, du-te şi ia-ţi haina.

— Vrea să meargă la cumpărături, spuse Cal zâmbind, dar uitându-se de astă dată la Ruth. A aflat că Ruth a venit fără bagaje.

— Cal, şi cum a aflat? întrebă Ruth.

— Habar n-am. Tot ce ştiu e că vrea să-ţi cumpere nişte haine noi.

— N-am nevoie de nimic.

— Ţi-am spus eu, zise Cal cât se poate de mulţumit. Ţi-am spus să-ţi aduci haine, altfel domnişoara Vera o să-ţi cumpere altele şi-o să te enerveze.

— Uite ce-i, nu-mi pasă, spuse Ruth. Orice m-aţi pune voi să fac, nu-mi pasă. Mă doare-n cot. Numai să terminăm odată cu asta.

— Ruth! ţipă Mary, dar lui Ruth nu-i păsa.

La dracu' cu toţi. Nici lui Cal Cooley nu părea să-i pese. Ridică doar din umeri.

Merseră până la magazin în Buickul vechi, bicolor. Lui Mary şi Cal le-a luat aproape o oră s-o îmbrace pe domnişoara Vera şi s-o care până la maşină, unde o aşezară pe scaunul din faţă cu poşeta ei cu mărgele în poale. Nu mai ieşise din casă de câteva luni, din câte spunea Mary.

Domnişoara Vera era mică de statură; arăta ca o pasăre cocoţată pe locul din faţă. Mâinile ei erau micuţe, şi-şi mişca degetele subţiri peste poşeta cu mărgele de parcă citea în Braille sau se ruga cu o mătanie în mână. Avea cu ea mănuşile de dantelă, pe care le aşează alături, pe scaun. De fiecare dată când Cal Cooley lua curba, punea mâna stângă pe ele, de parcă urmau să alunece de pe scaun. Trăgea adânc aer în piept la fiecare curbă, deşi Cal conducea cu viteza de deplasare a unui pieton sănătos. Domnişoara Vera purta o haină lungă de nurcă şi o pălărie cu voal negru. Vocea ei era foarte liniştită şi uşor tremurândă. Zâmbea când vorbea şi pronunţa cuvintele cu un uşor accent britanic, rostind gânditor fiecare frază.

— O, să mergi la plimbare cu maşina... spuse ea.

— Da, încuviinţă mama lui Ruth.

— Ruth, ştii să conduci?

— Da, ştiu, răspunse Ruth.

— O, ce deşteaptă eşti. Eu n-am fost capabilă. Întotdeauna mă ciocneam...

Amintirile o făceau pe domnişoara Vera să chicotească. Îşi duse mâna la gură, ca fetele sfioase. Ruth nu-şi amintea ca domnişoara Vera să fi chicotit vreodată. Trebuie să fi venit cu vârsta, o afecţiune târzie. Ruth o privi pe bătrână şi-şi aminti cum, pe vremea când era pe insula Fort Niles, domnişoara Vera îi obliga pe muncitori să bea apă de la furtunul din grădină. Nu-i primea în bucătărie nici pentru un pahar cu apă. Nici în cea mai toridă zi. Obiceiul acela al ei era atât de urât, încât dăduse naştere unei expresii folosite pe insulă: „să bei de la furtunul din grădină". Era cea mai mare insultă. „Nevastă-mea a luat casa şi copiii. M-a lăsat să beau de la furtunul din grădină."

La intersecţie, Cal Cooley opri la un stop şi lăsă o maşină să treacă. Apoi începu să înainteze, când domnişoara Vera strigă:

— Opreşte!

Cal opri. Nu se vedea nici o altă maşină, aşa că porni din nou.

— Opreşte! repetă domnişoara Vera.

— Putem trece acum, spuse Cal. E rândul nostru.

— Cred că-i mai prudent să aşteptăm. Pot să vină alte maşini.

Cal opri şi aşteptă la stop. Nu mai venea nici o maşină. Nimeni n-a spus nimic câteva minute bune. După o vreme, o dubiţă se apropie în spatele Buickului. Şoferul claxonă scurt. Cal nu spuse nimic. Nici

Mary. Domnişoara Vera nu spuse nici ea nimic. Lăsându-se în scaun, Ruth se gândi cât e de plină lumea de nenorociţi. Dubiţa claxonă din nou, de două ori, şi domnişoara Vera spuse:

— Ce obrăznicie!

Cal coborî geamul şi-i făcu semn dubiţei să treacă. Acesta trecu. Buickul rămase la stop. Apoi o altă maşină veni din spate şi Cal îi făcu semn să treacă. O camionetă roşie trecu în sens invers. Apoi, ca şi mai devreme, nu se mai văzu nici o maşină.

Domnişoara Vera îşi strânse mănuşile în mâna stânga şi spuse:

— Porneşte!

Cal conduse încet prin intersecţie şi-şi continuă drumul spre autostradă. Domnişoara Vera chicoti:

— Ce ispravă!

Ajunseră în centrul Concordului şi Mary îi arătă lui Cal Cooley unde să parcheze în faţa magazinului. Pe vitrină era pictat elegant, cu litere cursive şi aurii, numele: Blaire's.

— Eu nu intru spuse domnişoara Vera. E prea mare efortul. Dar spune-i domnului Blaire să vină aci. O să-i explic eu de ce-avem nevoie.

Mary intră în magazin şi curând reveni alături de un tânăr. Părea temătoare. Tânărul se apropie de locul pasagerului din faţă şi bătu în geam. Domnişoara Vera se încruntă. El zâmbi şi-i făcu semn să coboare geamul. Mama lui Ruth stătea neliniştită în spatele lui.

— Ce naiba? spuse domnişoara Vera.

— Poate-ar trebui să coborâţi geamul şi să vedeţi ce doreşte, sugeră Cal.

— N-o să fac eu aşa ceva!

Îi aruncă tânarului o privire piezişă. Faţa lui strălucea în soarele dimineţii şi-i zâmbi îndemnând-o din nou printr-un gest să coboare geamul. Ruth se mişcă pe bancheta din spate până pe partea cealaltă a maşinii şi coborî geamul.

— Ruth! exclamă domnişoara Vera.

— Pot să te-ajut cu ceva? îl întrebă Ruth.

— Eu sunt domnul Blaire, spuse tânărul şi întinse mâna ca s-o strângă pe-a lui Ruth.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Blaire, spuse ea. Eu sunt Ruth Thomas.

— Nu-i adevărat! declară domnişoara Vera.

Se învârti în scaun cu o agilitate ieşită din comun, uitându-se urât la tânărul bărbat.

— Nu eşti domnul Blaire. Domnul Blaire are o mustaţă argintie!

— Acela este tatăl meu, doamnă. El s-a pensionat şi acum eu conduc magazinul.

— Spune-i tatălui tău că domnişoara Vera Ellis doreşte să-i

vorbească.

— I-aş spune cu mare plăcere, dar nu este aici. Tatăl meu locuieşte în Miami, doamnă.

— Mary!

Mama lui Ruth se grăbi spre Buick şi băgă capul pe geamul lui Ruth.

— Mary, când s-a întâmplat asta?

— Nu ştiu. Nu ştiu nimic despre asta.

— N-am nevoie de haine, spuse Ruth. N-am nevoie de nimic. Haideţi să mergem acasă.

— Când s-a pensionat tatăl tău? îl întrebă mama lui Ruth pe tânărul domn Blaire.

Era palidă.

— Acum şapte ani, doamnă.

— Imposibil! M-ar fi anunţat, spuse domnişoara Vera.

— Putem merge la alt magazin? întrebă Ruth. Nu mai este un alt magazin în Concord?

— Nu mai există nici un alt magazin în afară de Blaire's, spuse domnişoara Vera.

— Ei bine, ne bucurăm să auzim că aşa credeţi, spuse domnul Blaire. Sunt sigur că vă putem oferi ceva, doamnă.

Domnişoara Vera nu răspunse.

— Tatăl meu m-a învăţat tot ce ştia, doamnă. Toţi clienţii lui sunt acum clienţii mei. La fel de satisfăcuţi ca întotdeauna.

— Scoate-ţi capul din maşina mea.

— Poftim?

— Scoate-ţi dracului capul din maşina mea.

Ruth începu să râdă. Tânărul se retrase şi o porni ţanţoş şi repede spre magazin. Mary îl urmă, încercând să-l îmbuneze, atingându-l pe braţ, dar el îşi feri mâna.

— Domnişoară, nu e deloc amuzant.

Domnişoara Vera se răsuci în scaun şi-i aruncă o privire plină de răutate lui Ruth.

— Scuze.

— Închipuie-ţi!

— Domnişoară Vera, ne întoarcem acasă? întrebă Cal.

— O aşteptăm pe Mary! ţipă ea.

— Normal. Aşa spuneam şi eu.

— Oricum, n-ai spus asta.

— Scuzaţi-mă.

— Of, tonţii ăştia! exclamă domnişoara Vera. Peste tot!

Mary se întoarse şi se aşeză în linişte alături de fiica sa. Cal luă curba şi domnişoara Vera spuse exasperată:

— Cu mare, mare, mare grijă.

Nimeni nu scoase o vorbă pe drumul spre casă. Odată ajunşi, domnişoara Vera se întoarse şi-i zâmbi şters lui Ruth. Chicoti din nou. Se calmase.

— Ne înţelegem bine, eu şi cu mama ta spuse ea. După toţi anii petrecuţi alături de bărbaţi, în sfârşit, suntem singure doar noi două. N-avem soţi de care să ne îngrijim sau fraţi ori taţi care să ne poarte de grijă. Două doamne independente care fac ce vor. Nu-i aşa, Mary?

— Aşa-i.

— Ruth, mi-a fost dor de mama ta când a fugit şi s-a măritat cu taică-tău. Ştiai?

Ruth nu răspunse. Mama ei o privi neliniştită şi spuse cu voce scăzută:

— Sunt sigură că ştie.

— Îmi aduc aminte cum a ieşit din casă după ce mi-a spus că se mărită cu un pescar. Am privit-o cum se îndepărta. Eram la etaj, în dormitorul meu. Ruth, ştii camera? Cea cu vedere spre intrarea principală. O, scumpa mea Mary părea atât de mică şi de curajoasă! O, Mary! Umerii tăi mici păreau atât de drepţi, ca şi cum ar fi spus „Pot face orice!“ Draga de ea... Mary. Sărăcuţa de tine, fată scumpă şi drăguţă! Ai fost atât de curajoasă!

Mary închise ochii. Ruth simţi o furie amară şi îngrozitoare ridicându-se din stomac.

— Da, Ruth, am privit-o pe mama ta plecând, şi asta m-a făcut să plâng. Am stat în camera mea şi am plâns. Fratele meu a venit şi şi-a pus braţul în jurul meu. Ştii cât de bun la suflet e fratele meu Lanford. Nu?

Ruth nu putu să răspundă. Fălcile îi erau atât de încleştate, încât nu putea rosti nici un cuvânt. Cu siguranţă n-ar fi fost ceva civilizat. Ar fi putut să-i scape un şir lung de înjurături. Iată ce i-ar fi făcut vrăjitoarei aceleia nemernice.

— Şi minunatul meu frate mi-a spus: „Vera, totul va fi bine.“ şi ştii ce i-am răspuns? I-am spus: „Acum ştiu cum s-a simţit biata doamnă Lindbergh!“

Rămaseră tăcuţi o vreme care-a părut un an, lăsând fraza să atârne în aer. Ruth era furioasă. Oare putea s-o lovească pe femeia asta? Putea să iasă din maşina asta preistorică şi să se întoarcă pe Fort Niles?

— Dar acum e cu mine, unde-i e locul, spuse domnişoara Vera. Şi facem ce vrem noi. Fără soţi care să ne spună ce-avem de făcut. Fără copii de care să avem grijă. Bineînţeles, în afară de Ricky. Bietul de el. Dar Dumnezeu ştie că nu cere mult. Ruth, mama ta şi cu mine suntem nişte femei independente şi ne simţim bine împreună. Ne place foarte tare.

Ruth rămase o săptămână la mama ei. Purtă aceleaşi haine în

fiecare zi şi nimeni nu mai pomeni ceva în legătură cu asta. Nu s-au mai dus la cumpărături. Dormea în hainele ei şi le îmbrăca în fiecare dimineaţă după ce făcea baie. Nu s-a plâns.

Ce-i păsa?

Asta era strategia ei de supravieţuire: dă-le dracului pe toate.

La naiba! Făcea tot ce-i cereau. Ignora orice act revoltător de exploatare comis de domnişoara Vera împotriva maică-sii. Ruth era la închisoare în Concord. Voia doar să ispăşească termenul şi să rămână cu mintea întreagă. Dacă ar fi reacţionat la tot ce-o irita, ar fi fost într-o continuă stare de furie şi dezgust; maică-sa ar fi devenit mai agitată, domnişoara Vera mai agresivă şi Cal Cooley mai îngâmfat. Aşa că-şi ţinea gura. Dă-le dracului pe toate.

În fiecare noapte, înainte de culcare, o săruta pe mama ei pe obraz. Domnişoara Vera întreba sfioasă: „Dar sărutul meu unde-i?“

Şi Ruth traversa încordată camera, se apleca şi săruta obrazul acela cu miros de levănţică. O făcea de dragul maică-sii. O făcea pentru că era mai puţină bătaie de cap decât să arunce o scrumieră în cealaltă parte a camerei. Vedea cât de uşurată se simţea maică-sa. Era bine aşa. Era bine s-o ajute cât putea. Dă-le dracului pe toate.

— Unde-i sărutul meu? întreba Cal în fiecare seară.

Şi în fiecare seară Ruth îi mormăia printre dinţi:

— Noapte bună, Cal. Încearcă să nu ne omori în somn.

Iar domnişoara Vera răspundea:

— Nişte cuvinte atât de pline de ură pentru un copil de vârsta ta.

„Mda“, se gândea Ruth. „Mda, mi-e totuna.“ ştia că trebuie să-şi ţină gura, dar se răzbuna ironizându-l pe Cal Cooley din când în când. O făcea să se simtă ea însăşi. Cumva familiar, confortabil. Lua acest sentiment cu ea în pat, la culcare, şi-l cuprindea de parcă ar fi fost un ursuleţ. Fiecare ironie aruncată lui Cal înainte de culcare o ajuta pe Ruth Thomas să adoarmă fără să fiarbă gândindu-se la eterna întrebare: Ce soartă o împinsese în viaţa familiei Ellis? şi de ce?

În fiecare grămadă de ouă de homari, găseşti cu siguranţă şi forme neregulate, iar în unele cazuri marea majoritate par a fi anormale.

Homarul american:

Studiu asupra comportamentului şi dezvoltării

Dr. Francis Hobart Herrick

1895

La sfârşitul săptămânii, Cal Cooley şi Ruth s-au întors în Rockland, Maine. A plouat tot timpul. Ea stătea pe scaunul din faţă al Buickului cu Cal, care nu tăcea o secundă. O necăjea în legătură cu singurul ei rând de haine, în legătură cu drumul până la Blaire's, pentru a-şi cumpăra altele, şi imita grotesc atitudinea servilă a mamei lui Ruth faţă de domnişoara Vera.

— Taci, Cal, spunea Ruth.

— O, domnişoară Vera, să vă spăl acum pe cap? O, domnişoară Vera, să vă pilesc bătăturile? O, domnişoară Vera, să vă şterg la fund?

— Las-o în pace pe mama, spuse Ruth. Face ce trebuie să facă.

— O, domnişoară Vera, să mă întind în mijlocul drumului?

— Tu eşti mai rău, Cal. Tu-i pupi în fund pe cei din familia Ellis mai mult ca oricine altcineva. Îl joci pe degete pe bătrânul ăla pentru fiecare bănuţ şi te dai bine pe lângă domnişoara Vera ca un nebun.

— O, nu cred, drăguţo. Cred că mama ta mă bate la asta.

— Dispari, Cal.

— Ce exprimare clară, Ruth!

— Dispari, lingăule.

Cal izbucni în râs.

— Aşa-i mai bine! Hai să mâncăm.

Mama lui Ruth le pregătise pentru drum un coş cu pâine, brânză şi ciocolată, şi Ruth îl deschise. Brânza era sub formă de roată, mică, moale şi ceruită, şi când Ruth o tăie, emană un miros ucigător, ca un lucru putrezit pe fundul unei gropi. Mai exact, mirosea a vomă de pe fundul unei gropi.

— Draci! ţipă Cal.

— O, Doamne! spuse Ruth şi băgă brânza înapoi în coş, trântind capacul deasupra.

Îşi ridică un capăt al cămăşii şi-şi acoperi nasul. Dar se dovedi inutil.

— Arunc-o! ţipă Cal. Scoate-o de-aici.

Ruth deschise coşul, coborî geamul şi aruncă brânza afară. Roata de brânză se învârti şi sări pe şosea în urma lor. Ruth scoase capul pe geam, respirând adânc.

— Ce-a fost asta? întrebă Cal. Ce-a fost asta?

— Mama a zis că e brânză din lapte de oaie, spuse Ruth când reuşi iar să respire. E făcută în casă. Cineva i-a dat-o cadou domnişoarei Vera de Crăciun.

— Ca s-o ucidă!

— Se pare că-i o delicatesă.

— O delicatesă? A spus că-i o delicatesă?

— Las-o în pace.

— A vrut să mâncăm chestia aia?

— A fost un dar. N-avea de unde să ştie.

— Acum ştiu de unde vine expresia „se-mpute brânza“.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— N-am ştiut niciodată de ce se spune aşa, dar acum ştiu, zice Cal. „Se-mpute brânza.“ Nu m-am gândit niciodată la asta.

Ruth spuse:

— Gata, Cal. Fii bun şi nu-mi mai vorbi tot restul călătoriei.

După o tăcere lungă, Cal Cooley spuse gânditor:

— Mă întreb de unde vine expresia „a trage băşini“.

Ruth îi răspunse:

— Lasă-mă-n pace, Cal. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă-n pace.

Când ajunseră la docul din Rockland, pastorul Wishnell şi nepotul lui erau deja acolo. New Hope aştepta pe marea cenuşie şi pistruiată de ploaie. Nu se salutară.

Pastorul Wishnell spuse:

— Du-mă până la magazin, Cal. Am nevoie de ulei, alimente şi hârtie de scris.

— Sigur, spuse Cal. Nici o problemă.

— Rămâi aici, îi spuse pastorul Wishnell lui Owney, şi Cal, imitând intonaţia pastorului, ridică degetul către Ruth şi-i spuse: „Rămâi aici.“

Cei doi bărbaţi plecară cu maşina, lăsându-i pe Ruth şi Owney pe doc, în ploaie. Tânărul purta o pelerină galbenă nouă-nouţă, o pălărie de ploaie tot galbenă şi cizme galbene. Stătea mare şi nemişcat, privind oceanul, cu mâinile la spate. Lui Ruth îi plăceau dimensiunile lui. Corpul lui era dens şi plin de importanţă. Îi plăceau şi genele lui blonde.

— Ai avut o săptămână bună? îl întrebă Ruth pe Owney Wishnell.

El dădu din cap.

— Ce-ai făcut?

El oftă. Se strâmbă, ca şi cum ar fi încercat să gândească.

— Nu prea multe, spuse el în cele din urmă.

Vocea lui era joasă şi şoptită.

— O, spuse Ruth. Eu am fost să-mi vizitez mama în Concord, New Hampshire.

Owney dădu din cap, se încruntă şi respiră adânc. Părea cât pe ce să spună ceva, dar de fapt îşi duse din nou mâinile la spate, plesnindu-le una de cealaltă, şi rămase din nou tăcut, cu faţa lipsită de orice expresie. „E incredibil de timid“, gândi Ruth. Îl găsea fermecător. „Atât de mare şi de timid.“

— Ca să-ţi spun drept, începu Ruth, mă întristează s-o văd. Nu-mi place să vin pe continent; vreau să ajung din nou pe Fort Niles. Dar tu? Ai vrea mai degrabă să fii acolo? Sau aici?

Faţa lui Owney Wishnell se făcu roz, roşu-deschis, din nou roz, apoi reveni la normal. Ruth privi fascinată această schimbare şi întrebă:

— Te deranjez?

— Nu.

Şi faţa lui se coloră din nou.

— Mama mă presează tot timpul să plec de pe Fort Niles. Nu mă presează, de fapt, dar m-a trimis la o şcoală în Delaware, şi acum vrea să mă mut în Concord. Sau să merg la facultate. Dar mie-mi place acolo.

Ruth arătă către ocean.

— Nu vreau să locuiesc cu familia Ellis. Vreau să mă lase-n pace.

Nu înţelegea de ce bate câmpii în faţa acelui tânăr îmbrăcat în pelerina lui curată şi galbenă, imens, timid şi tăcut; îi trecu prin mine că pare în ochii lui un copil sau o proastă. Dar când îl privi pe Owney văzu că o asculta. N-o privea ca pe un copil sau ca pe o proastă.

— Eşti sigur că nu te deranjez?

Owney Wishnell tuşi în pumn şi o privi pe Ruth. Ochii lui de un albastru-deschis licăriră preţ de o clipă.

— Ăă, spuse el şi tuşi din nou. Ruth.

— Da?

O bucura să-l audă pronunţându-i numele. Nu credea că-l ştie.

— Da, Owney?

— Vrei să vezi ceva? întrebă el.

Spuse asta neaşteptat, de parcă i-ar fi făcut o confesiune. Vorbi deodată, ca şi cum era cât pe ce să dezvăluie ascunzătoarea unor bani furaţi.

— O, da, spuse Ruth, aş vrea.

El o privi nesigur şi încordat.

— Arată-mi, spuse Ruth. Arată-mi orice. Sigur. Arată-mi ce vrei să-mi arăţi.

— Grăbeşte-te, spuse Owney şi se învioră brusc.

Se repezi la capătul docului, şi Ruth se repezi după el. Coborî repede pe scară în barca cu vâsle, o dezlegă într-o secundă şi-i făcu semn lui Ruth să-l urmeze. Owney deja vâslea, pare-se, şi ea se prăvăli în barcă. Mânuia vâslele cu mişcări frumoase şi sigure – fâş, fâş, fâş – şi barca dansa pe valuri.

Trecu de New Hope şi de toate celelalte bărci ancorate în port, fără să încetinească ritmul. Încheieturile lui erau albe, iar gura strânsă de concentrare. Ruth se ţinea de ambele părţi ale bărcii, încă o dată uimită de puterea lui. Cu treizeci de secunde mai devreme, când se afla încă pe doc, nu şi-ar fi închipuit c-o să facă aşa ceva. Owney vâsli până ieşiră din golful unde nu era nici un pericol. Valurile deveniseră mari şi repezi, şi se loveau de mica barcă cu vâsle. Ajunseră la o

imensă stâncă de granit – de fapt, o mică insulă de granit – şi Owney cârmi barca în spatele ei. Erau complet ascunşi vederii celor de pe ţărm. Valurile se izbeau de stâncă.

Owney privi oceanul, încruntându-se şi respirând greu. Mai vâsli vreo doisprezece metri şi se opri. Se ridică şi privi în apă. Apoi se aşeză şi mai vâsli încă vreo trei metri, şi privi din nou. Ruth se aplecă şi ea, dar nu văzu nimic.

Owney Wishnell luă din barcă o prăjină de pescuit, un băţ lung cu un cârlig la capăt. Încet, o cufundă în apă şi apoi începu să tragă; Ruth văzu că de prăjină era agăţată o baliză ca acelea pe care le folosesc pescarii de homari ca să marcheze locul unde-şi pun capcanele. Dar baliza aceea era albă, nu vopsită în vreo culoare ţipătoare ca a pescarilor. Şi în loc să plutească la suprafaţă avea un fir scurt care-o ţinea ascunsă la câţiva metri sub apă. Nimeni n-o putea găsi dacă nu ştia exact unde s-o caute.

Owney aruncă baliza în barcă şi apoi trase rapid şi constant funia de care era legată, până când ajunse la capăt. Şi acolo se afla o capcană de homari făcută din lemn. O ridică în barcă; era ticsită cu homari imenşi, care încă pocneau din cleşti.

— A cui e capcana asta? întrebă Ruth.

— A mea! spuse Owney.

Deschise capcana şi scoase homarii, unul câte unul, ridicându-i ca să-i vadă Ruth, apoi îi azvârli în apă.

— Hei! spuse ea după ce-l aruncă pe al treilea. Nu-i arunca înapoi! Sunt buni!

Dar el îi aruncă pe toţi înapoi. Homarii erau într-adevăr buni. Erau enormi. Erau îndesaţi în capcana aceea ca peştii într-o plasă de adâncime. Cu toate astea, se comportau ciudat. Când Owney îi atingea, nu se zbăteau şi nu-şi pocneau cleştii. Rămâneau nemişcaţi în mâna lui. Ruth nu văzuse niciodată homari atât de supuşi. Şi nu văzuse niciodată atât de mulţi prinşi într-o singură capcană.

— De ce sunt aşa mulţi? De ce nu ţi se împotrivesc? întrebă ea.

— Pentru că nu mi se împotrivesc, spuse el.

Şi aruncă încă unul în ocean.

— De ce nu-i păstrezi? mai întrebă ea.

— Nu pot! se plânse Owney.

— Când ai pus capcana?

— Săptămâna trecută.

— De ce ţii baliza sub apă, unde n-o poate vedea nimeni?

— O ascund.

— De cine?

— De toată lumea.

— Atunci cum ai găsit capcana?

— Ştiam că-i aici, spuse el. Ştiu unde se ascund ei.

— Ei?

Owney aruncă ultimul homar în mare şi, cu o împroşcătură puternică, aruncă şi capcana peste barcă. În timp ce-şi ştergea mâinile de salopetă, spuse dramatic şi în mare grabă:

— Ştiu unde sunt homarii.

— Ştii unde sunt homarii.

— Da.

— Chiar eşti un Wishnell, spuse ea. Nu-i aşa?

— Da.

— Owney, unde-ţi sunt celelalte capcane?

— Peste tot.

— Peste tot? Pe toată coasta din Maine?

— Da.

— Unchiul tău ştie?

— Nu!

Păru deodată panicat şi îngrozit.

— Cine-a construit capcanele?

— Eu.

— Când?

— Noaptea.

— Faci toate astea fără ca unchiul tău să ştie nimic?

— Da.

— Pentru că te-ar omorî dac-ar şti, aşa-i?

Nici un răspuns.

— De ce-i arunci înapoi, Owney?

El îşi puse mâinile peste faţă, apoi le lăsă în jos. Părea gata să plângă. Putu doar să dea din cap.

— Owney...

— Ştiu.

— Asta-i o nebunie.

— Ştiu.

— Ai putea fi bogat. Doamne, dac-ai avea o barcă şi ceva echipament, ai putea fi bogat!

— Nu pot.

— Pentru că cineva...

— Unchiul meu.

— ...ar afla.

— Da.

— Vrea să te faci preot, sau ceva jalnic de felul ăsta, nu?

— Da.

— Ei bine, asta-i o pierdere al dracului de mare, nu-i aşa?

— Nu vreau să mă fac preot.

— Nu te învinuiesc, Owney. Nici eu nu vreau să mă fac preot. Cine mai ştie despre asta?

— Trebuie să plecăm, spuse Owney.

Apucă vâslele şi întoarse barca, stând cu spatele lui lat direct către ţărm, şi începu să vâslească elegant, cu mişcări frumoase, ca o maşinărie superbă.

— Cine mai ştie, Owney?

El se opri din vâslit şi o privi.

— Tu.

Ea îi întoarse privirea, uitându-se direct în ochii lui albaştri de suedez şi la capul lui mare, pătrat şi blond.

— Tu, repetă el. Numai tu.

Pe măsură ce homarul creşte în dimensiuni, devine mai îndrăzneţ şi se avântă din ce în ce mai departe de ţărm, cu toate că niciodată nu încetează să sape în nămol şi să se ascundă pe sub pietre, atunci când e nevoie.

Homarul american:

Studiu asupra comportamentului şi dezvoltării

Dr. Francis Hobart Herrick

1895

La sfârşitul erei glaciare, Georges Bank era o pădure primitivă, luxuriantă şi deasă. Avea râuri, munţi, mamifere. Apoi a fost acoperită de mare şi a devenit cel mai bun loc de pescuit din întreaga lume. Transformarea a durat milioane de ani, dar europenilor, odată ajunşi în Lumea Nouă, nu le-a trebuit prea mult ca să descopere acest loc şi să pescuiască şi pe dracu' din el.

Bărci mari navigau în larg cu plase pentru toate soiurile de peşte – biban oceanic, hering, cod, scrumbii albastre, mai multe feluri de balene, caracatiţe, ton, peşte-sabie, câini-de-mare – şi pe lângă astea mai erau şi şlepurile pentru pescuit scoici. Până la sfârşitul secolului al XIX-lea, Georges Bank devenise un oraş internaţional plutitor; bărci germane, ruseşti, americane, canadiene, franceze şi portugheze, toate scoteau din ocean tone de peşte. Fiecare barcă avea la bord oameni care strângeau peştele cu lopata ca şi cum ar fi strâns cărbune. Fiecare vas stătea în larg câte o săptămână, uneori chiar şi două. Noaptea, luminile de la sutele de nave străluceau pe apă ca luminile unui orăşel.

Acolo în larg, vapoarele şi bărcile care rămâneau pe mare, la distanţă de o zi de orice ţărm, erau neputincioase în faţa capriciilor vremii. Furtunile veneau repede şi în forţă, şi puteau distruge o întreagă flotă, devastând comunitatea din care făcea parte. Un sat întreg putea să se transforme într-o comunitate de văduve şi orfani numai pentru că nişte bărci de pescuit plecaseră într-o călătorie obişnuită la Georges Bank. Ziarele tipăreau numele celor morţi, dar şi ale rudelor care depinseseră până atunci de ei. Acesta era, poate, punctul crucial al tragediei. Era obligatoriu ca urmaşii de pe ţărm ai celor morţi să fie număraţi, să se estimeze numărul de suflete care trebuiau întreţinute în lipsa taţilor, fraţilor, soţilor, fiilor, unchilor. Ce-avea să se întâmple cu ei?

46 DE MORŢI. Aşa arăta un titlu din ziar. 197 DE PERSOANE AU RĂMAS ÎN GRIJA COMUNITĂŢII.

Era, într-adevăr, un număr trist. Un număr pe care toată lumea trebuia să-l ştie.

Cu toate astea, pescuitul de homari nu e aşa, şi niciodată n-a fost astfel. E destul de periculos, dar nu e letal, ca pescuitul oceanic de adâncime. Nici pe departe. Oraşele cu pescari de homari nu pierd batalioane întregi de oameni. Pescarii de homari muncesc singuri, se îndepărtează rareori de ţărm şi până după-amiază sunt de obicei înapoi acasă, ca să mănânce plăcinte, să bea bere şi să adoarmă încălţaţi cu cizmele pe canapea. Văduvele şi orfanii nu apar cu duiumul. Nu există asociaţii sau adunări ale văduvelor. În comunităţile pescarilor de homari, văduvele apar câteodată în urma unor accidente întâmplătoare, înecuri ciudate, ceţuri şi furtuni neobişnuite, care vin şi pleacă fără să provoace şi alte dezastre.

Aşa s-a întâmplat şi cu doamna Pommeroy, care, în 1976, era singura văduvă de pe Fort Niles; adică singura văduvă a unui pescar de homari. Era singura femeie care-şi pierduse soţul pe mare. Ce-i oferea acest statut? Foarte puţin. Faptul că soţul ei fusese un beţiv care căzuse peste bord într-o zi liniştită şi însorită reducea dimensiunile catastrofice ale acestui eveniment şi, odată cu trecerea anilor, tragedia ei fusese în bună parte uitată. Doamna Pommeroy era ea însăşi ca o zi calmă şi însorită, şi atât de drăguţă, că oamenilor le venea greu să-şi amintească să le fie şi milă de ea.

Pe lângă asta, se descurca bine fără un soţ care s-o întreţină. Supravieţuise fără Ira Pommeroy, şi nu dădea semne c-ar suferi în vreun fel de pe urma pierderii lui. Avea o casă mare, care fusese construită şi achitată cu mult înainte ca ea să se nască şi care era atât de solidă, încât nu necesita multe reparaţii. Nu că-i păsa cuiva de reparaţii. Doamna Pommeroy avea o grădină. Avea nişte surori sâcâitoare, dar devotate. O avea pe Ruth Thomas, care-i ţinea companie ca o fiică. Avea fiii care, cu toate că erau în mare parte o haită de trântori, nu erau mai trântori decât fiii altcuiva şi contribuiau la întreţinerea mamei lor.

Băieţii Pommeroy care rămăseseră pe insulă câştigau, desigur, foarte puţin, pentru că nu puteau să lucreze decât ca ajutoare pe bărcile altor oameni. Veniturile erau mici, fiindcă bărcile, teritoriul şi echipamentul de pescuit ale familiei Pommeroy se pierduseră odată cu moartea tatălui lor. Ceilalţi bărbaţi de pe insulă cumpăraseră totul la un preţ derizoriu, şi nimic nu mai putea fi recuperat. Din această cauză, şi din cauza lenei lor înnăscute, băieţii Pommeroy n-aveau un viitor pe Fort Niles. Când s-au făcut mari, n-au avut cum să pună pe picioare o afacere de pescuit. Crescuseră ştiind asta, aşa că n-a fost o surpriză când unii dintre ei au părăsit de tot insula. Şi de ce nu? Acasă n-aveau nici un viitor.

Fagan, cel mijlociu, era singurul Pommeroy ambiţios. Singurul cu un scop în viaţă, pe care şi-l atinsese cu succes. Lucra la o fermă mizerabilă de cartofi într-un district fără ieşire la mare din partea de nord a statului Maine. Tot timpul dorise să plece de lângă ocean, şi aşa a şi făcut. Dorise să devină fermier. Fără pescăruşi şi fără vânt. Trimitea bani acasă maică-sii. O suna o dată la câteva săptămâni să-i povestească despre recolta de cartofi. Spera ca într-o zi să devină şef de echipă la fermă. Pe ea o plictiseau de moarte poveştile lui, dar era mândră că avea o meserie şi era fericită să primească banii pe care-i trimitea el.

Conway, John şi Chester Pommeroy se înrolaseră în armată. Conway (militar în Marină, după cum îi plăcea să-şi spună, ca şi cum ar fi fost amiral) fusese destul de norocos să prindă ultimii ani ai războiului din Vietnam. Era marinar pe un vas de patrulă pe râu într-o

zonă cu lupte grele. A avut două misiuni în Vietnam. Pe prima a îndeplinit-o fără să fie rănit, deşi i-a trimis maică-sii scrisori lungi şi pline de duritate în care se lăuda explicându-i până în cel mai mic detaliu câţi dintre camarazii lui fuseseră căsăpiţi şi ce greşeli făcuseră idioţii ăia de mierliseră. I-a povestit şi cum arătau corpurile camarazilor săi după ce fuseseră ucişi, asigurând-o că el n-avea s-o păţească niciodată, pentru că era mult prea deştept pentru prostiile astea.

În 1972, Conway, aflat în a doua misiune, fusese şi el aproape căsăpit de-un glonţ lângă şira spinării, dar îşi reveni după ce petrecu şase luni într-un spital al armatei. Se căsători cu văduva unuia dintre camarazii săi idioţi care chiar fusese căsăpit în timpul patrulei cu barca pe râu, şi se mută în Connecticut. Folosea un baston ca să se mişte de ici-colo şi primea pensie de handicapat. Conway era bine. Nu era o povară pentru mama sa văduvă.

John şi Chester se înrolaseră şi ei în armată. John fu trimis în Germania, unde rămase după ce-şi termină serviciul militar. Cum se putea descurca un băiat Pommeroy într-o ţară europeană depăşea puterea de înţelegere a lui Ruth Thomas, dar nimeni nu primea veşti de la John, aşa că toată lumea a presupus că e bine. Chester făcu armata, se mută în California, se apucă de droguri şi se înhăită cu nişte ciudaţi care se considerau prezicători. Îşi spuneau Bandiţii Ţigani cu Bandulieră.

Bandiţii Ţigani cu Bandulieră călătoreau de ici-colo într-un autobuz vechi de şcoală, câştigând bani din cititul în palmă şi în cărţi de tarot, deşi Ruth auzise că făceau de fapt bani vânzând marijuana. Pe Ruth o interesa foarte mult acea parte a poveştii. Nu încercase niciodată marijuana, dar se gândise la asta. Odată, când Ruth Thomas era acasă, Chester veni în vizită pe insulă, fără fraţii lui bandiţi, şi încercă să-i dea lui Ruth câteva sfaturi spirituale. Asta se întâmpla în 1974. Era beat criţă.

— Ce fel de sfaturi vrei? întrebă Chester. Am tot felul.

Le numără pe degete.

— Pot să-ţi dau sfaturi în legătură cu profesia, cu viaţa amoroasă, cu ce ai de făcut, sfaturi speciale sau sfaturi obişnuite.

— Ceva iarbă ai? întrebă Ruth.

— O, da.

— Pot să-ncerc şi eu? Adică vinzi? Am bani. Aş putea cumpăra.

— Ştiu un truc cu cărţi de joc.

— Nu prea cred, Chester.

— Ba da, chiar ştiu un truc cu cărţi de joc.

Îi băgă lui Ruth în faţă pachetul cu cărţi de joc şi bolborosi:

— Trage o carte.

Ea nu trase.

— Trage o carte! ţipă Chester Pommeroy, banditul ţigan cu bandulieră.

— De ce?

— Trage dracului o carte! Hai! Deja am făcut cărţile şi ştiu c-o să iasă treiul de inimă, aşa că trage dracului o carte!

Ea nu trase. El aruncă tot pachetul în perete.

Ruth întrebă:

— Acum pot, te rog, să-ncerc nişte iarbă?

El se încruntă şi-i făcu semn cu mâna să dispară din faţa lui. Lovi o masă şi-o făcu pe Ruth curvă proastă. Devenise într-adevăr un ciudat, hotărî Ruth, aşa că, tot restul săptămânii, se feri din calea lui. Asta se întâmpla când Ruth avea şaisprezece ani, şi a fost ultima dată când l-a văzut pe Chester Pommeroy. Auzi că avea câţiva copii, dar că nu era căsătorit. N-a pus niciodată mâna pe marijuana lui.

Cum patru dintre băieţii Pommeroy plecaseră cu totul de pe insulă, mai rămăseseră acasă doar trei. Webster Pommeroy, cel mai mare şi mai deştept, era mic, sfrijit, depresiv, timid şi talentat numai la scormonit prin mlaştini după obiecte pentru viitorul Muzeu de Istorie Naturală al senatorului Simon Addams. Webster nu-i aducea nici un venit mamei sale, dar nici nu cheltuia mult. Încă mai purta hainele din copilărie, şi abia dacă mânca te miri ce. Pe el îl iubea doamna Pommeroy cel mai mult, şi pentru el îşi făcea cele mai multe griji. Nu-i păsa că nu are nici o contribuţie la întreţinerea familiei, atâta timp cât nu petrecea zi de zi pe canapea cu o pernă deasupra capului, suspinând îndurerat.

La celălalt capăt se afla bine cunoscutul idiot Robin Pommeroy, cel mai mic. La şaptesprezece ani, era căsătorit cu Opal, din oraş, şi era tatăl enormului bebeluş Eddie. Robin lucra ca ajutor pe barca tatălui lui Ruth. Tatăl lui Ruth îl ura întru câtva pe Robin Pommeroy, pentru că puştiul nu tăcea din gură toată ziua. De când îşi corectase defectul de vorbire, Robin devenise un vorbăreţ fără pereche. Şi nu vorbea numai cu tatăl lui Ruth, care era singurul de pe barcă. Vorbea cu el însuşi şi cu homarii. În timpul pauzelor punea mâna pe staţia radio şi vorbea cu oamenii de pe toate celelalte bărci de pescuit. De fiecare dată când vedea o barcă trecând pe lângă ei, apuca staţia şi-i spunea marinarului care se apropia: „Ce simpatic eşti.“ Apoi închidea microfonul şi aştepta un răspuns, care de obicei era: „Tai-o, băiete.“ Dezamăgit, îl întreba pe tatăl lui Ruth:

— De ce nu ne spune nimeni şi nouă că suntem simpatici?

Robin scăpa mereu lucruri din barcă. Nu se ştie cum, scăpa tot timpul suliţa şi apoi alerga până la celălalt capăt al bărcii ca s-o prindă. Dar era prea târziu. Asta nu se întâmpla în fiecare zi; se întâmpla aproape în fiecare zi şi-l enerva tare pe tatăl lui Ruth, care întorcea barca şi încerca să-şi recupereze unealta. Tatăl lui Ruth îşi lua

rezerve pentru toate lucrurile, ca să fie sigur. Ruth îi sugeră să le ataşeze mici balize, ca măcar aşa să plutească. Numea asta „impermeabil la Robin“.

Robin era obositor, dar tatăl lui Ruth îl tolera pentru că era ieftin, ieftin, ieftin. Accepta cu mult mai puţini bani decât orice alt ajutor de punte. Trebuia să accepte bani mai puţini, pentru că nimeni nu voia să lucreze cu el. Era prost şi leneş, dar destul de puternic ca să muncească, iar tatăl lui Ruth economisea mulţi bani cu Robin Pommeroy. De asta îl tolera pe puşti.

Mai rămânea Timothy. Mereu cel mai tăcut, Timothy Pommeroy nu fusese niciodată un copil rău, şi deveni un bărbat de ispravă. Nu deranja pe nimeni. Semăna cu taică-său, cu pumnul cât mânerul uşii, muşchi întinşi, părul negru şi ochii încrucişaţi. Lucra pe barca lui Len Thomas, unchiul lui Ruth Thomas, şi era un muncitor bun. Len Thomas era un palavragiu şi se aprindea uşor, dar Timothy scotea în linişte capcanele, număra homarii, umplea sacii cu momeală şi stătea pe punte în timp ce barca se mişca, evitând să-l privească pe Len şi ţinându-şi gândurile numai pentru el. Len socotea că-i un aranjament bun, fiindcă de obicei avea probleme să găsească ajutoare de punte care să-i suporte bine cunoscutul lui fel de-a fi. Odată se repezise la un ajutor cu o cheie franceză şi-l scosese din circulaţie pentru tot restul după-amiezii. Dar Timothy nu-l înfuria pe Len. Se descurca destul de bine şi câştiga respectabil. Îi dădea totul maică-sii, mai puţin banii cu care-şi cumpăra whisky, pe care-l bea singur în fiecare seară, în dormitorul lui, cu uşa bine încuiată.

Într-adevăr, după câte se vede, fiii doamnei Pommeroy nu deveniseră o povară financiară pentru ea, şi erau destul de cumsecade ca să-i dea şi ei bani. Toţi se descurcaseră cât se poate de bine, cu excepţia lui Webster. Pe lângă banii primiţi de la fiii ei, doamna Pommeroy câştiga şi ea câte ceva din tuns.

Se pricepea la asta. Avea un dar. Ondula şi vopsea părul femeilor şi părea să aibă un instinct natural pentru formă. Dar se specializase, cum ar veni, în tunderea bărbaţilor. Tundea bărbaţi care înainte de ea nu avuseseră decât trei tipuri de tunsori: de la mamele lor, din armată şi de la soţiile lor. Erau bărbaţi pe care nu-i interesa stilul, dar o lăsau pe doamna Pommeroy să facă tot felul de lucruri frivole cu părul lor. Se lăsau pe mâna ei din pură vanitate, bucurându-se de atenţie ca orice vedetă.

Adevărul e că doamna Pommeroy îi făcea pe bărbaţi să arate minunat. Ascundea ca prin farmec chelia, îi încuraja să-şi lase barbă dacă aveau bărbia subţire, îmblânzea asprimile buclelor incomode şi cele mai îndărătnice vârtejuri. Îl măgulea pe fiecare în parte, glumind, înghiontindu-l şi tachinându-l în timp ce-i aranja părul, şi flirtul ăsta îl făcea să devină deodată mai chipeş, obrajii prindeau culoare şi ochii îi

străluceau. Aproape că putea să-i vindece pe bărbaţi de adevărata lor urâţenie. Putea chiar să-i facă pe senatorul Simon şi pe Angus Addams să arate respectabil. Când termina cu câte un bătrân morocănos ca Angus, chiar şi el roşea până-n vârful urechilor de plăcere că se află în compania ei. Când termina cu un bărbat chipeş ca tatăl lui Ruth, acesta era stânjenitor de frumos, ca un star de cinema.

— Du-te şi te ascunde, îi spunea ea. Pleacă de-aici, Stan. Dacă-ncepi să te plimbi aşa prin oraş, e vina ta dac-ai să fii violat.

În mod surprinzător, doamnele de pe Fort Niles n-aveau nimic împotrivă s-o lase pe doamna Pommeroy să le îngrijească soţii. Poate pentru că rezultatele erau aşa de bune. Poate pentru că voiau să ajute o văduvă şi asta era calea cea mai uşoară. Poate că femeile se simţeau vinovate faţă de doamna Pommeroy că aveau soţi, că aveau bărbaţi care nu căzuseră peste bord de beţi ce erau. Sau poate pentru că, de-a lungul anilor, femeile ajunseseră să fie atât de scârbite de soţi, încât găseau respingător gândul de a-şi plimba degetele prin părul murdar al acelor pescari urât mirositori, unsuroşi şi netoţi. Mai degrabă o lăsau pe doamna Pommeroy să facă asta, de vreme ce părea să-i placă atât de mult şi reuşea să-i binedispună şi pe ei o dată.

Aşa stăteau lucrurile şi când Ruth s-a întors din vizita de la mama ei din Concord şi s-a dus direct la casa doamnei Pommeroy. A găsit-o tunzând întreaga familie Cobb. Doamna Pommeroy îi avea pe toţi acolo: domnul Russ Cobb, nevastă-sa, Ivy, şi fiica lor cea mică, Florida, care avea patruzeci de ani şi încă locuia cu părinţii.

Erau o familie tristă. Russ Cobb avea aproape optzeci de ani, dar încă mai ieşea la pescuit în fiecare zi. Tot timpul spunea că va pescui până când nu va mai putea pune piciorul în barcă. În iarna de dinainte îşi pierduse jumătate din piciorul drept, până la genunchi. Îi fusese amputat din cauza diabetului, sau „zaharului“, cum îi spunea el, dar încă mergea la pescuit în fiecare zi, punând în barcă ce mai rămăsese din picior. Nevastă-sa, Ivy, era o femeie care părea mereu dezamăgită şi care picta crenguţe de ilice, lumânări şi feţe de Moş Crăciun pe scoici rotunde de mare şi încerca să le vândă vecinilor ca ornamente de Crăciun. Fiica familiei Cobb, Florida, nu scotea niciodată o vorbă. Era îngrozitor de tăcută.

Când intră Ruth, doamna Pommeroy pusese deja pe bigudiuri părul alb ca o spumă al lui Ivy Cobb şi se îngrijea de perciunii lui Russ Cobb.

— Aşa-i de des! îi spunea doamna Pommeroy domnului Cobb. Ai un păr aşa de des, că semeni cu Rock Hudson!

— Cary Grant! strigă el.

— Cary Grant! râse doamna Pommeroy. Bine-atunci! Semeni cu Cary Grant!

Doamna Cobb îşi dădu ochii peste cap. Ruth trecu prin bucătărie

şi-o sărută pe doamna Pommeroy pe obraz. Doamna Pommeroy îi luă mâna şi-o ţinu îndelung:

— Bun venit acasă, iubito.

— Mulţumesc.

Ruth se simţi acasă.

— A fost bine?

— Am avut cea mai groaznică săptămână din viaţa mea.

Ruth voia să spună asta pe un ton sarcastic şi glumeţ, dar din greşeală îi ieşi adevărul gol-goluţ.

— Avem plăcintă.

— Mulţumesc mult.

— L-ai văzut pe taică-tău?

— Nu încă.

— Termin imediat, spuse doamna Pommeroy. Ia un loc, iubito.

Aşa că Ruth îşi trase un scaun vopsit în verdele acela groaznic de geamandură şi se aşeză lângă tăcuta Florida Cobb. Masa de bucătărie şi dulapul din colţ fuseseră şi ele vopsite în aceeaşi culoare, încât întreaga bucătărie se asorta într-un fel oribil. Ruth o privi pe doamna Pommeroy făcându-şi numărul magic pe urâtul domn Cobb. Mâinile ei se mişcau încontinuu în părul lui. Chiar şi când nu tăia, îi mângâia capul, îi trecea degetele prin păr, bătându-l uşor pe creştet, trăgându-l de urechi. El îşi lăsă capul pe spate în mâinile ei, ca un motan care se lipeşte de piciorul persoanei preferate.

— Uite ce frumos, murmură ea, ca o iubită care-l încuraja. Uite ce bine arăţi.

Îi tunse perciunii, îi bărbieri gâtul cu mişcări circulare prin clăbucii de săpun şi-l şterse cu un prosop. Îşi apăsă corpul de spatele lui. Se purta tandru cu domnul Cobb, ca şi cum ar fi fost ultima persoană pe care avea s-o atingă, ca şi cum capul lui urât avea să fie ultimul ei contact uman de pe pământ. Doamna Cobb, cu bigudiurile ei din oţel gri şi cu mâinile cenuşii aşezate în poală, se uita cu o privire metalică la faţa ruinată a soţului ei.

— Cum merg lucrurile, doamnă Cobb? întrebă Ruth.

— Afurisiţii ăia de ratoni ne-au împânzit curtea, spuse doamna Cobb, demonstrându-şi remarcabila capacitate de a vorbi fără să-şi mişte buzele.

Când Ruth era mică, obişnuia s-o atragă pe doamna Cobb în conversaţie numai ca s-o vadă făcând şmecheria asta. De fapt, la vârsta de optsprezece ani, Ruth o atrăgea în conversaţie din acelaşi motiv.

— Îmi pare rău să aud asta. Aţi mai avut probleme cu ratonii?

— Niciodată.

Ruth se holba la gura femeii. Sincer, nu se clintea. Incredibil.

— Chiar aşa? întrebă ea.

— Aş vrea să-mpuşc unul.

— N-a fost nici un raton pe insulă până în 1958, spuse Russ Cobb. Erau la Courne Haven, nu la noi.

— Serios? Ce s-a întâmplat? Cum de-au ajuns aici? întrebă Ruth, ştiind exact ce-avea el să spună.

— Au fost aduşi.

— De cine?

— De oamenii de pe Courne Haven! Au pus nişte femele gata să fete într-un sac şi le-au adus aici cu barca. În mijlocul nopţii. Le-au dat drumul pe plajă. Fratele bunicului tău, David Thomas, a văzut asta. Venea acasă de la fata lui şi a văzut nişte străini pe plajă. I-a văzut când au dat drumul la ceva dintr-un sac şi apoi i-a văzut plecând. Câteva săptămâni mai târziu, erau ratoni peste tot. Mâncau găinile oamenilor. Gunoi. Orice.

Bineînţeles, în povestea pe care-o auzise Ruth de la membrii familiei Johnny Pommeroy era acela care văzuse străinii pe plajă, chiar înainte de-a pleca în Vietnam şi de-a fi omorât în 1954, dar nu mai pomeni acel amănunt.

— Am avut un pui de raton când eram mică, spuse doamna Pommeroy, zâmbind la acea amintire. Dacă stau să mă gândesc bine, ratonul m-a muşcat de braţ şi tata l-a omorât. Cred că era un el. Oricum, eu mă gândeam că e un el.

— Când a fost asta, doamnă Pommeroy? întrebă Ruth. Cu cât timp în urmă?

Doamna Pommeroy se încruntă şi frecă puternic cu degetele gâtul domnului Cobb, care murmură fericit. Spuse cu inocenţă:

— O, cred că era pe la începutul anilor ’40, Ruth. Doamne, sunt aşa de bătrână. Anii ’40! Cu atâta vreme în urmă.

— Atunci nu era un raton, spuse domnul Cobb. N-avea cum să fie.

— O, cu siguranţă era un mic raton. Avea o coadă dungată şi o feţişoară drăguţă. Îi spuneam Masky!

— Nu era un raton. N-avea cum să fie. N-a fost picior de raton pe insula asta până în 1958, spuse domnul Cobb. În 1958 i-au adus oamenii de pe Courne Haven.

— Ei bine, ăsta era un pui de raton, explică doamna Pommeroy.

— Probabil era un sconcs.

— Mi-ar plăcea să împuşc un raton! spuse doamna Cobb cu atâta forţă, că gura ei chiar se mişcă, şi fiica sa tăcută, Florida, tresări.

— Sunt sigură că tata l-a împuşcat pe Masky, spuse doamna Pommeroy.

Şterse cu prosopul părul domnului Cobb şi-i curăţă gâtul cu o pensulă mică de patiserie. Îl dădu cu pudră de talc pe sub gulerul uzat al cămăşii şi-i frecă părul sârmos cu ulei tonic, pieptănându-l şi ondulându-l spre spate.

— Uită-te la tine! spuse ea şi-i dădu o oglindă veche de argint. Arăţi ca un star de muzică country. Ce crezi, Ivy? Nu-i aşa că-i un drac chipeş?

— Prostii, spuse Ivy Cobb, dar soţul ei radia şi obrajii îi străluceau la fel ca părul.

Doamna Pommeroy luă cearşaful de pe el şi-l strânse cu grijă, ca să nu împrăştie păr prin bucătăria ei verde, orbitoare. Domnul Cobb se ridică, încă admirându-se în oglinda veche. Îşi întorcea încet capul dintr-o parte în alta şi-şi zâmbea, rânjind ca un drac chipeş.

— Ce zici de taică-tău, Florida? întrebă doamna Pommeroy. Nu-i aşa că arată bine?

Florida Cobb roşi până-n vârful urechilor.

— N-o să zică nimic, spuse domnul Cobb, deodată dezgustat.

Puse brusc oglinda pe masa de bucătărie şi scoase nişte bani din buzunar.

— Nu scoate niciodată un afurisit de cuvânt. N-ar spune rahat nici dac-ar avea gura plină.

Ruth râse şi hotărî să ia o bucată de plăcintă.

— Acum îţi scot bigudiurile, Ivy, spuse doamna Pommeroy.

Mai târziu, după ce familia Cobb plecase, doamna Pommeroy şi Ruth s-au instalat în veranda din faţa casei. Era acolo o canapea veche, tapiţată cu trandafiri roşii şi care mirosea ca şi cum ar fi fost plouată, sau chiar mai rău. Ruth bea bere, iar doamna Pommeroy bea punch de fructe, şi Ruth îi povesti doamnei Pommeroy despre vizita la mama ei.

— Ce face Ricky? întrebă doamna Pommeroy.

— O, nu ştiu. El doar, ştii tu... se mişcă de ici-colo.

— Naşterea acelui copil a fost cel mai trist lucru. Ştii, nu l-am văzut niciodată pe bietul băiat.

— Ştiu.

— După asta n-am mai văzut-o nici pe săraca maică-ta.

„Săraca maică-ta“... Lui Ruth îi fusese dor de accentul doamnei Pommeroy.

— Ştiu.

— Am încercat s-o sun. Chiar am sunat-o. I-am spus să-şi aducă bebeluşul înapoi pe insulă, dar se simţea mult prea rău. Am pus-o să-mi povestească ce era în neregulă cu el, şi să-ţi spun ceva: nu mi s-a părut ceva foarte grav.

— O, e grav.

— Nu mi s-a părut că e ceva de care să nu putem avea grijă aici. De ce-avea nevoie? Nu de mult. Ceva medicamente. Asta e uşor. Doamne, domnul Cobb ia medicamente în fiecare zi pentru zaharul lui, şi se descurcă. De ce altceva avea nevoie Ricky? De cineva care să aibă grijă de el. Puteam noi face asta. E copilul cuiva; îi găseşti şi lui

un loc. Asta i-am spus. Dar ea plângea întruna.

— Toţi ceilalţi spun c-ar trebui dus undeva într-o instituţie.

— Cine-a spus asta? Vera Ellis. Şi mai cine?

— Doctorii.

— Ar fi trebuit să-l aducă aici, la el acasă. S-ar fi descurcat. Încă l-ar mai putea aduce. Am avea noi grijă de copilul acela, ca de oricare altul.

— A spus că eşti singura ei prietenă. A spus că eşti singura persoană de aici care s-a purtat frumos cu ea.

— Drăguţ din partea ei. Dar nu-i adevărat. Toţi s-au purtat frumos.

— Nu şi Angus Addams.

— O, el o iubea.

— O iubea? Iubea?

— O plăcea atâta cât poate el să placă pe cineva.

Ruth râse. Apoi a spus:

— Ai cunoscut vreodată pe cineva pe nume Owney Wishnell?

— Cine-i ăsta? De pe Courne Haven?

— E nepotul pastorului Wishnell.

— A, da. Băiatul acela mare şi blond.

— Da.

— Ştiu cine e.

Ruth nu mai spuse nimic.

— De ce? întrebă doamna Pommeroy. De ce întrebi?

— Aşa... spuse Ruth.

Uşa de la verandă se deschise brusc, lovită de Opal, soţia lui Robin Pommeroy, care nu putea ajunge la clanţă pentru că avea mâinile ocupate cu băiatul ei. La vederea doamnei Pommeroy, copilul lăsă să-i scape un ţipăt nebunesc, ca un pui fericit de gorilă.

— Uite-l pe nepoţelul meu, spuse doamna Pommeroy.

— Bună, Ruth, spuse timidă Opal.

— Bună, Opal.

— Nu ştiam că eşti aici.

— Salut, Eddie, spuse Ruth către copil.

Opal îl aduse pe Eddie mai aproape şi se aplecă icnind uşor, pentru ca Ruth să poată săruta imensul cap al copilului. Ruth se mută mai încolo pe canapea ca să-i facă loc lui Opal; ea se aşeză, îşi ridică tricoul şi-i dădu un sân lui Eddie. Bebeluşul se repezi la el şi se apucă să sugă zgomotos. Sugea ca şi cum ar fi respirat pe-acolo.

— Nu doare? întrebă Ruth.

— Ba da, spuse Opal.

Căscă fără să-şi ducă mâna la gură, descoperind o mină de plombe argintii.

Toate cele trei femei de pe canapea priveau bebeluşul imens prins

atât de puternic de sânul lui Opal.

— Suge ca o pompă, spuse Ruth.

— Şi mai şi muşcă, adăugă sec Opal.

Ruth tresări.

— Când i-ai dat ultima oară să mănânce? întrebă doamna Pommeroy.

— Nu ştiu. Acum o oră. Jumătate de oră.

— Ar trebui să încerci să respecţi un program, Opal.

Ea ridică din umeri.

— E tot timpul flămând.

— Sigur că e, drăguţo. Asta pentru că-l hrăneşti tot timpul. Îi creşte pofta de mâncare. Ştii cum se spune. Dacă mama dă, copilul ia.

— Aşa se spune? întrebă Ruth.

— Am inventat eu, recunoscu doamna Pommeroy.

— Sună drăguţ, spuse Ruth, iar doamna Pommeroy zâmbi şi o lovi în glumă.

Lui Ruth îi lipsise plăcerea de-a necăji oamenii fără să se teamă că vor izbucni în lacrimi. Îi întoarse lovitura doamnei Pommeroy.

— Părerea mea e să-l las să mănânce când vrea, spuse Opal. Mă gândesc că dacă mănâncă înseamnă că-i e foame. Ieri a mâncat trei crenvurşti.

— Opal! exclamă doamna Pommeroy. Are abia zece luni!

— N-am ce face.

— N-ai ce face? şi-a luat singur crenvurstul? întrebă Ruth.

Doamna Pommeroy şi Opal începură să râdă, iar copilul se desprinse de sân cu zgomotul puternic cu care se rupe un sigiliu. Îşi bălăngăni capul ca un beţiv şi apoi râse şi el.

— Am făcut o glumă pentru bebeluşi! spuse Ruth.

— Eddie te place, spuse Opal. Îţi place de Ruf? Îţi place de mătuşica Ruf, Eddie?

Aşeză copilul în braţele lui Ruth, şi el zâmbi ştrengăreşte şi o împroşcă pe pantaloni cu un lichid galben. Ruth i-l dădu înapoi mamei sale.

— Ups! spuse Opal.

Ridică gâfâind copilul şi intră în casă. Ieşi câteva minute mai târziu ca să-i arunce lui Ruth un prosop de baie.

— Cred că pentru Eddie e timpul să doarmă, spuse ea şi dispăru din nou în casă.

Ruth îşi şterse pantalonii de lichidul cald şi spumos.

— Vomă de bebeluş, spuse ea.

— Îi dau prea mult de mâncare copilului ăstuia, spuse doamna Pommeroy.

— Aş spune că se adaptează.

— Zilele trecute i-a dat să mănânce sos de ciocolată, Ruth. Cu

lingura. Direct din borcan. Am văzut eu!

— Opal asta nu-i foarte deşteaptă.

— Dar are ţâţe mari.

— O, ce norocoasă!

— Norocos e Eddie. Cum de are ţâţe aşa de mari la doar şaptesprezece ani? La şaptesprezece ani, eu nici nu ştiam ce-s alea ţâţe.

— Da, aşa-i. Dumnezeule, doamnă Pommeroy, erai deja măritată la şaptesprezece ani.

— Da, ai dreptate. Dar nu ştiam ce-s alea ţâţe când aveam doisprezece ani. Am văzut pieptul soră-mii şi-am întrebat-o ce erau chestiile alea mari. Mi-a spus că-i grăsime de bebeluş.

— Gloria ţi-a spus asta?

— Kitty.

— Ar fi trebuit să-ţi spună adevărul.

— Probabil că nu ştia adevărul.

— Kitty? Kitty s-a născut ştiind adevărul.

— Gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat dacă-mi spunea adevărul. Dacă-mi spunea: „Sunt ţâţe, Rhonda, şi într-o zi bărbaţi în toată firea o să vrea să le sugă.“

— Bărbaţi şi băieţi. Ştiind-o pe Kitty, şi soţii altor femei.

— Ruth, de ce m-ai întrebat de Owney Wishnell?

Ruth se uită repede la doamna Pommeroy şi apoi privi spre curte.

— Fără nici un motiv, spuse ea.

Doamna Pommeroy o privi îndelung pe Ruth. Îşi înclină capul şi aşteptă.

— Nu-i adevărat c-ai fost singura persoană de pe insulă care s-a purtat frumos cu mama mea? întrebă Ruth.

— Nu, Ruth, ţi-am spus. Toţi o plăceam. Era minunată. Cu toate astea, era un pic prea sensibilă şi câteodată îi venea greu să înţeleagă cum sunt unii oameni.

— Angus Addams, de exemplu.

— O, mult mai mulţi. Nu putea înţelege chestia cu băutul. Îi spuneam: „Mary, bărbaţii ăştia stau în frig şi umezeală zece ore pe zi, toată viaţa. Asta poate irita o persoană. Trebuie să bea, altfel nu se descurcă.“

— Tata n-a băut niciodată aşa de mult.

— Şi nici n-a vorbit prea mult cu ea. Se simţea singură aici. Nu putea să îndure iernile.

— Cred că se simte singură şi în Concord.

— O, sunt sigură. Vrea să te muţi acolo cu ea?

— Da. Vrea să merg la facultate. Spune că asta vrea familia Ellis. Spune că, bineînţeles, o să plătească domnul Ellis. Vera Ellis crede că dacă mai stau aici mult timp o să rămân însărcinată. Vrea să mă mut

în Concord şi apoi să merg la un colegiu mic şi respectabil pentru fete, unde familia Ellis îl cunoaşte pe director.

— Femeile rămân însărcinate şi acolo, Ruth.

— Cred că Opal are un bebeluş destul de mare cât să ne ajungă la toţi. Şi pe lângă asta, în zilele noastre, o femeie trebuie să facă sex ca să rămână însărcinată. Aşa se spune.

— Ar trebui să fii cu mama ta, dacă asta doreşte. Nu e nimic care să te ţină aici. Oamenii de pe-aici nu sunt tocmai de-ai tăi.

— Să-ţi spun ceva. N-am de gând să fac în viaţă nici cel mai mic lucru pe care familia Ellis ar vrea să-l fac. Ăsta-i planul meu.

— Ăsta-i planul tău?

— Deocamdată.

Doamna Pommeroy se descălţă şi-şi ridică picioarele pe vechea capcană de homari pe care o folosea ca masă pentru verandă. Suspină.

— Mai povesteşte-mi despre Owney Wishnell, spuse ea.

— Ei bine, l-am cunoscut, spuse Ruth.

— Şi?

— Şi e-o persoană neobişnuită.

Din nou, doamna Pommeroy aşteptă, iar Ruth privi curtea. Un pescăruş aşezat pe camioneta de jucărie a unui copil o privi la rândul lui. Şi doamna Pommeroy o privea.

— Ce-i? întrebă Ruth. La ce se uită toată lumea?

— Cred că mai ai ceva de spus, zise doamna Pommeroy. De ce nu-mi spui, Ruth?

Aşa că Ruth începu să-i povestească doamnei Pommeroy despre Owney Wishnell, cu toate că nu intenţionase să spună nimănui despre el. Îi povesti despre salopeta curată de pescar şi despre uşurinţa cu care mânuia barca, şi cum a dus-o în spatele stâncii ca să-i arate capcanele lui de homari. Îi povesti despre discursul ameninţător al pastorului Wishnell cu privire la răul şi imoralitatea pescuitului de homari şi despre faptul că Owney aproape că plângea când i-a arătat capcanele lui burduşite, dar inutile, cu homari.

— Săracul copil, spuse doamna Pommeroy.

— Nu-i chiar un copil. Cred că-i de vârsta mea.

— Să fie binecuvântat.

— Îţi vine să crezi? A pus capcane cât e coasta de lungă şi aruncă toţi homarii înapoi. Ar trebui să vezi cum îi mânuieşte. E cel mai ciudat lucru. Parcă-i bagă într-un fel de transă.

— Arată ca un Wishnell, nu?

— Da.

— Deci chipeş?

— Are capul mare.

— Aşa îl au toţi.

— Capul lui Owney e într-adevăr imens. Arată ca un balon

meteorologic cu urechi.

— Sunt sigură că-i chipeş. Şi toţi au pieptul mare, cu excepţia lui Toby Wishnell. Mulţi muşchi.

— Poate-i grăsime de bebeluş, glumi Ruth.

— Muşchi, spuse doamna Pommeroy şi zâmbi. Sunt cu toţii nişte suedezi vânjoşi cu rădăcini vechi. Cu excepţia pastorului. O, cât de mult mi-am dorit să mă mărit cu un Wishnell!

— Cu care?

— Cu oricare. Cu oricare Wishnell. Ruth, câştigă atât de mulţi bani! Le-ai văzut casele. Cele mai frumoase case. Cele mai frumoase curţi. Şi au întotdeauna grădini de flori atât de frumoase... cu toate astea, nu cred c-am vorbit vreodată cu vreun Wishnell când eram fată. Îţi vine să crezi? Îi vedeam câteodată în Rockland şi erau aşa de chipeşi!

— Ar fi trebuit să te căsătoreşti cu un Wishnell.

— Cum, Ruth? Sincer. Oamenii obişnuiţi nu se căsătoresc cu cei din familia Wishnell. Şi pe lângă asta, familia mea m-ar fi omorât dacă m-aş fi măritat cu cineva de pe Courne Haven. Pe deasupra, n-am întâlnit vreodată un Wishnell. Nu-ţi pot spune cu care voiam să mă mărit.

— Puteai să alegi, spuse Ruth. O femeie sexy aşa ca tine?

— L-am iubit pe Ira, spuse doamna Pommeroy.

Îi mângâie mâna lui Ruth, mulţumindu-i pentru compliment.

— Bineînţeles că l-ai iubit pe Ira. Dar el era vărul tău.

Doamna Pommeroy suspină.

— Ştiu. Dar ne simţeam bine împreună. Ştii, mă ducea pe mare la peşterile de pe Boon Rock. Cu stalactite, sau ce erau ele, atârnând peste tot. Doamne, ce frumos era.

— Era vărul tău! Oamenii n-ar trebui să se căsătorească vreodată cu rudele lor! Ai avut noroc că băieţii tăi nu s-au născut cu înotătoare dorsale!

— Eşti groaznică, Ruth! Eşti groaznică!

Dar începu să râdă.

Ruth spuse:

— Nu-ţi vine să crezi ce speriat e Owney acela de pastorul Wishnell.

— Cred asta. Ruth, îţi place de Owney Wishnell?

— Dacă-mi place de el? Nu ştiu. Nu. Sigur. Nu ştiu. Cred că e... interesant.

— Tu nu vorbeşti niciodată despre băieţi.

— Nu întâlnesc niciodată băieţi despre care să vorbesc.

— Arată bine? întrebă din nou doamna Pommeroy.

— Ţi-am spus. E mare şi blond.

— Are ochii foarte albaştri?

— Asta sună ca titlul unui cântec de dragoste.

— Sunt foarte albaştri sau nu, Ruth?

Părea un pic iritată.

Ruth schimbă tonul.

— Da. Sunt foarte albaştri, doamnă Pommeroy.

— Vrei să ştii ceva comic, Ruth? Întotdeauna am sperat în secret c-ai să te căsătoreşti cu unul dintre băieţii mei.

— O, nu, doamnă Pommeroy.

— Ştiu. Ştiu.

— Doar că...

— Ştiu, Ruth. Uită-te la ei. Ce adunătură! N-ai cum s-ajungi să fii cu unul dintre ei. Fagan e fermier. Îţi poţi imagina? O fată ca tine n-ar putea niciodată să trăiască la o fermă de cartofi. John? Cine ştie ceva despre John? Unde-i? Nici măcar nu ştim unde-i. Europa? Abia îmi pot aminti cum arată. A trecut atât de mult timp de când nu l-am mai văzut, că abia pot să-mi amintesc faţa lui. Oare nu-i groaznic ca o mamă să spună aşa ceva?

— Şi eu abia îmi amintesc de John.

— Tu nu eşti mama lui, Ruth. Şi apoi e Conway. Un om aşa de violent, fără nici un motiv. Şi acum mai e şi şchiop. Tu nu te-ai căsători niciodată cu un şchiop.

— Şchiopii nu sunt de mine!

— Şi Chester? O, Doamne!

— O, Doamne!

— Crede că poate spune viitorul. Călătoreşte de colo-colo cu hipioţii ăia.

— Vinde droguri.

— Vinde droguri? întrebă surprinsă doamna Pommeroy.

— Am glumit, minţi Ruth.

— Probabil că aşa-i, suspină doamna Pommeroy. Şi Robin. Ei bine, trebuie să recunosc, niciodată nu m-am gândit c-ai să te măriţi cu Robin. Nici măcar când eraţi amândoi mici. Niciodată n-ai dat doi bani pe Robin.

— Probabil te gândeai că n-o să fie în stare să mă ceară de nevastă. Că n-o să fie capabil să pronunţe cuvintele. Ar fi sunat cam aşa: „Vei te log, Ut, să te măiţi cu mine?“ Ar fi fost jenant pentru toată lumea.

Doamna Pommeroy dădu din cap şi-şi şterse repede ochii. Ruth observă gestul şi se opri din râs.

— Dar Webster? întrebă Ruth. Mai rămâne Webster.

— Tocmai asta e, Ruth, spuse doamna Pommeroy cu o voce tristă. Tot timpul am crezut că o să te măriţi cu Webster.

— O, doamnă Pommeroy.

Ruth veni mai aproape de prietena ei şi o îmbrăţişă.

— Ce s-a întâmplat cu Webster, Ruth?

— Nu ştiu.

— Era cel mai deştept. Era cel mai deştept fiu al meu.

— Ştiu.

— După ce-a murit tatăl lui...

— Ştiu.

— Nici măcar n-a mai crescut.

— Ştiu. Ştiu.

— E aşa timid. E ca un copil.

Doamna Pommeroy îşi şterse cu dosul palmei lacrimile de pe amândoi obrajii – o mişcare rapidă şi lină.

— Cred că şi eu, şi mama ta avem câte un fiu care n-a crescut, spuse doamna Pommeroy. O, Doamne. Sunt aşa o plângăcioasă. Ce spui de asta?

Îşi şterse nasul cu mâneca şi-i zâmbi lui Ruth. Îşi lipiră frunţile preţ de o clipă. Ruth puse mâna pe ceafa doamnei Pommeroy, iar doamna Pommeroy închise ochii. Apoi se trase înapoi şi spuse:

— Cred că fiilor mei le-a fost luat ceva, Ruthie.

— Aşa e.

— Le-au fost luate multe. Tatăl lor. Moştenirea lor. Barca lor. Teritoriul de pescuit. Instrumentele de pescuit.

— Ştiu, spuse Ruth, şi se simţi deodată vinovată, ca de fiecare dată când se gândea că tatăl ei folosea pe barca lui capcanele domnului Pommeroy.

— Aş vrea să mai am un alt fiu pentru tine.

— Ce? Pentru mine?

— Ca să te măriţi cu el. Aş vrea să mai am un fiu şi să fie normal. Unul bun.

— Haide, doamnă Pommeroy. Toţi fiii tăi sunt buni.

— Eşti dulce, Ruth.

— Cu excepţia lui Chester, bineînţeles. El nu-i bun de nimic.

— În felul lor, sunt destul de buni. Dar nu destul de buni pentru o fată deşteaptă ca tine. Ştii, pun pariu că, dac-aş mai încerca o dată, aş nimeri-o bine.

Ochii doamnei Pommeroy se umeziră din nou.

— Ce lucruri mai spun şi eu, o femeie cu şapte copii.

— O să fie bine.

— În plus, doar n-o să aştepţi ca bebeluşul să crească, nu-i aşa? Ascultă-mă numai ce pot să spun!

— Ascult.

— Vorbesc numai nebunii.

— Un pic, recunoscu Ruth.

— O, cred că lucrurile nu ies întotdeauna aşa cum vrei.

— Nu întotdeauna. Dar cred că se întâmplă să mai iasă şi aşa.

— Poate. Nu crezi c-ar trebui să mergi să locuieşti cu mama ta, Ruth?

— Nu.

— Nu-i nimic aici pentru tine.

— Nu-i adevărat.

— Adevărul e că-mi place să te am în preajmă, dar nu-i drept. Nu-i nimic aici pentru tine. E ca o închisoare. E micul tău San Quentin. Tot timpul m-am gândit: „O, Ruth o să se mărite cu Webster şi Webster o să preia barca de homari a lui taică-său.“ Credeam că le am pe toate aranjate. Dar nu-i nici o barcă.

„şi abia dacă e vreun Webster“, îşi spuse Ruth.

— Nu te-ai gândit niciodată c-ar trebui să locuieşti acolo?

Doamna Pommeroy întinse mâna şi arătă cu degetul. Intenţionase, fără îndoială, să arate spre vest, spre coastă şi ţinutul care se întindea dincolo de ea, dar îndreptă degetul într-o direcţie greşită. Arăta spre largul mării. Cu toate astea, Ruth ştia ce vrea să spună. Doamna Pommeroy nu avea cine ştie ce simţ al orientării.

— Ştii, nu trebuie să mă mărit cu unul dintre fiii tăi ca să stau aici cu tine, spuse Ruth.

— O, Ruth.

— Aş vrea să nu-mi mai spui că ar trebui să plec. Destul îmi spun asta mama şi Lanford Ellis. Aparţin insulei ăsteia la fel ca oricine altcineva. Nu te mai gândi la mama.

— O, Ruth. Nu vorbi aşa.

— Bine, nu vreau să spun s-o uiţi. Dar nu contează unde locuieşte ea sau cu cine locuieşte. Pentru mine nu contează. Eu o să stau aici cu tine; merg unde mergi tu.

Ruth zâmbea când spunea asta, şi o înghionti pe doamna Pommeroy la fel cum făcea şi ea de multe ori. Un mic ghiont în glumă şi iubitor.

— Dar eu nu plec nicăieri, spuse doamna Pommeroy.

— Bine. Nici eu. E hotărât. Nu mă răzgândesc. De-acum înainte, stau aici. Nu mai fac drumuri la Concord. Nu mai ascult prostii despre facultate.

— Nu poţi promite aşa ceva.

— Pot face ce vreau. Pot face chiar şi promisiuni mai mari.

— Lanford Ellis te-ar omorî dacă te-ar auzi vorbind aşa.

— Dă-l dracului. Dă-i dracului pe toţi. De-acum înainte, o să fac exact pe dos tot ce-mi spune Lanford Ellis să fac. Dă-i dracului pe cei din familia Ellis. Uită-te la mine! Lume, uită-te la mine! Fereşte-te, lume!

— Dar de ce vrei să-ţi petreci viaţa pe insula asta de rahat? Oamenii de-aici nu sunt ai tăi, Ruth.

— Sigur că sunt. Ai tăi şi-ai mei. Dacă sunt oamenii tăi, sunt şi-ai

mei!

— Ascultă ce spui!

— Azi mă simt în stare de multe lucruri. Azi pot să fac promisiuni mari.

— Cred că aşa-i!

— Nu crezi că vorbesc serios.

— Cred că spui cele mai frumoase lucruri. Şi cred că în cele din urmă o să faci ce vrei.

Stătură acolo, pe canapeaua din verandă, încă vreo oră. Opal mai ieşi de câteva ori cu Eddie, plictisită şi fără nici un scop, iar doamna Pommeroy şi Ruth îl ţinură cu rândul în braţe încercând să-l salte de ici-colo fără să se rănească. Ultima dată când Opal plecă, nu intră în casă; se îndreptă către port, ca să meargă, spunea ea, la magazinul din capătul străzii. Şlapii ei lipăiau lovindu-se de talpă, şi bebeluşul mare şi greu, aşezat pe şoldul ei drept, plescăia din buze. Ruth şi doamna Pommeroy priviră mama şi copilul coborând dealul.

— Crezi că sunt bătrână, Ruth?

— Arăţi de milioane. O să fii întotdeauna cea mai frumoasă femeie de pe-aici.

— Uită-te la asta, spuse doamna Pommeroy şi-şi ridică bărbia. Gâtul mi s-a lăsat cu totul.

— Ba nu.

— Ba da, Ruth.

Doamna Pommeroy se trăgea de pielea lăsată de sub bărbie.

— Nu-i oribil cum atârnă aici? Arăt ca un pelican.

— Nu arăţi ca un pelican.

— Ba arăt ca un pelican. Aş putea căra un somon întreg aici, ca un pelican mizerabil şi bătrân.

— Arăţi ca un pelican foarte tânăr, spuse Ruth.

— O, aşa-i mai bine, Ruth. Mulţumesc foarte mult.

Doamna Pommeroy îşi mângâie gâtul şi întrebă:

— La ce te gândeai cât erai singură cu Owney Wishnell?

— O, nu ştiu.

— Sigur că ştii. Spune-mi.

— N-am nimic de spus.

— Hm, spuse doamna Pommeroy. Mă întreb...

Îşi ciupi pielea de pe dosul palmei.

— Uite ce uscată şi bleagă sunt. Dac-aş putea schimba ceva la mine, aş încerca să-mi recapăt vechea piele. Aveam o piele foarte frumoasă când eram de vârsta ta.

— Toată lumea are pielea frumoasă la vârsta mea.

— Ce-ai schimba la înfăţişarea ta, Ruth, dac-ai putea?

Fără să ezite, Ruth răspunse:

— Aş vrea să fiu mai înaltă. Aş vrea să am sfârcurile mai mici. Şi

aş vrea să pot cânta.

Doamna Pommeroy începu să râdă.

— Cine-a spus că sfârcurile tale sunt prea mari?

— Nimeni. Haide, doamnă Pommeroy. Nimeni în afară de mine nu le-a văzut.

— I le-ai arătat lui Owney Wishnell?

— Nu, spuse Ruth. Dar aş vrea.

— Atunci ar trebui.

Acest mic schimb de replici le surprinse pe amândouă; se şocaseră reciproc. Ideea mai stărui în aerul de pe terasă încă mult timp. Faţa lui Ruth ardea. Doamna Pommeroy era tăcută. Părea că se gândeşte foarte atent la răspunsul lui Ruth.

— Bine, spuse ea în cele din urmă, cred că-l vrei.

— O, nu ştiu. E ciudat. Abia dacă vorbeşte...

— Ba nu, îl vrei. El e cel pe care-l doreşti. Mă pricep la genul ăsta de lucruri, Ruth. Aşa că trebuie să punem mâna pe el. Ne gândim noi la ceva.

— Nimeni nu trebuie să se gândească la nimic.

— Ne gândim noi, Ruth. Bun. Mă bucur că vrei pe cineva. E potrivit pentru o fată de vârsta ta.

— Nu sunt pregătită pentru nimic prostesc de felul ăsta, spuse Ruth.

— Ei bine, ar trebui să te pregăteşti.

Ruth nu ştiu ce să răspundă. Doamna Pommeroy îşi ridică picioarele pe canapea şi puse un picior desculţ în poala lui Ruth.

— Picioarele pe tine, Ruth, spuse ea pe un ton foarte trist.

— Picioarele pe mine, răspunse Ruth şi se simţi deodată foarte stânjenită din pricina lucrurilor pe care tocmai le recunoscuse. Se simţea vinovată pentru toate vorbele ei: vinovată pentru sincerul ei interes sexual faţă de un Wishnell, vinovată pentru că-şi părăsise mama, vinovată pentru promisiunea ciudată pe care-o făcuse, aceea de a nu părăsi niciodată Fort Niles, vinovată pentru mărturisirea ei că niciodată, nici într-un milion de ani, nu s-ar căsători cu unul dintre fiii doamnei Pommeroy. Doamne, şi totuşi era adevărat! Doamna Pommeroy putea face câte un fiu în fiecare an pentru tot restul vieţii, şi Ruth tot nu s-ar fi căsătorit cu vreunul dintre ei. Biata doamnă Pommeroy!

— Să ştii că te iubesc, îi spuse ea doamnei Pommeroy. Eşti preferata mea.

În loc de răspuns, doamna Pommeroy spuse în şoaptă:

— Picioarele pe tine, Ruth.

Mai târziu în acea după-amiază, Ruth plecă de la doamna Pommeroy şi se plimbă până la casa Addams să vadă dacă senatorul era treaz. N-avea încă chef să meargă acasă. N-avea chef să vorbească

cu tatăl ei când era tristă, şi-şi spuse că mai bine vorbea cu senatorul. Poate avea să-i arăte nişte fotografii vechi cu supravieţuitori din naufragii, ca s-o înveselească. Dar când ajunse la casa Addams îl găsi numai pe Angus. Încerca să cureţe o pipă şi era într-o dispoziţie îngrozitoare. Îi spuse că senatorul plecase din nou pe plaja Potter cu prostănacul ăla uscăţiv de Webster Pommeroy, căutând un colţ de elefant.

— Nu, spuse Ruth, deja au găsit colţul de elefant.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ruthie, caută celălalt afurisit de colţ, spuse el ca şi cum ar fi fost supărat pe ea cine ştie de ce.

— Doamne, spuse ea. Scuze.

Când ajunse pe plajă îl găsi pe senator plimbându-se nefericit de colo-colo prin nisipul pietros, cu Cookie aproape de picioarele lui.

— Nu ştiu ce să mă fac cu Webster, Ruth, spuse senatorul. Nu pot să-l conving să nu mai caute.

Webster Pommeroy era departe în mlaştini, mişcându-se ciudat şi părând neliniştit şi panicat. Ruth aproape că nu-l recunoştea. Arăta ca un puşti care se zbate, un copil mic şi prost aflat într-un mare necaz.

— Nu vrea să renunţe, spuse senatorul. A fost aşa toată săptămâna. Turna cu găleata acum două zile, şi el tot n-a vrut să renunţe. Mi-e frică să nu-şi facă rău. Ieri, cât scormonea acolo, s-a tăiat la mână cu o conservă. Nici măcar nu era o conservă veche. Şi-a tăiat aproape cu totul degetul mare. Nu-mi dă voie să mă uit să văd ce-a păţit.

— Ce se întâmplă dacă pleci?

— Nu-l las aici, Ruth. Ar sta toată noaptea. Spune că vrea să găsească celălalt colţ, să-l înlocuiască pe cel luat de domnul Ellis.

— Du-te la casa Ellis şi cere colţul înapoi, senatorule. Spune-le nenorociţilor ălora că ai nevoie de el.

— Nu pot face asta, Ruth. Poate că domnul Ellis păstrează colţul cât se hotărăşte în legătură cu muzeul. Poate că a pus să fie evaluat sau ceva de felul ăsta.

— Poate că domnul Ellis nici nu l-a văzut. De unde ştii că nu-i la Cal Cooley?

Îl mai priviră o vreme pe Webster mişcându-se haotic.

Senatorul spuse în şoaptă:

— Ai putea tu să mergi la casa Ellis şi să întrebi.

— Eu nu mă duc acolo, spuse Ruth. Niciodată n-o să mă mai duc acolo.

— De ce-ai venit azi aici, Ruth? întrebă senatorul după o tăcere dureroasă. Ai nevoie de ceva?

— Nu, voiam doar să te salut.

— Ei bine, Ruthie, salut.

Nu se uita la ea. Îl privea pe Webster cu o figură profund

îngrijorată.

— Salut şi ţie. Nu eşti prea în formă, nu-i aşa? întrebă Ruth.

— O, sunt bine. Ce face mama ta, Ruth? Cum a fost călătoria la Concord?

— Face bine, cred.

— I-ai transmis salutările mele?

— Cred că da. Ar trebui să-i scrii o scrisoare, dacă vrei cu adevărat să-i faci o bucurie.

— Asta-i o idee bună, o idee bună. E la fel de drăguţă ca întotdeauna?

— Nu ştiu cât de drăguţă a fost, dar arată bine. Cu toate astea, cred că se simte singură. Cei din familia Ellis îmi tot spun c-ar trebui să merg la facultate; ar plăti ei.

— Domnul Ellis a spus asta?

— Nu mie. Dar mama vorbeşte despre asta, şi domnişoara Vera, chiar şi Cal Cooley. Se apropie clipa, senatorule. Pun pariu că domnul Ellis va face curând un anunţ despre asta.

— Ei bine, pare o ofertă destul de bună.

— Dac-ar veni de la oricine altcineva, ar fi o ofertă minunată.

— Încăpăţânată, încăpăţânată.

Senatorul începu să se plimbe de-a lungul plajei. Ruth îl urmă, iar Cookie o urmă pe Ruth. Senatorul era foarte distrat.

— Te deranjez? întrebă Ruth.

— Nu, spuse el. Nu, nu. Poţi să stai. Poţi să stai aici şi să priveşti.

— Nu-ţi face griji. Nu-i nimic, spuse Ruth.

Dar nu putea suporta să-l privească pe Webster luptându-se atât de dureros prin nămol. Şi nici nu voia să-l însoţească pe senator dacă tot ce-avea de făcut era să se plimbe de colo-colo pe plajă, frângându-şi mâinile.

— Oricum mă îndreptam spre casă.

Aşa că se îndreptă spre casă. Nu mai avea nici o idee şi nu mai era nimeni pe Fort Niles cu care să vrea să vorbească. Nu mai voia să facă nimic pe insulă. Aşa că putea să se vadă cu tatăl ei, hotărî ea. Putea să pregătească cina.

Aruncat în apă, cu spatele sau cu capul înainte, dacă nu este cu totul epuizat, animalul îşi va reveni imediat, şi, cu una sau două mişcări puternice din coadă, va porni brusc spre fundul oceanului, pe o traiectorie oblică, de parcă ar aluneca pe un plan înclinat.

Homarul american:

Studiu asupra comportamentului şi dezvoltării

Dr. Francis Hobart Herrick

1895

Al doilea război al homarilor dintre Courne Haven şi Fort Niles a avut loc între 1928 şi 1930. A fost jalnic şi nu merită discutat.

Al treilea război al homarilor, început în 1946, a fost foarte urât, scurt, de numai patru luni, dar i-a afectat mai tare pe unii locuitori ai celor două insule decât bombardamentul de la Pearl Harbor. Din cauza acestui război oamenii n-au putut pescui într-un an în care s-au înregistrat cele mai mari capturi de homari întâlnite vreodată în pescăriile din Maine: şase mii de pescari cu permis au prins aproape nouă mii de tone de homari în anul acela. Dar pescarii de pe Fort Niles şi Courne Haven au ratat captura, fiindcă erau prea ocupaţi să se războiască între ei.

Al patrulea război al homarilor dintre Courne Haven şi Fort Niles a început la mijlocul anilor ’50. Cauza acelui război n-a fost clară. Nimic nu părea să fi aprins fitilul, nici o provocare, nici un eveniment neplăcut. Şi totuşi, cum a început? Prin tipica încercare zilnică de a forţa limitele.

Potrivit legilor din Maine, orice om cu permis de pescuit putea să-şi pună capcane oriunde în apele ţinutului Maine. Aşa era legea. Realitatea era alta. Unele familii pescuiau în anumite teritorii pentru că aşa făcuseră dintotdeauna; anumite zone aparţineau unor insule, pentru că aşa fusese dintotdeauna; anumite culoare se aflau sub controlul anumitor familii, pentru că aşa le moşteniseră. Cu toate că nu era marcat cu garduri sau împărţit în mod legal, oceanul era împărţit prin tradiţie, şi un începător trebuia să fie atent la aceste tradiţii. Deşi barierele erau invizibile, ele existau şi erau în mod constant forţate. E în firea omului să-şi extindă proprietatea, iar pescarii de homari nu făceau excepţie. Îşi încercau norocul. Voiau să vadă dacă reuşesc. Trăgeau şi împingeau hotarele acelea ori de câte ori se ivea ocazia, încercând să mute fiecare teritoriu cu un metru mai încolo sau mai încoace.

Poate că domnul Cobb se oprea întotdeauna cu capcanele la intrarea într-un golf. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă, într-o bună zi, domnul Cobb s-ar fi hotărât să înainteze cu câteva zeci de metri pe locul unde pescuia de obicei domnul Thomas? Ce rău puteau să facă acele câteva zeci de metri? Poate că această îndrăzneală ar fi trecut neobservată. Domnul Thomas nu mai era atât de ager ca pe vremuri, gândea domnul Cobb. Poate că domnul Thomas fusese bolnav, sau avusese un an prost, sau îşi pierduse soţia şi nu mai era atât de atent pe cât obişnuia să fie, şi poate – doar poate – întreaga mişcare s-ar fi făcut fără ca nimeni să-şi dea seama.

Poate. Se putea ca domnul Thomas să nu-i poarte pică domnului Cobb. Sau se putea să nu-i pese destul de mult ca să-l provoace. Sau poate că-i păsa. Poate s-ar enerva. Poate că domnul Thomas i-ar trimite domnului Cobb un mesaj prin care să-şi exprime

nemulţumirea. Poate, în următoarea săptămână când domnul Cobb ar merge să-şi ridice capcanele, ar vedea că domnul Thomas i-a lăsat un mesaj de ameninţare, legându-i câte un nod pentru fiecare linie de capcane. Poate că domnul Thomas şi domnul Cobb sunt nişte vecini care n-au avut în trecut nici o dispută. Sau poate sunt cumnaţi. Poate sunt prieteni. Acele inofensive noduri ar fi modul domnului Thomas de a spune: „Prietene, am văzut ce încerci să faci şi te rog să pleci dracului de pe teritoriul meu cât încă mai am răbdare."

Şi poate domnul Cobb s-ar retrage şi aşa s-ar termina disputa. Sau poate nu. Cine ştie ce motive ar avea ca să continue? Poate că domnul Cobb îi poartă pică domnului Thomas fiindcă acesta crede că i se cuvine un teritoriu atât de mare şi domnul Thomas nici măcar nu este un pescar atât de bun. Sau poate că domnul Cobb e supărat pentru că a auzit că domnul Thomas păstrează ilegal şi homarii de dimensiuni mici, sau poate că fiul domnului Thomas a privit-o de mai multe ori necuviincios pe fiica de treisprezece ani a domnului Cobb. Poate că domnul Cobb are probleme acasă şi are nevoie de mai mulţi bani. Poate că bunicul domnului Cobb a revendicat cândva acelaşi golf şi domnul Cobb ia ceea ce crede că i se cuvine familiei lui.

Aşa că, în următoarea săptămână, domnul Cobb îşi întinde din nou capcanele pe teritoriul domnului Thomas, numai că de astă dată nu mai crede că e teritoriul domnului Thomas, ci doar o parte liberă a oceanului şi proprietatea lui în calitate de cetăţean liber al Americii. Şi, sincer, e puţin supărat pe nemernicul ăla lacom de Thomas fiindcă i-a înnodat funiile de pescuit, când el, pentru numele lui Dumnezeu, nu încearcă decât să-şi facă viaţa mai bună. Ce dracu' a-nsemnat asta, să-i facă noduri la frânghiile de pescuit? Dacă domnul Thomas are o problemă, de ce nu vorbeşte despre ea ca un bărbat? şi de-acum domnului Cobb nu-i mai pasă nici dacă domnul Thomas i-ar tăia capcanele. Lasă-l să le taie! La dracu' cu toate! Lasă-l să încerce! O să-l snopească în bătaie pe nemernic.

Şi când domnul Thomas găseşte balizele vecinului său încălcându-i din nou teritoriul, trebuie să ia o hotărâre. Să-i taie capcanele? Domnul Thomas se întreabă cât de serios e domnul Cobb. Cine sunt prietenii şi aliaţii lui? Îşi permite Thomas să-şi piardă capcanele dacă domnul Cobb se răzbună tăindu-i-le? La urma urmei, cât de bun e teritoriul ăsta? Merită să lupţi pentru el? A aparţinut vreodată vreunui membru al familiei Cobb? Cobb e rău intenţionat sau doar un ignorant?

Sunt atâtea motive pentru care un om întinde din întâmplare capcanele pe teritoriul altuia. Poate-au fost aduse de furtună? Oare Cobb e doar un tânăr iute la mânie? Trebuie să protestezi la fiecare afront? Trebuie să te păzeşti tot timpul de vecini? Pe de altă parte, pentru numele lui Dumnezeu, poţi sta liniştit dacă un lacom nenorocit

îţi mănâncă din farfurie? şi dacă-ţi distruge mijloacele de trai? şi dacă domnul Cobb decide să preia întreg teritoriul? Dacă-l împinge pe Thomas spre alte teritorii şi-i face şi mai multe probleme? Chiar trebuie să-şi piardă atâta timp gândindu-se la lucrurile astea?

De fapt, trebuie.

Un pescar de homari trebuie să ia astfel de decizii în fiecare zi. Aşa stau lucrurile. De-a lungul anilor, un astfel de pescar îşi dezvoltă un fel de-a fi şi o reputaţie. Dacă pescuieşte pentru a supravieţui, pentru a-şi întreţine familia, nu-şi permite să ignore lucrurile astea şi în timp ajunge cunoscut fie ca un băgăreţ, fie ca un tăietor. Îi este greu să nu devină ori una, ori alta. Luptă ca să-şi extindă teritoriul, împingându-şi capcanele în teritoriul altcuiva. Sau trebuie să lupte pentru a-şi apăra propriul teritoriu, şi atunci trebuie să taie capcanele oricui încearcă să intre pe teritoriul lui.

Cele două nume, de băgăreţ şi de tăietor, sunt privite ca jigniri. Nimeni nu vrea să fie numit aşa, dar aproape toţi pescarii de homari sunt fie una, fie cealaltă. Sau poate chiar amândouă. În general, băgăreţii sunt tineri, iar tăietorii sunt cei mai vârstnici. Băgăreţii au câteva capcane, tăietorii au multe. Băgăreţii au puţin de pierdut; tăietorii au totul de apărat. Tensiunea dintre băgăreţi şi tăietori este constantă, chiar şi într-o singură comunitate sau familie.

Pe insula Fort Niles, Angus Addams era cel mai faimos tăietor. Tăiase frânghiile tuturor celor care se apropiaseră de teritoriul lui şi se lăuda cu asta. Zicea despre verii şi vecinii lui: „Nenorociţii ăia mi se bagă în suflet de cincizeci de ani şi n-a fost unul pe care să nu-l tai.“ De regulă, Angus nu trimitea avertismente înainte. Nu-şi pierdea vremea făcând noduri prietenoase în frânghiile pescarilor care, voit sau nu, se abăteau pe teritoriul lui. Nu-i păsa cine era pescarul rătăcit sau ce motive avea. Angus Addams tăia cu furie şi în mod constant, înjurând în timp ce secera funiile ude, alunecoase şi pline de alge, înjurându-i pe cei care încercau să-i ia ceea ce i se cuvenea. Era un pescar bun; ştia că este în mod constant urmărit de cei mai puţin talentaţi care voiau o bucată din ce-avea el. Doar nu era să le dea de bunăvoie, pentru numele lui Dumnezeu.

Angus Addams i-a tăiat frânghiile chiar şi tatălui lui Ruth, Stan Thomas, cel mai bun prieten al lui. Stan Thomas nu era cine ştie ce băgăreţ, dar, odată, a întins capcane dincolo de Jatty Rock, unde singurele balize care plutiseră vreodată erau cele galbene cu dungi verzi ale lui Angus Addams. Stan a văzut că Angus nu mai pusese capcane acolo de luni de zile şi s-a gândit să facă o încercare. Nu i-a trecut prin cap că Angus o să observe. Dar Angus a observat. Şi i-a tăiat prietenului său cel mai bun fiecare capcană, a recuperat balizele roşii cu linii albastre ale lui Thomas, le-a legat cu un metru de funie şi s-a oprit din pescuit în acea zi. Era al dracului de furios şi a pornit în

căutarea lui Stan Thomas. A gonit cu barca lui prin toate golfurile şi insulele din Canalul Worthy, până când a văzut barca Miss Ruthie, înconjurată de pescăruşi care urmăreau lacomi momeala. Angus s-a îndreptat către Miss Ruthie, iar Stan Thomas, oprindu-se din muncă, şi-a privit prietenul.

— Angus, s-a întâmplat ceva? întrebă Stan.

Fără să scoată o vorbă, Angus Addams a aruncat balizele pe puntea lui Stan. Le-a aruncat cu un gest triumfal, ca şi cum ar fi fost capetele tăiate ale celor mai mari duşmani ai lui. Stan îşi privi nepăsător balizele.

— Angus, e ceva în neregulă? repetă Stan.

— Dacă te mai bagi pe teritoriul meu, spuse Angus, următorul lucru pe care-o să-l tai o să fie gâtul tău.

Asta era ameninţarea obişnuită a lui Angus. Stan Thomas o auzise de zeci de ori, uneori adresată vreunui pescar rău-intenţionat, alteori în poveştile vesele spuse la o bere şi la un joc de cribbage. Dar până atunci Angus nu i le adresase niciodată lui Stan. Cei doi bărbaţi, prieteni buni, se priviră unul pe celălalt cu bărcile legănându-se sub ei.

— Îmi datorezi douăsprezece capcane, spuse Stan Thomas. Alea erau noi-nouţe. Ţi-aş putea spune să te-aşezi şi să-mi faci douăsprezece capcane noi, chiar acum, dar poţi să-mi dai douăsprezece de-ale tale din cele vechi, şi uităm toată tărăşenia asta.

— Du-te dracului.

— N-ai pus nici o capcană acolo toată primăvara, spuse Stan.

— Stan, nici nu te gândi să te joci cu mine doar pentru că suntem dracului prieteni.

Angus Addams avea gâtul vânăt, dar Stan Thomas îl privea neclintit, fără să-şi arate furia.

— Dacă n-ai fi tu, te-aş pocni peste gură pentru felul în care-mi vorbeşti, spuse Stan.

— N-am nevoie de un tratament special.

— Ai dreptate. Nici tu nu m-ai tratat diferit.

— Aşa-i. Şi nici n-o s-o fac vreodată, aşa că ţine-ţi dracului capcanele departe de fundul meu.

Şi plecă, arătându-i lui Stan degetul mijlociu în timp ce se îndepărta. După acea întâmplare, Stan şi Angus nu şi-au mai vorbit aproape opt luni de zile. Şi totul se petrecuse între doi buni prieteni, între doi oameni care luau cina împreună câteva seri pe săptămână, între doi vecini, între un mentor şi învăţăcelul lui. Fusese o întâlnire între doi oameni care nu credeau că se zbat zi şi noapte ca să se distrugă reciproc, aşa cum socoteau cei mai mulţi oameni de pe Fort Niles şi Courne Haven Island unii despre ceilalţi. Şi, în general, aveau dreptate.

E o afacere riscantă. Şi felul ăsta de-a te băga peste altul sau de a-i tăia capcanele a dus la sfârşitul anilor ’50 la cel de-al patrulea război al homarilor. Cine l-a început? Greu de spus. Duşmănia plutea în aer. Oamenii care se întorseseră din Coreea voiau să reînceapă să pescuiască, dar descoperiră că teritoriile lor fuseseră ocupate. În primăvara anului 1957, câţiva tineri care abia trecuseră de vârsta majoratului îşi cumpărară bărci. Încercau să-şi găsească propriul loc de pescuit. Cu un an înainte, pescuitul fusese bun, aşa că toată lumea avea destui bani să-şi cumpere mai multe capcane şi bărci mai mari, cu motoare mai puternice. Pescarii începură să facă presiuni unul asupra celuilalt.

Oamenii din ambele tabere forţară teritorii şi tăiară capcane. S-au auzit înjurături de pe unele bărci. Şi în următoarele luni ranchiuna s-a adâncit. Angus Addams se săturase să taie capcanele celor de pe Courne Haven care-i invadau teritoriul, aşa că începu să-şi irite adversarii cu tot mai multă imaginaţie. Lua la bord gunoiul din jurul casei şi, când găsea capcane străine pe teritoriul lui, le scotea şi le umplea cu gunoi. Odată, a băgat o pernă veche într-o capcană, ca nici un homar să nu poată intra, iar altă dată a pierdut o după-amiază întreagă bătând cuie într-o capcană. Când a terminat, capcana arăta ca un instrument de tortură cu ţepi. Angus mai avea un şiretlic; umplea cu pietre capcanele străine şi le arunca înapoi în apă. Era multă muncă. Trebuia să încarce pietrele pe barcă transportând sacii cu roaba, ceea ce-i lua o groază de timp. Dar Angus socotea că nu e timp pierdut. Îi plăcea să şi-i închipuie pe nemernicii ăia din Courne Haven chinuindu-se şi zbătându-se să scoată capcane doar ca să le găsească pline cu moloz.

Angus se distră de minune cu jocurile astea până într-o zi când, scoţând una din capcanelez lui, găsi înăuntru o păpuşă care avea înfiptă în piept o foarfecă ruginită. Era un mesaj alarmant şi violent. Ajutorul lui Angus Addams ţipă ca o fetiţă când văzu păpuşa. Până şi Angus rămase şocat. Părul ei blond şi umed îi acoperea faţa crăpată de porţelan. Buzele încremenite ale păpuşii formau un O îngrozit. Un crab reuşise să intre în capcană şi urca acum pe rochiţa păpuşii.

— Ce mama dracului e asta? ţipă Angus.

Scoase păpuşa din capcană şi smulse foarfeca.

— Ce mama dracului e asta? Vreo afurisită de ameninţare?

Aduse păpuşa pe Fort Niles şi le-o arătă celor din jur. Le-o băgă între ochi, şi oamenii de pe Fort Niles se alarmară, chiar dacă de obicei erau nepăsători la accesele de furie ale lui Angus Addams. De astă dată au fost atenţi. Era ceva în sălbăticia cu care fusese înjunghiată păpuşa care-i înfurie pe toţi. O păpuşă? Ce dracu’ mai însemna şi asta? Gunoiul şi cuiele erau una, dar o păpuşă înjunghiată? Dacă cineva din Courne Haven avea o problemă cu Angus, de ce nu i-o

spunea în faţă? şi a cui era păpuşa aceea? Probabil a unei biete fiice de pescar. Ce fel de om ar înjunghia păpuşa fiicei sale doar ca să demonstreze ceva? şi ce voia să demonstreze?

Oamenii de pe Courne Haven erau nişte sălbatici.

În dimineaţa următoare, mulţi dintre pescarii de pe Fort Niles se adunară la docuri mai devreme decât de obicei. Deşi trecuse mai bine de o oră de la răsăritul soarelui, era încă întuneric. Se vedeau stelele şi luna era joasă şi palidă. Oamenii formară o mică flotă şi porniră spre Courne Haven. Motoarele scoteau un nor imens şi mirositor de gaz de eşapament. Nu porniseră cu o anumită intenţie, dar înaintară hotărât spre Courne Haven, oprindu-se la intrarea în port. Erau doisprezece pescari de pe Fort Niles, o mică blocadă. Nimeni nu scotea o vorbă. Câţiva dintre ei fumau.

După aproape jumătate de oră, începu activitatea pe docurile din Courne Haven. Oamenii care veneau să-şi înceapă ziua de pescuit priviră spre mare şi văzură linia de bărci. Se adunară într-un mic grup pe doc, continuând să se uite la bărci. Unii îşi beau cafeaua din termosuri şi rotocoalele de abur se ridicau dintre ei. Grupul se mărea pe măsură ce oamenii veneau să-şi înceapă ziua şi se opreau la grămada deja adunată pe doc.

Câţiva arătau cu degetul. Alţii fumau, la fel ca cei de pe bărci. După vreun sfert de oră, era clar că nu ştiau cum să reacţioneze la blocadă. Nici unul nu se îndreptă spre propria barcă. Toţi se agitau şi vorbeau între ei. Oamenii de pe Fort Niles puteau auzi din bărcile lor frânturi întrerupte de zgomotul mării din ce vorbeau cei de pe Courne Haven. Câteodată ajungea clar până la ei un tuşit sau un râset. Râsetele îl omorau pe Angus Addams.

— Laşii dracului, spuse el, dar numai câţiva din blocadă îl putură auzi, fiindcă vorbea printre dinţi.

— Ce zici? îl întrebă văru-său Barney, din barca alăturată.

— Ce-i aşa de comic? întrebă Angus. Le-arăt eu comic.

— Nu cred că râd pe seama noastră, spuse Barney. Cred că râd aşa, pur şi simplu.

— Le-arăt eu râs.

Angus Addams se duse la cârmă şi porni motorul, conducându-şi barca drept înainte, chiar spre portul Courne Haven. Gonea printre bărci, lăsând în urma lui o dâră ameninţătoare, şi încetini apoi în apropierea docului. Era la reflux, şi barca lui se afla mult mai jos decât adunătura de pescari din Courne Haven. Aceştia se adunară la marginea docului să se uite în jos la Angus Addams. Nici unul dintre pescarii de pe Fort Niles nu-l urmă; aşteptau cu toţii la intrarea în port. Nimeni nu ştia ce să facă.

— VĂ PLACE SĂ VĂ JUCAŢI CU PĂPUşI? zbieră Angus Addams.

Prietenii lui îl puteau auzi clar peste apă. El ridică şi agită în aer

păpuşa ucisă. Unul dintre oamenii de pe Courne Haven spuse ceva şi ceilalţi începură să râdă.

— VINO AICI JOS! ţipă Angus. VINO AICI şI SPUNE CE AI DE SPUS!

— Ce-a zis? îl întrebă Barney Addams pe Don Pommeroy. Ai auzit ce-a zis tipul ăla?

Don Pommeroy ridică din umeri.

Tocmai atunci, un bărbat vânjos se îndreptă spre doc şi toţi ceilalţi se feriră să-i facă loc. Era înalt şi mare şi n-avea o pălărie care să-i acopere părul blond şi strălucitor. Ducea pe umăr un colac de funie, iar în mână o cutie de tablă pentru mâncare. Râsetele de pe doc se opriră. Angus Addams nu scoase nici un sunet; nici un sunet pe care prietenii săi să-l audă.

Fără să se uite la Angus, bărbatul blond coborî de pe doc ţinând cutia cu mâncare sub braţ şi urcă într-o barcă cu vâsle. Dezlegă barca şi începu să vâslească. Vâslea foarte frumos: când trăgea de lopeţi, avea o mişcare amplă, cu o revenire foarte rapidă. Ajunse în foarte scurt timp la barca lui şi urcă la bord. Oamenii de la intrarea în port îşi dădură seama că era Ned Wishnell, un pescar de primă clasă, patriarhul dinastiei Wishnell. Îi priveau cu invidie barca. Avea opt metri lungime, era imaculată, albă, cu o dungă albastră în jur. Ned Wishnell îşi porni barca şi se îndreptă spre ieşirea din port.

— Unde dracu' se duce? întrebă Barney Addams.

Don Pommeroy ridică din nou din umeri.

Ned Wishnell se îndreptă direct spre ei, direct spre blocadă, ca şi cum n-ar fi fost acolo. Pescarii de pe Fort Niles se priviră îngrijoraţi unii pe alţii, întrebându-se dacă n-ar trebui să-l oprească. N-ar fi fost corect să-l lase să treacă, dar Angus Addams nu era acolo, să le dea instrucţiuni. Se holbau paralizaţi la Ned Wishnell, care a trecut printre Don Pommeroy şi Duke Cobb fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. Bărcile din Fort Niles s-au legănat în urma valului făcut de barca lui. Don a trebuit să se ţină de ramă ca să nu cadă peste bord. Oamenii priveau cum Ned Wishnell se făcea din ce în ce mai mic pe măsură ce se îndepărta.

— Unde dracu' se duce? întrebă Barney, încă aşteptând un răspuns.

— Cred că se duce la pescuit, răspunse Don Pommeroy.

— Drăcia dracului, spuse Barney, uitându-se pieziş spre ocean. Dar nu ne-a văzut?

— Evident că ne-a văzut.

— De ce n-a spus nimic?

— Ce dracu' crezi c-ar fi putut să ne spună?

— Nu ştiu. Ceva de genul: „Salut, băieţi! Ce faceţi?“

— Taci, Barney.

— Nu-nţeleg de ce-ar trebui să tac, spuse Barney, dar tăcu.

Îndrăzneala lui Ned Wishnell şterse orice urmă de ameninţare pe care-ar fi prezentat-o oamenii de pe Fort Niles, aşa că pescarii de pe Courne Haven coborâră rând pe rând de pe doc, urcară în bărcile lor şi începură o nouă zi de pescuit. Trecură ca vecinul lor Ned direct prin blocada celor de pe Fort Niles, fără să se uite în stânga sau în dreapta. Angus Addams mai ţipă la ei o vreme, ceea ce-i făcu pe cei de pe Fort Niles să se simtă ruşinaţi, aşa că, unul câte unul, îşi întoarseră bărcile şi plecară spre casă. Angus a fost ultimul care a plecat. L-au lăsat acolo, după cum povestea Barney mai târziu, înjurând, crucind, dumnezeind şi blestemând. Angus era înnebunit de furie că prietenii lui îl părăsiseră, furios pentru că ceea ce-ar fi putut fi o blocadă reuşită se dovedise o adunare comică şi fără de folos.

Acesta ar fi putut fi sfârşitul celui de-al patrulea război al homarilor dintre Fort Niles şi Courne Haven. De fapt, dacă incidentele din acea dimineaţă ar fi pus capăt disputei, nici n-ar fi existat vreun război al homarilor; ar fi fost doar o confruntare din lunga serie de dispute şi confruntări. Pe măsură ce trecea vara, tăierea frânghiilor şi intrarea pe teritoriile altora continuară, dar mult mai rar. În cea mai mare parte a timpului, Angus Addams se ocupa cu tăiatul, dar oamenii de pe ambele insule erau obişnuiţi cu asta. Angus Addams se ţinea de ce era al lui ca un bull-terier. Pentru toţi ceilalţi, au fost stabilite noi hotare. Câteva teritorii au fost mutate; unii pescari noi au câştigat o seamă din vechile teritorii; alţii mai bătrâni au început să muncească mai puţin; iar pescarii întorşi din război s-au reapucat de treabă. Totul reveni la o stare de pace normală, tensionată.

Vreme de câteva săptămâni.

La sfârşitul lunii aprilie, s-a întâmplat ca Angus Addams să meargă la Rockland să-şi vândă homarii odată cu Don Pommeroy. Don era burlac şi cunoscut pentru prostia lui. Era fratele mai moale al lui Ira Pommeroy, soţul încăpăţânat şi mereu încruntat al Rhondei Pommeroy, tatăl lui Webster, Conway, John, Fagan şi aşa mai departe. Angus Addams n-avea o impresie prea bună despre nici unul dintre Pommeroy, dar a ajuns să petreacă o seară cu Don, bând împreună la hotelul Wayside. Era prea întuneric şi marea prea agitată ca să se întoarcă acasă, şi Angus se plictisea. Ar fi preferat să bea de unul singur în camera lui de hotel, dar lucrurile n-au fost să fie aşa. Cei doi bărbaţi s-au întâlnit la angrosist, şi Don i-a spus lui Angus „Hai să bem o răcoritoare“, iar Angus a acceptat.

În acea seară la Wayside erau şi câţiva bărbaţi din Courne Haven. Fred Burden, scripcarul, se afla acolo împreună cu cumnatul său, Carl Cobb. Noaptea era vântoasă şi ploaia rece; bărbaţii din Courne Haven şi cei din Fort Niles erau singuri în bar, aşa că începură să vorbească între ei. Nu era o conversaţie neprietenoasă. De fapt, totul a început

când Fred Burden a comandat o băutură pentru Angus Addams.

— Asta ca să-ţi recapeţi puterile, îi spuse Fred, după o zi lungă în care ne-ai tăiat capcanele.

Era o replică răutăcioasă, aşa că Angus ripostă:

— Atunci ar trebui să-mi faci cinste cu toată sticla. Am tăiat astăzi mai multe capcane decât pentru un pahar de băutură.

Şi răspunsul lui a fost răutăcios, dar n-a dus la bătaie. I-a făcut pe toţi să râdă. Bărbaţii băuseră destul încât să fie veseli, dar nu cât să se ia la bătaie. Fred Burden şi Carl Cobb s-au mutat la bar, ca să stea alături de vecinii lor de pe Fort Niles. Se cunoşteau, bineînţeles. Se bătură prieteneşte unii pe alţii pe umăr, mai comandară câteva beri şi pahare de whisky, vorbiră despre noile lor bărci, despre noul angrosist şi despre noul model de capcane. Vorbiră despre noile limitări pentru pescuit impuse de stat şi despre cât de idioţi erau noii paznici. Aveau absolut totul în comun, aşa că erau multe de discutat.

În timpul războiului din Coreea, Carl Cobb avusese garnizoana în Germania; şi-a scos portofelul şi s-a lăudat cu banii lui nemţeşti. Toată lumea se uită la degetul ciuntit al lui Angus Addams, pe care şi-l tăiase în vinci, şi-l convinseră să spună cum îşi aruncase degetul peste bord şi cum îşi cauterizase rana cu o ţigară. Fred Burden povesti cum turiştii care veneau vara pe Courne Haven socoteau că insula e prea gălăgioasă şi au angajat un poliţist pentru lunile iulie şi august. Poliţistul era un adolescent roşcovan din Bangor; fusese bătut de trei ori în prima lui săptămână pe insulă. Turiştii chiar i-au cumpărat băiatului o maşină de poliţie, pe care prostovanul a răsturnat-o în timpul unei urmăriri pe insulă, încercând să oprească o maşină care nu avea plăcuţe de înmatriculare.

— O urmărire! spuse Fred Burden. Pe o insulă lungă de 6 kilometri! Pentru numele lui Dumnezeu, cât de departe avea să fugă? Tâmpitul ăla putea să omoare pe cineva.

Apoi, îşi continuă Fred Burden povestea, tânărul, ameţit, a fost scos din maşina distrusă şi bătut din nou de un vecin care s-a enervat să găsească o maşină de poliţie răsturnată la el în grădină. După trei săptămâni, puştiul a plecat înapoi la Bangor. Maşina de poliţie a rămas pe insulă şi unul din familia Wishnell a cumpărat-o şi a reparat-o ca să aibă fiul lui cu ce să se plimbe pe insulă. Turiştii au fost furioşi, aşa că Henry Burden şi toţi ceilalţi le-au spus că, dacă nu le place pe Courne Haven, ar trebui să meargă înapoi la Boston, unde puteau avea câţi poliţişti voiau.

Don Pommeroy spuse că un lucru bun pe Fort Niles era că n-aveau turişti pe timpul verii. Familia Ellis deţinea aproape întreaga drăcovenie de insulă şi o voiau numai pentru ei.

— E şi pe Courne Haven ceva bun. Nu e familia Ellis, spuse Fred Burden.

Toată lumea începu să râdă. Avea oarecum dreptate.

Angus Addams povesti despre vremurile când industria granitului era încă înfloritoare pe insula Fort Niles. În acele vremuri exista şi un poliţist pe insulă, perfect în meseria lui. Mai întâi de toate, era din familia Addams, deci cunoştea pe toată lumea şi ştia cum merg treburile pe insulă. Îi lăsa pe oameni să-şi vadă de-ale lor şi avea mai tot timpul grijă ca italienii să nu facă prea multe probleme. Se numea Roy Addams şi fusese angajat de familia Ellis ca să menţină ordinea. Familiei Ellis nu-i păsa ce face bătrânul Roy, atât timp cât nimeni nu era omorât sau jefuit. Avea şi o maşină de poliţie – un Packard Sedan, cu bordul de lemn –, dar n-o conducea niciodată. Roy avea propria teorie despre ce înseamnă să fii poliţist. Stătea acasă ascultând radioul şi dacă pe insulă se întâmpla ceva toată lumea ştia unde să-l găsească. Odată ce auzea de vreo infracţiune, se ducea să schimbe o vorbă cu cel vinovat. Era un poliţist bun pentru o insulă, spuse Angus. Fred şi cumnatul lui erau de acord.

— Nici măcar nu exista o puşcărie, spuse Angus. Dacă intrai într-o belea, trebuia să stai o vreme în vechea sufragerie a lui Roy.

— Pare corect, spuse Fred. Aşa ar trebui să fie poliţia pe o insulă.

— Asta în caz c-ar trebui să fie poliţie pe insulă, spuse Angus.

— Aşa-i.

Apoi, Angus spuse gluma cu puiul de urs polar care voia să ştie dacă în familia lui există şi sânge de koala, şi Fred Burden spuse că gluma aia i-a adus aminte de cea cu trei eschimoşi în brutărie. Şi Don Pommeroy a spus-o pe cea cu japonezii şi gheţarul, dar a dat-o în bară, aşa că Angus Addams a trebuit s-o spună cum trebuie. Carl Cobb zise că el o ştia altfel şi veni cu versiunea lui, care era practic la fel. Fusese o pierdere de vreme. Don spuse gluma cu doamna catolică şi broasca vorbitoare, dar o bălmăji şi el destul de tare.

Angus Addams se duse la baie şi când veni înapoi îi găsi pe Don Pommeroy şi Fred Burden certându-se. Chiar erau porniţi unul împotriva celuilalt. Cineva spusese ceva. Cineva începuse ceva. Nu dură mult. Angus Addams se duse să clarifice lucrurile.

— Nu se poate, spuse Fred Burden cu faţa roşie şi scuipând în timp ce vorbea. N-ai putea să faci aşa ceva. Te-ar omorî!

— Spun doar că pot, zise Don Pommeroy rar şi cu demnitate. Nu spun c-ar fi uşor. Spun doar c-aş putea s-o fac.

— Despre ce vorbeşte? îl întrebă Angus pe Carl.

— Don a pariat pe o sută de dolari cu Fred Burden că poate să bată o maimuţă de doi metri, răspunse Carl.

— Ce?

— Te-ar snopi! ţipă Fred. O maimuţă de doi metri te-ar snopi în bătaie.

— Sunt un luptător bun, spuse Don.

Angus îşi dădu ochii peste cap şi se aşeză. Îi părea rău pentru Fred Burden. Era el de pe Courne Haven, dar nu merita să intre într-o astfel de discuţie stupidă cu un dobitoc ca Don Pommeroy.

— Ai văzut vreodată o nenorocită de maimuţă? a întrebat Fred. Cum arată o maimuţă? O maimuţă de doi metri are o alonjă de 3 metri. Ştii cât de puternică e-o maimuţă? N-ai putea bate o maimuţă de doi metri. Ai fi demolat!

— Dar n-ar şti cum să se bată, spuse Don. Ăsta-i avantajul meu. Ştiu să mă bat.

— Prostii. Noi pornim de la ideea că maimuţa ştie să se bată.

— Ba nu pornim de la ideea asta.

— Atunci de ce mai vorbim? Cum putem să vorbim despre o luptă cu o maimuţă de doi metri dacă maimuţa nu poate să se bată?

— Spun doar c-aş fi în stare să bat o maimuţă de doi metri dacă ar putea să se bată.

Don vorbea foarte calm. Era regele logicii.

— Dacă o maimuţă de doi metri ar putea să se bată, aş bate-o.

— Şi cu dinţii cum rămâne? întrebă Carl Cobb cu un interes vădit.

— Carl, taci din gură, spuse cumnatul său Fred.

— E-o întrebare bună, spuse Don dând din cap cu înţelepciune. Maimuţa n-ar avea voie să-şi folosească dinţii.

— Atunci n-ar fi luptă! ţipă Fred. Aşa ar lupta o maimuţă! Ar muşca!

— Fără muşcături, spuse Don, şi verdictul lui era final.

— Ar boxa? Asta-i? întrebă Fred. Spui c-ai putea să baţi o maimuţă de doi metri într-un meci de box?

— Exact, răspunse Don.

— Dar maimuţa n-ar şti să boxeze, spuse Carl Cobb, încruntându-se.

Don încuviinţă, stăpân pe sine.

— Exact, de aia aş câştiga.

Lui Fred Burden nu-i rămase decât să-l pocnească pe Don. Aşa că-l pocni. Angus Addams a spus după aceea că l-ar fi pocnit chiar el dacă Don ar mai fi adăugat vreun cuvânt despre meciul de box cu o maimuţă de doi metri, dar Fred a fost primul care n-a mai rezistat, aşa că-i dădu lui Don una peste ureche. Carl Cobb păru atât de surprins, că-l scoase din sărite pe Angus, aşa că Angus îl pocni pe Carl. Apoi Fred îi trase un pumn lui Angus. Carl îi trase şi el una lui Angus, dar nu foarte tare. Don se ridică de pe podea şi se aruncă urlând spre Fred, proiectându-l peste nişte scaune libere care căzură zăngănind.

Cei doi bărbaţi, Fred şi Don, se tăvăleau pe jos. Ajunseseră, nu se ştie cum, cu capul unuia în dreptul picioarelor celuilalt, ceea ce nu-i un mod prea eficient de bătaie. Arătau ca o stea de mare, imensă şi stângace, toată numai braţe şi picioare. Fred Burden era deasupra, şi-şi

propti vârful cizmei ca să se învârtească şi să-l apuce mai bine pe Don.

Carl şi Angus se opriseră din bătaie. Oricum, n-aveau nici un interes. Fiecare încasase câte-un pumn şi cam asta a fost tot. Acum stăteau unul lângă celălalt, cu spatele la bar, şi se uitau la prietenii lor întinşi pe podea.

— Prinde-l, Fred! ţipă Carl, uitându-se pieziş şi fricos la Angus.

Angus îl ignoră. Nu-i păsa că Don Pommeroy era bătut. O merita, idiotul. O maimuţă de doi metri. Pentru numele lui Dumnezeu!

Fred Burden îşi înfipse dinţii în pielea lui Don şi muşcă. Don urlă la această nedreptate.

— Fără muşcături! Fără muşcături!

Era în culmea furiei, pentru că spusese încă de la început regulile când vorbise despre maimuţa de doi metri. Aşezat la bar, Angus Addams mai privi o vreme învălmăşeala aceea ciudată de pe podea, apoi, cu un oftat, se întoarse spre barman şi-l rugă să-i facă nota de plată. Barmanul, un om mic şi uscăţiv, cu o expresie îngrijorată, ţinea în mână o bâtă de baseball jumătate cât el.

— N-ai nevoie de aia, spuse Angus, arătând spre bâtă.

Barmanul păru uşurat şi băgă bâta înapoi sub tejghea.

— Să chem poliţia?

— Nu trebuie să-ţi faci griji, prietene. Nu-i nici o problemă. Lasă-i să se bată cât vor.

— De ce se bat? întrebă barmanul.

— Ei, sunt vechi prieteni, spuse Angus, iar barmanul zâmbi uşurat ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Angus îşi achită nota, trecu pe lângă cei doi (care se luptau şi mârâiau întinşi pe jos) şi dădu să urce în cameră să doarmă.

— Unde pleci? strigă Don Pommeroy de pe podea după Angus, în timp ce acesta pleca. Unde dracu' te duci?

Angus părăsise lupta fiindcă socotea că nu-i nimic de capul ei, dar până la urmă s-a dovedit că totuşi era ceva.

Fred Burden era un ticălos tenace, şi Don era pe cât de prost, pe-atât de încăpăţânat, şi nici unul din ei nu se lăsa păgubaş. Au continuat să se bată încă vreo zece minute după ce Angus plecase la culcare. Mai târziu, Carl Cobb povesti lupta: Fred şi Don erau „ca doi câini pe un câmp", muşcându-se şi lovindu-se. Don a încercat să-i spargă câteva sticle în cap lui Fred, iar Fred i-a rupt câteva degete lui Don, atât de tare, încât le puteai auzi pocnind. Barmanul, un om nu prea deştept, nu-şi făcea griji, pentru că Angus îi spusese să nu se îngrijoreze.

Chiar şi când Fred stătea pe pieptul lui Don, ţinându-l de păr şi dându-l cu capul de podea, barmanul n-a intervenit. Fred l-a lovit până când Don a rămas inconştient, apoi s-a retras gâfâind. Barmanul lustruia o scrumieră cu cârpa când Carl i-a spus:

— Poate-ar fi bine să suni pe cineva.

Barmanul se uită peste tejghea şi văzu că Don nu mai mişca şi că avea faţa terci. Fred era şi el plin de sânge, şi unul din braţe îi atârna ciudat. Barmanul chemă poliţia.

Angus Addams nu află despre aceste lucruri decât a doua zi dimineaţă, când se trezi ca să ia micul dejun şi să se pregătească de întoarcerea pe Fort Niles. Află că Don Pommeroy era în spital şi lucrurile nu arătau prea bine. Nu se trezise încă. Avea nişte „probleme interne“, şi se spunea că un plămân îi era perforat.

— Drăcia dracului, spuse Angus, profund impresionat.

N-ar fi crezut niciodată că bătaia aceea ar fi putut degenera într-una atât de serioasă. Poliţia i-a pus lui Angus tot felul de întrebări, dar l-au lăsat să plece. Încă îl reţineau pe Fred Burden, dar şi el era atât de desfigurat, că nu-l acuzaseră deocamdată de nimic. Poliţia nu ştia ce să facă, pentru că barmanul, singurul lor martor treaz şi de încredere, insista că cei doi bărbaţi erau vechi prieteni care doar se prosteau.

Angus ajunse pe insulă după-amiaza târziu, şi plecă să-l caute pe fratele lui Don, Ira, dar acesta auzise deja veştile. Primise un telefon de la poliţia din Rockland şi află că fratele lui intrase în comă după ce se bătuse într-un bar cu un pescar din Courne Haven. Ira înnebuni de furie. Începu să se agite, să-şi încordeze muşchii, să ridice pumnii în aer şi să urle prin casă. Soţia lui, Rhonda, încercă să-l liniştească, dar el nici nu voia să audă. Avea de gând să ia o puşcă, să meargă pe Courne Haven şi „să le facă nişte necazuri“ celor de-acolo. Voia să le-arate „vreo două“ şi să le dea „nişte lecţii“. Îşi adună câţiva prieteni pe care-i montă serios. Nimeni nu luă puşti la bord, dar pacea tensionată dintre cele două insule fusese spulberată şi cel de-al patrulea război al homarilor era pe cale să-nceapă.

Detaliile zilnice ale acelui război nu sunt importante, fiindcă a fost întocmai ca toate celelalte. Erau bătăi, capcane tăiate, încălcări de teritorii, vandalism, furturi, agresiuni, acuzaţii, paranoia, intimidări, teroare, laşitate şi ameninţări. De comerţ nici nu putea fi vorba. E destul de greu să te descurci din pescuit, dar e şi mai greu când pescarul trebuie să-şi petreacă ziua apărându-şi teritoriul sau atacând teritoriul altuia.

Fără să stea prea mult pe gânduri şi fără prea multă zarvă, tatăl lui Ruth îşi strânse capcanele, la fel cum făcuse şi tatăl său în timpul primului război al homarilor de pe Fort Niles din 1903. Îşi scoase barca pe uscat şi-o aduse în curtea din faţa casei.

— Eu nu mă implic în astfel de lucruri, le-a spus el vecinilor. Nu-mi pasă cine, ce şi cui a făcut.

Stan Thomas avea totul plănuit. Dacă nu se implica în acel război, pierdea mai puţini bani decât vecinii lui. Şi ştia că n-o să dureze o veşnicie.

Războiul dură şapte luni. Stan Thomas folosi acel timp ca să-şi repare barca, să-şi construiască noi capcane, să-şi repare frânghiile şi să-şi vopsească balizele. În timp ce vecinii lui se luptau întruna şi se aduceau unii pe alţii la sapă de lemn, el îşi lustrui echipamentul până ce arătă ca nou. Bineînţeles, îşi pierdu locurile de pescuit, dar ştia că oamenii o să se lupte până la epuizare şi că el o să-şi recapete teritoriul, ba încă şi ceva în plus. Între timp, îşi repară uneltele, îşi făcu fiecare bucată de alamă şi fiecare baliză să arate minunat. Mary, proaspăta lui soţie, îl ajută mult şi chiar vopsi foarte frumos balizele. Cu banii n-aveau probleme, casa fusese plătită de multă vreme, şi Mary era cât se poate de modestă. Îşi petrecuse întreaga viaţă într-o cămăruţă de cinci metri pătraţi şi niciodată nu avusese nimic al ei. Nu se aştepta la nimic şi nu cerea nimic. Putea să pregătească o tocăniţă copioasă numai dintr-un morcov şi o bucată de pui. Avea grijă de grădină, peticea hainele soţului ei şi-i cârpea ciorapii. Era obişnuită cu o astfel de muncă. Nu era mare diferenţă între a cârpi ciorapi de lână şi a împerechea şosete de mătase.

Mary Smith-Ellis Thomas încercă, discret, să-l convingă pe soţul ei să-şi ia o slujbă la casa Ellis şi să nu se mai întoarcă la pescuitul de homari, dar el nici nu voia să audă. Nu voia să se apropie de nici unul dintre nemernicii ăia, spunea el. „Ai putea lucra la grajduri“, zicea ea, „şi n-ar trebui să-i vezi niciodată“. Dar el n-avea de gând să rânească bălegarul de la caii nemernicilor ălora. Aşa că ea o lăsă baltă. Mary visa pe ascuns că soţul ei şi familia Ellis vor ajunge în timp să ţină unii la alţii, şi că ea se va putea întoarce în casa Ellis. Nu ca servitoare, ci ca un membru al familiei. Poate că Vera Ellis va ajunge să-l aprecieze pe Stan. Poate că Vera îi va invita pe Stan şi Mary la masa de prânz. Poate că Vera îi va turna o ceaşcă de ceai lui Stan şi-i va spune: „Sunt aşa fericită că Mary s-a căsătorit cu un domn atât de capabil.“

Într-o noapte, în pat, în noua ei casă şi cu proaspătul ei soţ, Mary începu, timid, să facă aluzii la gândurile sale ascunse.

— Poate că-ntr-o zi am putea merge s-o vizităm pe domnişoara Vera... începu ea, dar soţul ei o întrerupse, spunându-i că mai degrabă şi-ar mânca propriul rahat decât s-o viziteze pe Vera Ellis.

— O, spuse Mary.

Aşa că renunţă şi-şi canalizăîntreaga energie către ajutorul pe care i-l putea oferi soţului ei în lunile acelea secătuite de războiul homarilor. Primea în schimb mici şi preţioase dovezi de recunoştinţă. Lui îi plăcea să stea în sufragerie şi s-o privească în timp ce cosea perdele. Casa arăta imaculată, iar el era mişcat de încercările ei de-a o decora. Mary punea pe pervaz flori sălbatice în vaze de sticlă şi-i lustruia uneltele – cel mai adorabil lucru pe care-l putea face.

— Vino aici, îi spunea el la sfârşitul zilei, bătându-şi uşor genunchiul.

Mary se ducea şi i se aşeza în poală. El îşi deschidea braţele şi spunea „Vino aici“, şi ea se lipea de el. Când se îmbrăca frumos sau îşi făcea părul, el o striga Bănuţ, pentru că semăna cu un bănuţ proaspăt turnat şi lucios.

— Vino aici, Bănuţ, o striga el.

Sau când o privea călcându-i cămăşile, îi spunea:

— Ce treabă bună faci tu, Bănuţ.

Îşi petreceau fiecare zi împreună, pentru că el nu mai ieşea pe mare. În casa lor era un sentiment de lucru în echipă, neatins de disputele murdare în care erau prinşi toţi ceilalţi. Războiul homarilor dintre Courne Haven şi Fort Niles se petrecea în jurul lor, măcinându-i pe toţi, mai puţin pe ei. Ei erau domnul şi doamna Stan Thomas. Mary credea că aveau nevoie doar unul de celălalt. Casa lor era din ce în ce mai puternică, în timp ce casele altora se dărâmau.

Cele şapte luni de război au fost cea mai fericită perioadă din căsnicia lor. Acele şapte luni de război îi dădură lui Mary Smith-Ellis Thomas sentimentul că luase cea mai bună decizie plecând de lângă Vera Ellis pentru a se căsători cu Stan. Simţea cu adevărat că în sfârşit contează şi ea pentru cineva. Era obişnuită cu munca, dar nu era obişnuită să muncească pentru ea şi pentru propriul ei viitor. Soţul o iubea şi nu putea trăi fără ea. Ştia asta pentru că el i-o spunea.

— Eşti un copil bun, Bănuţ.

După şapte luni de îngrijire zilnică, instrumentele de pescuit ale lui Stan Thomas erau bune de dat exemplu. Când se uita la ele şi la barcă, Stan voia să-şi frece mâinile ca un milionar. Voia să râdă ca un tiran când îşi privea prietenii şi vecinii luptându-se între ei până se aduceau la sapă de lemn.

„Luptaţi-vă“, îşi spunea el în sinea lui. „N-aveţi decât să vă luptaţi până nu mai puteţi.“

Cu cât se luptau mai mult, cu atât deveneau mai neputincioşi. Cu atât mai bine pentru Stan Thomas, când în cele din urmă avea să-şi lanseze din nou barca la apă. Dorea ca războiul să continue, dar în noiembrie 1957 al patrulea război al homarilor dintre Courne Haven şi Fort Niles a luat sfârşit. Războaiele homarilor tind să înceteze în timpul iernii. Mulţi pescari se opresc din lucru în noiembrie, în cel mai bun caz, pentru că vremea se înrăutăţeşte. Când sunt mai puţini pescari pe mare, şansele unei confruntări scad. Războiul s-ar fi oprit de la sine din cauza vremii rele. Ambele insule s-ar fi potolit iarna, iar în primăvară vechile dispute ar fi fost uitate. Dar în 1957 lucrurile nu s-au petrecut astfel.

Pe 8 noiembrie, Jim Burden, un tânăr pescar de pe insula Courne Haven, ieşi la pescuit. Avea de gând să-şi alimenteze mai întâi barca, dar înainte să ajungă la pompele de combustibil observă nişte balize străine, de un verde ţipător, plutind printre capcanele lui. Erau

balizele lui Ira Pommeroy, de pe insula Fort Niles. Jim le recunoscu imediat. Ştia cine-i Ira Pommeroy. Ira Pommeroy, soţul Rhondei, tatăl lui Webster, Conway, John şi toţi ceilalţi, era fratele lui Don Pommeroy, care acum învăţa din nou să meargă într-un spital din Rockland, abilitate pe care-o pierduse după ce fusese bătut de Fred Burden, tatăl lui Jim Burden.

Ira Pommeroy îi hărţuise pe Fred Burden şi pe tânărul Jim luni în şir. Dar Jim se săturase. Doar cu o zi înainte, Jim Burden îşi pusese capcanele chiar pe coasta de nord a insulei Courne Haven. Erau atât de aproape de Courne Haven, încât Jim le putea vedea din casă. Erau puse într-un loc în care pescarii de pe Fort Niles n-aveau ce căuta. Ca să pună mişeleşte acele capcane, Ira Pommeroy ar fi trebuit să vină acolo în toiul nopţii. Ce-l împinsese să facă una ca asta? Omul ăla nu dormea?

Trebuie spus că balizele puse de Ira Pommeroy pe teritoriul lui Jim erau false. Nu era nici o capcană la capătul liniilor; doar blocuri de ciment. Planul lui Ira Pommeroy nu era să fure homarii lui Jim Burden, ci să-l aducă pe Jim Burden în pragul nebuniei. Şi a funcţionat. Jim, un adolescent destul de blajin de nouăsprezece ani, care fusese intimidat de războiul homarilor, îşi pierdu într-o clipă orice urmă de sfială şi porni să-l caute pe Ira Pommeroy. Fierbea de furie. Nu obişnuia să înjure, dar pe măsură ce gonea cu barca peste valuri spunea printre dinţi lucruri ca „La dracu'! La dracu'! La dracu' cu el!".

Ajunse la Fort Niles şi plecă în căutarea bărcii lui Ira Pommeroy. Nu era sigur că o va recunoaşte, dar era cât se poate de hotărât s-o găsească. Se descurca, de bine de rău, prin apele din apropiere de Fort Niles, dar tot trecu foarte aproape de nişte stânci ascuţite pe care nu le văzuse din spatele cârmei. Şi oricum nu era atent la fundul mării sau la balizele care-ar fi trebuit să-l ajute să se întoarcă acasă. Nu se gândea la întoarcerea acasă. Căuta orice barcă a pescarilor de pe Fort Niles.

Scruta orizontul după stoluri de pescăruşi care aveau să-l ducă până la bărcile de pescuit. De câte ori zărea o barcă, se repezea spre ea, apoi încetinea şi se uita atent să vadă cine-i la bord. Nu spunea nimic pescarilor şi nici aceştia nu-i spuneau nimic. Se opreau şi se uitau la el. „Ce face puştiul ăsta? Ce dracu' s-a-ntâmplat cu faţa lui? E vânăt, pentru numele lui Dumnezeu."

Jim Burden nu spunea nimic. Gonea mai departe în căutarea lui Ira Pommeroy. Nu plănuise ce-avea să facă atunci când îl va găsi, dar gândurile lui se învârteau în jurul ideii de crimă.

Din nefericire, lui Jim Burden nu-i trecuse prin minte să caute barca lui Ira Pommeroy în portul din Fort Niles, unde se afla de fapt, legănându-se uşor. Ira Pommeroy îşi luase o zi liberă. Era extenuat

după o noapte petrecută plantând blocuri de ciment în apropiere de Courne Haven, aşa că dormi până la 8 dimineaţa. În timp ce Jim Burden gonea peste Atlantic în căutarea lui Ira, acesta era în pat cu nevastă-sa Rhonda, făcând încă un fiu.

Jim Burden se avântă foarte departe. Mult mai departe decât ar fi ajuns vreodată o barcă de pescuit homari. Dincolo de orice geamandură. Se luă după ceea ce credea că-i un stol de pescăruşi departe, în larg, dar pescăruşii dispărură când el se apropie. Se făcură nevăzuţi ca zahărul într-o cană cu apă fierbinte. Jim Burden îşi încetini barca şi privi în jur. Unde se afla? Vedea insula Fort Niles licărind la orizont ca o nălucă cenuşie. Furia lui se transformase acum în frustrare, care dispărea şi ea încet, înlocuită de un soi de nelinişte. Vremea se înrăutăţea. Valurile creşteau din ce în ce mai tare. Cerul era brăzdat de nori negri care se adunau repede. Jim nu era deloc sigur unde se afla.

— La dracu', spuse Jim Burden. La dracu' cu el.

Şi apoi rămase fără combustibil.

— La dracu'! spuse din nou, de astă dată foarte serios.

Încercă să pornească iar motorul, dar fără succes. Nu mai era nimic de făcut. Nu se gândise că se poate întâmpla aşa ceva. Nu se gândise la rezervor.

— O, Doamne, spuse Jim Burden, tânărul de nouăsprezece ani.

Acum, pe cât îi era de frică, pe atât se simţea de ruşinat. Mare pescar era şi el, să nu se gândească la rezervor! Cât de prost putea să fie! Jim luă radioul şi lansă un mesaj de ajutor.

— Ajutor, am rămas fără combustibil, transmise el.

Nu era sigur că există vreun fel mai profesionist de-a spune asta în limbajul nautic. De fapt, nici nu ştia atât de multe lucruri despre navigaţie. Era primul an în care ieşea de unul singur la pescuit. Lucrase ani buni ca ajutor pe barca tatălui său şi credea că ştie tot ce trebuie despre ocean, dar îşi dădu seama că în tot acel timp fusese un simplu pasager. Tatăl lui avusese grijă de toate, în timp ce el făcea doar munca brută în spatele bărcii. Nu fusese atent în toţi acei ani şi acum era singur pe o barcă în mijlocul pustietăţii.

— Ajutor! repetă el prin radio.

Apoi îşi aminti cuvântul.

— SOS! SOS!

Prima voce pe care-o auzi a fost aceea a lui Ned Wishnell, şi-l făcu pe Jim să tresară. Toată lumea spunea că Ned Wishnell era cel mai bun pescar din Maine. Un astfel de lucru nu i s-ar fi întâmplat niciodată lui Ned Wishnell, sau oricărui Wishnell. Jim sperase, în sinea lui, să poată ieşi din încurcătura aceea fără ca Ned Wishnell să afle.

— Jimmy, tu eşti? se auzi cu întreruperi vocea lui Ned.

— Aici Mighty J8, răspunse Jim.

Credea că pare mai matur dacă vorbeşte în numele bărcii. Dar imediat i se făcu ruşine de acel nume. Sigur că da... Mighty J.

— Tu eşti, Jimmy? se auzi din nou vocea lui Ned.

— Aici Jimmy, răspunse Jim. Am rămas fără combustibil. Îmi pare rău.

— Unde eşti, fiule?

— Eu... ă... nu ştiu.

Detesta să spună asta; detesta s-o recunoască. Mai ales în faţa lui Ned Wishnell.

— Jimmy. Nu te-am înţeles.

— Nu ştiu! strigă Jim.

Umilitor.

— Nu ştiu unde sunt!

Apoi linişte. Apoi ceva de neînţeles.

— Ned, nu te-am înţeles, spuse Jim.

Încerca să-i imite intonaţia. Încerca să aibă un pic de demnitate.

— Vezi vreun reper? îl întrebă Ned.

— Fort Niles este, ăă... cred că la trei kilometri vest, spuse Jimmy, dar chiar în timp ce vorbea îşi dădu seama că nu mai poate vedea insula.

Se lăsase ceaţa şi se făcuse întuneric ca şi cum ar fi fost seară, cu toate că era doar zece dimineaţa. Nu ştia în care direcţie se află insula.

— Aruncă ancora şi stai acolo, spuse Ned Wishnell şi întrerupse legătura.

Ned a fost cel care l-a găsit pe puşti. Îi luă câteva ore, dar îl găsi pe Jimmy. Îi anunţase şi pe ceilalţi pescari şi toţi îl căutau. Chiar şi câţiva pescari de pe Fort Niles porniră în căutarea lui Jim Burden. Vremea era groaznică. Pe aşa o vreme şi într-o zi normală toţi ar fi tras la mal, dar acum rămaseră să-l caute pe tânărul Jimmy. Chiar şi Angus Addams porni în căutarea lui Jim Burden. Aşa se cuvenea. Puştiul avea doar nouăsprezece ani şi se pierduse.

Dar Ned Wishnell fu cel care-l găsi. Nimeni nu ştia cum. Tipul era însă un Wishnell – un pescar talentat, un erou al apelor –, aşa că nimeni nu se miră că găsise o barcă mică, pierdută în ceaţă, în oceanul imens, fără să aibă nici cea mai vagă idee unde să caute. Toţi erau obişnuiţi cu miracolele marine ale celor din familia Wishnell.

Până să ajungă Ned la Mighty J, vremea se înrăutăţise foarte tare şi Jim Burden, în ciuda micii sale ancore, fusese dus de ape mult mai departe de locul unde se oprise pentru a chema ajutoare. Nu că Jim ar fi ştiut unde se află de la bun început. Auzi barca lui Ned Wishnell înainte s-o poată vedea. Îi auzi motorul prin ceaţă.

— Ajutor! strigă Jim. SOS!

Ned îl încercui de câteva ori, apoi ieşi din ceaţă cu barca aceea

imensă şi superbă şi cu faţa frumoasă şi masculină. Ned era furios. Furios şi tăcut. Ziua lui de pescuit se dusese naibii. Jim Burden îşi dădu imediat seama că Ned e furios, şi i se strânse stomacul. Ned Wishnell îşi trase barca lângă Mighty J. Începuse să plouă. Era cald pentru luna noiembrie în Maine, ceea ce însemna că era o vreme mizerabilă, frig şi umezeală. Vântul purta ploaia în toate părţile. Deşi avea mănuşi, mâinile lui Jim erau crăpate şi stacojii, dar Ned Wishnell nu purta mănuşi. Nu purta nici căciulă. Văzând asta, Jim îşi scoase şi el repede căciula şi-o aruncă jos. Regretă imediat decizia, fiindcă ploaia rece îi biciuia capul.

— Salut, spuse el pe un ton jalnic.

Ned îi aruncă o funie şi-i spuse:

— Leag-o.

Vocea lui era sugrumată de nervi.

Jim legă bărcile una de cealaltă – barca mică şi ieftină alături de frumuseţea lui Wishnell. Mighty J se legăna liniştită şi total nefolositoare, în timp ce barca lui Ned aştepta cu motorul pornit.

— Sigur ai rămas fără combustibil? întrebă Ned.

— Destul de sigur.

— Destul de sigur?

Era dezgustat. Jim nu răspunse.

— N-ai vreo problemă la motor?

— Nu cred, a răspuns Jim.

Dar după voce părea nesigur. Ştia că-şi pierduse orice credibilitate.

Ned părea furios.

— Deci nu ştii dacă barca a rămas fără combustibil.

— Nu... nu sunt sigur.

— O să arunc o privire, spuse Ned.

Se aplecă peste bord ca să tragă barca Mighty J mai aproape de a lui. Îşi folosi cârligul ca să agaţe barca lui Jim şi făcu asta cu o mişcare bruscă. Era într-adevăr foarte enervat. De obicei se purta foarte atent cu bărcile. Jim se aplecă şi el să le tragă mai aproape una de alta. Bărcile săltau pe marea agitată. Se depărtau şi apoi se izbeau iar una de alta. Ned, încălţat cu cizme, puse un picior pe marginea bărcii lui şi se balansă ca să sară pe Mighty J. Era o mişcare prostească pentru un marinar de talia lui Ned Wishnell. Dar Ned era nervos şi neatent. Şi ceva s-a întâmplat. Bătea vântul, s-a ridicat un val, un picior a alunecat, o mână şi-a pierdut aderenţa. Ceva s-a întâmplat.

Ned Wishnell căzu în apă.

Jim se holbă în jos către bărbat, şi prima lui reacţie a fost aproape să se amuze. Ned Wishnell în apă! Era cel mai nefiresc lucru. Ca şi cum ar fi văzut o călugăriţă dezbrăcată. „Să nu-ţi vină să crezi!“ Ned era ud leoarcă şi când ieşi la suprafaţă gâfâi, iar buzele lui formară un

cerc mic şi neînsemnat. Ned, cuprins de panică, privi în sus la Jim Burden cu o expresie total nepotrivită pentru un Wishnell. Ned Wishnell era disperat, la ananghie. Aşa că Jim Burden simţi, pe lângă amuzament, mândrie. Ned Wishnell avea nevoie de ajutorul lui Jim Burden. Uite cum se-ntoarce roata.

„Să nu-ţi vină să crezi!“

Reacţiile trecătoare ale lui Jim îl împiedicaseră să ia o decizie rapidă care să-i salveze viaţa lui Ned Wishnell. Dacă ar fi luat repede un cârlig şi i l-ar fi aruncat lui Ned, dacă s-ar fi aplecat să-l prindă chiar şi când Ned se scufunda, poate că lucrurile ar fi fost altfel. Dar în timp ce Jim se amuza şi se simţea mândru, un val împinse cele două bărci una spre cealaltă. Bărcile se izbiră cu o forţă care aproape că-l doborî pe Jim. Între cele două bărci era desigur Ned Wishnell, care, când bărcile se dezlipiră, dispăruse. Se dusese la fund.

Trebuie să-l fi făcut praf. Purta cizme înalte, care probabil se umpluseră cu apă, aşa că n-a mai putut să înoate. Orice s-ar fi întâmplat, Ned Wishnell dispăruse.

Aşa s-a încheiat cel de-al patrulea război al homarilor dintre Fort Niles şi Courne Haven. Pierderea lui Ned Wishnell a fost o tragedie pentru ambele insule şi a pus capăt războiului. Reacţia de pe Fort Niles şi Courne Haven a fost aproape ca reacţia unei întregi naţiuni când, după câţiva ani, Martin Luther King Jr. a fost împuşcat. O populaţie şocată, pusă în faţa unui fapt imposibil – toţi se simţeau afectaţi de acea moarte (şi poate şi un pic vinovaţi). Exista, pe cele două insule, un sentiment că ceva fusese fundamental greşit dacă s-a putut ajunge la o astfel de tragedie, dacă lupta a mers atât de departe, încât un om ca Ned Wishnell să moară din cauza ei.

Nu e sigur că moartea unui alt pescar ar fi stârnit astfel de sentimente. Ned Wishnell era patriarhul unei dinastii care păruse intangibilă. Nu luase parte la războiul homarilor. Nu-şi scosese uneltele din apă, ca Stan Thomas, dar fusese mereu deasupra unor astfel de conflicte şi era imparţial, la fel ca Elveţia. De ce s-ar fi băgat pe alte teritorii, sau de ce-ar fi fost nevoit să taie frânghiile altora? El ştia unde sunt homarii. Alţi pescari încercau să-l urmărească, să-i înveţe secretele, dar lui Ned nu-i păsa. Nu încerca să-i alunge. Nici nu-i băga în seamă. Nu puteau să prindă ce prindea el. Nu era intimidat de nimeni. Nu era răutăcios. Îşi permitea să nu fie astfel.

Faptul că Ned Wishnell se înecase în timp ce încerca să salveze un băiat prins în acest război era ceva foarte urât pentru toată lumea. Până şi Ira Pommeroy, care era practic responsabil de această tragedie, fusese şocat. Ira începu să bea mult, mult mai mult decât de obicei, şi se transformă dintr-un beţiv obişnuit într-un beţiv notoriu. La câteva săptămâni de la moartea lui Ned Wishnell, Ira Pommeroy îşi rugă nevasta, pe Rhonda, să-l ajute să scrie o scrisoare de condoleanţe

doamnei Ned Wishnell. Dar văduva Wishnell nu era de găsit. Dispăruse de pe insula Courne Haven.

Ea oricum nu era de-acolo. Ca toţi bărbaţii din familia Wishnell, Ned se căsătorise cu o frumuseţe de departe. Doamna Wishnell era o femeie inteligentă, roşcată, cu picioare lungi, dintr-o familie bună din nord-est care îşi petrecea verile în Kennebunkport, Maine. Nu era ca celelalte soţii de pescari. Asta-i sigur. Se numea Allison şi-l întâlnise pe Ned când naviga cu familia ei pe coasta din Maine. L-a văzut pe barca lui şi a fost fermecată de frumuseţea lui, fascinată de tăcerea lui şi de hărnicia de care dădea dovadă. Şi-a convins părinţii să-i urmărească barca până când au ajuns la portul din Courne Haven. Apoi s-a dus la el şi i-a vorbit cu îndrăzneală. Îl plăcea mult; o făcea să tremure. Nu semăna deloc cu ceilalţi bărbaţi pe care-i ştia, şi s-a căsătorit cu el, spre uimirea familiei, după numai câteva săptămâni. Îl iubise nebuneşte, dar după moartea lui n-o mai reţinea nimic pe insula Courne Haven. Era îngrozită de acel război şi de înecul soţului.

Frumoasa Allison Wishnell află despre moartea soţului ei, privi în jur şi se întrebă ce naiba căuta ea pe o stâncă în mijlocul oceanului. Era un sentiment îngrozitor. Era ca şi cum s-ar fi trezit după o noapte de beţie în patul murdar al unui străin. Parcă s-ar fi trezit la închisoare într-o ţară străină. Cum ajunsese acolo? Îşi privi vecinii şi văzu că se purtau ca nişte animale. Şi ce era cu casa aceea care mirosea a peşte în care locuia? şi de ce era doar un singur magazin pe insulă, unde nu se vindeau decât conserve prăfuite? şi de ce era vremea atât de îngrozitoare? A cui fusese ideea asta?

Când s-a înecat soţul ei, doamna Ned Wishnell era foarte tânără, abia trecuse de douăzeci de ani. Imediat după înmormântare, se întoarse la părinţii ei. Renunţă la numele soţului ei şi deveni din nou Allison Cavanaugh. Se înscrise la colegiul Smith, unde studie istoria artei, şi nu spuse nimănui că fusese nevasta unui pescar de homari. Lăsă totul în urmă pe insulă, chiar şi pe fiul ei. Nu păruse să stea prea mult pe gânduri când luase acea decizie, şi nici foarte afectată. Oamenii ziceau că doamna Ned Wishnell nu fusese niciodată foarte apropiată de copil, care avea ceva ce-o înspăimânta. Cei din familia Wishnell din Courne Haven insistară ca acel copil să rămână cu ei, şi aşa a şi fost. A renunţat la el.

Băiatul urma să fie crescut de unchiul său, un bărbat tânăr care abia terminase seminarul şi voia să devină preotul tuturor insulelor necunoscute din Maine. Se numea Toby. Pastorul Toby Wishnell. Era cel mai tânăr dintre fraţii Wishnell, şi la fel de chipeş, dar într-un fel mult mai delicat. Toby Wishnell era primul membru al familiei care nu devenise pescar. Copilul – băieţelul lui Ned Wishnell – urma să fie responsabilitatea lui. Băieţelul se numea Owney şi avea doar un an.

Owney Wishnell n-a lăsat să se vadă că i-ar fi fost dor de mama lui

după ce ea a plecat. La fel, nu s-a văzut nici dacă i-a fost dor de tatăl său înecat. Era un copil tăcut, mare şi blond. Nu făcea greutăţi nimănui, doar în clipa când era scos din cadă. Atunci ţipa şi se lupta, uimindu-i pe toţi cât e de puternic. Părea că singurul lucru pe care-l voia Owney era să stea tot timpul în apă.

La câteva săptămâni după ce Ned Wishnell a fost îngropat, când era evident că războiul se încheiase, Stan Thomas îşi lansă barca la apă şi începu să pescuiască din nou cu un sentiment de supremaţie. Pescuia cu o încăpăţânare ce avea să-i câştige porecla de Lacomul Numărul Doi (succesorul lui Angus Addams, care era Lacomul Numărul Unu). Perioada lui de om casnic alături de soţie luase sfârşit. Era evident că Mary Smith-Ellis Thomas nu mai era partenerul lui. Partenerul lui era orice adolescent care muncea pe brânci pe vasul lui ca ajutor.

Stan se întorcea acasă la Mary spre sfârşitul amiezii, mort de oboseală şi dus pe gânduri. Ţinea un jurnal cu detaliile fiecărei zile de pescuit, ca să noteze cantităţile de homari din fiecare zonă a oceanului. Petrecea nopţi întregi alături de hărţi şi calculatoare şi n-o includea şi pe Mary în munca lui.

— Ce faci? îl întreba ea. La ce lucrezi?

— La pescuit, îi răspundea el.

Pentru Stan Thomas, orice muncă legată de pescuit era tot pescuit, chiar dacă avea loc pe uscat. Şi cum soţia lui nu era pescar, părerile ei nu-i erau de folos. Încetase s-o mai cheme în poala lui şi ea n-ar fi îndrăznit să se aşeze neinvitată. Era o perioadă sumbră din viaţa lor. Mary începuse să înţeleagă ceva despre soţul ei, ceva care nu era plăcut. În timpul războiului homarilor, când Stan îşi scosese barca şi uneltele pe uscat, crezuse că soţul ei era un om onorabil. Soţul ei se oprise din pescuit pentru că era un om paşnic. Acum îşi dădea seama cât de mult greşise. Nu se implicase în acel război numai pentru că voia să-şi protejeze interesele şi pentru ca, după ce avea să se termine şi putea ieşi din nou la pescuit, să câştige cât mai mult. Şi acum, fiindcă-i reuşise planul, bucuria lui era fără margini.

Îşi petrecea serile transcriind notiţele luate pe vas în registre pline cu şiruri lungi şi complicate de cifre. Însemnările erau meticuloase şi consemnau totul de ani buni. În unele seri, Stan dădea paginile înapoi şi cugeta la cantităţile mari de homari înregistrate cu mult timp în urmă. Şi câteodată vorbea cu registrele lui. „Aş vrea să fie octombrie tot anul“, le spunea el şirurilor lungi de cifre.

În unele nopţi vorbea şi cu calculatorul, în timp ce lucra, şi-i spunea „Te aud! Te aud!“ sau „Nu mă mai tachina!“.

În decembrie, Mary îi spuse soţului ei că este însărcinată.

— Foarte bine, Bănuţ, răspunse el, nici pe departe atât de entuziasmat pe cât crezuse ea c-o să fie.

Mary îi trimise în secret o scrisoare Verei Ellis, spunându-i că e însărcinată, dar nu primi nici un răspuns. Asta o dărâmă; plânse întruna. Singura persoană care părea interesată de sarcina lui Mary era vecina ei, Rhonda Pommeroy, care, ca de obicei, era şi ea însărcinată.

— Probabil o să am un băiat, spuse Rhonda ameţită.

Rhonda era beată, ca de obicei. Beată într-un mod drăguţ, ca şi cum ar fi fost o fată tânără care pune pentru prima dată în viaţa ei gura pe băutură. Beată într-un mod adorabil.

— Mary, eu cred c-o să am încă un băiat, aşa că tu trebuie să faci o fată. Ai simţit când ai rămas însărcinată?

— Nu cred, răspunse Mary.

— Eu simt de fiecare dată. E ca un clic! Şi ăsta e băiat. Ştiu de fiecare dată. Iar tu o să ai o fată. Pariez c-o să fie fată. Ce zici de asta? Când o să crească, o să se poată căsători cu unul dintre băieţii mei. Şi-o să fim rude.

Rhonda o înghionti pe Mary atât de tare, încât era s-o dea jos.

— Suntem deja rude, spuse Mary. Prin Len şi Kitty.

— O să-ţi placă să ai un copil, spuse Rhonda. Este cel mai amuzant lucru.

Dar nu era cel mai amuzant lucru. Nu pentru Mary. N-a putut pleca de pe insulă când a trebuit să nască. Fusese un coşmar. Soţul ei nu suporta ţipetele şi pe toate femeile din jur, aşa că s-a dus la pescuit şi a lăsat-o să nască fără ajutorul lui. Era o cruzime, din mai multe puncte de vedere. Toată săptămâna fusese furtună pe mare şi nici unul dintre pescari nu îndrăznise să-şi scoată barca în larg. Dar în acea zi Stan şi ajutorul lui speriat de moarte au plecat la pescuit. S-ar fi zis că preferă să-şi rişte viaţa decât s-o ajute pe soţia lui sau s-o audă cum se chinuie. Se aştepta la un băiat, dar a fost destul de politicos ca să-şi ascundă dezamăgirea când a ajuns acasă şi şi-a cunoscut fetiţa. N-a fost primul care a ţinut-o în braţe, pentru că senatorul Simon Addams era deja acolo şi pusese stăpânire pe copil.

— O... nu-i aşa că-i cel mai drăgălaş bebeluş? spunea Simon întruna, iar femeile se distrau pe seama tandreţei lui.

— Cum s-o botezăm? îl întrebă încet Mary pe soţul ei. Îţi place Ruth?

— Nu-mi pasă cum o botezi, răspunse Stan Thomas despre fiica lui care se născuse doar cu o oră mai devreme. Bănuţ, numeşte-o cum vrei tu.

— Vrei s-o ţii în braţe? îl întrebă Mary.

— Trebuie să mă spăl, spuse el. Miros ca o plasă de momeală.

10

Ce spui despre o plimbare printre fragilele maree vii, printre stâncile acoperite de alge şi grămezile de pietre preţioase care decorează grădinile mării?

Cuvinte despre crabi, creveţi şi homari
William B. Lord
1867

Veni şi luna iulie a anului 1976, nici pe departe atât de

interesantă pe cât ar fi putut să fie.

Sărbătoarea bicentenarului trecu pe Fort Niles fără mari festivităţi. Ruth se gândi că locuieşte în singurul loc din America în care nu se putea organiza o aniversare decentă. Cu toate că, dintr-un impuls patriotic, taică-său îi dădu liber lui Robin în acea zi, el tot ieşi la pescuit. Ruth îşi petrecu vacanţa cu doamna Pommeroy şi cu cele două surori ale ei. Doamna Pommeroy încercase să coasă costumaţii pentru toate patru. Ar fi vrut să se costumeze ca doamnele din colonii şi să defileze la parada din oraş, dar până în dimineaţa zilei de 4 iulie reuşise să termine numai costumul lui Ruth, şi ea refuză să fie singura care se deghiza astfel. Aşa că doamna Pommeroy îi dădu costumul lui Opal, iar bebeluşul Eddie îl umplu imediat de vomă.

— Acum rochia pare mai autentică, spuse Ruth.

— A mâncat budincă azi-dimineaţă, spuse Opal, ridicând din umeri. Eddie vomită întotdeauna după ce mănâncă budincă.

Pe Strada Principală se organizase o mică paradă la care numărul participanţilor era mai mare decât al privitorilor. Senatorul Simon Addams recită din memorie discursul de la Gettysburg, aşa cum făcea de fiecare dată când se ivea ocazia. Robin Pommeroy pregăti nişte artificii ieftine trimise de fratele său Chester. Se arse atât de rău la mână, că nu mai putu să meargă două săptămâni la pescuit. Asta îl enervă atât de tare pe tatăl lui Ruth, încât îl concedie pe Robin şi angajă un nou ajutor, pe nepotul de zece ani al lui Duke Cobb, un copil uscăţiv şi slab ca o fetiţă de clasa a treia, cu totul nefolositor şi speriat de homari. Dar puştiul era ieftin.

— Puteai să mă angajezi pe mine, îi spuse Ruth tatălui ei.

Se supără o vreme, dar nu vorbea serios şi el ştia asta.

Aşa că luna iulie era aproape gata şi, într-o după-amiază, doamna Pommeroy primi cel mai neobişnuit telefon. Cineva suna de pe Courne Haven. Era pastorul Toby Wishnell.

Pastorul Wishnell voia să ştie dacă doamna Pommeroy era dispusă să petreacă o zi sau două pe Courne Haven. Se părea că avea să fie o nuntă mare pe insulă, şi mireasa îi mărturisise pastorului că-şi făcea griji în legătură cu felul în care îi va fi aranjat părul. Nu exista o coafeză profesionistă pe Courne Haven şi mireasa, care nu mai era chiar foarte tânără, dorea să arate cât de bine se putea.

— Nu sunt o coafeză profesionistă, domnule pastor, spuse doamna Pommeroy.

Pastorul Wishnell spuse că asta era mai puţin important. Mireasa angajase un fotograf din Rockland, la un preţ considerabil, ca să imortalizeze nunta, şi dorea să arate foarte bine în fotografii. Se baza pe pastor s-o ajute. Toby Wishnell recunoscu deschis că era o cerere destul de ciudată pentru un preot, dar primise altele şi mai ciudate. Oamenii se aşteptau ca preoţii lor să fie izvoare de informaţie în toate

domeniile, îi mărturisi pastorul doamnei Pommeroy, şi această mireasă nu era o excepţie. Îi explică mai departe că femeia era cumva mai îndreptăţită decât alţii să-i ceară o favoare personală, pentru că şi ea făcea parte din familia Wishnell. Era de fapt verişoara lui de-a doua, Dorothy Wishnell, cunoscută sub numele de Dotty. Dotty se căsătorea pe 30 iulie cu Charlie, fiul cel mare al lui Fred Burden.

Oricum, continuă pastorul, el îi spusese lui Dotty că exista pe Fort Niles o coafeză talentată. Cel puţin asta auzise de la Ruth Thomas, care-i povestise că doamna Pommeroy se pricepea destul de bine la coafat. Doamna Pommeroy îi răspunse pastorului că nu credea că e ceva special, că nu fusese la nici o şcoală, sau ceva de felul ăsta.

Pastorul spuse: „Sigur te vei descurca. Şi încă ceva...“ Se pare că Dotty, aflând că doamna Pommeroy se pricepea aşa de bine la aranjat părul, se întreba dacă n-ar fi dispusă să se ocupe şi de mire. Şi de cavalerul de onoare, dacă n-avea nimic împotrivă. Şi de domnişoara de onoare, mama miresei, tatăl miresei, fetele cu flori şi alţi membri ai familiei mirelui. Dacă nu era deranjul prea mare. Şi, spuse pasto-rul Wishnell, dacă se gândea mai bine, nici lui nu i-ar fi stricat o tunsoare nouă.

— Având în vedere că fotograful profesionist care vine e unul costisitor, continuă pastorul, şi având în vedere că aproape toată lumea de pe insulă o să fie la nuntă, toţi vor să arate cât mai bine. Nu se întâmplă prea des ca un fotograf profesionist să vină pe-aici. Bineînţeles, mireasa o să te plătească bine. Tatăl ei e Babe Wishnell.

— Oo, făcu impresionată doamna Pommeroy.

— Deci eşti de acord?

— Sunt o mulţime de capete de aranjat, domnule pastor.

— Îl pot trimite pe Owney să te ia cu New Hope, spuse el. Poţi sta aici cât timp e nevoie de tine. Ai câştiga în felul ăsta nişte bani în plus.

— Nu cred c-am mai tuns aşa de mult păr deodată. Nu ştiu dac-o să pot face totul într-o singură zi.

— Ţi-ai putea aduce un ajutor.

— Pot să-mi aduc una din surori?

— Bineînţeles.

— O pot aduce pe Ruth Thomas? întrebă doamna Pommeroy.

Pastorul făcu o pauză.

— Cred că da, spuse el după o tăcere de câteva secunde, dacă nu e prea ocupată.

— Ruth? Ocupată?

Doamna Pommeroy găsea ideea cât se poate de comică. Râse zgomotos în urechea pastorului.

Exact în acel moment, Ruth era din nou pe plaja Potter cu senatorul Simon Addams. Începea să fie deprimată când îşi petrecea timpul acolo, dar nu ştia ce altceva să facă. Aşa că se oprea în

continuare în fiecare zi câteva ore pe plajă, să-i ţină companie senatorului. Îi plăcea de asemenea să-l păzească pe Webster, de dragul doamnei Pommeroy, care-şi făcea mereu griji pentru fiul ei cel mai mare şi mai ciudat. Şi mai mergea acolo pentru că-i era greu să discute cu oricine altcineva de pe insulă. Nu putea pur şi simplu să stea tot timpul cu doamna Pommeroy.

Nu c-ar fi fost amuzant să-l privească pe Webster scormonind prin nămol. Era dureros şi trist. Îşi pierduse toată graţia. Se zbătea. Căuta cel de-al doilea colţ de elefant ca şi cum ar fi fost speriat de moarte, dar şi nerăbdător să-l găsească. Ruth se gândi că într-o bună zi Webster ar putea să se scufunde în nămol şi să nu mai iasă la suprafaţă. Se întreba dacă nu cumva ăsta era planul lui, dacă nu cumva Webster Pommeroy punea la cale cea mai ciudată sinucidere din lume.

— Webster are nevoie de-un scop în viaţă, spuse senatorul.

Gândul la Webster Pommeroy căutându-şi un scop în viaţă o deprimă pe Ruth şi mai mult.

— N-ai nimic altceva să-i dai ca să-şi ocupe timpul?

— Ce altceva, Ruth?

— N-are nimic de făcut pentru muzeu?

Senatorul oftă.

— Avem tot ce ne trebuie pentru muzeu, mai puţin clădirea. Până facem rost de ea, nu e nimic altceva de făcut. Să scormonească prin nămol, la asta se pricepe el, Ruth.

— Nu se mai pricepe aşa de bine.

— Da, are acum un moment mai prost.

— Ce-ai să faci dacă Webster găseşte şi celălalt colţ? Ai să arunci acolo alt elefant pentru el?

— O luăm pas cu pas, Ruth.

În ultima vreme Webster nu găsise nimic bun în mlaştini. Nu descoperise decât tot soiul de gunoaie. Dădu totuşi peste o ramă de barcă, dar nu era una veche. Era din aluminiu. („E magnifică!“, îl lăudase senatorul pe Webster, care arăta disperat când i-o dăduse. „Ce ramă rară!“) Webster mai descoperise în nămol o grămadă de cizme şi mănuşi desperecheate, aruncate ani de-a rândul de pescari. Şi sticle. Găsise o mulţime de sticle din vremea lui, nu sticle vechi. Sticle de plastic de la detergent de rufe. Nu găsi deci nimic care să justifice tot timpul petrecut acolo în nămolul rece şi mişcător. Arăta din ce în ce mai slab şi mai neliniştit în fiecare zi.

— Crezi c-o să moară? îl întrebă Ruth pe senator.

— Sper că nu.

— Ar putea s-o ia razna şi să omoare pe cineva?

— Nu cred, răspunse senatorul.

În ziua în care pastorul Wishnell o sunase pe doamna Pommeroy,

Ruth se afla deja de câteva ore pe plaja Potter împreună cu senatorul şi cu Webster. Ea şi senatorul se uitau la o carte pe care Ruth o cumpărase pentru el de la un magazin al Armatei Salvării din Concord cu o lună mai devreme. I-o dăduse imediat după ce revenise din vizita de la mama ei, dar el n-o citise încă. Spunea că-i vine greu să se concentreze, pentru că era prea îngrijorat din cauza lui Webster.

— Sunt convins că-i o carte foarte bună, Ruth, spuse el. Mulţumesc c-ai adus-o azi aici.

— Pentru nimic, spuse ea. Stăteam în veranda ta şi mă gândeam că s-ar putea să vrei să te uiţi la ea. Ştii tu, dacă te plictiseşti, sau aşa ceva.

Cartea se numea Comori ascunse: cum şi unde să le găseşti. Un ghid al căutătorului comorilor dispărute ale lumii. Era ceva care, în condiţii normale, l-ar fi încântat mult pe senator.

— Îţi place? întrebă Ruth.

— O, da, Ruth. E o carte grozavă.

— Ai aflat ceva nou?

— Nu prea, Ruth, ca să fiu sincer. N-am terminat-o. Ca să-ţi spun drept, mă aşteptam la ceva mai multă informaţie din partea autorului. Ai crede după titlu, spuse senatorul Simon întorcând cartea de pe-o parte pe alta, că autorul îţi spune cum să găseşti anumite comori, dar nu oferă multe informaţii despre asta. Până acum spune că dacă găseşti ceva e pură întâmplare. Şi dă exemple de oameni care-au fost norocoşi şi au descoperit comori când de fapt nu căutau nimic. Asta nu prea mi se pare a fi o metodă.

— Cât din ea ai citit?

— Doar primul capitol.

— O. Am crezut c-o să-ţi placă ilustraţiile frumos colorate. Multe fotografii ale multor comori. Pe acelea le-ai văzut? Ai văzut fotografiile cu ouă Fabergé? Am crezut c-o să-ţi placă.

— Dacă sunt fotografii ale obiectelor, Ruth, atunci nu sunt cu adevărat pierdute. Nu-i aşa?

— Ei bine, senatorule, înţeleg ce spui. Dar fotografiile sunt imagini ale comorilor pierdute pe care oameni obişnuiţi le-au găsit de unii singuri. De exemplu omul acela care a găsit cupa lui Paul Revere. Ai ajuns la partea aceea?

— A, nu încă, spuse senatorul.

Îşi feri ochii de soare şi privi peste mlaştini.

— Cred c-o să plouă. Sper să mă-nşel, pentru că Webster n-o să se întoarcă dacă plouă. Deja e foarte răcit. Să vezi cum îi hârâie pieptul.

Ruth luă cartea senatorului şi spuse:

— Am văzut aici o parte... unde e? Despre un puşti care a găsit în California un indicator lăsat de Sir Francis Drake. Era făcut din fier şi susţinea că e pământul reginei Elisabeta. Fusese acolo aproape trei

secole.

— Asta chiar că e ceva.

Ruth îi oferi senatorului o lamă de gumă de mestecat. El o refuză, aşa că o mestecă ea.

— Autoarea spune că cel mai bun loc din lume în care să cauţi comori ascunse este insula Cocos.

— Asta spune cartea ta?

— E a ta, senatorule. Am răsfoit-o la întorcerea din Concord şi am văzut asta despre insula Cocos. Autoarea spune că insula Cocos e o adevărată mină de aur pentru cei care caută comori ascunse. Spune că James Cook se oprea aici tot timpul cu prada. Marele explorator!

— Marele explorator.

— Aşa făcea şi piratul Benito Bonito. Şi căpitanul Richard Davis, şi piratul Jean Lafitte. Am crezut c-o să te intereseze...

— O, dar mă interesează, Ruth.

— Ştii ce-am crezut c-o să te intereseze? Vreau să spun despre insula Cocos? Insula e la fel de mare ca Fort Niles. Ce spui de asta? N-ar fi ironic? Nu te-ai simţi ca acasă acolo? şi cu toate comorile alea ascunse care aşteaptă să fie descoperite? Tu şi Webster aţi putea merge acolo să săpaţi împreună. Ce spui de asta, senatorule?

Începu să plouă cu stropi mari şi grei.

— Oricum, cred că pe insula Cocos vremea e mai bună, spuse ea şi începu să râdă.

Senatorul spuse:

— O, Ruth, nu plecăm nicăieri, Webster şi cu mine. Ştii asta. N-ar trebui să spui aşa ceva nici măcar în glumă.

Ruth se simţi rănită. Îşi reveni repede şi spuse:

— Sunt convinsă că v-aţi întoarce bogaţi ca nişte regi dacă aţi merge pe insula Cocos.

El nu răspunse.

Ea se întrebă de ce tot insista. Doamne, cât de disperată părea. Cât de dornică de conversaţie. Era jalnic, dar îi era dor să stea pe plajă cu senatorul şi să pălăvrăgească ore întregi fără întrerupere, şi nu era obişnuită ca el s-o ignore. Se simţi deodată geloasă că Webster Pommeroy are parte de toată atenţia. Atunci chiar începu să se simtă jalnic. Se ridică, îşi trase gluga de la geacă şi întrebă:

— Vii?

— Depinde de Webster. Nu cred c-a observat că plouă.

— N-ai pe tine o geacă impermeabilă, aşa-i? Vrei să-ţi aduc una?

— Mi-e bine aşa.

— Tu şi Webster ar trebui să intraţi la adăpost înainte să vă udaţi până la piele.

— Câteodată Webster vine înăuntru când plouă, dar alteori stă acolo şi se udă din ce în ce mai tare. Depinde în ce stare e. Cred c-o să

rămân până când o să vrea să vină şi el. Ruth, am acasă cearşafuri întinse la uscat. Nu vrei tu să le strângi înainte să se ude?

Ploaia cădea acum repede, biciuitor.

— Cred că cearşafurile sunt deja ude, senatorule.

— Probabil ai dreptate. Las-o baltă.

Ruth alergă la casa doamnei Pommeroy prin ploaia care începea să se domolească. O găsi cu sora ei Kitty, la etaj, în dormitorul mare, scoţând haine din dulap. Kitty stătea pe pat şi-şi privea sora. Îşi bea cafeaua despre care Ruth ştia că e condimentată cu gin. Ruth îşi dădu ochii peste cap. Era sătulă de băutul lui Kitty.

— Ar trebui să-mi cos ceva nou, spunea doamna Pommeroy. Dar n-am timp!

Apoi:

— Uite-o pe Ruth a mea. O, eşti udă leoarcă.

— Ce faci?

— Îmi caut o rochie drăguţă.

— Cu ce ocazie?

— Am fost invitată undeva.

— Unde? întrebă Ruth.

Kitty începu să râdă, la fel şi doamna Pommeroy.

— Ruth, spuse ea, n-o să-ţi vină să crezi. Mergem la o nuntă pe Courne Haven. Mâine!

— Spune-i cine-a zis asta! strigă Kitty.

— Pastorul Wishnell! spuse doamna Pommeroy. El ne-a invitat.

— Nu se poate!

— Ba se poate!

— Tu şi Kitty mergeţi pe Courne Haven?

— Sigur. Şi mergi şi tu.

— Eu?

— Vrea să fii acolo. Se căsătoreşte fiica lui Babe Wishnell şi eu îi aranjez părul! Şi voi două sunteţi ajutoarele mele. Deschidem un salon temporar.

— Ei, măi-măi, spuse Ruth.

— Exact, răspunse doamna Pommeroy.

În noaptea aceea, Ruth îl întrebă pe tatăl ei dacă poate să meargă pe Courne Haven pentru marea nuntă din familia Wishnell. El nu-i răspunse imediat. În ultima vreme, tatăl şi fiica îşi vorbeau din ce în ce mai rar.

— Pastorul Wishnell m-a invitat.

— Fă ce vrei, îi răspunse Stan Thomas. Nu mă interesează cu cine-ţi petreci timpul.

A doua zi, adică sâmbătă, pastorul Wishnell îl trimise pe Owney să le aducă pe Courne Haven. La ora şapte în dimineaţa nunţii lui Dotty Wishnell cu Charlie Burden, doamna Pommeroy, Kitty Pommeroy şi

Ruth Thomas se îndreptară către capătul docului unde le aştepta Owney Wishnell. Le duse pe Kitty şi pe doamna Pommeroy la New Hope cu o barcă cu vâsle. Ruth se bucura privindu-l. El se întoarse după ea, ea coborî pe scară şi sări în barcă. Owney se uita la fundul bărcii, nu la ea, iar lui Ruth nu-i trecea prin minte nici un singur lucru pe care i l-ar fi putut spune. Dar îi plăcea să-l privească. Owney vâsli către barca strălucitoare a unchiului său, unde doamna Pommeroy şi Kitty, aplecate peste balustradă, făceau semn cu mâna ca nişte turişti aflaţi în croazieră. Kitty ţipă:

— Arăţi bine, puştiule!

— Cum merge treaba? îl întrebă Ruth pe Owney.

El tresări atât de tare la întrebarea ei, încât se opri din vâslit; pur şi simplu lăsă vâslele pe apă.

— Sunt bine, spuse el.

O privea fix. Nu roşise şi nu părea jenat.

— Bine, spuse Ruth.

Se legănară pe apă preţ de o clipă.

— Şi eu sunt bine, spuse Ruth.

— Bine, spuse Owney.

— Dacă vrei, poţi să vâsleşti în continuare.

— Bine, spuse Owney, şi începu din nou să vâslească.

— Eşti rudă cu mireasa? întrebă Ruth, şi Owney se opri iar din vâslit.

— E verişoara mea, răspunse Owney.

Se legănau din nou pe apă.

— Poţi să vâsleşti şi să vorbeşti cu mine în acelaşi timp, spuse Ruth, şi acum Owney chiar roşi.

O duse la New Hope fără să mai scoată un cuvânt.

— E drăguţ, îi şopti doamna Pommeroy lui Ruth când se urcă pe puntea bărcii.

— Uite cine-i aici! ţipă Kitty Pommeroy, şi Ruth se întoarse să-l vadă pe Cal Cooley ieşind din cabina căpitanului.

Ruth lăsă să-i scape un ţipăt de groază care era numai în parte o glumă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse ea. E peste tot.

Kitty îşi îmbrăţişă vechiul iubit, şi Cal încercă să scape.

— Gata, destul.

— Ce naiba faci aici? întrebă Ruth.

— Supraveghez, spuse Cal. Şi eu mă bucur să te văd.

— Cum ai ajuns aici?

— M-a adus Owney mai devreme. Bătrânul Cal Cooley cu siguranţă nu a înotat.

Ajunseră repede pe Courne Haven, şi când coborâră din barcă Owney îi conduse la un Cadillac galben-lămâie care aştepta parcat

lângă doc.

— A cui e maşina asta? întrebă Ruth.

— A unchiului meu.

Maşina se asorta cu casa. Pastorul Wishnell locuia la mică distanţă de docul Courne Haven, într-o casă frumoasă, galbenă cu decoraţiuni de culoarea lavandei. Era o casă victoriană cu trei etaje, un turn şi o verandă circulară plină de plante strălucitoare, înflorite, agăţate de nişte cârlige aşezate la aproape un metru unul de celălalt. Aleea de gresie care ducea până la casă avea pe margine crini. Grădina din spatele casei, împrejmuită cu un gard înalt de cărămidă, era un mic muzeu de trandafiri. Pe drumul până la pastor, Ruth observă şi pe celelalte case de pe Courne Haven, care erau la fel de frumoase. Nu mai fusese acolo de când era mică, prea mică să observe diferenţele dintre această insulă şi Fort Niles.

— Cine locuieşte în casa aceea mare? îl întrebă ea pe Owney.

— Turişti care vin vara, răspunse Cal Cooley. Ai noroc că nu-i avem pe Fort Niles. Domnul Ellis îi ţine departe. Unul dintre multele lucruri frumoase pe care le face domnul Ellis. Turiştii ăştia sunt nişte paraziţi.

Tot turiştii de vară erau cei care deţineau iahturile şi bărcile cu motor care înconjurau insula. Pe drum, Ruth văzu două bărci argintii ţâşnind pe mare. Erau atât de apropiate una de alta, încât s-ar fi zis că una din bărci o pupa în fund pe cealaltă. Arătau ca două libelule fugărindu-se şi încercând să facă sex în aerul sărat.

Pastorul Wishnell aranjase ca doamna Pommeroy să-şi vadă de aranjatul părului în grădina din spate, chiar în faţa unui strat de trandafiri roz. Adusese acolo un scaun şi o masă mică pe care ea îşi aşeză foarfecele şi pieptenele şi un pahar mare cu apă în care să moaie pieptenele. Kitty Pommeroy se aşeză pe un zid mic de cărămidă şi fumă câteva ţigări. Îngropă mucurile în pământul de sub trandafiri când crezu că n-o vede nimeni. Owney Wishnell stătea pe treptele verandei din spate, îmbrăcat în salopeta lui ciudat de curată de pescar de homari. Ruth se duse lângă el. El îşi ţinea mâinile pe genunchi, şi ea îi putea vedea firele de păr aurii şi ondulate de pe încheieturile degetelor. Ce mâini curate! Nu era obişnuită să vadă bărbaţi cu mâini atât de curate.

— De când locuieşte unchiul tău aici? întrebă ea.

— Dintotdeauna.

— Nu pare o casă în care-ar locui el. Mai stă şi altcineva aici?

— Eu.

— Altcineva?

— Doamna Post.

— Cine-i doamna Post?

— Are grijă de casă.

— N-ar trebui să le-ajuţi pe prietenele tale? întrebă Cal Cooley.

Venise pe verandă în spatele lor fără să facă nici un zgomot. Îşi aplecă trupul înalt şi se aşeză lângă Ruth, aşa că ea stătea acum între cei doi bărbaţi.

— Nu cred că au nevoie de ajutor, Cal.

— Owney, unchiul tău vrea să te întorci pe Fort Niles, spuse Cal Cooley. Vrea să-l aduci pe domnul Ellis la nuntă.

— Domnul Ellis vine la nuntă? întrebă Ruth.

— Da.

— Niciodată nu vine aici.

— Nu contează. Owney, e timpul s-o iei din loc. Vin cu tine.

— Pot să vin şi eu? îl întrebă Ruth pe Owney.

— Bineînţeles că nu, răspunse Cal.

— Cal, nu te-am întrebat pe tine. Owney, pot să vin şi eu?

Dar pastorul Wishnell se apropia, şi când Owney îl văzu sări repede de pe scări şi-i spuse unchiului său:

— Plec, plec chiar acum.

— Grăbeşte-te, spuse pastorul în timp ce urca treptele verandei.

Privi peste umăr şi spuse:

— Ruth, doamna Pommeroy o să aibă nevoie de ajutorul tău.

— Nu sunt de mare ajutor la tuns părul, spuse Ruth, dar pastorul şi Owney plecaseră deja.

Fiecare în altă direcţie.

Cal o privi pe Ruth şi ridică o sprânceană, satisfăcut.

— Mă-ntreb de ce eşti atât de dornică să-ţi petreci timpul cu băiatul ăla.

— Pentru că nu mă scoate dracului din sărite, Cal.

— Eu te scot dracului din sărite, Ruth?

— O, nu tu. N-am vrut să spun tu.

— Mi-a plăcut mica noastră călătorie la Concord. Domnul Ellis mi-a pus multe întrebări după ce m-am întors. A vrut să ştie cum te-ai înţeles cu mama ta şi dacă te-ai simţit acolo ca acasă. I-am spus că v-aţi înţeles de minune şi că te-ai simţit ca acasă, dar sunt sigur c-o să vrea să stea de vorbă cu tine despre asta. Dacă mă gândesc mai bine, ar trebui să-i scrii câteva rânduri când o să ai ocazia, mulţumindu-i că ţi-a sponsorizat excursia. E important pentru el ca voi două să aveţi o relaţie bună, având în vedere cât de apropiate au fost mama şi bunica ta de familia Ellis. Şi ar vrea să petreci cât mai mult timp departe de Fort Niles, Ruth. I-am spus că m-aş bucura să te duc oricând la Concord, şi că ne-am simţit bine călătorind împreună. Chiar mi-a plăcut, Ruth.

O privea în stilul lui, cu ochii pe jumătate închişi.

— Cu toate astea, nu-mi pot scoate din cap ideea că într-o zi noi doi vom sfârşi într-un motel de pe Route One, făcând sex murdar.

Ruth râse.

— Scoate-ţi asta din cap.

— De ce râzi?

— Pentru că bătrânul Cal Cooley e-atât de amuzant, spuse Ruth.

Ceea ce nu era cu totul adevărat. Adevărul e că Ruth râdea pentru că hotărâse – ca de atâtea ori, cu mai mult sau mai puţin succes – că n-o să-l lase pe bătrânul Cal Cooley s-o afecteze. N-o să-i dea voie. N-avea decât s-o jignească în fel şi chip, nu voia să-i răspundă. Cu siguranţă nu astăzi.

— Ştiu că-i numai o problemă de timp, Ruth, până o să începi să faci sex murdar cu cineva. Sunt toate semnele.

— Acum hai să jucăm alt joc, spuse Ruth. O să mă laşi în pace o vreme.

— Şi, apropo, ar trebui să te ţii departe de Owney Wishnell, spuse Cal în timp ce cobora treptele verandei şi se îndrepta spre grădină. E limpede că pui ceva la cale cu băiatul acela, şi nimănui nu-i place asta.

— Nimănui? strigă Ruth după el. Serios, Cal? Nimănui?

— Vino-ncoace, bătrâne, îi spuse Kitty Pommeroy lui Cal când îl văzu.

Cal Cooley se răsuci pe călcâie şi o porni ţeapăn în direcţia opusă. Se întorcea pe Fort Niles ca să-l aducă pe domnul Ellis.

Mireasa, Dotty Wishnell, era o blondă drăguţă, cam de 35 de ani. Mai fusese căsătorită o dată, dar soţul ei murise de cancer testicular. Ea şi fiică-sa, Candy, care avea şase ani, au fost primele coafate. Dotty veni la casa pastorului Wishnell în halatul de baie şi cu părul ud şi nepieptănat. Ruth se gândi cât de relaxat se poate plimba o mireasă în ziua nunţii. Şi o plăcu imediat pe acea femeie. Dotty avea o faţă destul de atrăgătoare, dar părea epuizată. Încă nu era machiată şi mesteca gumă. Avea riduri adânci pe frunte şi în jurul gurii.

Fiica lui Dotty Wishnell era extrem de tăcută. Candy urma să fie domnişoara de onoare a maică-sii, îndatorire deosebit de serioasă pentru o fetiţă de şase ani, după câte socotea Ruth, dar Candy părea capabilă de aşa ceva. Avea o faţă matură, cu totul neobişnuită pentru un copil.

— Ai emoţii c-o să fii domnişoară de onoare? o întrebă doamna Pommeroy pe Candy.

— Bineînţeles că nu.

Candy avea o gură hotărâtă ca a bătrânei regine Victoria. Afişa un aer critic şi-şi ţinea buzele strânse.

— Am fost deja responsabilă cu florile la nunta domnişoarei Dorphman, şi nici măcar nu suntem rude.

— Cine-i domnişoara Dorphman?

— Profesoara mea, bineînţeles.

— Bineînţeles, repetă Ruth, şi Kitty şi doamna Pommeroy începură să râdă.

Râse şi Dotty. Candy le privi pe cele patru femei de parcă ar fi dezamăgit-o toate.

— O, minunat, spuse Candy, ca şi cum ar mai fi avut asemenea zile iritante şi nu mai voia încă una. Numai lucruri rele până acum.

Dotty Wishnell o rugă pe doamna Pommeroy să se ocupe de Candy mai întâi şi să vadă dacă poate face din părul ei subţire, şaten câteva bucle. Dotty Wishnell dorea ca fiica ei să fie „adorabilă“. Doamna Pommeroy spuse c-o să fie uşor să facă un copil atât de adorabil să arate şi mai adorabil, şi c-o să-şi dea toată silinţa să mulţumească pe toată lumea.

— Aş putea să-i fac cel mai drăguţ breton, spuse ea.

— Nu breton, insistă Candy. În nici un caz.

— Nici măcar nu ştie ce-i acela breton, spuse Dotty.

— Ba uite că ştiu, mamă, îi răspunse Candy.

Doamna Pommeroy se apucă să-i aranjeze părul lui Candy în timp ce Dotty stătea şi privea. Cele două femei aveau o discuţie plăcută, cu toate că era prima dată când se vedeau.

— Avantajul lui Candy e că nu trebuie să-şi schimbe numele, îi spunea Dotty doamnei Pommeroy. Tatăl lui Candy a fost Burden şi noul ei tată este tot Burden. Primul meu soţ şi Charlie au fost veri primari, dacă-ţi vine să crezi. La prima nuntă, Charlie a fost unul dintre cavalerii de onoare, şi azi e mire. Ieri i-am spus: „Nu ştii niciodată ce-o să se-ntâmple“, şi el a răspuns: „Nu, nu ştii niciodată.“ A promis că o s-o adopte pe Candy.

— Şi eu mi-am pierdut primul soţ, spuse doamna Pommeroy. De fapt, a fost singurul meu soţ. Eram tânără, ca tine. E-adevărat. Nu poţi şti niciodată.

— Cum a murit soţul tău?

— S-a înecat.

— Care era numele lui de familie?

— Pommeroy, drăguţo.

— Cred că-mi amintesc de asta.

— A fost în 1967. Dar nu trebuie să vorbim azi despre asemenea lucruri, pentru că azi e-o zi fericită.

— Săraca de tine.

— Săraca de tine. O, nu-ţi face griji pentru mine, Dotty. Ce mi s-a întâmplat mie a fost cu mult, mult timp în urmă. Dar tu ţi-ai pierdut soţul abia anul trecut, nu-i aşa? Aşa a spus pastorul Wishnell.

— Anul trecut, răspunse Dotty cu privirea pierdută.

Femeile tăcură o vreme.

— 20 martie 1975.

— Atunci a murit tatăl meu, spuse Candy.

— Astăzi nu trebuie să vorbim despre aşa ceva, spuse doamna Pommeroy în timp ce învârtea cu degetul încă o buclă perfectă în părul lui Candy. Astăzi e-o zi fericită. Astăzi mămica ta se căsătoreşte.

— Ei bine, de azi înainte o să am un alt soţ, asta-i sigur, spuse Dotty. Unul nou. Pe insula asta nu poţi trăi fără un soţ. Şi tu o să ai un tată nou, Candy. Nu-i aşa?

Candy nu-şi exprimă opinia despre acest subiect.

— Candy are şi alte fetiţe cu care să se joace pe Courne Haven? întrebă doamna Pommeroy.

— Nu, răspunse Dotty. Mai sunt nişte adolescente pe-aici, dar nu le prea interesează să se joace cu Candy, şi la anu' o să meargă la şcoală pe continent. Pe-aici sunt mai ales băieţi.

— Aşa s-a întâmplat şi cu Ruth când era mică! N-avea cu cine să se joace, numai cu băieţii mei.

— E fiica ta? întrebă Dotty uitându-se la Ruth.

— E ca şi cum ar fi fiica mea, spuse doamna Pommeroy. Fii-mea... şi a crescut numai cu băieţi în jurul ei.

— Ţi-a fost greu? o întrebă Dotty pe Ruth.

— A fost cum nu se poate mai rău, răspunse Ruth. Chestia asta m-a distrus cu totul.

Dotty o privi îngrijorată. Doamna Pommeroy spuse:

— Se prosteşte. A fost bine. Ruth ţinea la băieţii mei. Îi erau ca nişte fraţi. Candy o să fie bine.

— Cred că uneori Candy vrea să fie o fetiţă-fetiţă şi să joace jocuri de fetiţe, spuse Dotty. Eu sunt singura fată cu care se poate juca şi nu sunt prea distractivă. N-am prea fost, tot anul.

— Asta pentru c-a murit tăticu', spuse Candy.

— Dragă, nu trebuie să vorbim azi despre aşa ceva, spuse doamna Pommeroy. Astăzi mămica ta se căsătoreşte. Astăzi e-o zi fericită, iubito.

— Mi-ar plăcea să fie pe-aici nişte băieţei şi de vârsta mea, spuse Kitty Pommeroy.

Nimeni nu părea s-o fi auzit, cu excepţia lui Ruth, care pufni dezgustată.

— Mereu mi-am dorit o fată, spuse doamna Pommeroy. Dar am avut o grămadă de băieţi. Nu-i frumos? Nu-i frumos s-o îmbraci şi s-o aranjezi pe Candy? Băieţii mei nici nu mă lasă să-i ating. Şi Ruth a avut tot timpul părul scurt, aşa că nu era prea distractiv să mă joc cu el.

— Din cauza ta era scurt, spuse Ruth. Eu voiam să am părul exact ca al tău, dar tu tot timpul mi-l tundeai.

— Dacă nu ţi-l pieptănai, iubito!

— Eu pot să mă îmbrac singură, spuse Candy.

— Sunt sigură că poţi, iubito.

— Nu vreau breton.

— Bine, spuse doamna Pommeroy. Nu-ţi facem breton, cu toate că ar fi foarte frumos.

Prinse buclele pe care i le făcuse lui Candy în vârful capului cu o fundă mare şi albă.

— Adorabil? o întrebă pe Dotty.

— Adorabil, spuse Dotty. Perfect. Ai făcut o treabă minunată. Niciodată n-o pot convinge să stea locului şi nu mă pricep deloc la coafat. De fapt, cred că se vede. Uită-te la mine. Mai mult de-atât nu se poate.

— Gata. Mulţumesc, Candy.

Doamna Pommeroy se aplecă şi sărută fetiţa pe obraz.

— Ai fost foarte curajoasă.

— Evident, spuse Candy.

— Evident, repetă Ruth.

— Tu urmezi, Dotty. Aranjăm mireasa, ca să poţi merge să te-mbraci, şi apoi îi aranjăm şi pe prietenii tăi. Cineva ar trebui să le spună să vină încoace. Cum să-ţi fac părul?

— Nu ştiu. Cred că vreau să arăt fericită, o instrui Dotty. Poţi face asta pentru mine?

— Nu poţi ascunde o mireasă fericită nici măcar sub o coafură proastă, spuse doamna Pommeroy. Şi dacă-ţi pun un prosop pe cap, dacă eşti fericită, tot o să arăţi minunat măritându-te cu bărbatul tău.

— Numai Dumnezeu poate face o mireasă fericită, spuse Kitty Pommeroy dintr-un motiv oarecare pe un ton foarte serios.

Dotty se gândi la asta şi suspină.

— Ei bine, spuse ea scuipând guma într-un şerveţel folosit pe care-l pescuise din buzunarele halatului de baie, vezi ce poţi face. Fă ce te pricepi mai bine.

Doamna Pommeroy se apucă să aranjeze coafura de nuntă a lui Dotty Wishnell, iar Ruth le lăsă pe cele două femei şi se duse să vadă mai bine casa pastorului Wishnell. Nu putea pricepe stilul ei delicat şi feminin. Se plimbă de-a lungul verandei cu mobilă de răchită şi perne viu colorate. Acolo trebuie să fi fost mâna misterioasei doamne Post. Văzu o căsuţă colorată vesel în roşu, cu hrană pentru păsărele. Ştia că nu are voie, dar împinsă de curiozitate pătrunse în casă prin uşile franţuzeşti care se deschideau de pe verandă. Intră într-un salon mic, un fel de cameră de aşteptare. Cărţi cu coperte frumos colorate erau aşezate pe măsuţe, iar scaunele şi canapeaua erau acoperite de milieuri.

Trecu apoi într-o sufragerie tapetată cu crini de un verde-deschis. Lângă şemineu era aşezată o pisică de Angora din ceramică, şi o pisică adevărată, tărcată, dormea întinsă pe o canapea trandafirie. Pisica îi aruncă lui Ruth o privire indiferentă şi apoi adormi iar. Ruth atinse o

cergă împletită de mână de pe un balansoar. Pastorul Wishnell locuia aici? Owney Wishnell locuia aici? Merse mai departe. Bucătăria mirosea a vanilie, iar pe dulap era o prăjitură cu cafea. Observă nişte scări în partea din spate a bucătăriei. Oare ce era sus? Nu era în toate minţile să dea târcoale în felul ăsta. Ar fi fost greu să explice cuiva ce caută la etajul casei pastorului Toby Wishnell, dar murea de curiozitate să găsească dormitorul lui Owney. Voia să vadă unde doarme.

Urcă la etajul următor pe treptele abrupte de lemn, aruncă o privire într-o baie imaculată, cu o ferigă atârnând la geam şi cu un mic săpun de lavandă aşezat într-o săpunieră deasupra chiuvetei. Zări şi fotografia înrămată a unei fetiţe şi a unui băieţel sărutându-se. Dedesubt scria cu roz: CEI MAI BUNI PRIETENI.

Ruth se îndreptă către uşa unui dormitor plin cu animale de pluş rezemate de perne. Următorul dormitor avea un pat frumos cu tăblii şi propria lui baie. Ultimul dormitor avea un pat de o persoană acoperit cu o cuvertură cu trandafiri. Unde dormea Owney? Cu siguranţă nu cu ursuleţii de pluş. Nu în patul cu tăblii. Nu-şi putea închipui aşa ceva. Nu-l simţea pe Owney nicăieri în toată casa.

Dar Ruth continuă să caute. Urcă la etajul al treilea. Era cald, şi tavanul era înclinat. Văzu o uşă pe jumătate închisă şi, bineînţeles, o deschise. Intră peste pastorul Wishnell.

— O, spuse Ruth.

El o privi de după o masă de călcat. Purta pantalonii lui negri. N-avea cămaşă. Asta călca de fapt. Avea un tors lung, şi nici urmă de muşchi, grăsime sau păr. Luă cămaşa de pe masa de călcat, îşi strecură braţele prin mânecile apretate şi încheie nasturii încet, de jos în sus.

— Îl căutam pe Owney, spuse Ruth.

— E plecat pe Fort Niles să-l aducă pe domnul Ellis.

— A, da? Îmi cer scuze.

— Ştiai asta foarte bine.

— O, aşa-i. Da, ştiam. Îmi cer scuze.

— Asta nu-i casa ta, domnişoară Thomas. Ce te-a făcut să crezi că poţi să umbli aşa de colo-colo?

— Aşa-i. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

Ruth ieşi în hol.

Pastorul Wishnell spuse:

— Nu, domnişoară Thomas. Vino înapoi.

Ruth făcu o pauză, apoi păşi din nou în cameră. „La dracu'“, îşi spuse în gând şi privi în jur. Ei bine, asta era fără îndoială camera pastorului Wishnell. Era prima cameră din toată casa care avea un sens. Era albă şi goală. Pereţii şi tavanul erau albe; chiar şi podeaua goală de lemn era de un alb spălăcit. Camera mirosea slab a cremă de pantofi. Patul pastorului avea un cadru îngust de alamă, o pătură

albastră de lână şi o pernă subţire. Sub pat ţinea o pereche de papuci de casă din piele. Pe noptiera de lângă pat nu era nici o veioză şi nici o carte, iar singura fereastră a camerei avea doar jaluzele, fără nici un fel de perdea sau draperie. Deasupra unui dulap era un platou mic de cositor în care se aflau câteva monede. Un birou mare de lemn închis la culoare domina întreaga cameră. Lângă el se afla o bibliotecă plină de volume groase. Pe birou se găseau o maşină electrică de scris, un teanc de hârtie şi o cutie de conservă plină cu creioane.

Deasupra biroului era agăţată o hartă a coastei Maine, cu tot felul de semne făcute cu creionul. Ruth căută instinctiv insula Fort Niles. Nu era marcată. Se întrebă ce mai însemna şi asta. Că nu puteau fi mântuiţi? Că erau nerecunoscători?

Pastorul scoase din priză fierul de călcat, înfăşură cordonul în jurul lui şi-l aşeză pe birou.

— Aveţi o casă frumoasă, spuse Ruth.

Îşi vârî mâinile în buzunare, încercând să arate degajată, ca şi cum ar fi fost invitată acolo. Pastorul Wishnell strânse masa de călcat şi o puse în dulap.

— Ai fost botezată după Ruth din Biblie? întrebă el. Ia loc.

— Nu ştiu după cine am fost botezată.

— Nu cunoşti Biblia?

— Nu prea.

— Ruth a fost o mare femeie a Vechiului Testament. Modelul loialităţii feminine.

— A, da?

— S-ar putea să-ţi placă să citeşti Biblia, Ruth. Conţine multe poveşti minunate.

Ruth gândi: „Exact, poveşti. De acţiune şi de aventură.“ Ruth era atee. Hotărâse asta cu un an înainte, când învăţase ce însemna cuvântul. Încă se amuza cu ideea asta. Nu spusese nimănui, dar o încânta acest lucru.

— De ce n-o ajuţi pe doamna Pommeroy? întrebă el.

— Mă duc chiar acum, spuse Ruth, gata s-o ia la fugă.

— Ruth, spuse pastorul Wishnell, stai jos. Poţi să te aşezi pe pat.

Nu exista alt pat în lume pe care Ruth voia mai puţin să se aşeze. Totuşi, se aşeză.

— Nu te saturi niciodată de Fort Niles? întrebă el.

Din patru mişcări line cu palmele deschise, îşi băgă cămaşa în pantaloni. Părul îi era jilav, şi se vedeau urmele lăsate de dinţii unui pieptene. Avea pielea palidă, ca lenjeria de calitate. Se sprijini de birou, îşi încrucişă braţele şi o privi.

— N-am petrecut acolo suficient timp cât să mă satur, spuse Ruth.

— Din cauza şcolii?

— Din cauză că Lanford Ellis mă tot trimite departe, spuse ea.

Se gândi că afirmaţia aceea o făcuse să pară un pic patetică, aşa că ridică din umeri indiferentă, încercând să arate că asta n-o afecta foarte tare.

— Cred că domnul Ellis îţi vrea binele. Am înţeles că ţi-a plătit şcoala şi s-a oferit să plătească şi facultatea. Are multe resurse şi e limpede că-i pasă ce se întâmplă cu tine. Nu-i un lucru aşa de rău, nu? Eşti făcută pentru lucruri mai măreţe decât Fort Niles. Nu crezi?

Ruth nu răspunse.

— Ştii, Ruth, nici eu nu petrec prea mult timp pe insulă. Ajung rareori pe Courne Haven. În ultimele două luni, am ţinut douăzeci şi una de predici, am vizitat douzeci şi nouă de familii şi am participat la unsprezece întâlniri de rugăciuni. De multe ori pierd şirul nunţilor, înmormântărilor şi botezurilor. Pentru mulţi dintre oamenii ăştia sunt singura lor legătură cu Dumnezeu. Sunt chemat totuşi să dau şi sfaturi mai lumeşti. Au nevoie de mine să le citesc scrisorile de afaceri sau să-i ajut să-şi găsească o maşină nouă. Multe lucruri. Ai fi surprinsă. Îi împac pe unii care altfel ar sfârşi prin a se lua la bătaie. Nu-i o viaţă uşoară; câteodată aş vrea să stau aici şi să mă bucur de casa mea frumoasă.

Făcu un gest cu mâna, indicându-şi locuinţa. Era totuşi un gest mic, care părea să includă numai dormitorul lui, unde, după câte socotea Ruth, n-aveai prea multe motive de bucurie.

— Şi totuşi plec mereu, continuă pastorul Wishnell, pentru că, vezi tu, am tot felul de îndatoriri. Am fost, de-a lungul vieţii, pe fiecare insulă din Maine. Trebuie să recunosc că sunt momente când toate îmi par la fel. Dintre toate insulele pe care le-am vizitat însă, cred că Fort Niles e cea mai izolată. Cu siguranţă e cea mai puţin religioasă.

„Asta pentru că nu ne place de tine“, gândi Ruth.

— Serios? spuse ea.

— Şi e păcat, fiindcă exact oamenii cei mai izolaţi din lume au nevoie de companie. Fort Niles e un loc ciudat, Ruth. Cei de-acolo au avut şansa, de-a lungul anilor, să se implice mai mult în lumea din afara insulei lor. Dar sunt înceţi şi suspicioşi. Nu cred că eşti destul de mare să-ţi aminteşti de vremea când se vorbea de construirea unui terminal de feribot.

— Sigur că sunt.

— Deci ştii despre acel eşec. Acum singurii turişti care pot vizita insulele sunt cei care au bărcile lor. Şi de câte ori cineva vrea să meargă de pe Fort Niles la Rockland, trebuie să-şi ia barca de pescuit homari. Fiecare cui, fiecare conservă cu fasole şi fiecare şiret de pe Fort Niles trebuie să vină cu barca unui pescar.

— Avem un magazin.

— O, Ruth, te rog. Cu greu l-ai putea numi aşa. Şi de câte ori o

femeie vrea să-şi facă piaţa sau să meargă la un doctor, trebuie să fie dusă cu barca unui pescar de homari.

— La fel se întâmplă şi pe Courne Haven, spuse Ruth.

Se gândi că auzise deja opinia pastorului despre acest subiect şi n-avea de gând s-o mai asculte o dată. Ce legătură aveau toate astea cu ea? Tare-i mai plăcea pastorului să ţină câte-o predică. „Ce noroc pe mine“, îşi spuse Ruth furioasă.

— Ei bine, soarta insulei Courne Haven e strâns legată de cea a insulei Fort Niles. Şi Fort Niles reacţionează lent; insula voastră e ultima care acceptă o schimbare. Cei mai mulţi oameni de pe Fort Niles încă-şi mai construiesc singuri capcanele, pentru că, fără nici un motiv, n-au încredere în cele din sârmă.

— Nu toată lumea.

— Ştii, Ruth, peste tot în Maine pescarii se gândesc deja la bărcile de pescuit din fibră de sticlă. Ăsta-i numai un exemplu. Cât va mai dura până când fibra de sticlă o să ajungă pe Fort Niles? E lesne de bănuit. Nu mi-e greu să-mi închipui reacţia lui Angus Addams la o asemenea idee. Fort Niles se opune tot timpul. Fort Niles s-a opus la limitările de mărime a homarilor mai tare decât oricine din statul Maine. Şi acum se vobeşte peste tot în Maine despre limitările pentru capcane.

— N-o să punem niciodată limitări pentru capcane, spuse Ruth.

— S-ar putea să fie puse pentru voi, domnişoară. Dacă pescarii voştri n-o să le pună de bunăvoie, s-ar putea să devină lege, şi-o să vă pomeniţi cu paznicii care dau târcoale bărcilor voastre, exact ca atunci când s-au impus limitările de mărime. Aşa vin noutăţile pe Fort Niles. Trebuie să vă fie îndesate pe gât până vă înecaţi cu ele.

„Tocmai a spus aşa ceva?“ Îl privi insistent. Pastorul zâmbea uşor şi vorbea pe un ton monoton şi blând. Ruth era îngrozită de discursul lui batjocoritor, rostit cu atâta uşurinţă. Bineînţeles că tot ceea ce spusese era adevărat, dar ce mod dispreţuitor de-a vorbi! Poate că şi ea spusese de-a lungul timpului nişte lucruri răutăcioase despre Fort Niles, dar avea tot dreptul să vorbească pe un ton critic despre insula ei şi despre cei care locuiau acolo. Atâta condescendenţă din partea cuiva atât de îngâmfat şi respingător era intolerabilă. Se simţi brusc indignată şi dornică să sară în apărarea insulei Fort Niles. Cum îndrăznea!

— Lumea se schimbă, Ruth, continuă el. Era o vreme când toţi oamenii de pe Fort Niles pescuiau merluciu. Acum n-a rămas în tot Atlanticul suficient merluciu cât să hrănească un pui de pisică. Pierdem şi bibanul oceanic, şi curând singura momeală rămasă pentru homari o să fie heringul. Iar o parte din heringul pe care-l folosesc oamenii în zilele noastre e atât de rău, că nici pescăruşii nu-l mănâncă. Odată era aici o industrie a granitului care îmbogăţea pe

toată lumea, şi acum nu mai e nici asta. Cum îşi imaginează oamenii de pe insula ta că o să-şi câştige existenţa în zece, douăzeci de ani? Oare cred că fiecare zi va fi la fel până la sfârşit? Că pot conta mereu pe încărcături mari de homari? O să pescuiască până când o să rămână doar un singur homar, şi-atunci o să se omoare pentru el. Ştii asta, Ruth. Ştii cum sunt oamenii ăştia. N-o să fie niciodată de acord să facă ce-i mai bine pentru ei. Crezi, Ruth, că proştii ăştia o să-şi vină în fire şi-o să formeze o cooperativă de pescuit?

— Niciodată, spuse Ruth. Proşti?

— Aşa spune tatăl tău?

— Aşa spune toată lumea.

— Ei bine, s-ar putea ca toată lumea să aibă dreptate. Cu siguranţă s-au împotrivit în trecut. Prietenul tău, Angus Addams, a venit odată la o întâlnire a cooperativei de pe Courne Haven, pe timpul când Denny Burden al nostru aproape că-şi ruinase familia şi era să fie omorât încercând să formeze o cooperativă între cele două insule. Eu eram acolo. Am văzut cum s-a purtat Angus. A venit cu o pungă de floricele de porumb. S-a aşezat în primul rând, în timp ce nişte indivizi mai evoluaţi ca el discutau despre felul în care cele două insule pot lucra împreună pentru binele tuturor. Angus Addams stătea rânjind şi mâncând floricele. Când l-am întrebat ce face acolo, mi-a răspuns: „Mă bucur de spectacol. E mai grozav decât dac-ai face fotografii.“ Oamenii ca Angus Addams cred că le e mai bine dacă lucrează întotdeauna singuri. N-am dreptate? Oare nu asta crede fiecare om de pe insula ta?

— Nu ştiu ce crede fiecare om de pe insula mea, spuse Ruth.

— Eşti o tânără deşteaptă. Sunt sigur că ştii exact ce cred oamenii.

Ruth îşi muşcă buza.

— Ar trebui să mă duc acum s-o ajut pe doamna Pommeroy, spuse ea.

— De ce-ţi pierzi timpul cu oameni ca ăştia? întrebă pastorul Wishnell.

— Doamna Pommeroy e prietena mea.

— Eu nu vorbesc de doamna Pommeroy. Mă refer la pescarii de pe Fort Niles. La oameni ca Angus Addams, Simon Addams...

— Senatorul Simon nu e pescar. N-a pus niciodată piciorul într-o barcă.

— Vorbesc de oameni ca Len Thomas, Don Pommeroy, Stan Thomas...

— Domnule, Stan Thomas e tatăl meu.

— Ştiu prea bine că Stan Thomas e tatăl tău.

Ruth se ridică în picioare.

— Stai jos, spuse pastorul Toby Wishnell.

Ea se aşeză. Îi ardea faţa. Regretă imediat că se aşezase. Ar fi

trebuit să iasă din cameră.

— Locul tău nu e pe Fort Niles, Ruth. M-am interesat de tine şi am înţeles că ai şi alte opţiuni. Ar trebui să profiţi de ele. Nu toată lumea e aşa de norocoasă. Owney, de exemplu, nu are şansele tale. Ştiu că te interesează viaţa nepotului meu.

Ruth se înroşi şi mai tare.

— Ei bine, să-l luăm de pildă pe Owney. Ce-o să se întâmple cu el? Asta-i treaba mea, nu a ta, dar hai să ne gândim împreună. Eşti într-o situaţie mult mai bună decât Owney. Adevărul e că n-ai un viitor pe insula aia. Toţi proştii care locuiesc acolo au grijă de asta. Fort Niles e pierdută. Nu există nici o conducere. Nici un cod moral. Doamne, uită-te la biserica aia dărăpănată! Cum de-aţi îngăduit să se întâmple aşa ceva?

„Pentru că, la dracu', te urâm", gândi Ruth.

— În douăzeci de ani, întreaga insulă va fi abandonată. Să nu fii surprinsă, Ruth. Asta se poate prea bine întâmpla. Navighez pe coasta asta în sus şi în jos de ani de zile, şi-am văzut multe comunităţi încercând să supravieţuiască. Dar e cineva pe Fort Niles care să încerce aşa ceva? Aveţi vreo formă de conducere, pe cineva ales oficial? Cine vă conduce? Angus Addams? şarpele ăla? Cine vine din urmă din tânăra generaţie? Len Thomas? Taică-tău? Când s-a gândit taică-tău la interesele altcuiva?

Ruth era prinsă ca într-o ambuscadă.

— Nu ştiţi nimic despre tata, spuse ea, încercând să pară la fel de calmă ca pastorul Wishnell, dar vocea îi sună strident.

Pastorul zâmbi.

— Ruth, zise el, ascultă-mă pe mine. Ştiu multe despre taică-tău. Şi repet ce-am spus. Peste douăzeci de ani, insula ta o să fie un oraş-fantomă. Oamenii tăi o să-şi facă asta cu mâna lor, prin încăpăţânare şi izolare. Douăzeci de ani pare mult? Nu e.

O privi rece pe Ruth. Ruth încercă să-l privească la fel.

— Să nu crezi că dacă au fost tot timpul oameni pe Fort Niles vor fi şi de-acum încolo. Insulele astea sunt fragile, Ruth. Ai auzit vreodată de insulele Shoals, de la începutul secolului al XIX-lea? Populaţia a scăzut, oamenii s-au înmulţit între ei şi societatea s-a dezmembrat. Locuitorii au ars biserica, s-au culcat cu rudele lor, şi-au spânzurat singurul preot şi s-au apucat de vrăjitorie. Când i-a vizitat reverendul Jedidiah Morse în 1820, a găsit numai o mână de oameni. I-a căsătorit pe toţi imediat, ca să preîntâmpine alte păcate. Era singurul lucru pe care-l mai putea face. O generaţie mai târziu, insula era pustie. Asta s-ar putea întâmpla şi pe Fort Niles. Nu crezi?

Ruth n-avea nimic de comentat.

— Şi încă ceva, spuse pastorul Wishnell. Un lucru care mi-a fost adus la cunoştinţă zilele trecute. Un pescar de pe insula Frenchman

mi-a spus că atunci când statul a introdus pentru prima dată limitări de mărime la homari, un pescar pe nume Jim obişnuia să ţină homarii mici şi să-i vândă turiştilor de pe insulă. Avea o afacere ilegală frumuşică, dar i s-a dus vestea, căci veştile circulă tot timpul, şi cineva a anunţat Paza de Coastă. Paznicul a început să-l urmărească pe bătrânul Jim, încercând să-l prindă cu homarii lui mai mici decât permitea legea. I-au controlat de câteva ori barca. Dar Jim îşi păstra homarii într-un sac cu o piatră, atârnat de puntea bărcii. Aşa că n-a fost prins niciodată.

Cu toate astea, într-o zi, paznicul l-a spionat pe Jim cu binoclul şi l-a văzut umplând sacul şi aruncându-l peste punte. L-a urmărit pe Jim în barca de poliţie, şi Jim, ştiind că e pe cale să fie prins, a ambalat barca atâta cât a putut şi a pornit-o spre casă. A intrat cu barca direct pe plajă, a apucat sacul şi a rupt-o la fugă. Paznicul a luat-o după el, aşa că Jim a aruncat sacul şi s-a urcat într-un copac. Când paznicul a deschis sacul, ghici ce-a găsit, Ruth?

— Un sconcs.

— Un sconcs. Aşa e. Să-nţeleg c-ai mai auzit povestea asta.

— I s-a întâmplat lui Angus Addams.

— Nu i s-a întâmplat lui Angus Addams. Nu i s-a întâmplat nimănui. E apocrifă.

Ruth şi pastorul se înfruntară din priviri.

— Ştii ce înseamnă apocrif, Ruth?

— Da, ştiu ce înseamnă apocrif, sări Ruth, care tocmai în acea clipă se întreba ce înseamnă apocrif.

— Povestea asta se spune pe toate insulele din Maine. Oamenii o spun pentru că le place că un pescar bătrân a fost mai deştept decât legea. Dar eu nu de asta ţi-am spus-o, Ruth. Ţi-am spus-o pentru că-i o fabulă bună despre ce se întâmplă cu cel care-şi bagă prea mult nasul unde nu-i fierbe oala. Nu ţi-a prea plăcut conversaţia noastră, nu-i aşa?

N-avea de gând să răspundă la această întrebare.

— Dar ai fi putut s-o eviţi dacă n-ai fi intrat în casa mea. Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, nu-i aşa, pentru că ţi-ai băgat nasul. Şi dacă te simţi ca şi cum ai fi fost împroşcată de un sconcs, ştii pe cine să dai vina. Nu-i aşa, Ruth?

— Mă duc acum s-o ajut pe doamna Pommeroy, spuse Ruth.

Se ridică din nou.

— Cred că-i o idee excelentă. Şi distracţie plăcută la nuntă, Ruth.

Ruth simţi nevoia s-o ia la fugă, dar nu voia să-i arate pastorului Wishnell cât de tare o tulburase „fabula“ lui, aşa că ieşi cu oarecare demnitate. Dar, odată afară din cameră, o zbughi pe hol, coborî cele două rânduri de scări, o luă prin bucătărie, prin sufragerie şi ieşi pe uşa din hol. Se aşeză pe unul din scaunele de răchită de pe verandă.

„Nenorocitul dracului“, gândi ea. „Incredibil.“

Ar fi trebuit s-o şteargă din cameră în momentul în care-şi începuse micul lui discurs. Despre ce dracu’ fusese vorba? Nici măcar n-o cunoştea. „M-am interesat de tine, Ruth.“ Nu era treaba lui să-i spună cu cine ar trebui să-şi petreacă timpul şi cu cine nu, să-i spună să stea departe de tatăl ei. Ruth şedea pe terasă, singură şi furioasă. Mai presus de orice, era jenant ca preotul acela să-i ţină ei predici. Şi ciudat să stea pe patul lui şi să se uite la el cum îşi bagă cămaşa în pantaloni. Ciudat să-i vadă camera mică, de călugăr, şi măsuţa lui jalnică de călcat. „Ciudatul.“ Ar fi trebuit să-i spună că-i atee.

În partea cealaltă a grădinii, doamna Pommeroy şi Kitty încă lucrau la părul doamnelor. Dotty Wishnell şi Candy nu mai erau acolo, probabil se îmbrăcau pentru nuntă. Se adunaseră însă mai multe femei de pe Courne Haven care aşteptau ca doamna Pommeroy să se ocupe de ele. Toate aveau părul ud. Doamna Pommeroy le sfătuise să-şi spele părul acasă, ca ea să-şi poată dedica tot timpul tunsului şi aranjatului. Erau şi câţiva bărbaţi în grădina de trandafiri, aşteptându-şi soţiile sau aşteptând la rând.

Kitty Pommeroy pieptăna părul lung şi blond al unei adolescente drăguţe, o fată care părea de vreo treisprezece ani. Erau atât de mulţi blonzi pe insula asta! Toţi suedezii din industria granitului. Pastorul Wishnell vorbise despre industria granitului ca şi cum cineva ar mai fi dat doi bani pe ea. Şi ce dacă se terminase cu granitul? Cui îi mai păsa? Nimeni de pe Fort Niles nu murea de foame pentru că nu mai exista industria granitului. Tipul ăla vedea totul în negru. „Nenorocitul dracului.“ Bietul Owney. Ruth încercă să-şi imagineze o copilărie petrecută cu un asemenea unchi. Sumbră, meschină, grea.

— Unde-ai fost? strigă doamna Pommeroy către Ruth.

— La baie.

— Te simţi bine?

— Da, spuse Ruth.

— Atunci vino aici.

Ruth merse lângă doamna Pommeroy şi se aşeză pe un gard mic de cărămidă. Se simţea dărâmată, la pământ şi probabil că aşa şi arăta. Dar nimeni, nici măcar doamna Pommeroy, nu băgă de seamă. Grupul era prea ocupat să pălăvrăgească. Ruth îşi dădu seama că intrase în mijocul unei conversaţii cu totul fără sens.

— E greţos, spuse adolescenta de care se ocupa Kitty. Calcă în toţi aricii ăia de mare, şi toată barca lui e plină de ceva ca nişte maţe.

— Nu trebuie să se întâmple asta, spuse doamna Pommeroy. Soţul meu arunca întotdeauna aricii de mare înapoi în apă. Aricii de mare nu fac rău nimănui.

— Aricii de mare mănâncă momeala! spuse unul dintre bărbaţii de pe Courne Haven aflat în grădina cu trandafiri. Se urcă pe sacul cu

momeală, mănâncă momeala şi după aia şi sacul.

— Am ace în degete de când mă ştiu din cauza afurisiţilor ălora de arici de mare, spuse alt bărbat.

— Dar de ce trebuie Tuck să calce în ei? întrebă adolescenta cea drăguţă. E greţos. Şi-i ia din timpul pentru pescuit. Se consumă degeaba din cauza asta. Le spune ouă de târfă.

Şi chicoti.

— Toată lumea le spune ouă de târfă, zise pescarul cu ace în degete.

— Aşa e, spuse doamna Pommeroy. Dacă eşti iute la mânie, îţi consumi din timpul de lucru. Oamenii ar trebui să se potolească.

— Îi urăsc pe târâtorii ăia de pe fundul apei pe care-i scoţi câteodată şi sunt umflaţi dacă-i tragi afară prea repede, spuse fata. Peştii ăia? Cu ochi mari? De fiecare dată când ies la pescuit cu frate-meu prindem o tonă.

— N-am mai fost pe-o barcă de pescuit de ani de zile, spuse doamna Pommeroy.

— Arată ca nişte broaşte râioase, spuse fata. Tuck calcă şi pe ei.

— Nu există nici un motiv să fii rău cu animalele, spuse doamna Pommeroy. Nici un motiv.

— Tuck a prins odată un rechin. L-a bătut.

— Cine-i Tuck? întrebă doamna Pommeroy.

— E frate-meu, răspunse adolescenta.

Se uită la Ruth.

— Tu cine eşti?

— Ruth Thomas. Dar tu?

— Mandy Addams.

— Eşti rudă cu fraţii Simon şi Angus Addams?

— Poate. Nu ştiu. Locuiesc pe Fort Niles?

— Da.

— Sunt drăguţi?

Kitty Pommeroy râse atât de tare, încât pică în genunchi.

— Da, spuse Ruth. Sunt adorabili.

— Au şaptezeci de ani, dragă, spuse doamna Pommeroy. Şi de fapt chiar sunt adorabili.

— Ce-i cu ea? întrebă Mandy, privind-o pe Kitty care-şi ştergea ochii şi era ajutată de doamna Pommeroy să se ridice în picioare.

— E beată, spus Ruth. Cade tot timpul.

— Sunt beată! ţipă Kitty. Sunt beată, Ruth! Dar nu trebuie să spui la toată lumea.

Kitty reuşi să se controloze şi reîncepu să pieptene părul fetei.

— Doamne, cred că părul meu e destul de pieptănat, spuse Mandy, dar Kitty continuă să pieptene, apăsând tare.

— Isuse, Ruth, spuse Kitty. Eşti aşa o gură spartă. Şi nu cad tot

timpul.

— Câţi ani ai? o întrebă Mandy Addams pe Ruth.

Ochii erau aţintiţi asupra lui Ruth, dar capul îi era tras în spate de smucitura pieptenului lui Kitty Pommeroy.

— Optsprezece.

— Eşti de pe Fort Niles?

— Da.

— Nu te-am mai văzut pe-aici.

Ruth suspină. N-avea chef să-şi explice viaţa acelei fete prostuţe.

— Ştiu. Am fost plecată la liceu.

— Eu merg la liceu anul viitor. Unde-ai fost? Rockland?

— Delaware.

— Asta e în Rockland?

— Nu chiar, spuse Ruth, şi când Kitty începu să tremure de râs adăugă:

— Ia-o încet, Kitty. O să fie o zi lungă. E prea devreme să începi să cazi o dată la două minute.

— Asta e în Rockland? se lamentă Kitty şi-şi şterse ochii.

Pescarii de pe Courne Haven şi soţiile lor, adunaţi cu toţii în grădina familiei Wishnell, în jurul surorilor Pommeroy, râseră şi ei. „Ei, asta-i bine“, gândi Ruth. „Măcar îşi dau seama că blonda asta mică e-o idioată.“ Sau poate că râdeau de Kitty Pommeroy.

Ruth îşi aminti ce spusese pastorul Wishnell: că Fort Niles urma să dispară în douăzeci de ani. Nu era în toate minţile. Aveau să fie întotdeauna destui homari. Homarii erau animale preistorice, supravieţuitori. Restul oceanului putea să dispară, dar homarilor nu avea să le pese. Homarii pot săpa găuri în nămol şi pot trăi acolo luni în şir. Pot mânca pietre. „Nici capul nu-i doare“, gândi Ruth cu admiraţie. Homarilor o să le meargă bine chiar dacă în mare n-o să mai rămână de mâncat decât alţi homari. Ultimul homar din lume s-ar mânca probabil pe el însuşi, dacă ar fi singura hrană disponibilă. Nu existau motive de îngrijorare din cauza homarilor.

Pastorul Wishnell nu era în toate minţile.

— Frate-tău chiar a bătut un rechin? o întrebă doamna Pommeroy pe Mandy.

— Sigur. Doamne, nu cred că mi-a mai pieptănat cineva părul atât de mult într-o singură zi!

— Toată lumea a prins o dată un rechin, spuse unul dintre pescari. La un moment dat, toţi batem câte-un rechin.

— Pur şi simplu îi omorâţi? întrebă doamna Pommeroy.

— Sigur.

— Dar n-aveţi nici un motiv.

— Nu sunt motive ca să omori un rechin?

Pescarii păreau amuzaţi. Doamna Pommeroy era o doamnă şi o

străină (o doamnă străină foarte atrăgătoare), şi toţi bărbaţii din grădină se simţeau bine în jurul ei.

— Nu e nici un motiv ca să fii rău cu animalele, spuse doamna Pommeroy.

Vorbea cu câteva agrafe de păr în colţul gurii. Lucra la coafura unei doamne bătrâne cu părul de culoarea oţelului, care părea cu totul indiferentă la acea discuţie. Ruth se gândi că era probabil mama miresei sau a mirelui.

— Aşa e, spuse Kitty Pommeroy. Rhonda şi cu mine am învăţat asta de la tatăl nostru. Nu era un om rău. N-a ridicat niciodată mâna asupra noastră. Cam călca strâmb, dar niciodată n-a lovit pe cineva.

— E răutate curată să te legi de animale, spuse doamna Pommeroy. Toate animalele sunt creaturile lui Dumnezeu, la fel ca noi. Sigur e ceva în neregulă cu voi, dacă fără nici un motiv sunteţi cruzi cu un animal.

— Nu ştiu, spuse pescarul. Dar e clar că-mi place să le mănânc.

— A mânca animale nu e totuna cu a te lua de ele. Cruzimea faţă de animale e de neiertat.

— Aşa e, repetă Kitty. Cred că-i scârbos.

Ruth nu-şi putea crede urechilor. Era tipul de conversaţie pe care-o aveau tot timpul oamenii de pe Fort Niles – stupidă, monotonă, ignorantă. S-ar fi zis că oamenii de pe Courne Haven preferau acelaşi tip de conversaţie.

Doamna Pommeroy luă dintre buze o agrafă de păr şi fixă o buclă gri în părul bătrânei de pe scaun.

— Cu toate că, spuse ea, trebuie să recunosc că şi eu mai băgam pocnitori în gurile broaştelor ca să explodeze.

— Şi eu, spuse Kitty.

— Dar nu ştiam ce-avea să se întâmple.

— Sigur, spuse amuzat unul dintre pescarii de pe Courne Haven. De unde-aveai să ştii?

— Câteodată mai arunc şerpi în faţa maşinii de tuns iarbă şi trec cu maşina peste ei, spuse Mandy Addams, adolescenta cea drăguţă.

— Ei, asta-i de-a dreptul cruzime, spuse doamna Pommeroy. N-ai nici un motiv ca să faci aşa ceva. Şerpii sunt buni, pentru că ţin animalele dăunătoare departe de casă.

— O, şi eu făceam asta, spuse Kitty Pommeroy. La dracu', Rhonda, aşa făceam şi noi. Tot timpul ciopârţeam şerpi.

— Dar eram doar nişte copii, Kitty. Nu ştiam multe.

— Da, încuviinţă Kitty, eram doar nişte copii.

— Nu ştiam multe.

— Aşa e, spuse Kitty. Îţi aminteşti când ai găsit sub chiuvetă un cuib cu pui de şoareci şi i-ai înecat?

— Kitty, copiii nu ştiu cum să se poarte cu animalele, spuse

doamna Pommeroy.

— L-ai înecat pe fiecare în câte o ceaşcă de ceai. Spuneai că e un ceai dansant pentru şoareci. Tot spuneai: „O! Sunt aşa de drăguţi! Sunt aşa de drăguţi!“

— Eu n-am o problemă aşa de mare cu şoarecii, spuse unul din-tre pescarii de pe Courne Haven. Vă spun eu care-i problema mea. Şobolanii.

— Cine urmează? întrebă veselă doamna Pommeroy. Al cui e rândul să arate frumos?

La nuntă, Ruth Thomas s-a îmbătat.

A ajutat-o Kitty Pommeroy. Kitty s-a împrietenit cu barmanul, un pescar de cincizeci de ani din Courne Haven, pe nume Chucky Strachan. Chucky Strachan avea onoarea de a fi barman în bună măsură pentru că era un beţiv notoriu. Chucky şi Kitty s-au găsit imediat, aşa cum se găsesc doi beţivi guralivi într-o mulţime agitată, şi şi-au propus să se distreze pe cinste la nunta familiei Wishnell. Kitty s-a autointitulat asistenta lui Chuck şi a avut grijă să ţină pasul cu clienţii lui. L-a rugat pe Chuck să pregătească ceva bun pentru Ruth, care s-o relaxeze.

— Dă-i ceva fructat, îl instrui Kitty. Dă-i ceva la fel de dulce ca ea.

Aşa că Chuck pregăti pentru Ruth un pahar înalt cu whisky şi bucăţele mici de gheaţă.

— Asta da băutură pentru o doamnă, spuse Chuck.

— Eu mă gândeam la un cocktail! spuse Kitty. Asta o să i se pară scârboasă! Nu-i obişnuită! A fost la o şcoală privată!

— Să vedem, spuse Ruth Thomas, şi bău tot paharul de whisky pe care i-l dăduse Chuck, nu dintr-o înghiţitură, dar destul de repede.

— Foarte fructat, spuse ea. Foarte dulce.

Băutura îi răspândi o căldură plăcută în stomac. Îşi simţea buzele mai mari. Mai bău ceva şi începu să se simtă plină de afecţiune. O îmbrăţişă îndelung şi puternic pe Kitty Pommeroy şi-i spuse:

— Mereu ai fost preferata mea dintre toate surorile Pommeroy, lucru care nu putea fi mai departe de adevăr, dar se simţea bine spunându-l.

— Sper să-ţi meargă bine, Ruthie, bolborosi Kitty.

— O, Kitty, eşti drăguţă. Tot timpul ai fost atât de drăguţă cu mine.

— Dragă, noi toţi vrem să-ţi meargă bine. Noi toţi îţi ţinem pumnii, sperând să fie bine.

— Ţineţi pumnii strânşi? se încruntă Ruth.

— Ne ţinem respiraţia, vreau să spun, preciză Kitty, şi amândouă aproape căzură pe jos de râs.

Chucky Strachan îi pregăti lui Ruth încă o băutură.

— Nu-i aşa că sunt un mare barman? întrebă el.

— Chiar te pricepi să amesteci whisky şi gheaţă într-un pahar, admise Ruth. Cu siguranţă.

— Se căsătoreşte verişoara mea, spuse el. Trebuie să sărbătorim. Dotty Wishnell e verişoara mea! Hei! Şi Charlie Burden e şi el vărul meu!

Chucky Strachan sări din spatele barului şi o apucă pe Kitty Pommeroy. Îşi îngropă faţa în gâtul ei. O sărută pe toată faţa, pe toată partea bună a feţei, unde nu avea cicatrici de la arsură. Chucky era un tip uscăţiv, şi pantalonii îi cădeau tot mai jos pe fundul lui slab. De fiecare dată când se apleca puţin, etala un frumos decolteu dorsal. Ruth încercă să-şi ferească privirea. O femeie grasă cu o fustă înflorată îşi aştepta băutura, dar Chuck n-o observă. Femeia zâmbea plină de speranţă în direcţia lui, dar el o plesni pe Kitty Pommeroy peste fund şi-şi desfăcu o bere.

— Eşti însurat? îl întrebă Ruth pe Chucky, în timp ce acesta îi lingea gâtul lui Kitty.

El se trase înapoi, agită un pumn în aer şi anunţă:

— Numele meu este Clarence Henry Strachan şi sunt însurat.

— Îmi daţi vă rog o băutură? întrebă politicoasă doamna cea voinică.

— Vorbeşte cu barmanul! ţipă Chucky Strachan, şi o duse pe Kitty pe ringul de dans din placaj aşezat în mijlocul cortului.

Slujba de la nuntă nu prezentase nici un interes pentru Ruth. Abia dacă a aruncat o privire, abia dacă i-a dat atenţie. Era uimită de cât e de mare curtea tatălui lui Dotty, de grădina frumoasă. Cei din familia Wishnell aveau cu siguranţă bani. Ruth era obişnuită cu nunţile de pe Fort Niles, unde oaspeţii îşi aduceau caserole şi oale cu fasole şi plăcinte. După nuntă, era o mare agitaţie cu sortatul vaselor. „A cui e tava asta? Al cui e filtrul de cafea?“

Pe de altă parte, nunta lui Dotty Wishnell şi Charlie Burden fusese pregătită de un expert de pe continent. Şi venise acolo, după cum promisese pastorul Wishnell, un fotograf profesionist. Mireasa era îmbrăcată în alb, şi câţiva dintre oaspeţii care fuseseră şi la cealaltă nuntă a lui Dotty au fost de părere că rochia era şi mai frumoasă decât cea dinainte. Charlie Burden, un om îndesat cu nas de alcoolic şi ochi suspicioşi, arăta ca un mire nefericit. Părea deprimat, stând acolo în faţa tuturor şi spunând cuvinte ceremonioase. Fetiţa lui Dotty, Candy, domnişoara de onoare, plânsese, şi când mama ei încercase s-o liniştească spusese răutăcios: „Eu nu plâng!“ Pastorul Wishnell vorbea întruna despre Responsabilităţi şi Recompense.

După ce slujba a luat sfârşit, Ruth s-a îmbătat. Şi după ce s-a îmbătat, s-a apucat să danseze. A dansat cu Kitty Pommeroy şi cu doamna Pommeroy şi cu mirele. A dansat cu Chucky Strachan, barmanul, şi cu doi tineri sprinteni în pantaloni de culoare cafenie,

despre care a aflat mai târziu că erau turişti. Turişti la o nuntă de pe insulă! Închipuie-ţi una ca asta! A dansat cu ambii bărbaţi de câteva ori, având cumva sentimentul că-şi bate joc de ei, cu toate că mai târziu nu şi-a putut aminti ce le-a spus. Făcea multe comentarii sarcastice pe care ei nu păreau să le înţeleagă. Dansă chiar şi cu Cal Cooley, când acesta o invită. Formaţia cânta muzică country.

— Formaţia e de-aici? îl întrebă ea pe Cal, şi el îi răspunse că muzica venise cu barca lui Babe Wishnell.

— Sunt buni, spuse Ruth.

Dintr-un motiv oarecare, se lăsa strânsă foarte aproape de Cal Cooley.

— Aş vrea să ştiu şi eu să cânt la un instrument. Aş vrea să cânt la vioară. Nici măcar n-am voce. Nu pot să cânt nimic. Nici măcar radioul nu-l pot face să cânte. Te distrezi, Cal?

— M-aş distra şi mai bine dacă te-ai freca de piciorul meu ca şi cum ar fi o bară bine unsă.

Ruth râse.

— Arăţi bine, îi spuse el lui Ruth. Ar trebui să porţi roz mai des.

— Ar trebui să port roz mai des? Eu port galben acum.

— Am spus c-ar trebui să te îmbeţi9 mai des. Îmi place cum devii. Toată moale şi supusă.

— Pe cine am supus10 eu? întrebă Ruth, dar doar se prefăcea că nu înţelege.

El îi adulmecă părul. Ea îl lăsă. Ştia că el îi miroase părul pentru că-i simţea respiraţia sacadată în vârful capului. Cal se lipi de piciorul ei, iar Ruth îi simţi erecţia. Îl lăsă să facă şi asta. „Ce dracu'“, gândi ea. Se frecă de ea. O legănă încet. Îşi ţinea mâinile pe şalele ei, trăgând-o strâns lângă el. Îl lăsă să facă toate astea. „Ce dracu'“, continua ea să-şi spună. Era bătrânul Cal Cooley, dar se simţea destul de bine. El o sărută pe creştetul capului, şi deodată parcă se trezi.

Era Cal Cooley!

— O, Doamne, trebuie să mă duc la baie, spuse Ruth şi se desprinse din braţele lui Cal, ceea ce n-a fost uşor, pentru că el se lupta s-o ţină aproape. Ce era în capul ei să danseze cu Cal Cooley? Doamne, Dumnezeule. Îşi croi drum afară din cort, afară din curte, şi merse în josul străzii, până când strada se termină şi începu pădurea. Se ascunse după un copac, îşi ridică rochia şi urină pe o piatră netedă, mândră că nu-şi stropise picioarele. Nu-i venea să creadă că lăsase penisul lui Cal Cooley, chiar şi abia simţit, să se lipească de ea prin pantaloni. Era dezgustător. Încheie un pact cu ea însăşi că tot restul vieţii o să facă tot ce-i stă în putinţă ca să uite că a simţit vreodată penisul lui Cal Cooley.

Când ieşi din pădure, o luă pe un drum greşit şi nimeri pe o stradă numită FURNANCE STREET. „Aici au plăcuţe care indică numele

străzilor?“ se minună ea. Ca şi celelalte străzi de pe Courne Haven, şi aceea era nepavată. Soarele era la apus. Trecu de o casă mică şi albă cu verandă; pe verandă era o femeie bătrână într-o cămaşă de flanel. Ţinea în mâini o pasăre galbenă şi pufoasă. Ruth privi întrebătoare pasărea şi apoi femeia. Îşi simţea picioarele moi.

— Caut casa lui Babe Wishnell, spuse ea. Îmi puteţi spune unde este? Cred că m-am rătăcit.

— Am grijă de soţul meu, care-i bolnav de ani de zile, răspunse femeia, şi memoria mea nu mai e ce-a fost.

— Cum se simte soţul dumneavoastră, doamnă?

— Nu mai are zile bune.

— E foarte bolnav, nu-i aşa?

— Mort.

— O.

Ruth îşi scărpină o muşcătură de ţânţar de pe gleznă.

— Ştiţi unde-i casa lui Babe Wishnell? Ar trebui să fiu acolo, la o nuntă.

— Cred că e chiar pe strada următoare. După seră. Ia-o la stânga, spuse femeia. A trecut ceva vreme de când n-am mai fost acolo.

— Seră? Aveţi o seră pe insula asta?

— O, nu cred, scumpo.

Ruth fu derutată pentru o clipă; apoi îşi dădu seama.

— Vreţi să spuneţi că trebuie s-o iau la stânga după casa care e vopsită în verde11?

11. Joc de cuvinte între greenhouse „seră“ şi green house „casă verde“. (N. red.)

— Da, cred că aşa ar trebui să faci. Dar memoria mea nu mai e ce-a fost.

— Cred că memoria dumneavoastră e bună.

— Nu-i aşa că eşti o scumpă? Cine se căsătoreşte?

— Fiica lui Babe Wishnell.

— Fetiţa aceea?

— Cred că da. Scuzaţi-mă, doamnă, dar aveţi în mână un pui de raţă?

— E un pui de găină, scumpo. E grozav de moale.

Femeia rânji către Ruth şi Ruth rânji înapoi.

— Bine, atunci, mulţumesc pentru ajutor, spuse Ruth.

O porni apoi în susul străzii către casa verde şi-şi găsi drumul înapoi la nuntă.

La intrarea în cort, o mână fierbinte şi uscată o prinse de braţ.

— Hei! spuse ea.

Era Cal Cooley.

— Domnul Ellis vrea să te vadă, spuse el şi, înainte ca ea să poată protesta, Cal o duse la domnul Ellis.

Ruth uitase că urma să vină şi el la nuntă, dar era acolo, în scaunul lui cu rotile. Îi zâmbi larg, şi Ruth, care zâmbise mult în ultima vreme, îi întoarse zâmbetul. Doamne, Dumnezeule, cât era de slab. Probabil că n-avea mai mult de 50 de kilograme, şi odată fusese un bărbat înalt şi puternic. Capul lui era un glob galben şi chel, şlefuit ca vârful unui baston îndelung folosit. Nu avea sprâncene. Purta un costum negru şi vechi cu butoni de argint. Ruth era uimită, ca întotdeauna, cât de urât îmbătrânise în comparaţie cu sora lui, domnişoara Vera. Domnişoarei Vera îi plăcea să mimeze fragilitatea, dar era sănătoasă tun. Micuţă, dar rezistentă. Fratele ei era o umbră. Lui Ruth nu-i venise să creadă, când îl văzuse mai devreme, prin primăvară, că reuşise să călătorească în acel an de la Concord pe Fort Niles. Iar acum nu-i venea să creadă că făcuse călătoria de pe Fort Niles pe Courne Haven pentru nuntă. Avea nouăzeci şi patru de ani.

— Mă bucur să vă văd, domnule Ellis, spuse ea.

— Domnişoară Thomas, răspunse el, arăţi bine. Îţi stă foarte bine cu părul ridicat de pe faţă.

O privi mijindu-şi ochii albaştri, urduroşi. O ţinea de mână.

— Nu vrei să stai jos?

Ea respiră adânc şi se aşeză lângă el pe un scaun pliant din lemn. El îi dădu drumul la mână. Ruth se întreba dacă miroase a whisky. Trebuia să stea foarte aproape de domnul Ellis, în aşa fel încât să audă şi să poată fi auzită, şi nu voia ca respiraţia s-o dea de gol.

— Nepoata mea! spuse el şi zâmbi larg, un zâmbet care ameninţa să-i crape pielea.

— Domnule Ellis.

— Nu te-aud, domnişoară Thomas.

— Am spus bună ziua, domnule Ellis. Bună ziua, domnule Ellis.

— N-ai mai venit să mă vezi de ceva vreme.

— Da, de când am venit cu senatorul Simon şi cu Webster Pommeroy.

Ruth avu ceva probleme cu pronunţarea cuvintelor senator şi Simon. Domnul Ellis păru să nu bage de seamă.

— Dar am tot vrut să vin. Am fost ocupată. O să vin foarte curând la casa Ellis să vă văd.

— O să luăm masa împreună.

— Mulţumesc. Sunteţi foarte amabil, domnule Ellis.

— Da. Să vii joi. Joia viitoare.

— Mulţumesc. Abia aştept. Joi!

— Nu mi-ai spus cum ţi s-a părut vizita la Concord.

— A fost minunat, mulţumesc. Mulţumesc că m-aţi încurajat să mă duc.

— Minunat. Am primit o scrisoare de la sora mea spunând acelaşi lucru. Poate n-ar fi rău să-i scrii şi tu o scrisoare în care să-i

mulţumeşti pentru ospitalitate.

— Aşa voi face, spuse Ruth, fără să se întrebe măcar de unde ştia că n-o făcuse deja.

Domnul Ellis ştia întotdeauna lucruri de felul ăsta. Bineînţeles că va scrie o scrisoare, acum că tot i-a fost sugerat. Şi când va scrie scrisoarea, domnul Ellis va şti cu siguranţă de ea, chiar înainte ca sora lui s-o primească. Aşa era el: omniscient. Domnul Ellis îşi băgă mâna în unul din buzunarele hainei şi scoase o batistă. O despături şi o trecu pe la nas cu o mână paralizată.

— Ce crezi c-o să se întâmple cu mama ta după ce moare sora mea? întrebă el. Pun întrebarea asta numai pentru că domnul Cooley a ridicat problema zilele trecute.

Ruth simţi cum i se strânge stomacul. „Ce dracu' mai e şi asta?" Reflectă un moment şi apoi spuse un lucru pe care nu l-ar fi spus cu siguranţă dacă n-ar fi băut:

— Sper doar c-o să fie bine îngrijită, domnule.

— Poftim?

Ruth nu răspunse. Era destul de sigură că domnul Ellis o auzise. Şi într-adevăr o auzise, pentru că în cele din urmă spuse:

— E foarte scump să îngrijeşti oameni.

Ruth se simţea stânjenită, ca întotdeauna în compania lui Lanford Ellis. Nu ştia niciodată ce rezultat o să aibă întâlnirea cu el: ce-o să-i spună să facă, ce-o să-i ascundă, ce-o să-i dea. Aşa se întâmplase de când Ruth era o copilă de opt ani. Domnul Ellis o chemase la el în birou, îi dăduse un teanc de cărţi şi-i spusese: „Citeşte cărţile astea în ordinea în care le-am aranjat eu, de sus în jos. Şi să nu mai înoţi cu băieţii Pommeroy decât dacă porţi costum de baie." Instrucţiunile acelea nu conţineau niciodată vreo urmă de ameninţare. Erau pur şi simplu emise.

Ruth respecta ordinele domnului Ellis pentru că ştia ce putere avea omul acela asupra maică-sii. Avea mai multă putere asupra mamei ei decât domnişoara Vera, pentru că el controla banii familiei. Domnişoara Vera Ellis îşi exercita controlul asupra lui Mary Smith-Ellis Thomas prin răutăţi mărunte, dar zilnice. Domnul Ellis n-o tratase însă niciodată pe mama lui Ruth într-un mod răutăcios. Ruth era conştientă de asta. Nu se ştie de ce, acest lucru o umplea de panică, nu de linişte. Aşa că, la vârsta de opt ani, Ruth a citit cărţile pe care i le dăduse domnul Ellis şi a făcut tot ce i s-a spus. El n-a întrebat-o niciodată nimic despre cărţi, şi nici n-a rugat-o să i le înapoieze. Ruth nu şi-a cumpărat un costum de baie ca să poată înota cu băieţii Pommeroy; pur şi simplu n-a mai înotat cu ei. Părea să fie o soluţie acceptabilă, pentru că n-a mai auzit nimic despre acest subiect.

Întâlnirile cu domnul Ellis erau importante şi pentru că erau rare. O chema pe Ruth la el doar de două ori pe an, sau cam aşa ceva, şi-şi

începea fiecare conversaţie exprimându-şi afecţiunea faţă de ea. Apoi o dojenea un pic pentru că nu venise să-l viziteze din proprie iniţiativă. Îi spunea „nepoată, scumpo, dragă“. Ruth era conştientă, şi aşa fusese încă din copilărie, că era socotită preferata lui şi trebuia, din acest motiv, să se considere norocoasă. Alţii de pe Fort Niles – chiar şi oameni în toată firea – ar fi dat orice pentru o audienţă, fie şi numai una, cu domnul Ellis, dar n-o puteau obţine. De exemplu, senatorul Simon Addams încerca de ani de zile să aibă o întrevedere cu el. Mulţi oameni de pe Fort Niles credeau că Ruth are o oarecare influenţă asupra lui, deşi abia îl vedea. De cele mai multe ori, afla de cererile şi rugăminţile lui, de necazurile sau bucuriile lui de la Cal Cooley. Iar când totuşi îl întâlnea pe domnul Ellis, instrucţiunile lui erau în general simple şi directe.

Când Ruth avea treisprezece ani, a chemat-o la el ca s-o anunţe că va merge la o şcoală privată din Delaware. Nu i-a spus nimic despre cum sau de ce se va întâmpla asta, sau a cui a fost decizia. Şi nici nu i-a cerut părerea. I-a spus totuşi că taxele erau mari, dar vor fi achitate. I-a spus că va fi dusă de Cal Cooley cu maşina la şcoală la începutul lui septembrie şi că urma să-şi petreacă vacanţa de iarnă cu mama ei, în Concord. N-avea să se întoarcă pe Fort Niles decât în iunie următor. Acestea erau faptele, nu subiecte de discuţie.

Domnul Ellis a chemat-o pe Ruth când avea şaisprezece ani pentru un subiect mai puţin important: i-a spus că de atunci încolo trebuia să-şi poarte părul ridicat de pe faţă. În acel an, a fost singura lui instrucţiune. Ea a urmat-o, şi din acel moment şi-a ţinut părul strâns într-o coadă de cal. El păru să fie de acord.

Domnul Ellis era singurul adult din viaţa lui Ruth care nu-i spusese niciodată că-i încăpăţânată. Desigur, pentru că în prezenţa lui Ruth nu era astfel.

Se întreba dac-o să-i spună să nu mai bea în seara aceea. Ăsta era scopul discuţiei? O să-i spună să nu mai danseze ca o uşuratică? Sau era vorba despre ceva mai serios, un anunţ că venise timpul să meargă la facultate? Sau să se mute la Concord cu mama ei? Ruth nu voia să audă nimic din toate astea.

În general, îl evita cu înverşunare pe domnul Ellis, pentru că era îngrozită de ce i-ar putea cere şi de siguranţa cu care ea avea să i se supună. Încă nu auzise direct de la domnul Ellis care urmau să fie planurile ei pentru toamnă, dar avea un sentiment puternic c-o să i se ceară să părăsească Fort Niles. Cal Cooley sugerase că domnul Ellis voia ca ea să meargă la colegiul acela pentru femei al cărui decan îi era prieten. Ruth era sigură că subiectul va apărea curând în discuţie. Primise mesajul despre plecarea ei de la nimeni altul decât pastorul Wishnell, şi totul indica o decizie din partea domnului Ellis pe care ea avea s-o afle cât de curând. Ruth nu detesta nimic mai mult decât

supunerea ei neîndoielnică faţă de domnul Ellis. Şi cu toate că hotărâse să nu mai ţină seama de dorinţele lui, nu se simţea în stare să-şi dovedească independenţa începând din acea seară.

— Ruth, ce-ai mai făcut în ultima vreme? întrebă domnul Ellis.

Nevrând să primească instrucţiuni de la el, Ruth hotărî să-i distragă atenţia. Era o tactică nouă şi curajoasă. Dar băuse şi, în consecinţă, se simţea mai curajoasă decât de obicei.

— Domnule Ellis, spuse ea, vă mai amintiţi de colţul de elefant pe care vi l-am adus?

El dădu din cap.

— Aţi avut timp să vă uitaţi la el?

El dădu din nou din cap.

— Foarte bine, spuse el. Am înţeles că petreci mult timp cu doamna Pommeroy şi cu surorile ei.

— Domnule Ellis, spuse Ruth, mă întrebam dac-am putea vorbi despre colţul de elefant. Numai o clipă.

Exact. Ea va fi cea care va conduce conversaţia. Cât de greu putea fi? Făcea deja asta cu restul lumii. Domnul Ellis ridică o sprânceană. Mai bine spus, ridică pielea unde ar fi trebuit să fie sprânceana, dacă ar fi avut una.

— Prietenului meu i-a luat ani buni ca să găsească acel colţ, domnule Ellis. Tânărul acela, Webster Pommeroy, el e cel care l-a găsit. A muncit din greu. Şi celălalt prieten al meu, senatorul Simon.

De data asta Ruth îi pronunţă numele fără dificultate. Se simţea acum cât se poate de trează.

— Senatorul Simon Addams? Îl cunoaşteţi?

Domnul Ellis nu răspunse. Îşi găsi din nou batista şi şi-o trecu iar pe la nas.

Ruth continuă.

— Are foarte multe obiecte interesante, domnule Ellis. Simon Addams colecţionează specimene neobişnuite de ani de zile. Ar vrea să deschidă un muzeu pe Fort Niles. Ca să-şi expună colecţia. L-ar numi Muzeul de Istorie Naturală de pe Fort Niles şi crede că magazi-nul companiei Ellis Granite ar fi potrivit pentru muzeul lui. Dacă tot e gol. Poate-aţi mai auzit de ideea asta? Cred că vă tot cere permisiunea de ani de zile... cred că... poate nu pare un proiect interesant pentru dumneavoastră, dar ar însemna totul pentru el, şi e un om bun. Şi-ar vrea înapoi colţul de elefant. Pentru muzeul lui, adică.

Domnul Ellis stătea în scaunul lui cu rotile ţinându-şi mâinile pe coapse, care nu erau mult mai groase decât încheieturile mâinilor. Pe sub sacou purta un pulover gros şi negru. Băgă mâna într-un buzunar din interiorul sacoului şi scoase de-acolo o cheie mică de alamă pe care o ţinea acum între degetul mare şi cel arătător. Tremura ca varga. Dându-i-o lui Ruth, îi spuse:

— Uite cheia de la magazinul companiei Ellis Granite.

Ruth o luă cu atenţie. Era rece şi ascuţită. Nici că putea fi o surpriză mai mare. Nu reuşi decât să îngaime „O!“. Era înmărmurită.

— Săptămâna viitoare, domnul Cooley o să-ţi aducă acasă colţul de elefant.

— Mulţumesc, domnule Ellis. Apreciez asta. Nu trebuie să...

— Joi vii la mine la cină.

— Sigur. Minunat. Pot să-i spun lui Simon Addams... Ăă, ce să-i spun lui Simon Addams despre clădire?

Dar domnul Ellis terminase discuţia cu Ruth Thomas. Închise ochii, o ignoră, şi ea plecă.

Ruth Thomas se îndreptă spre cealaltă parte a cortului, cât mai departe de domnul Ellis. Se simţea trează şi-i era un pic rău, aşa că se opri o clipă la masa de cărţi care servea drept bar şi-l rugă pe Chucky Strachan să-i pregătească încă un pahar de whisky cu gheaţă. Între pastorul Wishnell şi domnul Ellis, fusese o zi a conversaţiilor ciudate, şi acum dorea să fi rămas acasă cu senatorul şi cu Webster Pommeroy. Găsi un scaun în colţul din spatele formaţiei şi-l ocupă. Îşi sprijini coatele de genunchi şi-şi luă capul în mâini. Îşi putea simţi pulsul. Când auzi aplauze, ridică privirea. Un bărbat de vreo şaizeci şi cinci de ani, cu părul blond-cenuşiu tuns foarte scurt şi cu faţa unui bătrân soldat, stătea în mijlocul cortului, cu un pahar de şampanie ridicat într-o mână. Era Babe Wishnell.

— Fiica mea! spuse el. Astăzi e nunta fiicei mele şi aş vrea să spun câteva cuvinte.

Iarăşi aplauze. Cineva strigă „Zi-le, Babe!“, şi toată lumea râse.

— Fiica mea nu se mărită cu cel mai arătos bărbat de pe Courne Haven, dar de fapt e ilegal să te măriţi cu propriul tată! Charlie Burden? Unde-i Charlie Burden?

Mirele se ridică, părând în agonie.

— Astăzi ai luat o fată bună din familia Wishnell, Charlie! ţipă Babe Wishnell.

Iarăşi aplauze. Cineva strigă „Pune mâna pe ea, Charlie!“ şi Babe Wishnell se uită urât în direcţia de unde venise vocea. Râsetele se opriră.

Dar apoi ridică din umeri şi spuse:

— Fiica mea e o fată modestă. În adolescenţă era atât de modestă, că nu se încumeta să meargă nici pe un strat cu barabule. Ştiţi de ce? Pentru că barabulele au ochi! Se puteau uita sub fusta ei!

Aici imită o fată ridicându-şi graţios fusta. Dădu din mâini cu un gest foarte feminin. Mulţimea râse. Mireasa, ţinându-şi fiica în braţe, roşi.

— Noul meu ginere îmi aminteşte de Cape Cod. Vreau să spun că nasul lui îmi aminteşte de Cape Cod. Ştie cineva de ce-mi aminteşte

nasul lui de Cape Cod? Pentru că e o proiecţie proeminentă!

Babe Wishnell râse în hohote la propria-i glumă.

— Charlie, e doar o glumă. Poţi să stai jos acum, Charlie. Să-l aplaudăm pe Charlie. E-un tip al dracului de cumsecade. Acum, ăştia doi pleacă în luna de miere. Pleacă la Boston pentru o săptămână. Sper să se simtă bine.

Mai multe aplauze, şi aceeaşi voce ţipă „Pune mâna pe ea, Charlie!“. De data asta Babe Wishnell ignoră vocea.

— Sper să se simtă al dracului de bine. O merită. În special Dotty, pentru că a avut un an greu, şi-a pierdut soţul. Deci, Charlie şi Dotty, sper să vă distraţi de minune.

Îşi ridică paharul. Printre oaspeţi se auzi un murmur şi toţi ridicară paharele.

— Le face bine să plece o vreme, spuse Babe Wishnell. Lasă puştoaica în grija mamei lui Dotty şi a mea, dar ce dracu'. Nouă ne plac puştii. Salut, puştoaico!

Făcu din mână puştoaicei. Candy, puştoaica, aşezată în braţele maică-sii, era la fel de maiestuoasă şi de nepătruns ca o leoaică.

— Dar asta-mi aminteşte de când am dus-o pe mama lui Dotty în luna noastră de miere.

Cineva din mulţime chiui şi toată lumea râse. Babe Wishnell îşi ridică degetul în semn de „şşşş“ şi continuă.

— Când am dus-o pe mama lui Dotty în luna noastră de miere, am mers la cascada Niagara. Asta era pe timpul Războiului de Independenţă! Ba nu, era în 1945. Abia venisem din război. Adică al Doilea Război Mondial. În Pacificul de Sud, m-am cam paradit într-un naufragiu. Am văzut ceva acţiune pe-acolo, în Noua Guinee, dar în timpul lunii de miere eram mereu gata de acţiune. Pe bune! Eram gata pentru un alt fel de acţiune!

Toată lumea se uită la Gladys Wishnell, care dădea din cap.

— Aşa că am mers la cascada Niagara. A trebuit să luăm barca aceea, *The Maid of the Mist*[12]. Acum, nu ştiam dacă Gladys e genul căreia să i se facă rău de mare. Credeam c-o să fie ameţită sub cascadă, pentru că mergi, ştiţi voi, mergi direct sub chestia aia afurisită. Aşa că m-am dus la farmacie şi-am luat o sticlă de... cum se cheamă? O sticlă de Drambuie? Cum se cheamă ce iei pentru rău de mare?

— Dramamină! strigă Ruth Thomas.

Babe Wishnell se uită către Ruth prin cortul întunecat. O privi serios, pătrunzător. Nu ştia cine e, dar îi acceptă răspunsul.

— Dramamină. Aşa e. Am cumpărat o sticlă de Dramamină de la farmacist. Şi dacă tot eram acolo, am cumpărat şi un pachet cu prezervative.

Aceste vorbe stârniră ţipete de bucurie şi aplauze din partea

nuntaşilor. Toţi se uitară la Dotty Wishnell şi la mama ei, Gladys. Amândouă aveau aceeaşi expresie amuzantă de uluire şi groază.

— A, am cumpărat Dramamină şi un pachet de prezervative. Aşa că farmacistul îmi dă Dramamina. Îmi dă prezervativele. Se uită la mine şi spune: „Dacă-i provoacă aşa o greaţă, de ce continui să i-o faci?“

Nuntaşii izbucniră în hohote de râs. Aplaudară şi începură să fluiere. Dotty Wishnell şi maică-sa se stricau şi ele de râs. Ruth simţi o mână pe umăr. Ridică privirea. Era doamna Pommeroy.

— Hei, spuse Ruth.

— Pot să stau aici?

— Sigur, sigur.

Ruth bătu cu palma pe scaunul de lângă ea, şi doamna Pommeroy se aşeză.

— Te ascunzi? o întrebă ea pe Ruth.

— Da. Obosită?

— Da.

— Ştiu că Charlie Burden crede că se va îmbogăţi căsătorindu-se cu o fată din familia Wishnell, continuă Babe Wishnell după ce râsetele se mai potoliră. Ştiu că el crede că azi e ziua lui norocoasă. Probabil că deja a pus ochii pe câteva din bărcile şi uneltele mele. Ei bine, s-ar putea să le primească. Până la urmă, s-ar putea să le primească pe toate. Dar există o singură barcă pe care n-aş vrea niciodată s-o aibă Charlie şi Dotty. Ştiţi ce barcă? Barca greutăţilor13.

Mulţimea făcu: „Aaaa...“ Gladys Wishnell îşi şterse ochii.

— Noul meu ginere nu e cel mai deştept om de pe insulă. Voiau să-l numească pentru o vreme paznic al farului din Crypt Rock. Ei bine, n-a mers aşa grozav. Charlie stingea lumina la ora nouă. L-au întrebat de ce şi el a răspuns că toţi oamenii cuviincioşi trebuie să fie în pat la ora nouă. Aşa-i! Stinge-le lumina, Charlie!

Oamenii râseră din toată inima. Charlie Burden arăta de parcă era gata să vomite.

— Da, să-i aplaudăm pe Charlie şi Dotty. Sper să se distreze de minune. Şi sper să rămână pentru totdeauna aici, pe Courne Haven. S-ar putea să le placă la Boston, dar eu nu sunt un orăşean. Nu-mi plac deloc oraşele. Niciodată nu mi-au plăcut. Ştiţi care-i oraşul cel mai bun din lume? Oraşul generozităţii.

Mulţimea făcu din nou: „Aaaa...“

— E glumeţ, spuse Ruth doamnei Pommeroy.

— Se vede că-i plac glumele, fu ea de acord.

Doamna Pommeroy luă mâna lui Ruth într-a ei şi-l priviră aşa pe Babe Wishnell terminându-şi discursul cu alte câteva glume şi împunsături la adresa noului său ginere.

— Omul ăsta ne vinde şi ne cumpără pe toţi, spuse gânditoare

doamna Pommeroy.

Se auziră urale pentru Babe Wishnell când îşi încheie discursul, iar el făcu o plecăciune dramatică şi spuse:

— Şi acum, mă simt foarte onorat pentru că Lanford Ellis e aici cu noi. Vrea să spună câteva cuvinte şi cred că toţi vrem să auzim ce are de spus. Aşa-i. Nu-l vedem prea des pe domnul Ellis. E-o mare onoare pentru mine că a venit la nunta fiicei mele. Aşa că, uitaţi-l acolo. Să facem linişte, toată lumea. Domnul Lanford Ellis. Un om foarte important. O să spună câteva cuvinte.

Cal Cooley aduse scaunul cu rotile în care se afla domnul Ellis în mijlocul încăperii. În cort se făcu linişte. Cal aranjă mai bine pătura domnului Ellis.

— Am mare noroc, începu domnul Ellis, cu asemenea vecini.

Foarte încet, îi privi pe toţi cei din cort. Era ca şi cum l-ar fi măsurat pe fiecare în parte. Un copil începu să plângă, şi se auzi un foşnet când mama scoase copilul afară din cort.

— Există o tradiţie pe această insulă – ca şi pe Fort Niles –, tradiţia muncii grele. Îmi amintesc de vremea când suedezii de pe Courne Haven făceau piatră de pavaj pentru compania Ellis Granite. Trei sute de mineri buni puteau face fiecare câte două sute de pietre pe zi, pentru cinci cenţi bucata. Familia mea a respectat întotdeauna munca grea.

— E-un discurs foarte interesant pentru o nuntă, îi şopti Ruth doamnei Pommeroy.

Domnul Ellis continuă.

— Acum suntem cu toţii pescari de homari. Şi asta e o treabă bună. Unii dintre voi sunteţi suedezi, urmaşi ai vikingilor. Vikingii numeau oceanul „Drumul homarilor“. Eu sunt om bătrân. Ce-o să se întâmple cu Fort Niles şi cu Courne Haven după ce eu n-o să mai fiu? Sunt un om bătrân. Iubesc insulele astea.

Domnul Ellis se opri din vorbit. Privea în jos. N-avea nici o expresie pe faţă, şi cineva din afară ar fi putut crede că omul habar n-avea unde se află, că uitase că vorbea unei audienţe. Tăcerea dură mult. Nuntaşii începură să schimbe priviri între ei. Ridicau din umeri şi se uitau la Cal Cooley, care stătea la câţiva metri în spatele domnului Ellis. Dar Cal nu părea îngrijorat; avea expresia lui obişnuită, plictisită şi dezgustată. Undeva, cineva tuşi. Era atâta linişte, încât Ruth putea auzi vântul şuierând printre copaci. După câteva minute, Babe Wishnell se ridică.

— Vrem să-i mulţumim domnului Ellis pentru că a venit tocmai aici, pe Courne Haven, spuse el. Ce ziceţi de asta, oameni buni? Înseamnă mult pentru noi. Ce ziceţi de nişte aplauze generoase pentru domnul Lanford Ellis? Mulţumim mult, Lanford!

Mulţimea izbucni în aplauze, uşurată. Cal Cooley îşi împinse şeful

într-o parte a cortului. Domnul Ellis continua să privească în pământ. Formaţia începu să cânte, şi o femeie râse zgomotos.

— Ei bine, şi ăsta a fost un discurs neobişnuit, spuse Ruth.

— Ştii cine-i la casa pastorului Wishnell, singur pe treptele din spate? o întrebă pe Ruth doamna Pommeroy.

— Cine?

— Owney Wishnell.

Doamna Pommeroy îi dădu lui Ruth o lanternă.

— De ce nu te duci după el? Nu te grăbi înapoi.

11

De la foame la canibalism este un pas mic şi, cu toate că homarii sunt ţinuţi separat, apar cazuri în care unii vin pentru o clipă în contact cu alţii, iar dacă le e foame profită cât pot de şansa care li se oferă.

O metodă pentru creşterea homarilor

Dr. A.D. Mead
1908

Ruth, cu paharul de whisky într-o mână şi cu lanterna doamnei Pommeroy în cealaltă, îşi găsi drumul către casa pastorului Wishnell. Înăuntru nu se vedea nici o lumină. Merse în spatele casei şi-l descoperi, aşa cum spusese doamna Pommeroy, pe Owney. Stătea pe scări – o umbră mare în întuneric. Când Ruth mişcă încet spre el lumina lanternei, văzu că poartă un hanorac gri cu fermoar şi glugă. Merse, se aşeză alături şi stinse lanterna. Rămaseră o vreme pe întuneric.

— Vrei? întrebă Ruth.

Îi oferi lui Owney paharul ei de whisky. El acceptă şi luă o înghiţitură zdravănă. Conţinutul paharului nu părea să-l surprindă. Era ca şi cum în acel moment ar fi ştiut că Ruth Thomas o să-i aducă whisky, ca şi cum ar fi stat acolo aşteptând. Îi dădu înapoi paharul, ea mai bău puţin şi i-l întinse iar. Băutura se termină curând. Owney era atât de tăcut, că abia-l putea auzi cum respiră. Aşeză paharul pe scări, lângă lanternă.

— Vrei să ne plimbăm? întrebă ea.

— Da, spuse Owney şi se ridică.

El îi oferi mâna şi ea i-o luă. Ce mână solidă! O conduse prin grădină, trecură peste un gard mic de cărămidă şi dincolo de trandafiri. Ruth lăsase lanterna pe treptele casei, aşa că trebuiau să înainteze cu grijă. Era o noapte senină şi puteau vedea pe unde calcă. Merseră printr-o curte vecină şi intrară în pădure.

Owney o conduse pe Ruth pe o cărare. Acum era întuneric, din cauza umbrelor aruncate de molizi. Cărarea era îngustă; Owney şi Ruth mergeau unul după altul. Pentru că nu voia să cadă, îşi puse mâna dreaptă pe umărul lui drept, ca să-şi păstreze echilibrul. Când se simţi mai încrezătoare, îşi retrase mâna de pe umărul lui, dar de fiecare dată când era nesigură se sprijinea de el.

Nici unul nu scotea un cuvânt. Ruth auzi o bufniţă.

— Să nu-ţi fie frică, spuse Owney. Insula e plină de zgomote.

Ea le cunoştea pe toate. Pădurea era pe cât de familiară, pe atât de derutantă. Toate miroseau, arătau şi sunau ca pe Fort Niles, dar nu era Fort Niles. Aerul era dulce, dar nu era aerul cu care fusese ea învăţată. N-avea nici o idee unde se află, până când, deodată, simţi o deschidere mare în dreapta ei şi-şi dădu seama că erau sus, lângă o carieră de piatră. Era una din urmele pe care le lăsase vechea companie Ellis Granite, la fel ca acelea de pe Fort Niles. Acum se mişcau cu mare grijă, pentru că poteca aleasă de Owney se afla la numai un metru şi jumătate de ceva care anunţa o pantă abruptă. Ruth ştia că unele galerii aveau o adâncime de câteva sute de metri. Făcea paşii mici pentru că purta nişte sandale cu tălpi alunecoase. Era conştientă de cât de tare putea aluneca.

Merseră o vreme de-a lungul marginii acelei galerii şi apoi intrară din nou în pădure. Copacii umbroşi, spaţiul închis, întunericul cuprinzător, toate erau o uşurare după prăpastia din galerie. La un moment dat, trecură pe lângă o cale ferată veche. Cu cât se afundau mai tare în pădure, cu atât reuşeau să vadă mai puţin. După jumătate de oră de mers în linişte, întunericul deveni dintr-odată mai negru, şi Ruth înţelese de ce. Chiar în stânga ei era o stâncă de granit care se înălţa în noapte. Putea foarte bine să fie un perete de granit înalt de sute de metri; înghiţea toată lumina. Ea întinse mâna şi-şi lipi degetele de suprafaţa lui. Era umed, rece şi acoperit de muşchi.

— Unde mergem? îl întrebă ea pe Owney, pe care abia îl mai vedea.

— La plimbare.

Ea râse, un sunet liniştit fără nici un ecou.

— Există şi o destinaţie? întrebă ea.

— Nu, răspunse el, şi, spre plăcuta ei surpriză, începu să râdă. Ruth i se alătură; îi plăcea cum sună râsul lor în pădure.

În cele din urmă se opriră. Ruth se sprijini de peretele de granit. Era puţin înclinat, ceea ce-o făcu şi pe ea să se aplece. Abia putea să-l vadă pe Owney stând în faţa ei. Îl apucă de braţ, coborând apoi până la mâna lui. Ce mână frumoasă!

— Vino aici, Owney, spuse ea şi râse din nou. Vino aici.

Îl trase aproape de ea, el o înconjură cu braţele, şi rămaseră aşa. În spatele ei se înălţa peretele rece şi întunecat de granit; în faţa ei era corpul mare şi cald al lui Owney. Îl trase mai aproape şi-şi lipi faţa de pieptul lui. Îi plăcea foarte, foarte tare cum se simţea. Spatele lui era mare. Nu-i păsa dacă asta era tot ce-aveau să facă. Nu-i păsa dacă aveau să stea aşa ore în şir, ţinându-se unul pe celălalt, fără să facă nimic altceva.

Ba nu, de fapt îi păsa.

Acum totul avea să se schimbe. Ştia asta, aşa că-şi ridică faţa şi-l sărută pe gură. Mai exact, îl sărută în gură, un sărut atent, lung şi umed şi – ce surpriză plăcută! – ce limbă groasă şi minunată avea Owney Wishnell! Doamne, ce limbă minunată! Înceată şi sărată. O limbă superbă.

Bineînţeles, Ruth mai sărutase şi alţi băieţi înainte. Nu mulţi, pentru că nu prea avea acces la mulţi. Să-i sărute pe băieţii din familia Pommeroy? Nu, nu prea fuseseră băieţi eligibili în viaţa lui Ruth, dar sărutase câţiva când se ivise ocazia. Sărutase un băiat ciudat de Crăciun, în autobuzul către Concord, şi-l sărutase pe fiul unui văr al lui Duke Cobb, care venise pentru o săptămână în vizită din New Jersey. Dar episoadele acelea nu se comparau cu sărutul lui Owney Wishnell, cu gura lui mare şi moale.

Poate de aceea Owney vorbea tot timpul atât de puţin, îşi spuse

Ruth; limba lui era prea mare şi moale ca să formeze rapid cuvinte. Şi ce-i cu asta? Îi luă faţa în mâini şi el făcu la fel cu faţa ei, şi se sărutară de mama focului. Fiecare ţinea strâns capul celuilalt, aşa cum ai ţine capul unui copil obraznic şi te-ai uita direct în faţa lui ca să-i spui „Ascultă!“. Se sărutau fără întrerupere. Era minunat. Coapsa lui era atât de tare între picioarele ei că aproape o ridica în aer. Avea o coapsă tare şi musculoasă. „Bravo lui“, gândi Ruth. „Ce coapsă frumoasă!“ Nu-i păsa dacă n-aveau să facă nimic altceva decât să se sărute.

Ba da. Îi păsa.

Îi luă palmele de pe faţă, îi apucă încheieturile mari în mâini şi i le împinse în jos. Îi aşeză mâinile pe şoldurile ei şi-l trase şi mai aproape, iar el – era adânc în gura ei, cu limba aceea dulce şi minunată – îşi mişcă mâinile până când palmele lui îi acoperiră sânii. Ruth îşi dădu seama că dacă gura lui nu-i apuca sfârcurile cât mai repede avea să moară. „Exact“, gândi ea, „voi muri“. Aşa că-şi descheie partea din faţă a rochiei de vară şi-i aplecă lui capul şi... era minunat! Owney scoase un geamăt liniştit şi înduioşător. Era ca şi cum tot sânul ei ar fi fost în gura lui. Îl putea simţi până-n plămâni. Îi venea să ţipe de plăcere. Voia să-şi arcuiască spatele, dar n-avea unde, cu peretele acela de piatră îndărătul ei.

— E un loc unde putem merge? întrebă ea.

— Unde?

— Un loc mai moale decât piatra asta?

— Bine, spuse el, dar le luă o eternitate să se desprindă unul de celălalt. Încercară de mai multe ori, pentru că ea îl tot trăgea înapoi, şi el se tot lipea de ea. Continuară aşa mult timp. Şi când în cele din urmă reuşiră să se despartă şi o apucară pe cărare, o luară la fugă. Parcă ar fi înotat sub apă, ţinându-şi respiraţia şi încercând să ajungă la suprafaţă. Nu mai conta nimic – rădăcini, pietre, sandalele alunecoase ale lui Ruth; nu era timp ca el să-i dea o mână de ajutor. Nu aveau timp să fie politicoşi, pentru că se grăbeau. Ruth nu ştia încotro se îndreptau, dar ştia că va fi un loc unde puteau continua ce începuseră, şi asta-i făcea pe amândoi să grăbească pasul. Aveau treburi de terminat. Practic, o luară la fugă, fără să scoată o vorbă.

În cele din urmă ieşiră din pădure pe o plajă mică. Ruth vedea luminiţele peste apă şi ştia că erau cu faţa la Fort Niles, ceea ce însemna că se aflau pe cealaltă parte a insulei Courne Haven faţă de locul unde se ţinea nunta. Bine. Cu cât mai departe, cu atât mai bine. Pe o ridicătură deasupra nivelului nisipului era o cocioabă fără uşă. Intrară imediat înăuntru. Într-un colţ, mormane de capcane vechi. O vâslă. Banca de şcoală a unui copil, cu tot cu micul ei scaun. O fereastră acoperită cu o pătură de lână, pe care Owney Wishnell o smulse fără ezitare. Scutură praful de pe ea, îndepărtă repede cu

piciorul o baliză veche de sticlă din mijlocul podelei şi întinse pătura. Acum lumina lunii intra pe fereastra descoperită.

Şi, ca şi cum ar fi repetat conştiincios înainte, Ruth Thomas şi Owney Wishnell începură să se dezbrace. Ruth fu mai rapidă, pentru că tot ce-avea pe ea era o rochie de vară, în cea mai mare parte descheiată. Jos cu rochia, şi apoi chiloţii albaştri de bumbac şi sandalele aruncate şi – gata! – terminase. Dar la Owney dură o veşnicie. Owney trebui să-şi dea jos hanoracul şi cămaşa pe care-o avea pe dedesubt (cu nasturi şi manşete pe care trebuia să le descheie) şi cămaşa de corp. Trebui să-şi scoată cureaua, să-şi descheie ghetele înalte de lucru, să-şi scoată şosetele. Îşi dădu jos pantalonii şi – dură o veşnicie – în cele din urmă chiloţii albi, şi gata şi el.

Nu se năpustiră unul asupra celuilalt, ci se strânseră foarte repede în braţe, şi-şi dădură seama că le-ar fi mult mai uşor dacă ar sta jos, ceea ce se şi întâmplă destul de repede. Ruth se aşeză pe spate, iar Owney în genunchi. El îi împinse genunchii spre piept şi, cu mâinile pe gleznele ei, îi desfăcu picioarele. Ea se gândi la toţi oamenii care-ar fi fost şocaţi dac-ar fi ştiut ce face – mama ei, tatăl ei, Angus Addams (dac-ar fi ştiut că e goală cu un Wishnell!), pastorul Wishnell (se îngrozea numai gândindu-se la reacţia lui), Cal Cooley (şi-ar ieşi din minţi), Vera Ellis, Lanford Ellis (ar omorî-o! La dracu', i-ar omorî pe amândoi!) –, zâmbi, îşi întinse mâna printre picioare, îi luă penisul şi-l ajută să-l bage înăuntrul ei. Pur şi simplu.

E incredibil de ce sunt în stare oamenii, chiar dacă n-au mai făcut-o niciodată.

Ruth se gândise mult în ultimii ani cum ar fi dac-ar face sex. Cu toate astea, cu toate lucrurile pe care le gândise ea despre sex, nu-şi închipuise niciodată că poate fi atât de uşor, atât de rapid şi fierbinte. Îşi imaginase că trebuie să fie ceva complicat şi care presupune multă vorbă. Şi nu-şi putea niciodată imagina sexul, pentru că nu-şi putea imagina cu cine se va întâmpla. Se gândea că partenerul ei ar trebui să fie mult mai în vârstă, cineva care ştia ce face, care era răbdător şi urma să dea multe indicaţii. „Asta merge aici; nu, nu aşa; mai încearcă, mai încearcă." Credea că la început sexul va fi dificil, ca atunci când înveţi să conduci. Credea că sexul era ceva cu care avea să se obişnuiască încet, după multe încercări nereuşite, şi că la început va fi dureros.

Da, e de-a dreptul incredibil de ce sunt în stare oamenii, chiar dacă n-au mai făcut-o niciodată.

Ruth şi Owney se purtau ca nişte profesionişti, chiar de la început. Acolo, în cocioabă, pe pătura murdară de lână, îşi făceau unul altuia lucruri care-i lăsau pe amândoi complet satisfăcuţi. Altor parteneri le-ar fi trebuit luni în şir ca să le înveţe. Ea era deasupra lui; el era deasupra ei. Nu exista nici o parte a trupurilor lor pe care să nu fie

dispuşi s-o apuce cu gura. Ea stătea pe faţa lui; el se sprijinea de banca de copil în timp ce ea era ghemuită în faţa lui şi-l sugea, iar el o ţinea strâns de păr. Ea era întinsă pe-o parte, ţinându-şi picioarele ca un alergător la jumătatea pasului, în timp ce el o pătrundea cu degetele. Îşi băga degetele în deschizătura ei îngustă şi umedă şi apoi le lingea. Şi apoi îşi băgă din nou degetele în deschizătura ei îngustă şi umedă şi-şi punea degetele în gura ei, ca să se guste de pe mâinile lui.

Incredibil, ea spunea: „Da, da, trage-mi-o, trage-mi-o, trage-mi-o.“

El o întorcea pe burtă şi-i ridica şoldurile în aer şi, da, da, i-o trăgea, i-o trăgea, i-o trăgea.

În cele din urmă adormiră, şi când se treziră, bătea vântul şi era frig. Se îmbrăcară pe fugă şi o porniră pe drumul dificil înapoi în oraş, prin pădure şi pe lângă mină. Acum, că începea să se lumineze, Ruth vedea mai clar mina. Era o groapă imensă, mai mare decât oricare de pe Fort Niles. Se puteau face catedrale întregi din stânca aceea.

Ieşiră din pădure în curtea vecinilor lui Owney, păşiră peste micul zid de cărămidă şi intrară în grădina de trandafiri a pastorului Wishnell. Acolo, pe treptele verandei, îi aştepta pastorul Wishnell. Într-o mână ţinea paharul gol de whisky al lui Ruth, iar în cealaltă, lanterna doamnei Pommeroy. Când îi văzu venind, aprinse lanterna spre ei, cu toate că n-ar fi avut nevoie. Era destulă lumină afară ca să poată vedea perfect cine erau. Nu conta. Aprinse lanterna şi-o îndreptă spre ei.

Owney dădu drumul mâinii lui Ruth. Ea şi-o băgă imediat în buzunarul rochiei galbene de vară şi strânse cheia, cheia de la magazinul companiei Ellis Granite. Cheia pe care domnul Lanford Ellis i-o dăduse cu numai câteva ore înainte. Nu se gândise la cheia aceea de când o pornise cu Owney prin pădure, dar acum era foarte important s-o găsească, să-şi confirme că n-o pierduse. Ruth ţinu cheia atât de strâns, încât îi intră în palmă – în timp ce pastorul Wishnell coborî de pe verandă şi se îndreptă spre ei. Ea strânse şi mai tare cheia. N-ar fi putut să spună de ce.

12

În iernile grele, homarii se retrag în ape mai adânci sau, dacă trăiesc în golfuri, îşi caută adăpost în nămolul din preajmă.

Homarul american:

Studiu asupra comportamentului şi dezvoltării

Dr. Francis Hobart Herrick

1895

Ruth îşi petrecu cea mai mare parte din toamna anului 1976 ascunzându-se. Tatăl ei n-o dăduse cu totul afară din casă, dar nici n-o făcea să se simtă bine-venită acolo după acel incident. Incidentul n-a fost că Ruth şi Owney fuseseră prinşi de pastorul Wishnell ieşind din pădurile Courne Haven când se crăpa de ziuă, după nunta lui Dotty Wishnell. A avut loc patru zile mai târziu, în timpul cinei, când Ruth îl întrebă pe taică-său:

— Nici măcar nu vrei să ştii ce făceam în pădure cu Owney Wishnell?

Ruth şi tatăl ei se evitaseră zile întregi, fără să-şi vorbească şi reuşind cumva să nu mănânce împreună. În acea seară, Ruth îi pregătise un pui la cuptor.

— Nu-ţi face griji pentru mine, spuse el când veni de la pescuit şi o văzu pe Ruth punând masa pentru amândoi. Mănânc ceva la Angus.

Dar Ruth spuse:

— Nu, tată, hai să mâncăm aici, tu şi cu mine.

Nu prea vorbiră în timpul cinei.

— Am făcut o treabă bună cu puiul ăsta, nu? întrebă Ruth, iar tatăl ei răspunse că făcuse o treabă foarte bună.

Ea întrebă cum merg lucrurile cu Robin Pommeroy, pe care taică-său îl angajase din nou de curând, iar Stan spuse că puştiul era la fel de prost ca întotdeauna, la ce se putea aştepta? Schimbând astfel de vorbe, terminară cina în linişte.

Când Stan Thomas îşi luă farfuria şi se îndreptă spre chiuvetă, Ruth întrebă:

— Tată, nici măcar nu vrei să ştii ce făceam în pădure cu Owney Wishnell?

— Nu.

— Nu?

— De câte ori vrei să-ţi spun? Nu-mi pasă cu cine-ţi petreci timpul sau cum ţi-l petreci.

Stan Thomas îşi spălă farfuria, se întoarse la masă şi luă farfuria lui Ruth, fără s-o întrebe dacă terminase cina şi fără să se uite la ea. Spălă şi farfuria ei, îşi turnă un pahar cu lapte şi-şi tăie o felie din plăcinta cu afine a doamnei Pommeroy, aşezată pe dulap şi împachetată în plastic. Mâncă prăjitura cu mâna, stând aplecat deasupra chiuvetei. Îşi scutură firimiturile de pe pantaloni cu ambele mâini şi acoperi înapoi prăjitura cu folia de plastic.

— Mă duc la Angus, spuse el.

— Ştii, tată, spuse ea, am să-ţi spun ceva.

Nu se ridică de pe scaun.

— Cred c-ar trebui să ai o părere în privinţa asta.

— Ei bine, spuse el, n-am.

— Ei bine, ar trebui. Ştii de ce? Pentru că Owney şi cu mine am făcut sex.

El îşi luă haina de pe scaun, se îmbrăcă şi se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci? întrebă Ruth.

— La Angus. Ţi-am spus deja.

— Asta-i tot ce ai de spus? Asta-i părerea ta?

— N-am nici o părere.

— Tată, să-ţi mai spun ceva. Se întâmplă multe lucruri pe-aici despre care ar trebui să ai o părere.

— Ei bine, spuse el, n-am.

— Mincinosule, spuse Ruth.

El o privi.

— Nu se vorbeşte aşa cu tatăl tău.

— De ce? Eşti un mincinos.

— Nu se vorbeşte aşa cu nimeni.

— M-am cam săturat să-mi spui că nu-ţi pasă de ce se petrece pe-aici. Cred că-i o slăbiciune al dracului de mare din partea ta.

— Nu mă ajută dacă-mi pasă de ce se-ntâmplă.

— Nu-ţi pasă dacă plec la Concord sau stau aici, spuse ea. Nu-ţi pasă dacă domnul Ellis îmi dă bani. Nu-ţi pasă dacă o să lucrez întotdeauna pe o barcă de pescuit sau dacă sunt alungată la facultate. Nu-ţi pasă dacă stau trează toată noaptea şi fac sex cu un Wishnell. Serios, tată? Nu-ţi pasă de asta?

— Exact.

— Haide, haide. Eşti aşa un mincinos.

— Nu mai spune asta.

— Spun ce am de spus.

— Nu contează de ce-mi pasă mie, Ruth. Tot ce se întâmplă cu tine sau cu mama ta n-are nimic de-a face cu mine. Crede-mă. N-am nimic de-a face cu asta. Am învăţat lucrul ăsta cu mult timp în urmă.

— Cu mine sau cu mama mea?

— Exact. N-am nici un cuvânt de spus în nici o decizie care-o implică pe una din voi. Aşa că, ce dracu'.

— Mama mea? Cred că glumeşti? Tată, dacă te-ai strădui un pic, sigur ai putea să te impui în faţa mamei. N-a luat în viaţa ei o decizie de una singură.

— N-am nici un cuvânt de spus în ceea ce-o priveşte.

— Atunci cine are?

— Ştii tu cine.

Ruth şi tatăl ei se priviră lung o clipă.

— Ai putea să-i înfrunţi pe cei din familia Ellis dac-ai vrea, tată.

— Nu, Ruth, n-aş putea. Şi nici tu n-ai putea.

— Mincinosule.

— Ţi-am spus să nu mai vorbeşti aşa.

— Pămpălăule, spuse Ruth, spre marea ei surprindere.

— Ţine-ţi gura aia spurcată, spuse tatăl lui Ruth şi ieşi din casă.

Acesta a fost incidentul.

Ruth termină de curăţat bucătăria şi porni spre casa doamnei Pommeroy. Plânse aproape o oră pe patul ei în timp ce doamna Pommeroy îi mângâia părul şi spunea:

— De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?

Ruth răspunse:

— E-aşa un pămpălău.

— Unde-ai învăţat cuvântul ăsta, dragă?

— E-al dracului de laş. E jalnic. De ce nu poate fi ca Angus Addams? De ce nu poate să apere ceva?

— Nu cred c-ai vrea cu adevărat ca Angus Addams să-ţi fie tată, nu-i aşa, Ruth?

Asta o făcu pe Ruth să plângă şi mai tare, şi doamna Pommeroy spuse:

— O, dragă. Chiar că ai un an greu.

Robin dădu buzna în cameră şi întrebă:

— Ce-i cu gălăgia asta? Cine boceşte?

— Scoate-l de aici! ţipă Ruth, şi Robin spuse:

— E casa mea, scroafo.

Doamna Pommeroy încercă să-i împace:

— Voi doi sunteţi ca un frate şi-o soră.

Ruth se opri din plâns:

— Nu-mi vine să cred ce loc afurisit, spuse ea.

— Care loc? întrebă doamna Pommeroy. Care loc, dragă?

Ruth rămase la familia Pommeroy din iulie până la începutul lui septembrie. Câteodată mergea la ea acasă, la casa tatălui ei, când ştia că el e la pescuit, şi-şi lua câte o bluză curată sau o carte de citit, ori încerca să-şi dea seama ce mâncase. N-avea nimic de făcut. Nu lucra nicăieri. Nu se mai prefăcea că vrea să lucreze ca ajutor pe punte şi nimeni n-a mai întrebat-o ce planuri are. Era clar că nimeni n-avea să-i ofere de lucru pe o barcă. Şi pentru cei care nu lucrau pe bărci în 1976 pe Fort Niles nu prea era altceva de făcut.

Ruth n-avea cu ce să-şi ocupe timpul. Doamna Pommeroy putea măcar să coasă goblenuri. Şi Kitty Pommeroy avea alcoolismul ei drept tovarăş. Webster Pommeroy îşi avea mlaştinile prin care să caute, iar senatorul Simon – visul cu Muzeul de Istorie Naturală. Ruth nu avea nimic. Câteodată se gândea că seamănă cu cele mai vârstnice locuitoare de pe Fort Niles, nişte femei micuţe şi bătrâne care stăteau la ferestre şi depărtau perdelele ca să poată vedea ce se întâmplă afară, în rarele momente când cineva trecea pe lângă casele lor.

Împărţea casa doamnei Pommeroy cu Webster şi Robin şi Timothy

Pommeroy, şi cu soţia cea grasă a lui Robin, Opal, şi copilul lor uriaş, Eddie. Mai era acolo şi Kitty Pommeroy, care fusese dată afară din casă de către unchiul lui Ruth, Len Thomas. Dintre toate femeile disperate de pe insulă, Len o înlocuise pe Kitty cu Florida Cobb. Florida Cobb, fiica lui Russ şi Ivy Cobb, care scotea rareori câte un cuvânt, îşi petrecuse viaţa îngrăşându-se şi pictând pe cochilii de scoici şi acum locuia cu Len Thomas. Din cauza asta, Kitty era într-o stare proastă. Îl ameninţase pe Len cu o puşcă, dar el i-o luase şi i-o descărcase în cuptor.

— Credeam că afurisita aia de Florida Cobb îmi e prietenă bună, îi spuse Kitty lui Ruth, cu toate că Florida Cobb nu fusese niciodată prietena nimănui.

Kitty îi povesti doamnei Pommeroy ce se întâmplase în ultima ei seară acasă cu Len Thomas. Ruth le auzea pe cele două femei vorbind în dormitorul doamnei Pommeroy, cu uşa închisă. O auzea pe Kitty suspinând întruna. Când în cele din urmă doamna Pommeroy ieşi, Ruth o întrebă:

— Ce-a spus? Care-i povestea?

— Ruth, nu vreau s-o aud de două ori, răspunse doamna Pommeroy.

— De două ori?

— Nu vreau s-o aud o dată din gura ei şi apoi din a mea. Uită de asta. O să stea aici de-acum înainte.

Ruth începu să-şi dea seama că Kitty Pommeroy se trezea în fiecare dimineaţă mai beată decât ar fi fost mulţi oameni într-o viaţă întreagă. Noaptea, plângea mereu, iar doamna Pommeroy şi Ruth o duceau în pat. Ea le lovea în timp ce ele se luptau s-o urce pe scări. Asta se întâmpla aproape în fiecare zi. Odată, Kitty o lovi pe Ruth peste faţă atât de tare, că-i făcu nasul să sângereze. Opal nu le ajuta niciodată s-o potolească pe Kitty. Se temea să nu fie lovită, aşa că stătea într-un colţ şi plângea în timp ce doamna Pommeroy şi Ruth aveau grijă de toate.

— Nu vreau ca bebeluşul meu să crească în aşa nişte ţipete, spunea Opal.

— Atunci mută-te dracului la tine acasă, spunea Ruth.

— Tu mută-te dracului la tine acasă! îi spunea Robin Pommeroy lui Ruth.

— Voi toţi sunteţi ca fraţii, spunea doamna Pommeroy. Tot timpul vă tachinaţi unii pe alţii.

Ruth nu-l putea vedea pe Owney. Nu-l mai văzuse de la nuntă. Pastorul Wishnell avusese grijă de asta. Pornise într-un tur prin insulele din Maine care avea să dureze toată toamna. Owney era, bineînţeles, pe post de căpitan, navigând cu New Hope către fiecare port din Atlantic, de la Portsmouth în Noua Scoţie, ca pastorul să-şi

ţină întruna predicile.

Owney nu a sunat-o niciodată pe Ruth, dar cum ar fi putut? Nu avea nici un număr de-al ei, nici o idee că locuia cu doamna Pommeroy. Pe Ruth n-o deranja faptul că nu era sunată; probabil că nu prea aveau ce să-şi spună la telefon. Owney nu se prea pricepea la conversaţie, şi Ruth nu se imagina pierzând cu el ore întregi la telefon. Niciodată nu avuseseră multe de vorbit. Oricum, Ruth nu voia să vorbească cu Owney. Nu era curioasă să discute cu el despre bârfele locale, dar asta nu însemna că nu-i era dor de Owney, sau, mai bine spus, că nu tânjea după el. Voia să fie cu el. Îl voia în camera ei, ca să simtă din nou alinarea trupului şi tăcerii lui. Voia să facă din nou sex cu el, în cel mai murdar mod posibil. Voia să fie goală lângă Owney, şi-şi ocupa o mare parte a timpului cu acest gând. Se gândea la asta cât timp era în cadă sau în pat. Vorbea cu doamna Pommeroy iar şi iar despre singura dată când făcuse sex cu Owney. Doamna Pommeroy voia să audă fiecare detaliu, fiecare lucru pe care-l făcuseră cei doi, şi părea să fie de acord în toate privinţele.

Ruth dormea în camera de la etajul casei Pommeroy, în dormitorul pe care doamna Pommeroy încercase să i-l dea când avea nouă ani – dormitorul cu pete ruginii şi abia vizibile de sânge, unde cu mult timp în urmă un unchi Pommeroy îşi luase viaţa trăgându-şi un glonţ în gură.

— Atât timp cât nu te deranjează, îi spuse lui Ruth doamna Pommeroy.

— Deloc.

În acea cameră era o gură de aerisire în podea, şi dacă Ruth îşi punea urechea în dreptul ei putea auzi ce se vorbeşte prin casă. Trasul cu urechea o reconforta. Putea să se ascundă şi să fie atentă. În cea mai mare parte a toamnei, ocupaţia lui Ruth a fost să se ascundă. Se ascundea de tatăl ei, ceea ce era uşor, pentru că el n-o căuta. Se ascundea de Angus Addams, ceea ce era puţin diferit, pentru că Angus traversa strada dac-o vedea şi-i spunea ce târfă mizerabilă e – şi-o trăgea cu un Wishnell, vorbea urât cu taică-său şi se furişa prin oraş.

— Da, spunea el. Am auzit. La dracu', să nu crezi că n-am auzit despre isprava ta.

— Lasă-mă-n pace, Angus, spunea Ruth. Nu-i treaba ta.

— Te necăjeşte doar, îi spunea doamna Pommeroy lui Ruth dacă se întâmpla să fie acolo, martoră la insultă.

Asta-i indigna pe Ruth şi pe Angus.

— Numeşti asta necăjit? spunea Ruth.

— La dracu', eu nu necăjesc pe nimeni, spunea Angus, la fel de dezgustat.

Doamna Pommeroy, care refuza să se supere, spunea:

— Bineînţeles, Angus, asta faci. Îţi place doar să necăjeşti lumea.

— Ştii ce trebuie să facem? îi tot repeta doamna Pommeroy lui Ruth. Trebuie să lăsăm să se aşeze lucrurile. Toţi te iubesc aici, dar lumea e-un pic cam agitată.

Cea mai mare parte a timpului pe care Ruth îl petrecu ascunzându-se în acel august avea de-a face cu domnul Ellis, ceea ce însemna că se ascundea de Cal Cooley. Mai presus de orice, nu voia să-l vadă pe domnul Ellis, şi ştia că într-o zi Cal o va găsi şi-o va duce la casa Ellis. Ştia că Lanford Ellis va avea un plan pentru ea, şi nu voia să facă parte din el. Doamna Pommeroy şi senatorul Simon o ajutau să se ascundă de Cal. Când Cal venea la casa Pommeroy căutând-o pe Ruth, doamna Pommeroy îi spunea că e cu senatorul Simon, iar când Cal întreba de Ruth la casa senatorului, i se spunea că e la doamna Pommeroy. Dar insula avea numai patru mile lungime; cât avea să mai dureze acel joc? Ruth ştia că atunci când Cal voia s-o găsească o găsea. Şi într-adevăr o găsi, într-o dimineaţă la sfârşitul lui august, la magazinul companiei Ellis Granite, unde ea îl ajuta pe senator să construiască vitrine pentru muzeu.

Interiorul magazinului companiei Ellis Granite era întunecos şi neplăcut. Când magazinul fusese închis, cu aproape cincizeci de ani în urmă, totul fusese luat de-acolo, şi acum era doar o clădire goală şi uscată, cu scânduri bătute peste ferestre. Totuşi, senatorul Simon nici că putea fi mai bucuros de ciudatul dar pe care i-l făcuse Ruth după nunta din familia Wishnell, şi anume cheia de la lacătul care-l ţinuse atâta vreme departe de acel loc. Nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. De fapt, era atât de entuziasmat de deschiderea muzeului, că-l abandonase o vreme pe Webster Pommeroy. Era dispus să-l lase singur pe Webster pe plaja Potter, să răscolească nămolul în căutarea celui de-al doilea colţ de elefant. N-avea putere să-şi mai facă griji pentru Webster. Toată energia şi-o dedica reparării clădirii.

— O să fie un muzeu splendid, Ruth.

— Sunt sigură că aşa o să fie.

— Domnul Ellis chiar a spus că n-are nimic împotrivă să-i transformăm clădirea în muzeu?

— N-a spus-o în aşa de multe cuvinte, dar după ce i-am povestit ce vrei să faci mi-a dat cheia.

— Deci probabil că-i de acord cu asta.

— Vom vedea.

— O să fie încântat când o să vadă muzeul, spuse senatorul Simon. O să se simtă ca un binefăcător.

Ruth îşi dădu seama că o mare parte din muzeul senatorului Simon urma să fie o bibliotecă pentru vasta lui colecţie de cărţi – cărţi pentru care nu mai era loc în casă. Senatorul avea mai multe cărţi decât obiecte. Aşa că trebuia să construiască rafturi pentru ele. Deja plănuise totul: o secţiune pentru cărţile despre construirea vaselor, o

secţiune despre piraţi şi alta despre exploratori. Biblioteca avea să ocupe întreg parterul muzeului. Partea din faţă avea să fie un fel de galerie, cu exponate aranjate prin rotaţie. În vechile birouri şi camere de depozitare urmau să fie cărţi şi exponate permanente. Subsolul era rezervat pentru depozitare. („Arhive“, le spunea el.) Nu avea planuri pentru etajul de sus al clădirii, un apartament abandonat de trei camere unde pe vremuri locuise directorul general al magazinului împreună cu familia lui. Dar parterul era complet planificat. Senatorul intenţiona să aloce o cameră întreagă pentru „expunerea şi discutarea“ hărţilor. Din câte înţelegea Ruth, expunerea în sine n-avea să aibă loc foarte repede. Discuţiile, pe de altă parte, erau deja în desfăşurare.

— Ce n-aş da, îi spunea senatorul Simon lui Ruth în acea după-amiază de august, să văd originalul hărţii Mercator–Hondius.

Îi arătă o copie a acelei hărţi într-un volum pe care-l comandase cu ani în urmă de la un anticar din Seattle. Insistenţa senatorului de a-i arăta lui Ruth fiecare carte şi de a vorbi o veşnicie despre fiecare imagine interesantă încetinea considerabil pregătirile pentru muzeu.

— O mie şase sute treizeci şi trei. Vezi că au însemnat corect insulele Faroe şi Groenlanda. Dar ce-i asta? Vai de mine! Ce-o fi bucata asta de pământ? ştii, Ruth?

— Islanda?

— Nu, nu. Asta e Islanda, Ruth. Exact unde-ar trebui să fie. Asta-i o insulă mitică, numită Frislant. Apare pe tot felul de hărţi vechi. Dar aşa un loc nu există. Nu-i cât se poate de ciudat? E desenată cu multă precizie, ca şi cum cartografii ar fi siguri de existenţa ei. Probabil a fost o greşeală în raportul vreunui marinar. De-acolo îşi luau cartografii informaţiile, Ruth. Ei nu plecau niciodată de-acasă. Ruth, e-un lucru remarcabil. Erau exact ca mine.

Senatorul îşi atinse nasul cu degetul.

— Dar câteodată greşeau. Se poate vedea că Gerhardus Mercator credea cu tărie că există un pasaj nord-estic către Orient. Este evident că n-avea idee de existenţa Cercului Polar. Nu crezi, Ruth, că aceşti cartografi erau nişte eroi? Eu aşa cred.

— O, sigur, senatorule.

— Cred că erau. Uite cum au desenat un continent de la margini spre interior. De exemplu, hărţile Africii de Nord din secolul al XVI-lea au marginile desenate corect. Portughezii ştiau cum să deseneze coastele. Dar nu ştiau ce se petrece în interior, sau cât de mare era continentul. O, nu, cu siguranţă nu ştiau asta, Ruth.

— Nu. Crezi c-am putea da jos o parte din scândurile astea de la geamuri?

— Nu vreau să vadă nimeni ce facem. Vreau să fie o surpriză pentru toată lumea când e gata.

— Dar ce anume facem, senatorule?

— Facem o vitrină.

Senatorul frunzărea una din cărţile lui despre hărţi şi faţa îi era blândă şi drăgăstoasă când spuse:

— O, la naiba, aici au dat-o în bară! Golful Mexic e imens.

Ruth privi peste umărul lui la copia unei hărţi vechi desenate cu stângăcie, dar nu putu desluşi nimic din scrisul de pe pagină.

— Cred că avem nevoie de mai multă lumină. Senatorule, nu crezi c-ar trebui să facem un pic de curăţenie?

— Îmi plac poveştile despre cât de tare s-au înşelat. De exemplu Cabral. Pedro Cabral. A navigat spre vest în 1520 încercând să ajungă în India şi a nimerit direct în Brazilia! Şi John Cabot încerca să găsească Japonia şi a nimerit în Newfoundland. Verrazano căuta o cale de acces prin vest spre Insulele Mirodeniilor şi a nimerit în portul New York. A crezut că era un culoar de navigaţie. Ce riscuri îşi asumau! O, câte încercau!

Senatorul era într-o uşoară stare euforică şi Ruth începu să desfacă o cutie pe care scria naufragii: fotografii/broşuri iii. Era una dintre multele cutii ce conţineau obiecte pentru expoziţia pe care senatorul intenţiona s-o numească „Răzbunarea lui Neptun“ sau „Suntem pedepsiţi“, o expoziţie dedicată în întregime accidentelor de pe mare. Primul obiect pe care Ruth l-a scos din cutie era un dosar cu o etichetă pe care senatorul scrisese, cu o minunată caligrafie veche, cuvântul Medical. Ştia exact ce cuprinde. Îşi aminti că-l frunzărise când era mică, privind atent groaznicele fotografii ale supravieţuitorilor din naufragii, în timp ce senatorul Simon îi spunea povestea fiecărui om şi a fiecărui accident.

— Asta ţi s-ar putea întâmpla şi ţie, Ruth, zicea el. Asta se poate întâmpla oricui se află într-o barcă.

Ruth deschise dosarul şi se uită la fiecare coşmar pe care deja îl cunoştea: muşcăturile infectate de lufari; ulceraţiile cât nişte farfurii de pe picioare; omul ale cărui fese putreziseră cu totul după ce stătuse trei săptămâni pe un colac ud de funie; băşicile de la apa sărată; arsurile negre de soare, picioarele umflate de apă, amputările, cadavrul mumificat din barca de salvare.

— Uite o fotografie frumoasă! spuse senatorul Simon.

Căuta prin altă cutie, pe care scria naufragii: fotografii/ broşuri vi. Dintr-un dosar cu eticheta Eroi, senatorul scoase gravura unei femei pe o plajă. Părul îi era strâns într-un coc lejer şi un colac greu de funie îi atârna peste umăr.

— Doamna White, spuse el cu duioşie. Bună, doamnă White. Din Scoţia. Când un vas a naufragiat pe stâncile de lângă casa ei, i-a pus marinari să-i arunce o funie. Apoi şi-a înfipt călcâiele în nisip şi a scos marinarii pe mal, unul câte unul. Nu-i aşa că-i voinică?

Ruth fu de acord că doamna White era voinică, şi căută mai

departe prin dosarul Medical. Găsi fişe de indexare mâzgâlite cu adnotări scurte făcute de mâna senatorului Simon.

Pe o fişă scria doar: „Simptome: tremurat, dureri de cap, refuzul mişcării, ameţeală, letargie, deces.“

Pe alta scria: „Setea: băutul urinei, sângelui, lichidului din propriile bătături, alcoolului lichid din busolă.“

Pe alta: „Dec. 1710, Nottingham a naufragiat pe insula Boon. 26 de zile. Echipajul a mâncat tâmplarul.“

Pe alta: „Doamna Rogers, stewardesă pe Stella. Ajută doamnele să urce în bărcile de salvare, renunţă la propria-i vestă. moare! se scufundă odată cu vasul!“

Ruth îi întinse senatorului fişa şi-i spuse:

— Cred ca asta ar trebui să stea în dosarul Eroi.

El se uită la fişă mijindu-şi ochii şi-i spuse:

— Ai dreptate, Ruth. Cum a ajuns doamna Rogers în dosarul Medical? şi uite ce-am găsit în dosarul Eroi şi nu are ce căuta aici.

Îi întinse lui Ruth o fişă pe care scria: „Augusta M. Gott, s-a răsturnat, Curentul Golfului, 1868, Verii Erasmus (din brooksville, maine!) aleşi de restul supravieţuitorilor pentru a fi mâncaţi. Salvaţi numai la vederea unui vas. Verii E. au rămas cu o bâlbâială severă pentru tot restul vieţii; Verii E. – nu s-au mai întors niciodată pe mare!“

— Ai şi un dosar despre canibalism? întrebă Ruth.

— Organizarea e mult mai proastă decât am crezut, spuse trist senatorul Simon.

În acel moment, Cal Cooley intră fără să bată pe uşa din faţă a magazinului companiei Ellis Granite.

— Uite-o pe Ruth a mea, spuse el.

— Rahat, spuse Ruth simplu, dar îngrozită.

În acea după-amiază, Cal Cooley pierdu multă vreme la magazinul companiei Ellis Granite. Dădu iama prin lucrurile senatorului Simon, luându-le dintr-o parte şi punându-le înapoi în alta. Îl supără foarte tare pe senator, pentru că nu fusese deloc atent cu nişte obiecte. Ruth încercă să-şi ţină gura. O durea stomacul. Încercă să tacă şi să nu-i stea în cale, ca el să nu-i vorbească, dar Cal nu putea fi abătut de la misiunea lui. După vreo oră, timp în care a fost o pacoste, Cal a spus:

— N-ai mai fost la domnul Ellis la cină în iulie, aşa cum te-a invitat.

— Îmi pare rău.

— Mă îndoiesc.

— Am uitat. Spune-i că-mi pare rău.

— Spune-i singură. Vrea să te vadă.

Senatorul Simon se lumină şi spuse:

— Ruth, poate-l întrebi pe domnul Ellis despre subsol!

Senatorul tocmai descoperise rânduri întregi de sertare cu dosarele magazinului companiei Ellis Granite. Senatorul nu avea nici o îndoială că erau pline cu documente fascinante ale companiei şi voia permisiunea să se uite prin ele şi poate să expună câteva dintre acele obiecte în muzeu. Îi scrisese domnului Ellis o scrisoare în care-i cerea acest lucru, dar nu primise nici un răspuns.

— Nu pot ajunge astăzi acolo, Cal, spuse Ruth.

— E bine şi mâine.

— Nici mâine nu pot ajunge.

— Vrea să discute cu tine, Ruth. Are să-ţi spună ceva.

— Nu mă interesează.

— Cred că-i în interesul tău să treci pe-acolo. Te duc eu, dacă ţi-e mai uşor.

— Nu merg, Cal, spuse Ruth.

— De ce nu mergi să-l vezi, Ruth? interveni senatorul Simon. L-ai putea întreba de subsol. Poate vin şi eu...

— Dar la sfârşitul săptămânii? Poate vii vineri seara la cină. Sau la micul dejun, sâmbătă?

— Nu vin, Cal.

— Dar duminică dimineaţă, ce zici? Sau duminica următoare?

Ruth se gândi un moment.

— Duminica următoare, domnul Ellis n-o să mai fie pe insulă.

— Ce te face să crezi asta?

— Tot timpul pleacă de pe Fort Niles în a doua sâmbătă din septembrie. Duminica următoare o să fie în Concord.

— Ba nu. Mi-a spus foarte clar că nu pleacă de pe Fort Niles până nu te vede pe tine.

Asta-i închise gura lui Ruth.

— Doamne, spuse senatorul Simon, îngrozit. Domnul Ellis plănuieşte să petreacă iarna aici, nu-i aşa?

— Cred că asta depinde de Ruth, spuse Cal Cooley.

— Dar ar fi uimitor, spuse senatorul Simon. Nu s-a mai auzit aşa ceva!

O privi panicat pe Ruth.

— Ce înseamnă asta? spuse el. Doamne, Ruth. Ce-ai de gând să faci?

Ruth nu avea nici un răspuns, dar nu-i trebuia vreunul, pentru că discuţia fu curmată brusc de Webster Pommeroy, care dădu buzna ţinând în mână un obiect hidos. Webster era acoperit cu nămol de la piept în jos, şi faţa îi era atât de schimonosită, încât Ruth crezu că descoperise cel de-al doilea colţ de elefant. Dar nu, nu era un colţ de elefant. Era un obiect rotund şi murdar pe care Webster i-l dădu senatorului. Lui Ruth îi trebui un moment să-şi dea seama ce era, dar când înţelese îngheţă. Chiar şi Cal Cooley păli când pricepu că

Webster Pommeroy avea în mână un craniu uman.

Senatorul îl întoarse de pe o parte pe alta în mâinile lui moi. Craniul era intact. Dinţii erau încă la locul lor, şi o pieliţă zbârcită cu fire lungi de păr pline de nămol acoperea osul. Era oribil. Webster tremura ca varga.

— Ce-i asta? întrebă Cal Cooley, şi vocea lui nu mai era sarcastică. Ce dracu' e asta?

— N-am nici o idee, spuse senatorul.

Dar, după cum se dovedi, avea el o idee. Câteva zile mai târziu – după ce poliţia din Rockland veni cu barca Pazei de Coastă ca să examineze craniul şi să-l ia pentru teste medico-legale –, îndurerat, senatorul Simon îi spuse lui Ruth Thomas, care era oripilată, despre bănuiala lui.

— Ruthie, spuse el, pun pariu pe toţi banii din lume că acela e craniul bunicii tale, Jane Smith-Ellis. Asta o să descopere ei, dacă o să descopere ceva. Restul corpului e probabil încă acolo, în mlaştini, unde putrezeşte din 1927 când a fost luată de val.

O strânse pe Ruth de umeri neaşteptat de puternic.

— Să nu-i spui mamei tale. Ar fi distrusă.

— Şi atunci de ce-mi spui mie? întrebă Ruth.

Era furioasă.

— Pentru că tu eşti o fată puternică, spuse senatorul. Şi poţi să suporţi. Şi pentru că tot timpul vrei să afli exact ce se întâmplă.

Ruth începu să plângă; lacrimile o podidiră brusc, năvalnic.

— De ce nu mă lăsaţi în pace cu toţii? ţipă ea.

Senatorul era distrus. Nu intenţionase s-o supere. Şi ce voia să spună „cu toţii"? Încercă s-o consoleze pe Ruth, dar ea nu-l lăsă. În ultima vreme era trist şi confuz din cauza ei; era ţâfnoasă mai tot timpul. N-o mai putea înţelege pe Ruth Thomas. Nu-şi putea da seama ce voia, dar părea groaznic de nefericită.

A fost o toamnă grea. Vremea se răci foarte repede, luându-i pe toţi prin surprindere. Zilele se scurtară prea curând, cufundând întreaga insulă într-o stare de iritare şi nemulţumire.

Exact cum spusese Cal Cooley, a doua săptămână din septembrie veni şi trecu, dar domnul Ellis nu se clinti. Stonecutter rămase în port, legănându-se în văzul tuturor, şi curând se răspândi zvonul că domnul Ellis nu părăsise insula din cauza lui Ruth Thomas. La sfârşitul lui septembrie, Stonecutter devenise o prezenţă incomodă. Era ciudat ca vasul Ellis să stea în port atât de târziu în toamnă. Era ca o anomalie a naturii – o eclipsă totală, o invazie de alge roşii, un homar albinos. Oamenii voiau răspunsuri. Cât mai intenţiona domnul Ellis să rămână prin zonă? Ce anume cerea? De ce nu se ocupa Ruth de asta, ca totul să se termine mai repede? Care erau implicaţiile?

Până la sfârşitul lui octombrie, mai mulţi localnici fuseseră

angajaţi de Cal Cooley să scoată vasul din apă, să-l cureţe şi să-l pună la păstrare pe uscat. Era clar că Lanford Ellis nu pleca nicăieri. Cal Cooley nu s-a mai întors s-o caute pe Ruth. Ştia condiţiile. Fusese chemată şi ştia că domnul Ellis o aşteaptă. Şi acelaşi lucru îl ştia toată insula. Acum Stonecutter era pe uscat, într-un adăpost de lemn unde orice om de pe insulă îl putea vedea când pleca dimineaţa spre doc, la pescuit. Oamenii nu se opreau să-l privească, dar erau conştienţi de prezenţa lui când treceau pe-acolo. Simţeau cât e de ciudat – mare şi costisitor. Îi neliniştea, aşa cum un obiect nou de pe un drum cunoscut nelinişteşte un cal.

La mijlocul lui octombrie începu să ningă. Avea să fie o iarnă lungă. Oamenii îşi scoaseră capcanele din apă mult mai devreme decât ar fi vrut, dar le era din ce în ce mai greu să meargă pe mare şi să lucreze cu uneltele îngheţate şi mâinile bocnă. Copacii îşi pierduseră frunzele şi toată lumea vedea clar casa Ellis pe vârful dealului. Noaptea se aprindeau lumini în camerele de la etaj.

La mijlocul lui noiembrie, tatăl lui Ruth veni la casa doamnei Pommeroy. Era patru după-amiaza şi se făcuse întuneric. Kitty Pommeroy, deja beată criţă, şedea în bucătărie şi privea pierdută piesele răsfirate pe masă ale unui puzzle. Băieţelul lui Opal şi al lui Robin, Eddie, care învăţase de curând să meargă, stătea în picioare în mijlocul bucătăriei cu scutecul plin. Ţinea în mâini un borcan deschis cu unt de arahide şi o lingură mare de lemn pe care-o băga mai întâi în borcan şi apoi în gură. Avea faţa plină de unt de arahide şi salivă. Purta un tricou de-al lui Ruth – care lui îi venea ca o rochiţă şi pe care scria universitate. Ruth şi doamna Pommeroy terminaseră de copt chifle şi bucătăria vopsită în verdele acela uimitor mirosea a pâine, bere şi scutece ude.

— Să-ţi spun ceva, zicea Kitty. Câţi ani am fost căsătorită cu omul ăla, nu l-am refuzat niciodată. Asta nu înţeleg, Rhonda. De ce-a trebuit să mă lase baltă? Ce voia Len şi eu n-am putut să-i dau?

— Ştiu, Kitty, spuse doamna Pommeroy. Ştiu, dragă.

Eddie băgă lingura în untul de arahide şi apoi, cu un chiţcăit, o aruncă pe podeaua bucătăriei. Lingura alunecă sub masă.

— Doamne, Eddie, spuse Kitty.

Ridică faţa de masă, căutând lingura.

— O iau eu, spuse Ruth, se aplecă în genunchi şi se băgă sub masă.

Faţa de masă căzu la loc în urma ei. Găsi lingura acoperită cu unt de arahide şi păr de pisică, şi mai găsi şi un pachet plin de ţigări, care trebuie să fi fost al lui Kitty.

— Hei, Kit, începu ea, dar se opri, pentru că auzi vocea tatălui ei care-o saluta pe doamna Pommeroy.

Venise taică-său! Nu mai trecuse pe-acolo de luni de zile. Ruth se

sprijini de piciorul mesei şi tăcu.

— Stan, spuse doamna Pommeroy, mă bucur că te văd.

— Ei bine, era şi timpul să te opreşti pe-aici s-o vezi pe afurisita de fiică-ta, spuse Kitty Pommeroy.

— Bună, Kitty, spuse Stan. Ruth e pe-aici?

— E pe undeva, spuse doamna Pommeroy. Pe undeva. Tot timpul e pe-aici. Îmi pare bine să te văd, Stan. A trecut multă vreme. Vrei o chiflă fierbinte?

— Sigur. Încerc una.

— Stan, ai fost să te uiţi la capcane?

— Da, m-am uitat.

— Le mai ţii în apă?

— Mai ţin câteva. Dar cred că-i cam gata pentru toată lumea. Probabil c-o să mai ies la pescuit şi în timpul iernii. Să văd ce găsesc. Aici cum merg lucrurile?

Se lăsă liniştea şi toată lumea deveni atentă. Kitty duse mâna la gură şi tuşi. Ruth se făcu cât putu de mică sub masa de stejar.

— Ne era dor să te-avem cu noi la cină, spuse doamna Pommeroy. Acum mănânci la Angus Addams?

— Sau singur.

— Avem tot timpul multă mâncare aici, Stan. Eşti bine-venit când vrei.

— Mulţumesc, Rhonda. Frumos din partea ta. Mi-a fost dor de mâncarea gătită de tine, spuse el. Mă întrebam dacă ştii ce planuri are Ruthie.

Ruthie. Auzind asta, lui Ruth i se rupse inima pentru taică-său.

— Cred că despre asta ar trebui să vorbeşti cu ea.

— Ţi-a spus ceva? Ceva despre facultate?

— Stan, ar trebui să vorbeşti cu ea.

— Oamenii îşi pun tot felul de întrebări, spuse Stan. Am primit o scrisoare de la mama ei.

Ruth era surprinsă. Impresionată chiar.

— Serios, Stan? O scrisoare? N-ai mai primit de mult.

— Exact. Spune că nu mai ştie nimic de Ruth. Spune că ea şi domnişoara Vera sunt dezamăgite că Ruth n-a luat nici o decizie în legătură cu facultatea. A luat vreo decizie?

— N-aş putea spune, Stan.

— Bineînţeles, e prea târziu pentru anul ăsta. Dar mama ei spunea că poate începe după Crăciun. Sau poate merge de la toamnă. Depinde de Ruth, nu ştiu. Poate are alte planuri?

— Să plec? întrebă Kitty. Vrei să-i spui tu?

— Să-mi spună ce?

Sub masă, Ruth simţi că i se face rău.

— Kitty, spuse doamna Pommeroy. Te rog.

— Nu ştie, aşa-i? Vrei să-i spui în particular? Cine-i spune? O să-i spună ea?

— Termină, Kitty.

— Să-mi spună ce? întrebă Stan Thomas. Să-mi spună ce în particular?

— Stan, spuse doamna Pommeroy, Ruth are să-ţi spună ceva. Ceva ce n-o să-ţi placă. Trebuie să vorbeşti cu ea cât mai curând.

Eddie se împletici până la masa din bucătărie, ridică un colţ al feţei de masă şi trase cu ochiul la Ruth, care stătea cu genunchii la piept. Se ghemui cu tot cu scutecul lui uriaş şi-o privi fix. Ea-l privi la fel. Faţa lui de bebeluş părea nedumerită.

— Ce anume n-o să-mi placă? întrebă Stan.

— Stan, chiar e vorba despre ceva ce-ar trebui să-ţi spună Ruth. Pe Kitty a luat-o gura pe dinainte.

— Despre ce?

Kitty spuse:

— Ei bine, ghici ce, Stan. Ce dracu'. Credem că Ruth o să aibă un copil.

— Kitty! exclamă doamna Pommeroy.

— Ce? Nu ţipa la mine. Doamne, Rhonda, Ruth n-are curajul să-i spună. Termină dracului cu asta. Uită-te la omul ăsta amărât, care se întreabă ce dracu' se-ntâmplă.

Stan Thomas nu spuse nimic. Ruth asculta. Nimic.

— N-a spus nimănui în afară de noi, spuse doamna Pommeroy. Stan, nimeni nu ştie de asta.

— O să ştie toată lumea destul de repede, spuse Kitty. Se-ngraşă ca dracu'.

— De ce? întrebă Stan Thomas privind absent. De ce credeţi că fiica mea o să aibă un copil?

— Pentru că nu i-a venit ciclul de patru luni şi se îngraşă! spuse Kitty.

— Ştiu că-i neplăcut, spuse doamna Pommeroy. Ştiu că-i greu, Stan.

Kitty pufni dezgustată.

— Nu-ţi face griji pentru Ruth! interveni ea, vorbind tare şi hotărât. Nu-i mare lucru!

În cameră se lăsă liniştea.

— Haide! spuse Kitty. Nu-i nimic dacă faci un copil! Spune-i, Rhonda. Tu ai făcut vreo douăzeci. O nimica toată. Orice om cu mâini curate şi bun-simţ o poate face.

Eddie îşi băgă lingura în gură, o scoase înapoi şi ţipă încântat. Kitty ridică faţa de masă şi privi dedesubt. Începu să râdă.

— Habar n-aveam că eşti acolo, Ruth! strigă Kitty. Am uitat cu totul de tine!

Epilog

Uriaşii pot fi întâlniţi la toate speciile de animale şi interesează nu numai din punctul de vedere al dimensiunii lor uimitoare, ci şi pentru a arăta în ce măsură indivizii pot depăşi dimensiunile obişnuite ale speciei lor. Se pune întrebarea dacă homarii care cântăresc între 10 şi 12 kilograme trebuie priviţi din punct de vedere tehnic ca fiind uriaşi, sau pur şi simplu ca nişte exemplare sănătoase şi viguroase pe care norocul le-a însoţit în fiecare zi a vieţii lor agitate. Înclin să cred ultima variantă şi să privesc homarul-mamut pur şi simplu ca pe un privilegiat al naturii, care e mai mare decât semenii lui pentru că le este superior. Norocul nu l-a părăsit niciodată.

Homarul american:

Studiu asupra comportamentului şi dezvoltării

Dr. Francis Hobart Herrick
1895

Până în vara lui 1982, cooperativa Skillet County Fishing aducea un profit frumos celor trei sute de membri, pescari de pe Fort Niles şi Courne Haven. Biroul cooperativei se afla în camera însorită de la intrarea în ceea ce fusese odinioară magazinul companiei Ellis Granite şi care acum era Muzeul Inter-insular de Istorie Naturală. Fondatoarea şi directoarea cooperativei era o tânără pricepută care se numea Ruth Thomas-Wishnell. În ultimii cinci ani, Ruth îşi bătuse la cap toate rudele şi aproape toţi vecinii pentru a-i convinge să intre în delicata

reţea de încredere care avea să transforme cooperativa Skillet County într-un real succes.

În câteva cuvinte, nu a fost uşor.

Ideea cooperativei îi venise prima dată lui Ruth când îi văzuse împreună în aceeaşi cameră pe tatăl ei şi pe unchiul lui Owney, Babe Wishnell. Asta s-a întâmplat la botezul fiului lui Ruth şi al lui Owney, David, la începutul lui iunie 1977. Botezul a avut loc în sufrageria casei doamnei Pommeroy şi a fost oficiat fără nici o urmă de bucurie de Toby Wishnell. Martori erau câţiva locuitori mohorâţi, atât de pe Fort Niles, cât şi de pe Courne Haven. Cu puţin timp înainte de ceremonie, bebeluşul David vomase pe rochiţa lui de botez, veche şi de împrumut, aşa că Ruth îl dusese sus să-l schimbe în ceva mai puţin elegant, dar mult mai curat. În timp ce-l schimba, David începuse să plângă, aşa că stătu cu el o vreme, în dormitorul doamnei Pommeroy, şi-l alăptă.

După un sfert de oră, când Ruth se întoarse în sufragerie, observă că tatăl ei şi Babe Wishnell – care nici măcar nu se uitaseră unul la altul toată dimineaţa şi stătuseră bosumflaţi în colţuri opuse ale camerei – scoseseră acum fiecare câte un carneţel. Scriau în caietele acelea cu cioturi identice de creion şi păreau complet absorbiţi, tăcuţi şi încruntaţi.

Ruth ştia exact ce face taică-său, pentru că-l văzuse făcând asta de un milion de ori, aşa că nu avu nici o problemă să-şi dea seama ce punea la cale cu Babe Wishnell. Calculau. Se ocupau de afacerile lor cu homari. Învârteau numere, comparau preţuri, plănuiau unde să pună capcane, adunau cheltuieli, făceau bani. Cât dură slujba scurtă şi lipsită de momente emoţionante, Ruth îi privi atentă pe amândoi; nici unul din ei nu-şi ridică ochii de pe şirurile de cifre.

Ruth începu să se gândească la acea întâmplare.

Începu să se gândească şi mai serios câteva luni mai târziu, când Cal Cooley apăru neanunţat la Muzeul de Istorie Naturală unde ea, Owney şi David locuiau acum. Cal urcă treptele abrupte spre apartamentul aflat deasupra colecţiei imense şi dezordonate a senatorului Simon şi bătu la uşă. Arăta jalnic. Îi spuse lui Ruth că fusese trimis de domnul Ellis care avea, pare-se, de făcut o ofertă. Domnul Ellis voia să-i dea lui Ruth sclipitoarea lentilă Fresnel de la farul din Goat's Rock. Cal Cooley abia putea să spună acele cuvinte fără să-i vină să plângă. Ruth se distra de minune. Cal petrecuse luni întregi lustruind fiecare centimetru de alamă şi sticlă al preţioasei lentile, dar domnul Ellis era de neclintit. Voia s-o aibă Ruth. Cal nu-şi putea imagina de ce. Domnul Ellis îi spusese lui Cal să-i transmită lui Ruth că putea face ce voia cu ea. Cu toate că, după părerea lui Cal, domnul Ellis ar fi vrut să vadă lentila Fresnel expusă ca piesă centrală a noului muzeu.

— O s-o iau, spuse Ruth, şi imediat îi ceru lui Cal să plece.

— Apropo, Ruth, spuse Cal, domnul Ellis încă aşteaptă să te vadă.

— Bine, spuse Ruth. Mulţumesc, Cal. Acum afară cu tine.

După ce Cal plecă, Ruth se gândi la darul pe care tocmai îl primise. Se întreba despre ce putea fi vorba. Încă nu fusese să-l vadă pe domnul Ellis, care rămăsese pe Fort Niles toată iarna trecută. Dacă încerca s-o atragă la casa Ellis, putea să uite de asta; n-avea de gând să meargă. Dar nu se simţea în apele ei la gândul că domnul Ellis pierdea vremea acolo aşteptându-i vizita. Ştia că prezenţa domnului Ellis pe Fort Niles ca locuitor permanent deranja armonia insulei şi era conştientă că vecinii ştiau că ea are ceva de-a face cu asta. Dar n-avea de gând să se ducă acolo. N-avea nimic să-i spună şi nici n-o interesa ce-avea el de spus. Cu toate astea, urma să accepte lentila Fresnel. Şi da, va face ce-o să vrea cu ea.

În seara aceea avu o discuţie lungă cu tatăl ei, cu senatorul Simon şi cu Angus Addams. Le povesti despre dar, şi ei încercară să-şi dea seama cam cât valora obiectul acela. Totuşi nu aveau nici o idee. A doua zi, Ruth începu să sune la casele de licitaţie din New York, lucru pentru care era nevoie de ceva muncă şi îndrăzneală, dar Ruth o scoase la capăt. Trei luni mai târziu, după negocieri complicate, un bogătaş din Carolina de Nord deveni proprietarul lentilei Fresnel a farului din Goat's Rock, iar Ruth ţinea în mână un cec de 22000 de dolari.

Atunci mai avu o discuţie lungă.

De astă dată cu tatăl ei, senatorul Simon, Angus Addams şi Babe Wishnell. Îl atrăsese pe Babe Wishnell de pe Courne Haven cu promisiunea unei cine copioase pentru duminică seară, pe care până la urmă o pregăti doamna Pommeroy. Lui Babe Wishnell nu-i prea plăcea să vină pe Fort Niles, dar nu putea să refuze invitaţia unei femei tinere care, până la urmă, îi era rudă. Ruth i-a spus: „M-am simţit foarte bine la nunta fiicei dumneavoastră şi simt c-ar trebui să vă mulţumesc invitându-vă la o cină delicioasă", iar el n-a avut cum s-o refuze.

N-a fost cea mai relaxată cină, dar ar fi fost cu mult mai încordată dacă doamna Pommeroy n-ar fi fost acolo să măgulească şi să răsfeţe pe toată lumea. După cină, doamna Pommeroy servi rom fierbinte. Ruth stătea la masă, legănându-şi fiul în poală şi prezentându-şi ideile în faţa lui Babe Wishnell, a tatălui ei şi a fraţilor Addams. Le spuse că vrea să înceapă o afacere cu momeală. Avea să pună la bătaie bani pentru construirea unei clădiri pe docul din Fort Niles şi avea să cumpere cântare şi frigidere, precum şi barca necesară pentru transportarea momelii din Rockland pe Fort Niles, odată la câteva săptămâni. Le arătă calculele pe care le tot făcuse de săptămâni în şir. Se gândise la toate. Singurul lucru de care avea nevoie era

promisiunea tatălui ei, a lui Angus Addams şi a lui Babe Wishnell că o să cumpere momeala de la ea dacă le oferea un preţ bun. Din capul locului putea să le economisească zece cenţi pe baniţă. Şi avea să-i scutească de drumul săptămânal până la Rockland pentru a aduce momeala.

— Voi trei sunteţi cei mai respectaţi pescari de pe Fort Niles şi Courne Haven, spuse ea în timp ce căuta cu degetele vârful unui dinte nou pe gingiile fiului ei. Dacă oamenii vă văd pe voi făcând asta, o să ştie imediat că-i o afacere bună.

— Ai înnebunit cu totul, spuse Angus Addams.

— Ia banii şi mută-te în Nebraska, spuse senatorul Simon.

— Eu mă bag, spuse Babe Wishnell fără nici o ezitare.

— Şi eu mă bag, spuse tatăl lui Ruth, şi cei doi pescari neîntrecuţi schimbară o privire complice.

Înţeleseră cum stăteau lucrurile şi pricepură imediat care era ideea. Cifrele arătau bine şi nu erau proşti.

După şase luni, când afacerea cu momeală se dovedi un succes uriaş, Ruth fondă cooperativa. Îl numi preşedinte pe Babe Wishnell, dar păstră sediul pe Fort Niles, ceea ce mulţumea pe toată lumea. Alese un consiliu de directori format din cei mai corecţi oameni atât de pe Fort Niles, cât şi de pe Courne Haven. Fiecare pescar care devenea membru al cooperativei Skillet County putea obţine reduceri speciale la momeală şi-şi putea vinde marfa lui Ruth Thomas-Wishnell chiar acolo, pe docul de pe Fort Niles. Îl angajă pe Webster Pommeroy să aibă grijă de cântare. Băiatul era atât de cinstit, încât nimeni nu îndrăznea să-l acuze că trişează. Îl numi pe taică-său responsabil cu stabilirea preţurilor zilnice pentru homari, la care ajungea după ce se tocmea la telefon cu negustori din cele mai îndepărtate colţuri ale ţării, până în Manhattan. Angajă pe cineva neutru – un tânăr cu capul pe umeri din Freeport – pentru a se ocupa de iazul artificial construit de Ruth ca să poată depozita homarii până în ziua următoare, când erau trimişi la Rockland.

Toţi cei înscrişi aveau de câştigat, şi se economiseau săptămâni întregi, pentru că nu mai trebuiau să-şi care marfa până în Rockland. Bineînţeles, la început au fost şi piedici. Cineva aruncase cu pietre în geamurile casei unde locuia tatăl lui Ruth şi unii se uitau duşmănos la ea când o vedeau pe stradă. Cineva chiar ameninţase c-o să dea foc Muzeului de Istorie Naturală. Angus Addams nu mai vorbi cu Ruth şi cu taică-său aproape doi ani, dar în final deveni şi el membru. La urma urmei, erau nişte insule de pescari care-i imitau pe cei mai buni, şi, odată ce pescarii din prima linie s-au înscris, n-a fost greu să se găsească şi alţi membri. Sistemul funcţiona. Funcţiona cum nu se poate mai bine. Doamna Pommeroy se ocupa de toată activitatea de secretariat la biroul cooperativei Skillet. Se pricepea la asta, era

răbdătoare şi organizată. Se pricepea de asemenea de minune să liniştească pescarii când se agitau prea tare sau deveneau paranoici şi prea competitivi. De câte ori un pescar dădea buzna în birou, ţipând că Ruth îl jefuieşte sau că cineva i-a sabotat capcanele, era sigur că va pleca fericit şi împăcat – şi în plus cu o tunsoare nouă şi frumoasă.

Soţul lui Ruth şi tatăl ei făceau avere pescuind împreună. Owney fusese ajutorul lui Stan vreme de doi ani; apoi îşi cumpărase propria barcă (o barcă din fibră de sticlă, prima de pe ambele insule; Ruth îl convinsese să facă asta), dar el şi Stan Thomas încă mai împărţeau profitul. Formaseră propria lor corporaţie. Stan Thomas şi Owney Wishnell alcătuiau un cuplu uimitor. Erau vrăjitori în ale pescuitului. Nu le ajungeau orele unei zile pentru toţi homarii pe care-i scoteau din ocean. Owney se dovedi un pescar talentat, un pescar înnăscut. În fiecare după-amiază se întorcea acasă la Ruth fredonând şi cu un fel de strălucire şi mulţumit de succesul lui. Se întorcea acasă în fiecare după-amiază satisfăcut, mândru şi dornic să facă sex în modul cel mai murdar, şi lui Ruth îi plăcea asta. Îi plăcea foarte mult.

Cât despre Ruth, şi ea era mulţumită. Era satisfăcută şi enorm de mândră de ea însăşi. Din punctul ei de vedere, dăduse lovitura. Ruth îşi iubea soţul şi băieţelul, dar cel mai mult îşi iubea afacerea. Îşi iubea iazul cu homari şi afacerea cu momeală, şi era cât se poate de mulţumită că reuşise să pună pe picioare cooperativa şi să-i convingă pe toţi pescarii aceia mari şi puternici să se înscrie. Toţi oamenii aceia care înainte nu spuseseră nici o vorbă bună unul despre altul! Le oferise ceva atât de inteligent şi de eficient, că până şi ei pricepuseră avantajele. Şi afacerile mergeau minunat. Acum Ruth se gândea să monteze pompe de benzină pe docurile de pe cele două insule. Ar fi fost o investiţie costisitoare, dar cu siguranţă avea să dea repede roade. Şi şi-o putea permite. Făcea o mulţime de bani. Se întreba, destul de îngâmfată, ce se alesese de toate colegele ei simandicoase de la şcoala aceea ridicolă din Delaware. Probabil că pur şi simplu merseseră la facultate şi chiar în momentul acela se logodeau cu nişte idioţi răzgâiaţi. Cine ştie? Cui îi păsa?

Mai mult decât orice, Ruth se simţea foarte mândră când se gândea la mama ei şi la familia Ellis care încercaseră atât de mult s-o trimită din acel loc. Insistaseră că nu exista nici un viitor pentru ea pe Fort Niles, când, de fapt, Ruth era viitorul. Da, era destul de mulţumită.

La începutul iernii din 1982, Ruth rămase din nou însărcinată, la vârsta de douăzeci şi patru de ani. David era un băieţel tăcut de cinci ani care-şi petrecea cea mai mare parte a zilei încercând să nu fie snopit de uriaşul Eddie, fiul lui Opal şi al lui Robin Pommeroy.

— De-acum trebuie să ne mutăm din apartamentul ăsta, i-a spus Ruth soţului ei când a fost sigură că e însărcinată. Şi nu vreau să

locuiesc într-una din cocioabele alea vechi din port. M-am săturat să-mi fie tot timpul frig. Hai să ne construim o casă a noastră. Hai să construim o casă care are sens. Una mare.

Ştia exact unde va fi casa lor. Pe Ellis Hill, tocmai sus, pe vârful insulei, deasupra minelor, ca să poată privi peste Canalul Worthy şi insula Courne Haven. Voia o casă mare şi nu-i era ruşine să recunoască. Voia priveliştea şi prestigiul priveliştii. Bineînţeles, domnul Ellis deţinea pământul. Deţinea cam toate pământurile bune de pe Fort Niles, aşa că Ruth trebuia să stea de vorbă cu el dacă voia într-adevăr să con-struiască o casă acolo. Şi chiar asta voia. Şi voia asta din ce în ce mai mult, pentru că sarcina avansa şi apartamentul devenea tot mai neîncăpător.

De aceea, într-o după amiază din iunie 1982, însărcinată în şapte luni şi cu băieţelul după ea, Ruth Thomas-Wishnell merse cu camioneta tatălui ei până pe Ellis Road, cerând în cele din urmă o întâlnire cu domnul Lanford Ellis.

În acel an, Lanford Ellis împlinise un secol. Sănătatea îi era şubredă. Locuia singur în casa Ellis, structura aceea masivă de granit care semăna mai mult cu un mausoleu. Nu mai plecase de pe Fort Niles de şase ani. Îşi petrecea zilele lângă şemineul din dormitorul lui, cu o pătură în jurul picioarelor, stând pe scaunul care-i aparţinuse tatălui său, doctorul Jules Ellis.

În fiecare dimineaţă Cal aşeza o măsuţă lângă scaunul domnului Ellis şi-i aducea albumele cu timbre, o veioză şi o lupă puternică. Unele timbre erau vechi şi valoroase şi fuseseră colecţionate de doctorul Jules Ellis. În fiecare dimineaţă Cal făcea focul în cămin, indiferent de anotimp, pentru că domnului Ellis îi era tot timpul frig. Acolo stătea şi în ziua în care Cal o aduse pe Ruth.

— Bună ziua, domnule Ellis, spuse ea. Mă bucur să vă văd.

Cal îi arătă lui Ruth un scaun de pluş pe care să se aşeze, răscoli focul şi părăsi încăperea. Ruth îşi ridică băieţelul în poale, ceea ce nu era uşor, pentru că în acea perioadă nu prea mai avea poale. Îl privi pe bătrân. Nu-i venea să creadă că mai trăieşte. Arăta ca un mort. Avea ochii închişi şi mâinile îi erau albastre.

— Nepoată! spuse domnul Ellis.

Ochii lui se deschiseră deodată, măriţi grotesc de nişte ochelari imenşi ce dădeau feţei un aspect de insectă.

Fiul lui Ruth tresări, cu toate că nu era un copil fricos. Ruth scoase din geantă o acadea, o desfăcu şi o puse în gura lui David. Suzetă de zahăr. Se întreba de ce-şi luase fiul cu ea ca să vadă aşa o fantomă. Poate fusese o greşeală, dar era obişnuită să-l ia pe David oriunde mergea. Era un copil atât de bun, atât de puţin mofturos. Ar fi trebuit să se gândească mai bine la asta. Prea târziu acum.

— Ruth, trebuia să vii joi la cină, spuse bătrânul.

— Joi?

— O joi din iulie 1976.

Zâmbi viclean.

— Am fost ocupată, spuse Ruth, şi zâmbi, spera ea, triumfător.

— Te-ai tuns, fetiţo.

— Da.

— Te-ai îngrăşat.

Capul lui se legăna permanent.

— Ei, am o scuză destul de bună. Aştept încă un copil.

— Nici măcar nu l-am cunoscut pe primul.

— El e David, domnule Ellis. David Thomas Wishnell.

— Îmi pare bine să te cunosc, tinere.

Domnul Ellis întinse un braţ tremurător spre băiatul lui Ruth, oferindu-se să-i strângă mâna. David se lipi îngrozit de maică-sa. Acadeaua îi căzu din gura rămasă deschisă de uimire. Ruth o ridică şi i-o băgă înapoi. Domnul Ellis îşi retrase braţul.

— Am venit să vorbesc cu dumneavoastră pentru că vreau să cumpăr nişte pământ, spuse Ruth.

De fapt, nu voia decât să termine cât mai repede întâlnirea aceea.

— Eu şi soţul meu vrem să construim o casă aici, pe Ellis Hill; chiar aici, în apropiere. Ofer o sumă rezonabilă...

Ruth se opri, alarmată. Domnul Ellis începu deodată să tuşească, părând să se sufoce. Se înecă şi se învineţi la faţă. Ruth nu ştia ce să facă. Să-l cheme pe Cal Cooley? Gândi repede şi calculat: nu voia ca Lanford Ellis să moară înainte de-a încheia afacerea cu pământul.

— Domnule Ellis? spuse ea şi dădu să se ridice.

Braţul tremurător se întinse din nou, făcând un semn în direcţia ei.

— Stai jos, spuse el.

Respiră adânc, şi tusea începu din nou. Nu, îşi dădu Ruth seama, nu tuşea. Râdea. Oribil.

În cele din urmă, se opri şi-şi şterse ochii. Îşi clătină capul de ţestoasă. Şi spuse:

— Cu siguranţă nu-ţi mai este frică de mine, Ruth.

— Niciodată nu mi-a fost frică.

— Prostii. Erai îngrozită.

Un mic strop de salivă i se desprinse de pe buze şi ateriză pe unul dintre clasoarele lui cu timbre.

— Dar nu-ţi mai este. Bravo. Sunt mândru de tot ce-ai realizat aici, pe Fort Niles. Am urmărit evoluţia ta cu mare interes.

Pronunţă ultimul cuvânt în trei silabe foarte clare.

— Ăă, mulţumesc, spuse Ruth.

Lucrurile luau o întorsătură ciudată.

— Ştiu că n-a fost niciodată intenţia dumneavoastră ca eu să

rămân pe Fort Niles...

— O, dar exact asta a fost intenţia mea.

Ruth îl privi fără să clipească.

— Tot timpul am sperat că vei rămâne aici şi vei organiza insulele astea. Să le dai un sens. Aşa ai şi făcut, Ruth. Pari surprinsă.

Chiar era. Dar de fapt nu era. Se gândi la tot ce se-ntâmplase.

Mintea ei încetini, căutând atent o explicaţie şi privind cu grijă detaliile vieţii ei. Trecu în revistă nişte conversaţii mai vechi, nişte întâlniri de demult cu domnul Ellis. Ce anume aşteptase de la ea? Ce planuri avea pentru ea când terminase şcoala? Nu-i spusese niciodată.

— Tot timpul am înţeles că vreţi să mă trimiteţi departe de insulă, la facultate.

În camera aceea mare, vocea lui Ruth părea calmă. Şi chiar era calmă. Era acum cu totul prinsă de conversaţie.

— N-am spus aşa ceva, Ruth. Am vorbit eu vreodată cu tine despre facultate? Am spus eu vreodată că vreau să locuieşti în altă parte?

Într-adevăr, îşi dădu ea seama, n-o spusese niciodată. Vera o spusese; şi mama ei; şi Cal Cooley. Chiar şi pastorul Wishnell. Dar nu domnul Ellis. Ce interesant.

— Aş vrea să ştiu ceva, spuse Ruth, dacă tot vorbim atât de deschis. De ce m-aţi trimis la şcoala din Delaware?

— Era o şcoală excelentă şi mă aşteptam s-o urăşti.

Ea îl lăsă să continue, dar el nu dezvoltă subiectul.

— Ei bine, spuse ea, asta explică totul. Mulţumesc.

Lanford Ellis suspină zgomotos.

— Luând în considerare atât inteligenţa, cât şi încăpăţânarea ta, m-am gândit că şcoala îţi va servi în două privinţe. Te va educa şi te va împinge înapoi pe Fort Niles. N-ar trebui să-ţi explic lucrurile astea, Ruth.

Ruth dădu din cap. Asta chiar explica totul.

— Eşti furioasă, Ruth?

Ea ridică din umeri. Ciudat, dar nu era. „Mare lucru“, gândi ea. Deci toată viaţa el o manipulase. Manipulase viaţa tuturor celor asupra cărora avea vreo influenţă. De fapt, nu era nici o surpriză, totul era clar. Şi până la urmă – şi ce dacă? Ruth ajunse la această concluzie rapid şi fără obiecţii. Îi plăcea să afle în cele din urmă ce se-ntâmplase în toţi anii aceia. Sunt momente în viaţa unui om când lucrurile cele mai importante se dezvăluie aşa, într-o clipă, şi pentru Ruth Thomas-Wishnell ăsta era unul din acele momente.

Domnul Ellis vorbi din nou.

— Ruth, n-aveai cum să te căsătoreşti mai bine.

— Vai, vai, vai, spuse ea. „Surprizele continuă!“ Ei bine, ce spuneţi de asta?

— Un Wishnell şi o Thomas? O, îmi place foarte tare. Ai fondat o dinastie, domnişoară.

— Asta am făcut?

— Da. Şi i-ar fi dat tatălui meu satisfacţia supremă să vadă ce-ai realizat aici cu cooperativa în ultimii câţiva ani. Nici un alt localnic n-ar fi reuşit.

— Nici un alt localnic nu avea capitalul necesar, domnule Ellis.

— Ei bine, tu ai fost destul de deşteaptă ca să obţii capital. Şi l-ai cheltuit cu înţelepciune. Tatăl meu ar fi fost mândru şi mulţumit de afacerea ta. A fost tot timpul îngrijorat de viitorul acestor insule. Le iubea. Cum le iubesc şi eu. Cum le iubeşte întreaga familie Ellis. Şi după cât a investit familia mea în insulele astea, n-aş vrea să văd cum Fort Niles şi Courne Haven se scufundă din cauză că n-au un conducător capabil.

— Să vă spun ceva, domnule Ellis, spuse Ruth, şi dintr-un oarecare motiv nu se putu abţine să nu zâmbească. N-am vrut niciodată ca familia dumneavoastră să fie mândră de mine. Credeţi-mă. Nu m-a interesat niciodată să servesc familia Ellis.

— Nu contează.

— Da, aşa cred.

Ruth se simţea ciudat – uşoară şi foarte înţelegătoare.

— Nu contează.

— Dar ai venit să discutăm afaceri.

— Aşa e.

— Ai ceva bani.

— Da.

— Şi vrei să-ţi vând pământul meu.

Ruth ezită.

— Nu, spuse ea, şi cuvântul ieşi cu greu. Nu, nu tocmai. Nu vreau să-mi vindeţi pământul. Vreau să mi-l daţi.

Acum domnul Ellis se opri din clipit. Ruth îşi înclină capul şi-i înapoie privirea.

— Da, spuse ea. Înţelegeţi?

El nu răspunse. Ea îi lăsă timp să se gândească la ce-i ceruse, explicându-i apoi cu răbdare şi atenţie.

— Familia dumneavoastră datorează multe familiei mele. Este corect şi important ca familia dumneavoastră să restituie ceva familiei mele pentru viaţa mamei şi a bunicii mele. Şi pentru viaţa mea. Sigur mă-nţelegeţi?

Ruth era mulţumită de acest cuvânt – restituire. Era exact cuvântul potrivit.

Domnul Ellis se gândi la asta o vreme şi apoi spuse:

— Nu mă ameninţi cu vreun proces, nu-i aşa, domnişoară Thomas?

— Doamnă Thomas-Wishnell, îl corectă Ruth. Şi nu fiţi absurd, nu ameninţ pe nimeni.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Doar vă explic că aveţi acum şansa, domnule Ellis, de a îndrepta unele nedreptăţi pe care familia dumneavoastră le-a făcut de-a lungul anilor familiei mele.

Domnul Ellis nu răspunse.

— Dacă aţi dorit vreodată să vă împăcaţi cât de cât conştiinţa, s-ar putea ca asta să fie marea dumneavoastră şansă.

Domnul Ellis tot nu răspunse.

— N-ar trebui să vă explic lucrurile astea, domnule Ellis.

— Nu, spuse el.

Oftă din nou, îşi scoase ochelarii şi-i strânse.

— N-ar trebui.

— Atunci înţelegeţi?

El dădu din cap o dată şi apoi se întoarse să privească focul.

Ruth spuse:

— Bine.

Rămaseră tăcuţi. David adormise, iar corpul lui părea o extensie fierbinte şi jilavă a corpului lui Ruth. Era greu. Şi totuşi Ruth se simţea bine. Se gândi că acest schimb scurt şi deschis cu domnul Ellis era deopotrivă important şi potrivit. Şi sincer. Totul decursese bine. Restituire. Da. Era şi timpul. Se simţea de-a dreptul uşurată.

Ruth îl privi pe domnul Ellis care se uita la foc. Nu era furioasă sau tristă. Şi nici el nu părea să fie. Nu simţea nici un resentiment faţă de el. Focul era frumos, se gândi ea. Era neobişnuit, dar nu neplăcut, ca un foc mare ca de Crăciun să ardă la mijlocul lunii iunie. Cu draperiile trase peste ferestre, cu mirosul de lemn ars în cameră, n-ai fi ghicit că afară era o zi însorită. Şemineul era minunat, mândria camerei. Era făcut din lemn masiv, negru – mahon poate –, decorat cu nimfe, struguri şi delfini. Era acoperit de un suport de marmură cu o nuanţă verzuie. Ruth admiră o vreme manopera şemineului.

— Şi-o să iau şi casa, spuse ea în cele din urmă.

— Bineînţeles, spuse domnul Ellis.

Mâinile îi erau încleştate pe măsuţa din faţa lui. Erau acoperite de pete şi făcute parcă din hârtie, dar acum nu mai tremurau.

— Bine.

— Bine.

— Mă urmăriţi?

— Da.

— Şi înţelegeţi ce-nseamnă asta, domnule Ellis? Înseamnă că va trebui să părăsiţi Fort Niles.

Ruth nu rostise acele cuvinte pe un ton lipsit de bunăvoinţă. Era pur şi simplu corectă.

— Acum dumneavoastră şi Cal ar trebui să vă întoarceţi la Concord. Nu credeţi?

El aprobă dând din cap. Încă se mai uita la foc. Spuse:

— Când vremea e destul de bună să ridicăm ancora de pe Stonecutter...

— O, nu e nici o grabă. Nu trebuie să plecaţi astăzi. Dar nu vreau să muriţi în casa asta, mă-nţelegeţi? şi nu vreau să muriţi pe insula asta. N-ar fi potrivit şi i-ar tulbura prea tare pe toţi. Nu vreau să am de-a face cu asta. Nu e nici o grabă. Dar cândva, în următoarele săptămâni, o să vă împachetăm lucrurile şi-o să vă mutăm de-aici. Nu cred c-o să fie prea greu.

— Se poate ocupa domnul Cooley de asta.

— Bineînţeles, spuse Ruth.

Zâmbi.

— O să fie o treabă perfectă pentru Cal.

Rămaseră un timp în linişte. Focul trosnea şi scânteia. Domnul Ellis desfăcu ochelarii şi şi-i puse înapoi la ochi. Îşi întoarse privirea spre Ruth.

— Băieţelului tău îi e somn, spuse el.

— De fapt, cred că doarme. Ar trebui să-l duc acasă la taică-său. Îi place să-şi vadă tatăl după-amiaza. Îl aşteaptă, ştiţi, să vină de la pescuit.

— E-un băiat frumos.

— Şi noi credem asta. Îl iubim.

— Bineînţeles că-l iubiţi. E fiul vostru.

Ruth se îndreptă în scaun. Apoi spuse:

— Domnule Ellis, ar trebui să mă întorc în port.

— Nu bei o cană de ceai?

— Nu. Dar avem o înţelegere, da?

— Sunt nemaipomenit de mândru de tine, Ruth.

— Ei bine, zâmbi ea larg şi făcu un mic gest ironic cu mâna stângă. Totul e inclus în preţ, domnule Ellis.

Cu oarecare efort, Ruth reuşi să se ridice din scaunul adânc ţinându-l încă în braţe pe David. Fiul ei scoase un mic sunet de protest, şi ea îl mută, încercând să-l apuce într-un mod care să fie confortabil pentru amândoi. În acel moment al sarcinii, n-ar mai fi trebuit să-l care în braţe, dar îi făcea plăcere. Îi plăcea să-l ţină în braţe pe David şi ştia că în câţiva ani o să crească prea mare şi independent ca s-o mai lase. Ruth netezi părul blond al băiatului şi-şi luă geanta care era plină de gustări pentru David şi de dosare ale cooperativei pentru ea. O porni spre uşă, dar apoi se răzgândi.

Se întoarse pentru a-şi confirma o bănuială. Îl privi pe domnul Ellis, şi da, exact aşa cum se aşteptase, el continua să zâmbească. Nu încerca să-şi ascundă zâmbetul. Dimpotrivă, zâmbi şi mai tare. Văzând

asta, Ruth simţi cea mai ciudată şi inexplicabilă afecţiune pentru acel om. Aşa că nu plecă. Nu încă. Se îndreptă spre scaunul domnului Ellis şi – cu toată greutatea sarcinii şi a fiului ei – se aplecă şi-l sărută pe bătrânul dragon direct pe frunte.

Mulţumiri

Aş dori să mulţumesc New York Public Library pentru că mi-a oferit refugiu în Allen Room. De asemenea, aş dori să mulţumesc personalului de la Vinalhaven Historical Society pentru ajutorul oferit în cercetarea remarcabilei istorii a insulei. Cărţile care m-au ajutat cel mai mult în documentarea pentru acest roman au fost The Lobster Gangs of Maine, Lobstering and the Maine Coast, Perils of the Sea, Fish Scales and Stone Chips, precum şi colecţia de scrieri a lui Edwin Mitchell, lucrarea nepublicată, dar temeinică, Tales of Matinicus Island şi un volum uimitor din 1943 intitulat Shipwreck Survivors: A Medical Study.

Îi mulţumesc lui Wade Schuman pentru că mi-a dat această idee; lui Sarah Chalfant pentru că a împins-o mai departe; lui Dawn Seferian care a acceptat-o; lui Janet Silver pentru că a avut grijă de ea până la capăt; şi lui Frances Apt pentru că a limpezit-o. Sunt profund recunoscătoare locuitorilor insulelor Matinicus, Vinalhaven şi Long Island care m-au primit în casele şi bărcile lor. Mulţumiri speciale lui Ed şi Nan Mitchell, Barbarei şi lui David Ramsey, lui Ira Warren, Stan MacVane, Bunky MacVane, Donny MacVane, Katie Murphy, Randy Wood, Patti Rich, Earl Johnson, Andy Creelman, Harold Poole, Paulei Hopkins, lui Larry Ames, Bebei Rosen, lui John Beckman şi legendarei domnişoare Bunny Beckman. Mulţumesc, tată, pentru că ai studiat la U. of M. Şi pentru că ţi-ai amintit, după atâţia ani, de toţi prietenii tăi. Mulţumesc, John Hodgman, pentru că ţi-ai sacrificat din timpul de lucru ca să mă ajuţi cu ultimele amănunte. Mulţumesc, Deborah

Luepnitz, că ai avut răbdare cu mine, homar după homar, de la început până la sfârşit. Şi Dumnezeu să-i binecuvânteze pe Fat Kids.

1. Vezi Numeri 11, 22. (N. red.)

2. Noua speranţă (engl.). (N. red.)

3. Matei 18, 6. (N. red.)

4. Joc intraductibil de cuvinte: a naviga (to sail)/a eşua (to fail). (N. t.)

5. Joc de cuvinte între funny „ciudat“ şi fun „distracţie“ (N. red.)

6. Cioplitor în piatră, pietrar (engl.) (N. red.)

7. Joc de cuvinte intraductibil: Italian este pronunţat Eye-talian (eye = „ochi“). (N. red.)

8. Măreţul J (engl.). (N. red.)

9. Joc de cuvinte între pink „roz“ şi drink „a bea“. (N. red.)

10. Joc de cuvinte între yield „a se supune“ şi wield „a stăpâni, a supune pe cineva“. (N. red.)

12. Fecioara ceţii (engl.). (N. red.)

13. Joc de cuvinte între ship „barcă“ şi hardship „greutate, vitregie a sorţii“. (N. red.)